

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ імені АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ

■ **МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

■ **МОЛОДЕЖЬ УКРАИНЫ В КОНТЕКСТЕ
МЕЖКУЛЬТУРНОЙ КОММУНИКАЦИИ**

■ **THE YOUTH OF UKRAINE IN CROSS-CULTURAL
COMMUNICATION CONTEXT**

■ **LA JUVENTUD DE UCRANIA EN EL CONTEXTO
DE LA COMUNICACION INTERCULTURAL**

■ **LA JEUNESSE DE L'UKRAINE DANS LE CONTEXTE
DE LA COMMUNICATION INTERCULTURELLE**

■ **DIE JUGEND DER UKRAINE IN DEN RAHMEN
DER INTERNATIONALEN KOMMUNIKATION**

■ **MŁODZIEŻ UKRAINY W KONTEKSTIE
MIEDZYKULTURALNEJ KOMUNIKACJI**

Матеріали I Міжнародної науково-практичної конференції

2 квітня 2015 р.

**Дніпропетровськ
2015**

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ

**МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

**МОЛОДЕЖЬ УКРАИНЫ В КОНТЕКСТЕ
МЕЖКУЛЬТУРНОЙ КОММУНИКАЦИИ**

**THE YOUTH OF UKRAINE IN CROSS-CULTURAL
COMMUNICATION CONTEXT**

**LA JUVENTUD DE UCRANIA EN EL CONTEXTO
DE LA COMUNICACION INTERCULTURAL**

**LA JEUNESSE DE L'UKRAINE DANS LE CONTEXTE
DE LA COMMUNICATION INTERCULTURELLE**

**DIE JUGEND DER UKRAINE IN DEN RAHMEN
DER INTERNATIONALEN KOMMUNIKATION**

**MŁODZIEŻ UKRAINY W KONTEKSTIE
MIĘDZYKULTURALNEJ KOMUNIKACJI**

*Матеріали I Міжнародної
науково-практичної конференції*

2 квітня 2015 р.

Дніпропетровськ
2015

Редакційна колегія:

Н.В. Зінукова, кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри англійської філології та перекладу;

В.В. Зірка, доктор філологічних наук, професор кафедри англійської філології та перекладу;

А.А. Степанова, доктор філологічних наук, професор кафедри англійської філології та перекладу;

М.Ю. Онищенко, старший викладач кафедри англійської філології та перекладу;

В.В. Калініченко, викладач кафедри англійської філології та перекладу;

О.О. Плющай, викладач кафедри англійської філології та перекладу.

Молодь України в контексті міжкультурної комунікації:
М 75 матеріали I Міжнародної науково-практичної конференції /
Дніпропетровськ, 2 квітня 2015 р. – Дніпропетровськ: Університет Альфреда Нобеля, 2015. – 296 с.

ISBN 978-966-434-341-8

У збірнику матеріалів I Міжнародної науково-практичної конференції розглядаються актуальні питання перекладу та методики навчання іноземної мови, сучасних досліджень зарубіжної літератури, а також культурні та соціально-психологічні проблеми суспільства.

Робочі мови конференції – англійська, німецька, французька, іспанська, польська, українська, російська.

УДК 812.43

Відповідальний секретар – *В.В. Калініченко*, викладач кафедри англійської філології та перекладу.

CONTENTS

CURRENT LINGUISTIC AND TRANSLATION PROBLEMS

Aharkova Y. Problems of headlines translation from English into Ukrainian (on the basis of English publicistic discourse).....	10
Alimova D. The features of functioning American slang in modern English language.....	10
Baiduzh A. Main study areas of English journalistic text: communicative aspect.....	11
Balgabáeva A. Diferencias fonéticas entre el castellano y el español en América Latina.....	12
Belova L. Ekphrasis in a contemporary art criticism.....	13
Bondar Yu. Agreement of the predicate with the subject in English and Ukrainian.....	14
Bondarenko M. El lugar de la lengua española entre las lenguas del mundo desde sus orígenes.....	15
Bondarenko M. The word-combination and its types in English and Ukrainian.....	16
Bychkova E. Spanglish como medio de comunicación.....	17
Casey Fedelma M. Voces con valores múltiples en español.....	18
Chemelyuh Ya. Numeral as a part of speech in English and Ukrainian languages.....	20
Chemelyuh Ya. Peculiarities of legal terminology in English and Russian languages.....	20
Chyfrina O. Unites phraseologiques dans les textes de journaux.....	21
Detskova A. Los rasgos del léxico del español moderno.....	23
Dolyna O. Syntactic ways to achieve expressiveness and their classification.....	24
Drohovoz T. Lexical and grammatical features of business emails and problems of their translation from English into Ukrainian.....	25
Dubrova D. Linguistic aspects in the study of representatives.....	26
Esterman V. English political euphemisms and the problems of their translation.....	27
Fedina P. Le probleme de l'expression mots d'argot traduction de textes de fiction écrit par des écrivains anglophones.....	28
Fomenko O. Euphemisms in modern mass media: application and translation (on the materials of English and Ukrainian language).....	29
Furmanchuk V. Use of connotation in modern publicistic.....	30
Gaetano S. Español e italiano: de un idioma al otro.....	31
Galperina D. Mystifications in newspaper headlines and problems of their translation.....	32
Golovchenko A. Ways of rendering the English compound nominal predicate into Ukrainian.....	36
Golovtchenko A., Vaskov A. L'art de la traduction.....	38
Gorobets Y. The methods of neologism-formation on the basis of modern English newspaper texts.....	39
Grudnistaya A. The concept of linguistic innovations in Business English.....	40
Gusieva T. Modality in English publicistic discourse: the problem of functioning.....	41
Humenyuk A. The problem of text and discourse.....	42
Kariouk V. Proverbe ne peut mentir.....	43

Kariuk V. Functioning and rendering borrowings from modern English media discourse	44
Kasiarum A. Peculiaridades léxicas del español mexicano	45
Kharytonenko A. The role of youth social dialects in a modern world: cognitive approach.....	46
Khunoyán L. Falsos amigos del traductor en español	47
Kieffe G. Patrimonio de la humanidad viviente y nuestra lengua común, el latín	48
Korota D. Peculiarities of movie titles translation	49
Kouzina V. Les faux amis du traducteur.....	50
Kovalyova N. Repetition as a stylistic device in English publicistics and methods of its translation from English into Ukrainian	51
Kozel N. SMS language features.....	52
Kravchenko O. Phraseological units in English newspaper articles and the problem of its translation.....	53
Kucherevska V. Ways of translation of nouns in the possessive case into Ukrainian	54
Latysheva F. Peculiarities of linguistic realia functioning and translation as culture-specific vocabulary units in English texts of publicistic discourse	55
Lopata A. Speech strategy of conflict: approaches to research.....	56
Mamaieva A. Gender aspect in the English language manipulation of advertising discourse and ways of its rendering in Ukrainian	57
Mamaliga O. Les faux amis en français	58
Marchenko Y. The peculiarities of theses as a scientific and informative genre	59
Melnyk A. Multicomponential term-combinations and the peculiarities of their translation in scientific texts.....	60
Mischenko A. Lexical tools of impressionism in documentary films «Beginning of Impressionism» and «Giants of Modern Art» and problems of their translation into native language.....	61
Moskalenko S. The adequacy of translation and modality	62
Nesterenko A. Problemas de la traducción literaria	63
Nikachadze N. The term as an object of linguistic research	64
Nikitiuk K. Características generales de las unidades fraseológicas que contienen animalismos.....	65
Nikitiuk K. The use of terms in Business English	66
Patoka V. The notion of the lexical and semantic field	67
Pavlovich M. Means of expressing modality	68
Pecherna K. The isomorphic and allomorphic features of the infinitive in English and Ukrainian	69
Pechernaya K., Bóndar Y. «Spanglish» – ¿el idioma o dialecto?	70
Pedan I. The peculiarities of the subjunctive mood in the English and Ukrainian languages.....	71
Piddubnaya A. The term translation peculiarities	72
Pochepova K. Ukrainian realia in English publicistic discourse and their translation	73
Pohorila A. Publicistic texts translation: concretization and generalization	74
Ponomarenko S. Modal Words in English and Ukrainian.....	75
Ponomarenko S. Schwierigkeiten der übersetzung von phraseologismen.....	76
Proskurniá S. Problemas traductológicos de textos mediáticos	77

Revounenko K. La classification et les façons de transmission des réalités russes dans la langue française.....	78
Revenenko K. Lexical-semantic features of English advertising slogans and the methods of their translation	79
Rybak N. The problem of rendering zoonyms in translation of English literary text into Russian	83
Saryan Y. The problem of neologism invention in IT field	83
Savina K. The valency of the verbs to make and to meet in Business English and classification	84
Semljana D. Substantivische Zusammensetzungen	88
Severina A. The peculiarities of the translation of the Infinitive in the function of the Attribute and Adverbial Modifier into the native tongue	90
Severina A. Translating English biological terms	91
Severina A. Typology of One-Member Sentences in English and Ukrainian	92
Shevchenko O. The statives as a part of speech in English, Ukrainian and Russian	93
Shevchenko O. Discourse. Business discourse. Approaches	94
Shponka V. Problemas traductológicos de fraseologismos.....	95
Shponka V. The category of gender In English and Ukrainian.....	96
Shyfrina O. Slang as pragmatic language means of modern English media discourse and the problems of its translation.....	98
Shianovych K. Peculiarities of anthroponyms functioning in English publicistic discourse texts and promblems of their translation.....	99
Sniatovska M. Neologisms: classification and translation.....	100
Soboleva D. War and peace concept in political discourse	101
Solobubova K. Clusters and problems of their translation into Ukrainian in political discourse texts.....	102
Svytun A. Ways of translation of sentences with «it» as the subject.....	103
Sychikova A. Litotes as a stylistic device and the problem of its translation from English into Ukrainian	104
Sytchikova A. Les emprunts du français a l'allemand	105
Tautskaya A. The category of voice in English and Ukrainian	106
Taitskaya A. The language of photography: etymology.....	107
Titarenko Y. Biblicisms as an object of translation from English into Ukrainian in journalistic discourse	108
Tsybulnyk D. Les caractéristiques de la langue française en Belgique.....	109
Tsybulnyk D. The interjection as a part of speech in Ukrainian and English	110
Vartanova G. Evaluation and emotional aspects of English political terms	111
Vasilkovskaya K. Problems of antithesis translation from English into Ukrainian ..	112
Vassilkovskaya K. La formation de néologismes en Français.....	113
Volosyanko V. Difficulties in the translation of English publicistic headlines	113
Volynets A. The influence of gender on the literary texts translation	114
Vybornaya K. Suggestive influence in modern informative English texts and ways of displaying in Ukrainian language	115
Wierzbicka K., Ksel M. The analysis of translation of Polish hotel advertisement materials	116
Zaichenko O. The ways of neologisms translation	117
Zemliana D. Substantivation of Adjectives in English and Ukrainian	118

Zgurovska Y. Allusions in modern English newspapers	119
Zhornovaya Y., Zaporozhets T. El idioma español y sus dialectos	120
Zorina E. Lexical features of business discourse.....	121
Выблая А. Сравнение концепта «счастье» в русском и английском языках	122
Малинська М. Компаративний аналіз оригіналу і перекладу оповідання М. Твена «Journalism in Tennessee» (на матеріалі мовностилістичних засобів комічного)	124
Подоляк В. Дослідження концепту слова «барвінок»	131
Россошинська В. Концепт «воля» / «свобода»	132
Самоїленко В. Концепт «время» в русской и английской языковых картинах мира	133
Шульга І. Нові україномовні переклади вірша Г. Гейне «Лорелей»	134

PROBLEMS IN CURRENT RESEARCH OF FOREIGN LITERATURE

Bezv V., Korol V. The role of the author's modality in the process of formation and perception of the literary text	140
Bondarenko B., Balaba B. Some questions concerning the realisation of the author's point of view and significance of colour term in the literary text.....	140
Chernyavskaya K., Neverova A. On some issues of the author's icony in the literary text.....	141
Morozova O., Starina D. Estimation and special features in F.Scott Fitzgerald's «The Great Gatsby».....	142
Polishko E., Shteingäuer D. Literatura en la vida de la persona moderna	143
Pototska I. Mrs. Dalloway's party: a confluence of Woolf's novel and short stories	144
Vaverchak A., Klimenko K. Functioning of the author's assessment in the text of the literary composition of Robyn Donald «Long Journey Back»	147
Афонина В. Проблематика в художественной литературе	148
Богущ Д. «Цвета времени» – колористические маркеры темпоральной организации в романе М.П. Шишкина «Письмовник».....	150
Вибла Г. Художні засоби створення образу героя в літературному творі	151
Єфремова А. Проблематика роману Г. Белля «Більярд о пів на десяту».....	152
Зубко Ю. Художня своєрідність повісті Оноре де Бальзака «Гобсек»	154
Іськович Ю. Заголовки розділів у поемі «Pan Tadeusz» як структура твору і тексту	155
Кобак К. Трансформація традиційного образу Дон Жуана у творчості поетів «Срібного віку» (на прикладі творів М. Гумільова, М. Цветаєвої, О. Блока).....	161
Кобзарь Е. Смысл исихии в романе Е. Водолазкина «Лавр».....	165
Кузнецова Д. Духовная трагедия А. Блока в очерке Б. Зайцева «Побежденный».....	167
Куликова Д. Набоковская «офтальмология»: характерологические функции мотива слепоты	170

Лещенко С. Поэтика заглавия как компонент художественной формы литературного произведения	171
Орел А. Особливості розвитку реалізму у французькій літературі першої половини ХІХ ст.	173
Полишко Е. Эстетизм в творчестве Оскара Уайльда	174
Рустасова А. Характеристика противников республиканства в произведениях на тему национально-освободительной борьбы.....	175
Самойленко В. Художні функції пейзажу.....	181
Тімошенко П. Філософські погляди Альбера Камю	182
Ткаченко І. Часопростір дому та його смислотворча функція в романі З. Налковської «Granica» та романі М. Лескова «Соборяне»: компаративістський вимір.....	183
Тяпіна Ю. Роман-антиутопія: специфіка жанру	189
Фесун Г. Дослідження драматичного сюжету	190
Шевченко А. Концепция Фридриха Ницше в романе Дж. Лондона «Морской Волк»	191
Юдіна Я. Своєрідність комічного у комедії Шекспіра «Дванадцята ніч»	192
Яковенко А. Специфіка історизму в романі Ліона Фейхтвангера «Потворна Герцогиня Маргарита Маульташ»	193

PROBLEMS IN TEACHING FOREIGN LANGUAGES. PEDAGOGY

Andronova E. Communicative games as a way of developing EFL students' communicative competence.....	196
Belaya D., Timoshenko P. Ventajas y desventajas de la enseñanza de lenguas extranjerasy a distancia	197
Brozenets O. Peculiarities of teaching vocabulary at senior secondary school.....	198
Cabo I. (In)formar con el móvil en la clase de e/le	199
Carmona E. El cine como herramienta indispensable en la clase de ele.....	200
Dolgoplova K. The organisation of work with English songs at senior secondary school.....	201
Hansen S. Como aprender un idioma con escucha de la radio	202
Haponova K. Authentic animated films at English lessons	203
Khamurda A. Extensive reading in the EFL classroom	204
Koshova O. Ways of starting a successful classroom	205
Kuzina V. Aims and approaches to language learning.....	206
Larin E. La motivación en la enseñanza del español como segunda lengua extranjera.....	207
Masley A. Using authentic short films: pros and cons	208
Moroz I. Teaching writing to students majoring in translation	209
Nesprava O. Teaching and learning methods	210
Nizkodubova K. Some aspects of teaching reading fiction to intermediate EFL students	214
Pelenko Ye. Ways of maintaining learners' motivation in teaching listening to senior secondary school students	215
Rótschenkova A., Marchenko T. El Español como la segunda lengua extranjera: acerca de principios didácticos.....	216
Samoilova N. Using role play as a way of increasing EFL students' motivation.....	217

Shapoval A. Non-traditional English lesson	218
Soloshenko V. Some aspects of teaching intensive reading to intermediate EFL students	219
Soloviova O. The method of case-study and discussions in the teaching process of English.....	220
Tkachuk D. M-learning: progress or effort?	221
Tyápina Y. Métodos de enseñanza de lenguas extranjeras	222
Viunov R. Reading as a means of teaching at senior secondary school	223
Zakharkevych I. Effective way of perception languages for future translators.....	224

SOCIOCULTURAL ASPECTS IN STUDYING FOREIGN LANGUAGES (ENGLISH, SPANISH, FRENCH, GERMAN, POLISH)

Diakiv N. Extralinguistic peculiarities of the semantic field «footwear» in media discourse	226
Dolynskiy M. Cross-cultural management: basic linguistic needs for successful business writing	230
Giuliani M. Salamanca, una ciudad única.....	233
Gontcharova S. Le français québécois	234
Gorobets Y. Francophonie.....	235
Jakovenko A. Ökotourismus in Deutschland.....	236
Lávníkov O., Vavilin A. La posición actual de la lengua española	237
Orel A. Acerca de características léxicas del idioma Español en América Latina.....	238
Pedán I. Análisis de los estereotipos de género en la prensa deportiva española	239
Ripani D. Expo y el turismo gastronómico de Italia	240
Samóylenko V. Las particularidades fonológicas y morfológicas del idioma Español en América Latina.....	241
Sgurowska J. Heutige Lage von Gallizismen in der deutschen Sprache	242
Striegel M., Schewtschenko O. Landeskunde Im Fremdsprachlichen Deutschunterricht In Der Ukraine.....	243
Táutskaya A. El papel de lenguas extranjeras en el desarrollo del turismo y la comunicación intercultural.....	244
Vyblaya A. El papel de asignaturas especiales en el aprendizaje del idioma español.....	245
Yefremova A. Le français au Luxembourg.....	246
Zelenina D. Le français en couleurs.....	248
Zelenina D. Verbal aggression as a communication problem	249
Zgourovska Y. Le casse-tête linguistique en Belgique	250
Абдуллаева А. Национальная библиотека как центр формирования информационной культуры научных исследователей.....	252

CURRENT SOCIO-POLITICAL PROBLEMS

Bakurova K. F. W. J. Schelling's understanding of an artist: the correlation with the concept of performativity.....	257
--	-----

Filimonov V. The third world war: general things	261
Hlushchenko B., Aleksieiev V. J.Cornies's educational reforms as an example of systematic approach to children's educational process organization	265
Markova O., Grom L. The role of religion in the political processes	269
Mironova A., Grom L. Globalization of culture: essence and consequence	272
Netiukhailo N., Grom L. International conflicts through the prism of global mass media	275
Sheremet V., Aleksieiev V. US-Soviet relations under Eisenhower	277
Titova V., Grom L. The term «a brand of the state»: definition and specific characteristics	281
Yaroshenko Y., Aleksieiev V. The role and status of women in Nazi Germany	285

PSYCHOLOGY

Korneev D. Influence of video games on teenagers	289
Левченко А. Стрес у контексті кліматичних змін	290
Сарыева С. Роль чувств в жизни человека	294

CURRENT LINGUISTIC AND TRANSLATION PROBLEMS

Y. Aharkova

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

PROBLEMS OF HEADLINES TRANSLATION FROM ENGLISH INTO UKRAINIAN (ON THE BASIS OF ENGLISH PUBLICISTIC DISCOURSE)

The topic is relevant as the headline translation attracts attention of native and foreign linguists. Such scholars as D.A. Kachaev, P.A. Lekant, A. Kulakov, A.N. Kulakov, A. Abdymomunov, B. Suleimenov, E. Ramankulov and many others have studied this problem.

The aim of the thesis is to analyze the ways of headlines translation in English publicistic discourse. The headline is an element of a text that has a dual nature. On the one hand, headline is quite independent element of the text. It can be read without reference to the text. On the other hand, the headline is a part of the structure of an article connected with the text and can be understood only after text reading. The headline has the following functions: informative, pragmatic, nominative and communicative.

There are such types of headlines: thematic, complex, directional and fully informative. Thematic headlines can be a quotation or famous phrase. The complex headline is informative and, therefore, such headlines contain diverse connections to the text, as the result it leads to the expression increasing of the text. Directional headlines are associated with one element of semantic structure of the text. Fully informative headlines reflect the sense of the whole text, its main idea or thesis that develops the basic idea.

The headline translation problems appear due to mismatch of grammatical and lexical structures in English and Ukrainian languages. For example, there are no articles, Gerunds and Infinitives in Ukrainian language, but they exist in English. Therefore there are such grammatical transformation as addition, omission, transposition and replacement. There are such lexical transformations as sense development, concretisation, generalisation, antonymic translation, metonymic translation. That why it is hard to translate headlines. Translator should find the best way to transfer the idea of the headline, but at the same time he can't change the thought.

Scientific supervision by Associate Professor Y.V. Galkina

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

D. Alimova

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE FEATURES OF FUNCTIONING AMERICAN SLANG IN MODERN ENGLISH LANGUAGE

One of the constant problems in scientific activity can be named as slang. The concept of slang is gaining attention in modern philology. The

relevance of this work lies in the necessity of understanding slang, as an integral part of the language that is needed for a comfortable communicating in English-speaking environment in different age and social groups.

There is a great interest to study the words of profanity. In order to analyze language as a social phenomenon and its place in the history, you need to study the functioning of language in professional and social groups, so there is a problem of national language interaction with social dialects spoken and literary language of colloquial speech.

The aim of this work is to study the major trends and ways to implement stylistic, expressive and emotional features of American slang in the target language. Problems as slang is subject to continuous scientific research. The concept of slang gets more and more attention in modern philology. Various aspects slang were studied in the works of such scholars as E. Patridzh, G. Menke, I. Halperin, W. Vilyuman, M. Makowski, V. Balabin, W. Potyatynnyk.

Some researchers combined in the notion of slang of words thieves' slang, rough vocabulary, professionalism, and dialects commonly spoken expressive words. Others – slang neologisms.

In the study we have analyzed the given topic from a variety of sources of information on theoretical slang. It was determined that the most commonly slang is used by adolescents. Using the language of slang they are trying to find themselves, tend to express themselves by replacing ordinary language, with more modern, unusual. Slang is an integral part of any language.

Scientific and language supervision by Lecturer K.G. Makarova

A. Baiduzh

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

MAIN STUDY AREAS OF ENGLISH JOURNALISTIC TEXT: COMMUNICATIVE ASPECT

The communicative aspect of modern linguistics studies the language code elements of communication between the personalities in dynamic aspect covering syntactic and semantic components in the language code. The aim of the communicative linguistics is to consider all communication factors associated with both external and internal (cultural) context of this process. In modern linguistics the communicative aspect is represented in the works of John Jowett and B. O'Donnell, F.S. Batsevych and others.

The communicative function is related to the formation and speech perception in the correlation with the language system, its mastering and using as organized and autonomous forms. All the scientists note that the

purpose of the communicative aspect is to deliver information to the recipient, to share and receive knowledge, thoughts, feelings, estimations and proposals on a specific issue. T. Smith pointed out that the purpose of the communicative aspect is awareness and influence.

M.G. Zhytariuk offers the following communicative methods such as semiotic analysis, content analysis, pragmatic analysis, structural texts analysis, analysis of propaganda, motivational analysis, and political texts analysis. Therefore, the text in the sphere of communicative linguistics primarily is classified as a speech formation, which, certainly, has some differences in a higher degree of complexity in their organization. So it is studied in: a) functional aspect; b) semantic aspect; c) category aspect.

Scientific supervision by Associate Professor N.O. Moskalenko

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

A. Balgabáeva

Universidad Nacional Olés Honchar, Dnipropetrovsk, Ucrania

DIFERENCIAS FONÉTICAS ENTRE EL CASTELLANO Y EL ESPAÑOL EN AMÉRICA LATINA

El español es idioma muy extendido en todo el mundo. En el territorio de España existen cinco variantes de él como menos. Además, en dieciocho países de América Latina y también en otras partes del mundo se habla el español, pero el lenguaje de Hispanoamérica y de España se distingue mucho.

Una de las diferencias más destacadas es **el yeísmo**. Ese fenómeno consiste en que los sonidos representados por «ll» e «y» se pronuncian casi como el sonido inglés [j] («ella» – [edʒa], «yo» – [dʒo], etc). Y por sí mismo tiene sus propias versiones. Su pronunciación puede variarse como [ʝ], africadas [j̟] y [dʒ] o fricativas [ʒ] o [ʃ]. Hay que notar que el yeísmo no se aplica a los diptongos fonéticos con [i-], tales como los que aparecen en las palabras «hielera» o «hiena».

También marcan dos otros fenómenos, que casi siempre se examinan juntos. Son **el seseo** y **ceceo**. *El seseo* existe casi en todas las regiones de Latinoamérica. Se da a conocer cuando la gente pronuncia el sonido interdental [θ] en las palabras tales como «emperatriz» o «traducir» como ordinario [s] ([tradusir]). Y en contraposición a él existe *el ceceo*, que es propio de algunas zonas del sur de la Península Ibérica y cuya difusión en América es muy limitada. Su particularidad consiste en pronunciar la «s» con articulación semejante al sonido [θ] (asabalado – [aθabalado]). Hay que mencionar que todos estos efectos pueden provocar las incomprensiones. Verbigracia, el verbo «casar» se significa «contraer matrimonio» y el «cazar»

es «andar a la caza», y en el castellano esa diferencia está completamente clara, pero cuando se trata del seseo y ceceo, no siempre podemos evitar el retruécano.

Además, en Hispanoamérica los sonidos [f] y [d] se pronuncian como [θ] bajo la influencia del inglés: («adorado» – [aθorado], «afamar» – [aθamar], etc.);

Igualmente, la letra «x» casi nunca se pronuncia como [s] («sexto» – [seksto] en vez de [sesto], etc.);

Nos limitamos a esta enumeración de los fenómenos más frecuentes pero hay unos cuantos más que no tratamos aquí.

En conclusión podemos decir que los fenómenos fonéticos sobredichos, son muy extendidos en los países Hispanoamericanos. El menosprecio de los cuales puede llevar al juego de palabras y, además, causar diferentes problemas durante la comunicación de los naturales de España y de América Latina.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Sra. V.M. Dyadya

L. Belova

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

EKPHRASIS IN A CONTEMPORARY ART CRITICISM

In the middle of the XXth century the various arts interaction and two-way influence was witnessed by the classical scholars throughout the whole world. The meaning exchange problem became popular because every historical and cultural epoch represented certain facts of such interrelation and interdependence. At that time the arts complementarity became obvious and, therefore, the ekphrasis notion should have been clarified and theoretically grounded.

Generally speaking, the notion *ekphrasis* comes from Ancient Greek «ékphrasis» which meant «description». In antiquity ekphrasis was a sort of literary form used for the purpose of visual artworks representation. Its primary goal was to help a reader to visualize any aesthetic object described as if it was physically accessible. However, an ekphrastic depiction was merely an author's invention and demonstrated the creative imagination and good writing skills. In spite of that, for the Greek and Latin texts readers it didn't really mater, if the object never existed. The personal stretch of imagination was appreciated even more.

The ekphrastic tradition in literature was started by H omer *Iliad* where he described Achilles' shield. In addition, the author compared movement and sound with the shield physical properties, stressing the possibilities of verbal and the limitation of visual. Later Homer's ekphrastic

model was duplicated many times in different epochs by both writers and art historians who proved its omnipresent function.

Nowadays art criticism is becoming nothing else than ekphrastic in its nature because it shows an extended argument based on ekphrasis itself. In other words, today art history is an application of rhetorical description of one artwork or the whole category making up an argument which corresponds to the primary author's intent. According to Jas Elsner, a prominent art historian, «art is not only to reveal artists and not to indicate social history or cultural reflexes», and he proposes that art is inextricable from the description and ekphrasis evokes autonomy in every object. As a consequence the American art expert considers that by means of ekphrasis we place an art object into the conceptual apparatus, and its «transformation from a thing that signifies by volume, shape, visual resonance, texture into one that speaks within the structures of grammar, language, verbal semiotics and can be appropriated to numerous kinds of argument or rhetoric, are quite simply vast». In fact, it results in making the viewer or reader fully responsible at the prospect of falsifying the object by the act of its verbal rendition. Grosso modo, here we are talking about the limits of interpretation, when ekphrasis appears to be the only possible way to interpret any work of art. In this case, an art historian plays a role of translator or a negotiator who analyses and speculates building up an assumption and finally an axiom.

That is why ekphrasis is a guide to the signification forms of visual and material which seems to be an adequate interpretation method without any supplementary photographic reproduction. More to the point, every aesthetic creation requires ekphrasis which explains its universal applicable potential.

Scientific and language supervision by Full Professor A.A. Stepanova

Yu. Bondar

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

AGREEMENT OF THE PREDICATE WITH THE SUBJECT IN ENGLISH AND UKRAINIAN

If an English sentence contains both main parts (the subject and the predicate), they agree in number and person. Thus a singular noun-subject takes a singular verb-predicate, a plural noun-subject takes a plural verb-predicate: *The cat likes milk. Cats like milk.* In Ukrainian, where the gender is a grammatical category, there is also agreement in gender: *Вона танцювала. Він танцював.*

In English, as well as in Ukrainian, the subject-predicate agreement in number occurs in present forms. But it is not observed in past forms of English verbs except for the verb *to be*: *The girl went home. The girls went*

home. In contrast to it, Ukrainian verb-predicates are changeable in the past tense: Дівчина пішла додому. Дівчата пішли додому. In the future tense Ukrainian predicates are either singular or plural depending on the subject: Вчитель перевірить наше завдання. Вчителі перевірять наше завдання. In modern English there is a tendency to use the auxiliary *will* for all the numbers and persons, though the traditional auxiliary *shall* pointing to the first person does not indicate the number as well.

If the subject is expressed by a cardinal numeral, the predicate can be in singular or in plural in Ukrainian, but only plural in English. Біля будинку стояло двоє селян. – *There were two villagers near the house.* П'ятеро учнів співали пісню. – *Five pupils were singing a song.* The cardinal numeral ending with the word *один* requires a singular verb in Ukrainian, but it is not so with the English numerals: На занятті був двадцять один студент. – *Twenty one students were present at the lesson.*

The subject with the words *багато, мало, чимало, трохи* usually takes a verb in singular: Досить багато дітей прийшло на концерт. In English this type of subject will be used with a plural verb: *Quite a lot of children have come to the concert.* However, an uncountable noun in the subject requires a singular verb in this case: *There is a lot of milk in the jar.*

As N.A. Kobrina points out, there may be a conflict between form and meaning in modern English agreement. This occurs with nouns of multitude, which may denote plurality while being singular in form. So, both a plural verb-predicate and a singular one may be used and the choice depends on the meaning: *My family is large. My family are all here.* As this phenomenon is allomorphic in Ukrainian, the second case may require addition in translation: *Моя родина велика. Усі члени моєї родини тут.*

Another difference in verb forms is caused by the fact that classes to which nouns belong may not coincide in English and Ukrainian. *The police are looking for the criminal. Поліція розшукує злочинця. Her clothes were shabby. Її одяг був пошарпанним. The money is ours. Гроші належать нам.* In these sentences «*police, clothes, гроші*» are pluralia tantum nouns which require a plural verb, while «*поліція, одяг, money*» are singularia tantum nouns and must be followed by a singular verb.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva

M. Bondarenko

Universidad Alfredo Nóbels de Dnipropetrovsk, Ucrania

EL LUGAR DE LA LENGUA ESPAÑOLA ENTRE LAS LENGUAS DEL MUNDO DESDE SUS ORÍGENES

Junto con tales lenguas como portuguesa, catalana, francesa, rumana, italiana y moldava, la lengua española entra en un grupo que se denomina las lenguas romances. Ellos son similares con las lenguas eslavas por ejemplo (la

lengua rusa, ucraniana, bielorrusa, polaca, etc.) o con las lenguas germánicas (la lengua alemana, inglesa, sueca, etc.). Todas estas lenguas y otras lenguas menos conocidas sucesivamente entran en una familia de las lenguas grandes que se denomina el grupo indoeuropeo.

En las lenguas romanas ella se corresponden en la gramática y en el vocabulario. Todas las lenguas romances son lenguas analíticas mientras que la lengua latina tiene que estar relacionada con el grupo de las lenguas sintéticas. Si pensamos comparar la lengua rusa y el latín con las lenguas romanas, podemos ver que hay muchas palabras que expresan la misma idea. En las lenguas del latín y ruso tales relaciones entre las palabras se expresan por medio del caso o terminaciones o marcadores temporales. Por ejemplo: *causas rerum* – причины вещей. En las lenguas latinas y en ruso estas relaciones se expresan con la ayuda de las palabras auxiliares, que no tenían valor independiente, y también con la entonación y orden de las palabras. Por ejemplo: *las causas de las cosas*. Para las lenguas sintéticas el orden de las palabras no es tan estricto como para un idioma analítico. Es algo de característica para las lenguas referentes al último caso: 1) el amplio uso de las preposiciones diferentes; 2) la disponibilidad de los artículos; 3) la disponibilidad de los tiempos de los verbos complejos; 4) el estricto orden de las palabras en las oraciones sucesivas.

En el primer trimestre del siglo XIX, el científico de Alemania Friedrich Diez, planteó y resolvió la cuestión del génesis de los idiomas romanos de latín. Él pudo justificar que todas las lenguas son como continuación del «latín vulgar», en lugar de la lengua romana clásica. Pero ¿por qué el latín vulgar? Este idioma existía en los tiempos antiguos mucho tiempo antes de la aparición de «el latín clásico». El latín vulgar y el clásico diferían no sólo en las áreas de solicitud sino también en la gramática y pronunciación. Estas diferencias atrajeron la atención de los científicos que hacían cargo de realizar esta cuestión tan polémica.

Consultor lingüístico y científico: Catedrático A.A. Pliuschai

M. Bondarenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE WORD-COMBINATION AND ITS TYPES IN ENGLISH AND UKRAINIAN

A word-combination is a polynominative syntactic unit. It consists of two or more grammatically connected notional parts of speech expressing some content.

As I.V. Korynets has emphasized, the elements of word-groups can be joined either syndetically by means of prepositions or conjunctions (*books for reading, читати по черзі*) or asyndetically by means of placement (*easy-*

reading books, писати швидко). English has a greater asyndetic potential if compared with Ukrainian because of its analytical character.

Korynets distinguishes three main structural types of word-groups: coordinate, subordinate and predicative. In word-group of the first type the elements are joined either syndetically (*pens and pencils, газети та журнали*) or asyndetically (*read, translate, learn; їсти, пити, спати*). The second type of word-groups consists of a head component, which is the nucleus of the word-group, and one of more subordinate elements. For example: (*small children, to love her, very nice, well enough, afraid to answer, гра акторів, вартий нагороди, дуже весело, легко на душі*). The third kind of word-groups is the predicative word-group. It has a syntactic structure similar to that of a sentence and it comprises the subject and the predicate. For example: *he went, тато працює*.

On the basis of the type of connection between В. А. Plyish described 3 types of subordinate word-groups: agreement; government; adjoinment.

Adjoinment (примикання) is observed when the subordinate element does not change its form. For example: *to go quickly, можливість аналізувати*.

Government (управління) is observed when the grammatical meaning of the main element requires from the subordinate one a particular form. For example: *to be fond of something, to read books, читаю роман, вдягати дитину*.

Agreement (узгодження) – is found when the subordinate element gets the same grammatical form as the main element. For example: *this book, that girl these apples, велике щастя*.

In modern English adjoinment prevails, because English is an analytical language in contrast to Ukrainian, which is a synthetical language. As a typical feature of Ukrainian is a large number of endings, agreement and government predominate there. For example, the type of connection in the word-groups *to see Jake, to ask Dad, white snow, strong coffee* is adjoinment, but in the translation we can observe government (*побачити Джейка, спитати тата*) and agreement (*білий сніг, міцна кава*), more typical of Ukrainian.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva

E. Bychkova

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucraina

SPANGLISH COMO MEDIO DE COMUNICACIÓN

La aparición y el desarrollo del fenómeno de «spanGLISH» no es una casualidad. El fundador de la primera cátedra de spanGLISH en la Universidad de Colombia, el académico mexicano, doctor en filología hispánica Ilan

Stavans determina el espanglish como el metalenguaje (es decir, el idioma, el mediador) que sirve para fomentar la comprensión mutua entre sus usuarios. La aparición de spanglish en lingüística puede considerarse como un fenómeno revolucionario, que sacudió toda la cultura hispana.

Ilan Stavans en una conferencia en Barcelona (el mes de noviembre de 2002) dijo que el spanglish como la interpenetración lingüística y cultural hispano-inglesa se posiciona en los Estados Unidos de América como un «poder fundamental cultural».

El spanglish apareció en el año de 1848 - el momento de la firma del Acuerdo de Guadalupe, en virtud de que Antonio López de Santa Anna vendió a los EE UU una parte del territorio mexicano con todos sus habitantes por 15 millones de dólares. Desde entonces, el spanglish no interrumpe su desarrollo. Este medio de comunicación fue inventado por los inmigrantes-mexicanos ilegales que vivían en las tierras americanas. Por eso, su idioma resultó uno de los métodos de supervivencia de unas clases sociales.

Reconociendo por unanimidad la difusión de spanglish como fenómeno lingüístico y cultural, los científicos no dan una respuesta clara a la pregunta si el spanglish es útil o nocivo para el castellano. El hispanista Nóbel Octavio Paz considera que el spanglish no puede ser considerado ni positivamente tampoco negativamente; él opina que es sólo una rama pequeña del cauce tradicional del desarrollo de la lengua.

Teniendo en cuenta el desarrollo rápido de ciencias técnicas, en particular, la computerización global, no se debe ignorar el papel creciente de ciber-spanglish, que reduce en el ciber-lenguaje los verbos, nombres sustantivos y adjetivos. Con la aparición de la Red Internet, el lenguaje fuera de las fronteras nacionales, superando los límites geográficos las naciones, lo que se pone evidente en la comunicación por correo electrónico etc.

Se cree que la aparición de spanglish en la comunicación le ayudará a desarrollar la capacidad de comprender uno a otro entre un mayor número de la población de habla española o inglesa. Es un paso más en el acercamiento entre diversas naciones y la prueba de posibilidad de cambiar el mundo.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko

Fedelma M. Casey
Colegio de Fundación Internacional de Dublín, Irlanda

VOCES CON VALORES MÚLTIPLES EN ESPAÑOL

Cada lengua posee un cierto número de voces que tienen múltiples valores. Por esta categoría de palabras internacionales se entienden las

palabras de tipo préstamo que se incluyen en el vocabulario de la lengua para los conceptos del significado que tienen un carácter especial.

En la lengua inglesa junto con las palabras prestadas son usualmente voces internacionales donde se conservan sus sinónimos, la palabra origen que es puramente inglesa, con el valor más amplio que se utiliza en la mayoría de las situaciones dentro de la comunicación lingüística o interlingüística. Por ejemplo, en el idioma inglés, junto con la palabra «general», no es una palabra pura, con un significado más amplio – «universal», «común», «principal».

Los préstamos se incluyen en el idioma para designar un fenómeno nuevo en el campo de la ciencia, el arte, la forma de vida con una sola palabra, evitando la transmisión de conceptos narrativos, es decir, unas pocas palabras.

La presencia de las palabras internacionales en el texto español a menudo ayuda a comprender y traducir al otro idioma una frase española o al revés.

Sin embargo, un reflejo directo de la palabra internacional, es decir, la traducción de su forma más cercana de la palabra internacional de la lengua materna puede provocar errores estilísticos, y en algunos casos incluso provocar un error del malentendido, equívoco.

A menudo el traductor que no tiene suficiente experiencia, traduce palabras de ese género en cualquier contexto, la palabra, por ejemplo, «industry–industria». Como «industria», «industrial» (adj.) – «industrial», aunque hay palabras más comunes que «industria» o «industrial».

Las palabras extranjeras «comfortable» (adj.) corresponde al «cómodo», «persona», «posisium» (f.) – «posición», «local» (adj.) – «local», «producción» (f.) – «productos». La palabra internacional se utiliza en el habla a menudo en el sentido más estricto. Por lo tanto, es mejor traducir la palabra «comfortable» (adj.) como «práctico», «persona» (f.) como «hombre», «posisium» (f.) como «cargo», «local» – «localidad», «product» como «producción».

También debe tenerse en cuenta que para la comprensión de la mayoría de las personas, es necesario traducir como sea posible el lenguaje más sencillo y accesible, con la excepción del material especializado, calculado para un cierto número de personas (política, económica, científica, etc.).

Cabe señalar que, dado que una palabra puede tener diferentes significados, si la traducción necesaria ofrece muchos de estos valores para seleccionar palabras. En la selección de este valor debe proceder del contenido general de la idea contenida en esta propuesta, así como de estilo, género y el contenido total del texto de origen.

NUMERAL AS A PART OF SPEECH IN ENGLISH AND UKRAINIAN LANGUAGES

A numeral is a member of the word class (or a subclass of determiners) designating numbers. The numeral in English and Ukrainian has a common lexico-grammatical meaning of quantity (cardinal numerals) or order of some objects (ordinal numerals). It may denote a part of an object (fractional numerals). The combinability of numerals in both languages is identical: a) with nouns; b) with pronouns; c) with numerals; d) with adverbs; e) with the infinitive. In the sentence the function of the numeral is the same that of the noun (cardinal numerals) and adjective (the ordinal numerals), i.e. it can be a subject, an object, an attribute, a simple nominal predicate and an adverbial modifier.

Ukrainian cardinal numerals have the peculiar group of indefinite numerals (*кілька, декілька, чимало*). Besides Ukrainian numerals possess such a peculiar subgroup as collective numerals (*двійко, двойко, четвірко, п'ятнадцятеро*), denoting a certain quantity of objects as a whole.

One more peculiarity of the system of Ukrainian numerals is diminutive forms of collective nouns (*двієчко, п'ятірочко*). Numerals in English and Ukrainian may be of isomorphic and allomorphic structure: simple or root numerals (in English – from *one* to *twelve*, in Ukrainian – *один, два, три*), derivative numerals – only in English (*thirteen*), compound numerals (*twenty one, одинадцять*) and composite numerals (*nine hundred and three, one seventh, сто два, п'ять шостих*).

Though English and Ukrainian numerals are similar as to their lexico-grammatical meanings, combinability and syntactic functions, they differ greatly regarding their grammatical categories. In English numerals are indeclinable, while Ukrainian numerals have the categories of case (*десять, десяти*), gender (*один, одна*) and number (*обое, обидва*).

Some Ukrainian numerals may have different forms in the same case. Also in both languages numerals can be used independently without the modified noun.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva

PECULIARITIES OF LEGAL TERMINOLOGY IN ENGLISH AND RUSSIAN LANGUAGES

The importance of learning the terminology in the modern world is undeniable, as the terminology, on the one hand, is the link between the

various fields of knowledge, and, on the other hand, contributes to a clear differentiation between the concepts.

Legal terms are verbal forms of the concepts used in describing the content of the law. Basic legal terms can be found in various information resources, such as newspapers, radio, TV, Internet.

English legal terminology has been presented as a complex system of terms written in the laws of the Anglo-Saxon kings while the Russian terminology has not undergone serious historical movements, such as those associated with the change of the state language unlike legal terminology in England.

Still the English legal terminology has sufficiently large number of direct Latin borrowings (*justice, felony*), the French equivalent of Anglo-Saxon legal terms (*carte blanche, rapprochement*), Latin calques (*legal aid – in forma pauperis, full bench – en bane*), composite combined terms (*pro forma letter, action in rem*), one of which is a direct borrowing of Latin and the other – English term or assimilated borrowings. Besides, a number of terms-internationalisms can be found in the English legal terminology (*sodomy, precedent*).

The Russian legal terminology is based mostly on common words (*правило, действие, порядок*). There are not so many specific legal terms. Often, they are borrowed from the Roman law or other developed legal systems, but mostly they stem from the roots of the national language (*дилер – от англ. dealer – торговец*).

It is quite difficult to compare the systems of legal terms and concepts in English and Russian, as not only the terms are compared, but different legal systems. The conformity in dictionary often does not give a correct idea of lexical units, because the same term in the two languages has different concepts or different semantic fields.

The terminology is constantly evolving, attracting the attention of linguists. Legal terminology is a unique object of study, characterized by the highest number of spheres of application compared to the other terminological systems.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

O. Chyfrina

Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

UNITES PHRASEOLOGIQUES DANS LES TEXTES DE JOURNAUX

L'objectif général du journal est d'influencer l'opinion publique, d'assurer le lecteur ou l'auditeur que l'interprétation donnée par l'écrivain ou par l'orateur est la seule correcte et de lui faire être d'accord avec le point de

vue exprimé dans le discours, dans un l'essai ou simplement dans un article à l'aide de l'argumentation logique et émotionnelle à la fois. Il y a deux variantes: l'essai et l'article.

Comme dans tout autre genre écrit dans l'article de journal, tous les changements qui se produisent dans la langue sont immédiatement répercutés. Dans l'article de journal les unités phraséologiques et syntaxiques sont activement réalisées. A l'aide de ces unités phraséologiques l'auteur peut obtenir un but précis ou l'influence sur le lecteur. Les unités phraséologiques et syntaxiques sont compréhensibles parce que les unités syntaxiques qui possèdent la stabilité, la reproductibilité, l'intégrité, l'idiomaticité sont utilisées du caractère spécifique des relations entre les composants, et également des fonctions de communication et esthétiques dans le langage.

Les unités phraseologiques sont des unités très emphatiques surtout estimées émotionnellement. Ils peuvent exprimer des sentiments, des émotions et dans des articles de journaux les unités phraséologiques et syntaxiques ne sont pas présentées dans le sens neutre. Cela arrive parce que l'auteur de l'article veut toujours attirer l'attention du lecteur sur un thème précis, exprimer l'opinion, mais en utilisant des unités phraséologiques avec la valeur neutre, cet effet ne peut être atteint. La relation à l'objet de discours est exprimée à travers leur évaluation de la situation, que ce soit positif ou négatif.

Ainsi, les unités phraséologiques exécutent quelques fonctions dans le texte du style public. Ils peuvent attirer l'attention, évaluer les événements et les personnes, organiser des textes et illustrer des faits. Les unités phraséologiques dans les différents articles et journaux rendent aussi le texte plus intéressant et expressif, ainsi les articles ennuyeux sur le sport ou sur la politique peuvent acquérir beaucoup de nuances colorées.

Analysant des matériaux linguistiques, nous sommes venus à la conclusion qu'il existe de nombreux méthodes de traduction de la phraséologie française en ukrainien. On prend en compte aussi la classification des choses différentes.

Les idiomes eux-mêmes sont difficiles à traduire, mais c'est plus difficile de traduire quand un écrivain dans certaines fins stylistiques change le sens ou sous forme d'unités phraséologiques – ajoute ou en omet des composants, en les remplaçant par des synonymes ou antonymes.

Il y a plusieurs façons de traduction des unités phraséologiques qui conduisent à la destruction de la combinaison stable de mots.

Cependant, les unités phraséologiques vont certainement continuer à exister dans la langue de l'esprit du lecteur, gagner de nouveaux liens, de créer des effets nouveaux, souvent inattendus, sont basés généralement sur lesquels les calembours.

Consultant scientifique et linguistique maître-assistant L.V. Ratomaska

LOS RASGOS DEL LÉXICO DEL ESPAÑOL MODERNO

El español se refiere al grupo de las lenguas romances y es el más difundido. Al comienzo del siglo XXI, el número de los habitantes de nuestro planeta que hablan español ha superado 420 millones de personas. El español es la lengua natal para los habitantes de España y 18 países de América Latina. El español hablado moderno se distingue en los países de América Latina por la fonética y la composición léxica porque cada país tiene su vida cotidiana, los rasgos, la historia y la cultura. Y en esto no hay nada asombroso: hasta en España, en las provincias diferentes la gente habla de formas diferentes, pero a todos los nativos del español les une la lengua literaria de uso general y la pronunciación normativa castellana. El español en países de América Latina tiene sus rasgos distintivos. Se sabe que los conquistadores españoles alcanzaron las orillas de América Latina en el fin del siglo XV. Los colonizadores comenzaron la difusión del español en el territorio conquistado, sin embargo las lenguas locales indias influyeron a él. Las palabras que entraron en el español de las lenguas indias se llaman indigenismos. Ante todo son las palabras que designan los utensilios caseros, los nombres de las plantas, animales: chocolate, maíz, patata, tabaco. Algunas palabras penetraron en otras lenguas. Examinaremos los rasgos básicos distintivos del español en la América Latina. Se puede dividirlos en 3 grupos: léxico, morfosintáctico y fonético.

Los rasgos léxicos. 1. Las palabras diferentes que se encuentran en España y América Latina tienen el significado igual: platicar (A. L.) – charlar (Es.); carro – coche; boleto – billete; manejar – conducir; lentes – gafas. 2. Las palabras activamente empleadas en la América Latina que en España se consideran arcaísmos: recordar – despertar; prieto – negro; frazada – manta. 3. Los préstamos de inglés o las palabras que han surgido por la influencia del inglés en la América Latina: rentar – alquilar; bife – chuleta. 4. Los préstamos de las lenguas indias: canoa, cacique, hule.

Los rasgos morfosintácticos. 1. «Voseo» (el uso de la forma pronominal «vos» en vez de «tú»). Por ejemplo: vos cantas (tú cantas), vos partis (tú partes), vos sos (tú eres), veni (ven). 2. La ausencia de la forma «vosotros/vosotras», en vez de él se usa «ustedes». 3. El uso de los sufijos diminutivos: ahorita voy, pueblo lindito. 4. El uso de las construcciones enfáticas con el verbo ser + el adverbio interrogante: ¿Cuándo fue que llegaste? (por cuándo llegaste); ¿Dónde fue que lo viste? (por dónde lo viste). Como vemos, el español en los países de América Latina tiene los rasgos

individuales, pero a pesar de las distinciones él se queda como la lengua única.

Consultor lingüístico y científico: Catedrático A.A. Pliuschai

O. Dolyna

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

SYNTACTIC WAYS TO ACHIEVE EXPRESSIVENESS AND THEIR CLASSIFICATION

Expressiveness as the common language category covers all areas of language and the number of its expressive is boundless. Human thought, committed on the basis of language, is made in a speech. Speech and voice education is the text (oral and written forms), expressed in different ways is the result of the expressive function of language. Expressive function of language – is the ability to express the emotional state of the speaker, his subjective attitude to denoting objects and phenomena of reality.

One of the most important elements of expression is the expressive syntax.

Important elements of expressive syntax are parenthetical expressions and actual division, which allow more clearly define the boundaries of semantic statements, and make a variety of written and spoken language. Syntax momentums, similar in their form to stylistic figures, are often used in everyday speech. This use is due to the result of an accidental coincidence of words, or by a desire to avoid the monotony of verbal syntactic form of expression.

Stylistic figures of artistic speech, first of all, are always the result of a conscious choice. Special calculation of writer to influence the reader. Second, they can perform various artistic functions particularly individualization and typing speech, emphasizing of certain words and phrases, especially important in sense relation, compositional, the function of emotional expression etc.

By the nature of the introduction of the common syntactic rules for constructing sentences all the stylistic figures of speech can be dividing into three types:

1) Things connected with deviation from the defined logical-grammatical rules of phrases execution: inversion anacoluthon, ellipsis, asyndeton.

2) Things connected with deviation from the defined logical-sense rules of phrases execution. Within the framework of this type can be identify three groups: the repetition, comparison and contrast between words and larger or smaller linguistic variables.

3) Things connected with deviation from the defined communicative and logical rules of phrases execution – the so-called rhetorical figures: an appeal, a question, denial, exclamation.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.P. Bidnenko

T. Drohovoz

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

LEXICAL AND GRAMMATICAL FEATURES OF BUSINESS EMAILS AND PROBLEMS OF THEIR TRANSLATION FROM ENGLISH INTO UKRAINIAN

The problem of translation of business correspondence has been an object for intense study by a number of modern specialists in the spheres of linguistics and philology. A.D. Schweitzer, Ya.I. Retsker, L.S. Barkhudarov, A.U. Fedorov, E. M. Bass dedicated their numerous articles and monographs to the business correspondence translation research. However, the business emails translation problem remains relevant.

The relevance of the topic chosen relates to the fact that with the expansion of international relations of our country it becomes important to have qualified professionals for the business correspondence translation.

Business letter is a source of information and simultaneously a document intended to serve to achieve a certain goal. The objectives of writing a business letter can be quite varied.

By thematic basis (rather arbitrary) the correspondence is divided into *business* and *commercial*.

Commercial letters deal with making and enforcement of commercial contracts. They address issues of product or service sale and supply. Purely commercial business correspondence types are:

- letters of request;
- proposals;
- letters of complaint;
- answers to these types of letters and emails.

Business correspondence by e-mail can be considered as a way to share information and most versatile means of establishing and maintaining formal, official contacts between enterprises, organizations, institutions and companies. As a kind of business communication, e-mail is a specific form of bilateral cooperation between entities who became partners, and it provides focus on collaboration, mutual understanding and cooperation in resolving issues.

Business email language standards execution is characterized by the wide use of stylistically neutrally coloured language units; business

correspondence vocabulary; limited number of complex sentences; direct word order in a sentence; inversion to give semantic and emotional nuances; impersonal, passive and personal constructions; subordinated clauses to express cause-effect relationships.

Scientific and language supervision by Associate Professor G.I. Miasoid

D. Dubrova

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

LINGUISTIC ASPECTS IN THE STUDY OF REPRESENTATIVES

In the early twentieth century the issues related to the act of speech, which is reproduction of linguistic units in the process of communication, have been investigated mainly by comparing the speech to language as a system of signs potential for storage and information rendering.

Late 20th century saw the active understanding of the language. The language was considered as some kind of interaction between the speaker and the audience. The subject of speech has become a mark of such characteristics as psychological and social issues. Such approach was the basis for the theory of speech acts.

Such linguists as J. Austin, J. Searle, J. Vunderlih developed the classification of speech acts.

J. Austin attempted to classify the illocutionary acts (according to the meaning of the verbs in the dictionary and intention of the speaker) into five basic categories: verdictives (judgment), exercitives (exert power or influence), commissives (assume obligation), behabitives (express feelings), and expositives (clarify argument). But this theory has some controversial issues. Even J. Austin said that in framework of this theory a lot of marginal words can exist.

According to the theory of J. R. Searle, illocutionary acts are divided up not according to the meanings of verbs but the intention of speaker who wants to produce some certain audience response. His classification of illocutionary acts includes such categories as assertives (speaker wants audience to believe him), directives (speaker wants audience to take a particular action), commissives (speaker promises something to the audience), expressives (speaker expresses his emotions), declaratives (speaker changes the reality in accordance with the preposition of the declaration).

D. Wunderlich places a concept of speech act into the position of our predication act. This notion comes from the assumption that illocutionary and speech acts (he makes a distinction between them, as stated above) are unrepeated events and only their generalisation brings us to the type, to a generic speech act. He uses such a classification that comprises directive,

commissive, erotetic (interrogative), representative, retractive (going back to one's promise, a correction of a statement), declarative and vocative (for instance, calling up somebody, engaging somebody in chit chat) speech acts, distinguished the satisfactory acts with a reactive nature – they take place after other states of affairs, in particular – after other linguistic activities.

Scientific supervision by Associate Professor N.O. Moskalenko

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

V. Esterman

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

ENGLISH POLITICAL EUPHEMISMS AND THE PROBLEMS OF THEIR TRANSLATION

In recent decades the euphemisms formation has proceeded with particular intensity. This is due to the fact that in today's world one of the most important factors contributing to the euphemisms formation and their consolidation in the language is their ability to be a powerful tool for the formation of new public facilities. So euphemisms are exclusively prevalent in socially important areas of speech activity.

In terms of linguistics euphemisms have been studied since the 19th century. At the end of 19th century German linguist G. Paul identified euphemisms in the well-known scheme of semantic change. Scientists began to work on euphemisms problems in the 1960-80s. During this period the works of S. Vidlaka, J. Lawrence have appeared. Problems of euphemistic rename in different languages have also been considered by I.R. Halperin, V.P. Moskvina, O.I. Reunova, V.N. Telia, J. Williams and others. Scientists are generally unanimous in identifying the extralinguistic nature of euphemisms being a complex and many-sided linguistic phenomenon which has three interrelated aspects: social, psychological and linguistic.

According to Cambridge International Dictionary of English, the euphemism is the use of word or phrase served to avoid saying another word or phrase that is more forceful and honest but also more pleasant or offensive. Thus, euphemism is a replacement of rude words or expressions unacceptable for one reason with another word having soft or veiled connotation.

Scientists have identified several reasons for the use of euphemisms:

1. Taboos associated with prejudice. For example the word «devil» received such euphemistic address as «deuce», «dickens».

2. Social and moral taboos, for example: «spit – expectorate», «trousers – drawers, pants».

3. The need to alleviate painful or sad news, for example: «to die – to pass away, to be no more», «foolish – unwise».

4. The use of scientific words, which could be unfamiliar for people, for example: «cemetery – memorial park».

Euphemisms are directly relevant to policy as «doublespeak». What distinguishes the doublespeak from other euphemisms is its deliberate usage by governmental, military, or corporate institutions. Doublespeak can be distinguished from jargon in the attempts to confuse and conceal the truth while jargon often provides greater precision to those who understand it (potentially confusing those who do not).

Scientific and language supervision by Full Professor A.A. Stepanova

P. Fedina

Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LE PROBLEME DE L'EXPRESSION MOTS D'ARGOT TRADUCTION DE TEXTES DE FICTION ECRIT PAR DES ECRIVAINS ANGLOPHONES

L'occubulaire réduit est une partie importante de ne importe quelle langue. C'est le plus clairement reflète la mentalité de locuteurs natifs. C'est pourquoi cette couche peut être appelé le problème de vocabulaire. Vous devez connaître un vocabulaire réduit afin de comprendre la langue parlée, être capable de déchiffrer le sous-texte, ainsi que de créer une véritable idée de l'orateur.

Pour la formation réduite vocabulaire inclure l'argot, dialecte, la langue, le vocabulaire tabou.

Le slang tant que telle, de nombreux linguistes se référer à dialectes sociaux. Le slang et le dialecte se distinguent par le fait que les gens qui utilisent le langage argotique, se écartent délibérément des normes de langue standard. À leur tour, les dialectes de langue ne doivent pas nécessairement être conscients que leur discours se écarte de la langue standard. Même dialecte social est une sorte de langage qui communique un certain groupe de personnes unies par un signe. En conséquence, les dialectes sociaux pourraient être considérés comme des dialectes et jargons professionnels.

En ce qui concerne la définition de «slang», linguistes il ne existe actuellement pas de consensus sur cette question. Beaucoup de scientifiques ne partagent pas le concept de «slang» et «jargon».

Vous pouvez créer un dictionnaire des dits mots à la mode et expressions populaires du moment chez les jeunes Français. Voici quelques exemples: piger- Comprendre (comprendre), le boucan – le bruit (bruit), le pote – le copain (pal), le bi-bop, le portable, le portable – le téléphone de poche (téléphone cellulaire) le bahut – le lycée (lycée), la meuf – la femme (femme), le trac – la peur (peur) bosser – Travailler (travail), le fric, la maille,

les balles – l'argent (l'argent), le toubib - le médecin (médecin), je me en fiche – ça me est Égale (pour moi en tout cas), je suis fauché – je ne ai pas d'argent (je ne ai pas l'argent), je suis crevé – je suis fatigue (je suis fatigué), Avoir un mal fou – Avoir des Difficultés (difficultés d'expérience), y en a marre – Je en ai assez (je en ai assez), la bagnole, la caisse – la voiture (voiture), les clopes – les cigarettes, je ai la trouille – je ai peur (je ai peur), je ai un petit creux – je ai faim (je ai faim), limande, Daron – père (le père), dabesse, daronne, doche – mère (mère).

Une de ces caractéristiques en langue française, ce est que le flux de la parole ne se prononce pas quelque.

Consultant scientifique et linguistique maître-assistant L.V. Ratomaska

O. Fomenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

EUPHEMISMS IN MODERN MASS MEDIA: APPLICATION AND TRANSLATION (ON THE MATERIALS OF ENGLISH AND UKRAINIAN LANGUAGE)

The word euphemism comes from the Greek word εὐφημία (euphemia), meaning «the use of words of good omen – «Euphemism is the use of a favorable word instead of an inauspicious one...»; it is used in speeches and printed texts to substitute the words recognized as rude or obscene, for example, swear words.

The theoretical basis was laid in the works of such famous scientists as B.A. Larine, L.A. Bulachovsky, A.A. Rephormatsky and others. G.B.Antrushina in her work «English Lexicology» states that there are words in every language which people instinctively try to avoid because they are considered indecent, indelicate, rude, too direct or impolite. They are often described in a round-about way, by using substitutes called euphemisms.

Depending on the sphere of usage the euphemisms are nominally divided into groups: 1. Age euphemisms, for example: senior, *advanced in years* (instead of *old*), *retirement* (instead of *retire on a pension*); 2. Physical description and mental abilities, for example: *unseeing* (instead of *blind*), *overweight* (instead of *fat*), *mentally sick* (instead of *mad*); 3. Racial identity or nationality for example: *black men* or *Afro-American* (instead of *Nigger*), *Latino* (instead of *Hispanic*); 4. Financial status, for example: *penniless, low-income men* (instead of *poor*); 5. Jobs, for example: *sanitation men* (instead of *garbage collector*), *funeral director* (instead of *undertaker*); 6. Death, funeral, for example: *to pass away, to breathe one's last, to close one's eyes* (instead of *to die*).

Euphemism is one of the stylistic means. It allows the speaker to modify his speech depending on the communication conditions and in case of need to hide or veil his intentions, and also to avoid communicative conflicts which may happen if one is too direct in nominating some objects, actions and characteristics. As for euphemisation in modern mass media language, the probable reason for people to avoid inauspicious words is their reluctance to frighten readers and cause unpleasant and repulsive associations.

Scientific and language supervision by Associate Professor I.I. Lipska

V. Furmanchuk

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

USE OF CONNOTATION IN MODERN PUBLICISTIC

Connotation has taken a very important place among the diverse stylistic techniques. Its main role is to make the text expressive and emotional. This technique is known since ancient times and widely used in almost every aspect of communication to influence on a listener.

Connotation has been studied by such scholars as U. Apresyan, T. Chumak, V. Ilyina, G. Kosykov, V. Maglova, O. Revzyna, E. Storozheva, V. Teliya and others.

Modern journalistic discourse is characterized by variability. A content analysis of the regional newspapers shows us, that the actual news is present at a minimum. Instead pages are purely dominated by analytical, critical and propagandistic articles, political advertising and political polemics. The main feature of this kind of the text is expressiveness. The main function of the modern mass media is not to inform, but to make «an impact». Persuasion and motivation are widely used in accordance with certain standards laid down in this society. The main means of modern journalistic discourse are designed not to post and spread information, facts and logical proofs, but to create an emotional impact on a listener or audience.

Connotation (intention) is a universal feature of journalistic discourse. No information in journalistic discourse can be transmitted impartially and objectively as it is in scientific style. The main feature of journalistic language is evaluation. All language tools are aimed at affecting the audience. Regulatory and affecting speech is used to make text emotional, imaginative and expressive to the point of being outrageous and shocking. A distinctive feature of modern journalism is the refusal from open propaganda. Skillfully veiled propagandistic manipulation of the mass consciousness is used instead. It can be expressed by the words with implicit connotation

having «impact» in their core, and words with explicit connotation, when «impact» is hidden and appears only when used in particular situations.

The centerpiece of the journalistic style is a social-evaluative vocabulary. The colors to the utterance are brought by widely known phrases with weak emotional markers. Negative or positive atmosphere of the article is created not by a single phrase with strong connotation, but a wide and frequent usage of phrases with weak connotation. As a result, impact on the consciousness of a reader is less noticeable for the reader himself, but stronger and long-lasting. Recent researches show that the texts of modern newspapers have more than 37% of the words with an evaluative connotation (irony, negation, humor, etc.).

Scientific supervision by Associate Professor N.O. Moskalenko

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

Sabrina di Gaetano

Istituto tecnico statale per il turismo Cristoforo Colombo, Roma, Italia

ESPAÑOL E ITALIANO: DE UN IDIOMA AL OTRO

El italiano y el español son lenguas con similitudes históricas y estructurales. Una gran parte de vocabulario comparte raíces comunes y tienen numerosas construcciones gramaticales en común. Uno no puede dejar de reconocer que el italiano y el español son dos lenguas relacionadas por razones de relación genética y la proximidad estructural.

Está claramente percibida por los hablantes de cada lengua tan pronto como entran en contacto, incluso ocasional y limitado, con la otra, y esto tiene claras repercusiones en la enseñanza: los estudiantes de italiano o español, tanto en la escuela como en universidad se acercan a otro lenguaje casi siempre con una percepción errónea porque está demasiado cerca, la distancia estructural entre los dos idiomas, atraídos por la puesta en común de muchas reglas de gramática y léxico, tiene gran transparencia. Pero la decepción llega temprano: hay un sentimiento de comprensión a diferencia de lo que piensa erróneamente.

Todo tiene un aspecto similar, pero a la vez todo es diferente, como está sucediendo con respecto a muchas otras cosas de la vida cotidiana en Italia y España, al parecer de manera similar, pero de manera diferente en la realidad. Al menos en el caso de lenguas relacionadas, la importancia de la L1 es crucial en el proceso de adquisición de la L2, ya que el alumno se siente con derecho a formular hipótesis más amplias y de mayor alcance que el segundo, y ampliar los procedimientos la producción sobre la base de similitudes peligrosas.

En esencia, los del habla italiana estudian español para comprender que básicamente tienen que obtener una confirmación de lo que es lo mismo en ambos idiomas, para ser avisado de lo que es diferente, y conocer los procedimientos y requisitos de la expresión L2 que no tienen una correspondencia directa en L1. A continuación hago unos ejemplos elementales.

Un español que estudia el italiano debe saber: a) ¿Cuáles son los principales procedimientos para establecer el superlativo: con el adverbio *molto / muy*, con el sufijo *-issimo / -ísimo* o con la repetición del adjetivo; b) que el orden de la secuencia con pronombre impersonal + objeto directo es inverso en los dos idiomas: *Lo si vede soddisfatto / Se le ve satisfecho*; c) que la forma lingüística de la lengua italiana refleja procedimientos morfológicos a través de la relación de ciertos estados sucesivos de la realidad física en el proceso de transformación, lo cual no es cierto en español.

Cuando, por ejemplo, vemos que un niño juega con un balón desinflado le preguntamos: «*Perché non rigonfi il pallone?*». En español sólo en casos especiales afecta al estado anterior. Así, dada la insignificancia por hablar español en el estado anterior de la pelota, en este idioma le preguntará: «¿Por qué no hinchas el balón?»

D. Galperina

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

MYSTIFICATIONS IN NEWSPAPER HEADLINES AND PROBLEMS OF THEIR TRANSLATION

Mystifications and falsifications have become a significant part of the everyday life because of the media development. Nowadays it is often hard to distinguish them from the truth. For example, the same TV paralyzes the ability to perceive surrounding events.

Despite the obvious importance of the problem, the mystification as a phenomenon remains poorly understood. It has been examined in the works of E. Lann, G. Grabowski, J. Tinyanova, P. Berkova, Masanov, Speransky, Vinogradova, Alekseev, Sherekh, D. Lihachov [1, p.343].

Quite often mystifications are used in headlines. Therefore we need to study closer the linguistic nature of the phenomenon and problems of its translation.

It should be noted that the phenomenon of mystification has no clear scientific description. However, from a linguistic point of view and on the basis of scientific researches, we can declare that mystification is a strategic indirect communicative act that is different from the communicative act of manipulation. **Its specificity is caused by the fact that the ultimate goal is pushed in time.** Mystification is predominantly assertive and the impact on

the recipient is mainly achieved by persuasion and suggestion through information, distorting the situation [2, p.1], [4, p.234].

The most accurate and detailed classification includes the following types of mystifications [3, p.96–115]:

Literary mystification – a work attributed by the real author to another person (the writer, fictitious person, etc.) or work, which is believed to be the example of «folk art» (Poems of Ossian by Macpherson). Sometimes a literary mystification confuses the reader with fictional references, person sources. Mystification by its nature is a tool for literary polemics and political satire.

Hitler Diaries

Fake pretended to be a handwritten diaries of Adolf Hitler for the 1932-1945 years, including a separate notebook, supposedly reveals the secrets of flight of Rudolf Hess to England. It had successfully passed a series of initial tests and was bought for 9 million West German marks from antiquarian from Stuttgart Conrad Kuyau (which wrote them by himself) and published in the magazine «Stern»[5, p.112]

Music mystification – a work that is assigned by one composer to another, «obscure», or is suggested to be a «sensationally discovered» work of «famous» composer.

Adagio in G minor for strings and organ, known as the Adagio in G minor - Remo Giazotto work, first published in 1958 [6, p.13].

Mystification in movies. Cinematography includes a genre defined by the English term mockumentary (combination of words mock and documentary) which is mystification itself, being represented in the form of a documentary. Films of this genre are very similar to a documentary, but their subject matter is fictional and especially «hidden» under the reality. Sometimes the participation of celebrities and other real people creates the illusion of reality.

«First on the Moon» - Russian mockumentary 2004.

Plot. Soviet scientists in the conditions of exceptional secrecy preparing to launch a spacecraft with a man on board, to the moon.

Political mystification involves conscious actions to the appropriate subject of politics in order to mislead, conceal their political goals and control public opinion. Political mystification is one of the oldest instruments of struggle for power, politics in general. We can observe the following methods of political mystification [7, p.55]:

- notice of non-achievement of goals and objectives, work on which is actually going on, but in the implicit form;
- purposeful dissemination of false information;
- use of political behavior that distracts the opponent, or misleads him;
- dissemination of shocking information or **holding political actions** to divert public attention from the unfavorable political situation;

- deliberate concealment of important / key pieces of information.

Nuclear weapons in Iraq (proved to be only part of a clever political game)

Scientific mystification – deception, presented as a scientific theory, falsification of scientific researches, the publication of the fictional «sensational» discoveries, the use of dummy experts and others.

Loch Ness monster - the famous Ness

According to the legend, Roman legionaries were the first to tell the world about mysterious creatures in the distant Scottish loch. Subsequently, over the centuries reports of Nessie spread by word of mouth. 19th and 20th century were rich in reports of the Scottish monster that supposedly turned over sailboats on the lake. Pictures and videos were also made, but they seem to be doubtful proves of the monster's existence.

Media mystifications

There have always been hoaxes and mystifications in the media. After all, even when the media offers «content», everybody is waiting for «shows»; masses are offered a «reflection» as they demand «entertainment.» This is categorically witnessed by the ratings. The masses are blinded by the game of symbols and are subordinated to stereotypes.

Mystification in the media is considered to be the techniques required to achieve the goal set by the journalist. Journalistic practice provides enough rich material showing the development and differentiation of mystifications. This creates the basis for introducing the concept of «media mystification». The term should include such factors as the principle of a mass audience, strategies and axiology, misrepresentation. Based on the all mentioned above, it can be stated that media mystification is created and recorded in the information field of false story (event or occurrence), which is proved by a set of plausible evidence serving striking episode for the media.

The main objective of media mystification is to cause resonance, awake interest of the audience to a particular problem of society.

«New way to a man's heart – in this article»

(Article, devoted to cookery)

In this headline the main emphasis was put on the relations. Thousands of women are searching for his halves and the authors knew that they will surely pay attention to this article.

The man with the «Grasshopper mind»

The first thought in any reader after reading this headline: «What is this syndrome that?», «Is not there it from me?», «What are his symptoms?». The main lever of influence of this header is fear.

However, the article was devoted to the basic methods how to focus on any task.

Piercing by 301 nails...

Article - advertisement of new tires.

The journalists mostly are good in psychology. And they know, that people are curious. So tell me now, is there at least one car owner who would not want to have these tires or at least look at them?[8, p.5–9]

Historical mystification

Exploring the past, researchers are dealing not with objective reality, tangible and verifiable, but with a pseudo which is created in terms of their work.

Surely you can touch the Material monuments of the past and explore them, but by themselves they are nothing to say.

Historical mystification may include falsification of artifacts, false interpretation of historical sources and others.

The era of historical falsification and mystification started as soon as the works of art acquired the status of the goods. Craftsmen began to create virtually indistinguishable copies and soon overran their antique market, private and public collections.

Basic techniques of mystifying the history [9, p.156]:

- shift of dates according to numerology, astrology, cabbalism, Scaliger matrix, etc.

- pun,

- accentuation to the names, designations, countries, regions, reticence of other countries, regions, characters,

- Filling «historical vacuum» with speculation and fantasy.

Great Wall of China

Today it is considered that the beginning of the Great Wall of China was built in the 3rd century BC to protect against the northern nomads. However, if this is so, let's ask ourselves – was stone wall 3 meters thickness essential for protection from arrows and spears with copper or stone-tipped? Most likely, it was needed against firearms and its building could begin not earlier than in the 15th century.

It is nonsense – to build a wall extending for hundreds and thousands of miles to a purely military facilities, probably it was built for something else. Simple and logical explanation had come after the analysis of the political –geographical maps of China. Indeed, the maps 17 – 18 centuries (AD) had shown, that China's border with Russia passes exactly along the Great Wall of China. Moreover, cartographers designated this wall with thick line labeled «high wall of China.» Therefore, this wall was built to mark political boundaries.

Commercial mystifications are the creation of false beliefs to obtain money [3, p.96–115].

AIDS – is a lie.

There are social causes of immunodeficiency – poverty, malnutrition, drug addiction, various diseases and more. There are environmental causes: Ultrasonic and high-frequency radio emission from the new electronic

technology, radiation, excess arsenic in water and soil, the presence of other toxic chemicals, exposure to high doses of antibiotics.

In fact, the human immunodeficiency virus has never been isolated! Its «discoverers» Luc Montagnier (France) and Robert Gallo (USA) know about it. A few years after HIV was «open», Robert Gallo was forced to admit that, in fact, there was not any discovery. Gallo admitted that he had no proof not only that HIV causes AIDS, and that HIV is a virus at all.

Since the «discovery» of AIDS, the US government has spent on his \$ 50 billion. Two billion dollars a year gets Center for Disease Control and Prevention (CDC), in the offices where the myth – AIDS was born.

References

1. Большая Советская Энциклопедия: в 65 т. Т.7 Литературная энциклопедия. – М. ОГИЗ, 1934. – 343 с.
2. ПЕРВУХИН А.А. Теоретические аспекты понятия «Медиамистификация» // Вестник ЧелГУ . – 2012. – №32. – С. 15.
3. Шустрова Е.Н. Тактики искажения и подмены информации как способ осуществления стратегий мистификации // Филологические науки. Вопросы теории и практики. – 2008. – №1. – С. 15–32.
4. Шаронов Д.И. О коммуникативном смысле медиатизации // Вести Воронежского Государственного Университета. – 2008. – №2. – С. 23–24.
5. Kenneth W. Rendell. Forging History: The Detection of Fake Letters and Documents. / Kenneth W. Rendell. – O.: University of Oklahoma Press, 1994. – 171 p.
6. Wulf Dieter Lugert und Volker Schütz. Adagio à la Albinoni. // Praxis des Musikunterrichts. – 1998. – № 53 – p. 13–22
7. Кузнецов П. Информационная власть. / П. Кузнецов. – Р. Коми. : Коми книжное издательство, 2005.–244 с.
8. Victor O. Schwab, Dr. Robert C. Worstell – How to Write Ads That Get The Sale! // A Collection of Copywriting Classics. – 1980. – № 15. – p.25
9. Лопатин В. Матрица Скалигера. / В. Лопатин. – М.: Олма Медиа Групп, 2007. – 352с.

Scientific supervision by Full Professor A.A.Stepanova
Language supervision by V.V. Kalinichenko

A. Golovchenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

WAYS OF RENDERING THE ENGLISH COMPOUND NOMINAL PREDICATE INTO UKRAINIAN

The compound nominal predicate denotes a certain state or quality of the subject and predicate.

The compound nominal predicate consists of two parts: the link–verb and the predicative. The predicative names a state or a property and serves to

characterize the subject. It can be expressed by a word belonging to any notional part of speech or by a phrase or a clause.

She was a doctor. Вона була лікарем. (noun)

She was beautiful. Вона була гарною. (adjective)

Our task is that we should know grammar well. (predicative clause)

Sometimes the English predicative is expressed by an infinitive, a participle, a gerund, a predicative construction.

The plan was to go to the dean. (infinitive)

The kids are excited. (participle)

My favourite activity is reading. (gerund)

In Ukrainian, the third and the fourth types are missing. Another peculiarity of Ukrainian is the fact that predicatives expressed by nouns, pronouns, numerals, adjectives, participles are declinable. In English, it is possible only with pronouns: *That's me.*

The link-verb expresses different grammatical categories. It has no independent meaning and its function is to connect the subject with the predicative. It's usually expressed by the verb *to be* but it can also be expressed by some other verb which loses its lexical meaning and acquires the abstract meaning of:

1. Being (*be, feel, look, smell, taste*)

2. Becoming (*become, grow, get, turn*)

3. Remaining (*remain, continue, keep, stay*)

4. Seeming and appearing (*seem, appear*)

In the process of translation the English compound nominal predicate can be rendered by its direct equivalent: *She is the epitome of beauty. Вона є втіленням краси.*

Besides, differences in the grammatical structures and lexical systems of the two languages may cause transformations. One of them, as I.V. Korunets has emphasised, is replacement of the compound nominal predicate by the simple nominal predicate, so omission is applied: *We are students. – Ми студенти.*

Besides, the simple verbal predicate may be used in the translation: *His face turned red. – Його обличчя почервоніло.*

Another possible transformation is replacing the link verb by a noun: *Lemons taste sour. – Лимони кислі на смак.* In this example replacement is accompanied by addition.

Among the most frequent transformations, there is also replacement of the adjective used as a predicative by an adverb: *She felt bad. – Їй стало погано.*

Scientific and language supervision by Lecturer K. O. Vielchieva

A. Golovtchenko
Université Alfred Nobel, Dnipropetrovs, Ukraine
A. Vaskov
Université de Strasbourg, France

L'ART DE LA TRADUCTION

L'art de la traduction en russe, français ou en toute autre langue, commence dès les tous premiers pas.

Il y a deux grandes familles de traduction. Le thème, c'est traduire du français en russe (ou en une autre langue). Et la version, c'est le contraire, autrement dit, la traduction du français en russe.

Voici quelques conseils indispensables pour bien traduire.

Les traducteurs électroniques en ligne : ils sont très utiles pour trouver la traduction de mots ou de simples phrases très vite. Les plus connus sont Google traduction et Voilà traduction. Pour s'en servir, il suffit de :

- sélectionner la langue souhaitée dans l'outil ;
- écrire ou « copier – coller » le mot / l'expression à traduire en langue souhaitée dans le traducteur électronique.

Si tu peux te servir d'un dictionnaire russe au bout d'un moment, tu verras que le dictionnaire reste le meilleur ami du traducteur ou tout simplement de l'étudiant en russe. Le dictionnaire est plus fiable et pour apprendre une langue, il n'y a rien de mieux que de passer quelques heures à voyager dans un dictionnaire au gré des définitions et des rebonds que l'on peut y faire.

Les traducteurs électroniques de poche : rien de mieux en voyage que d'avoir avec soi un bon dictionnaire. Pour obtenir une traduction réussie avec aussi une série d'erreurs à éviter.

Parmi les fautes de traduction les plus courantes, inutile de dire qu'il vaut mieux éviter de traduire mot à mot sans réfléchir ; le texte rendu ne doit pas en dire plus, ni moins, que le texte d'origine. Il ne s'agit pas pour bien traduire, d'améliorer le style, la qualité, la forme d'un texte. Il s'agit de lui être fidèle. A l'inverse, un texte de très haute qualité littéraire ou juridique devra avoir la même qualité une fois traduit.

Il suffit de s'arrêter sur chaque partie du texte traduit en prenant le temps de s'assurer que toutes les phrases sont correctes dans la langue d'arrivée. Le faux-sens : il faut éviter les faux amis du traducteur. La relecture et l'attention portée à la traduction peut, beaucoup d'erreurs.

Il est important, d'inventer une syntaxe qui n'existe pas dans la langue d'arrivée.

La connaissance lexicale doit être suffisamment développée dans les deux langues afin de trouver les meilleurs correspondances d'une langue à l'autre, de faire ressortir les nuances souhaitées... Étoffer son vocabulaire est

donc indispensable, dès le début quand on apprend le russe. Le mot peut avoir plusieurs sens, le même mot dans une phrase a en général un sens plus précis d'où l'on peut déduire le sens de la phrase.

Les tournures idiomatiques sont propres à chaque langue et s'apprennent pour mieux traduire. Par exemple, l'expression russe « Спать без задних ног » se traduirait mot à mot « Dormir sans pattes arrières », ce qui ne veut rien dire en français. Alors qu'une bien meilleure traduction serait « Dormir à poings fermés ». La traduction littérale ici serait autrement assez drôle, en plus de n'avoir aucun sens, alors que la phrase dans la langue d'origine n'est pas drôle et veut dire quelque chose de précis. Pour bien traduire ce genre de phrase on utilise les idiomes.

La grammaire des deux langues doit être assez claire pour permettre de passer d'une langue à l'autre sans difficulté et de trouver là encore le meilleur équivalent à des formes grammaticales de la langue de départ, qui n'ont pas d'équivalent direct dans la langue d'arrivée. Par exemple, la concordance des temps en français n'existe pas en russe. Pourtant, on peut tout à fait traduire correctement du russe en français ou inversement et en conservant le sens et l'esprit du texte.

L'esprit, le style du texte est un autre aspect de la traduction auquel faire attention au delà de la grammaire et du lexique. Une bonne traduction doit par exemple s'intéresser à l'époque où le texte a été écrit, à la manière dont le texte a été écrit, par qui et pour qui et avec quelle intention. Comprendre et restituer l'esprit d'un texte implique alors une étude analytique approfondie du texte en question et sans doute une connaissance plus profonde des deux langues de départ et d'arrivée.

Enfin, un bon traducteur saura faire un texte qui sera apprécié de la même manière dans le texte d'origine que dans sa traduction. Et puis, il n'y a pas de secret, pour progresser et s'améliorer en traduction, il faut lire régulièrement et dans les deux langues.

Consultant scientifique et linguistique maître-assistant L.V. Ratomska

Y. Gorobets

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE METHODS OF NEOLOGISM-FORMATION ON THE BASIS OF MODERN ENGLISH NEWSPAPER TEXTS

According to the Dictionary of Wodehouse, neologisms are «words, that appeared in a language in connection with the new phenomena, but that did not yet enter into active dictionaries in considerable part of native speakers». The fact that such dictionaries as «Longman Dictionary English», «Oxford Dictionary», fix thousands of neologisms is the confirmation of a big amount of neologisms in the modern English language

The appearance of new words, the necessity to mark them and to explain are the reasons for the birth of an important industry of lexicology – neology, the science that deals with neologisms. French linguists could achieve the most considerable success in the development of the theory. Starting from the Damsters' classical works, French linguistic school brought a considerable contribution to the theory and practice of neology. English and American linguists also have made a great contribution, they have been studying a lexicographical aspects of the neologisms. A new word can be a new one, whether in a form, or in the meaning, or both. According to this it is accepted to distinguish 1) actually neologisms (a new form and a new meaning) - telecommuter, audiotyper; 2) Renaming (a new form – already familiar meaning) – sudser (soap opera); 3) rethinking (new meaning is the form that is already presented in a language) – acid (narcotics). The first two groups assume the use of internal resources of the English word-formation system. It's possible to add to them the so-called phonological neologisms. Mostly these are terms or trademarks, also it often has the connection with the morphemes of the Greek or Latin origin (acryl, perlon).

In the English language the amount of the neologisms that are marked in newspapers and magazines during one year are up to dozens of thousands. It is caused by a social requirement to nominate the new phenomenon in its comprehension and by interlingual factors.

Scientific and language supervision by Lecturer K.G. Makarova

A. Grudnistaya

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE CONCEPT OF LINGUISTIC INNOVATIONS IN BUSINESS ENGLISH

Word formation is closely related to the process of new words in the language. To designate new words in linguistics the term neologism is usually used. This paper considers the problem of the definition of *neologism* and its uncertainty.

According to E.S. Kubryakova (1996) word formation is aimed at purely onomasiological task determination and creation of nominative units with word status. The main task of word derivation is researching formal, semantic, genetic rules and other peculiarities of new lexical units, appeared during the process of language development.

Words and phrases created to describe new phenomena of reality, new objects or concepts are called neologisms. The reason of appearing neologisms in linguistic is public and scientific, technological progress: the development of new social and economic realities, discoveries in the sphere of science and technology achievements in the field of culture.

Modern English has many ways of new word formation, which include the word composition, conversion, reduction, back formation, lexical-semantic way, the alternation of sounds and transposition of stress in a word.

The process of word derivation is a merger of two foundations – homonymous word forms. For example, *carryback* – «transfer of losses on earlier period», *think-tank* – «collective brain.» In business, there is a large number of neologisms which reflect new developments, especially in management and marketing, such as *ghostbrand* (in the past famous brand name under which the goods are still sold, but do not enjoy the same popularity), *mass customization* (individualization of goods or services, produced in large quantities).

The English vocabulary formation was dramatically affected by the emergence of new words, or neologisms, which appear in connection with the progress of new technologies in various areas of human activities, borrowings from other languages and for other reasons.

Scientific and language supervision by Associate Professor G.I. Myasoid

T. Gusieva

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

MODALITY IN ENGLISH PUBLICISTIC DISCOURSE: THE PROBLEM OF FUNCTIONING

Modality — is a verified phenomenon in linguistics as far as it is widely used by both native and non-native speakers. In the various sources we can find different points of view concerning the importance of this conceptual category. But all of them underline the essence of this category despite being done at the different decades. The problem of modality has been studied by V. Vinogradov, I. Arnold, W. Klein, P. Larreya, D. Kolshansky and others. A great number of linguistic scholars such as I. Arnold, V. Bondarenko and I. Korunets have made distinct modality classifications.

J.V. Auwera in his book «Modality in English: Theory and Description» says that linguistics borrowed the concept of modality from logic and philosophy which define it as the information related to the attitude of the statement to the reality, or its evaluative, temporal and other characteristics. Last century the leading role in modality researching belongs to V. Vinogradov and V. Kaushanskaya. They made a significant contribution to linguistics investigating this notion and means of its expression.

Modality may be conveyed with the help of phonetic, lexical, lexicogrammatical and grammatical means. Phonetically it can be expressed only

with the help of intonation. Lexico-grammatical means are the modal verbs. Modal verbs, unlike other verbs, do not denote actions or states, but only show the attitude of the speaker towards the action expressed by the infinitive in combination with which they form compound verbal predicates. Thus they may show that the action (or state, or process) is viewed by the speaker as possible, obligatory, doubtful, certain, permissible, advisable, requested, prohibited, ordered, etc. Modal verbs occur only with the infinitive.

One more type of means for expressing modality in the language is lexical means. Modal words and modal expressions belong to this type. The category of mood is the grammatical means of expressing modality. It conveys the attitude of the speaker or writer towards the content of the sentence. It is expressed in the form of the verb.

The category of modality is one of the most complex and contradictory in grammatical theory. It is widely used in publicistic discourse and according to numerous researches of the linguists the most frequently applied means of expressing modality are: lexical ones and modal verbs. Nevertheless all the other means can also be found in publicist discourse as far as modality plays the crucial role in achieving goals of this discourse such as: expressing author's attitude and persuade the listener or reader to do something or agree with the opinion stated. Despite the fairly long continuous research of modality and a huge amount of literature devoted to it, it is still a blind spot of modern linguistics and in particular in publicist discourse and needs further research.

Scientific and linguistic supervision by Associate Professor N.V. Zinukova

A. Humenyuk

Lubny Foreign Languages Specialized Secondary School № 6, Ukraine

THE PROBLEM OF TEXT AND DISCOURSE

The following article is devoted to the problem of text and discourse. Modern Linguistics differentiates these two terms. But there were times when there was no Chinese wall between them.

The term «text» came from Latin and means «some unity of sentences, which are united by the lexical, grammatical and logical cohesion, which are able to give the information of its organization and its meaning».

The term «discourse» came from French and means «text with extralinguistic, pragmatic, socio-cultural, psychological and others factors». Hoey wrote that discourse is «the text plunged into the life».

Nowadays text and discourse belong to different phenomena. Text belongs to language, it is the integrative language unit. Discourse belongs to speech, it is the integrative speech unit.

So, text (in terms of Zernetsky) is «the informational print of discourse». It is «some formal language construction, which is actualized in speech in the form of discourse».

The meaning of terms «text» and «discourse» is connected with the term «language person». Zvegintsev wrote that language is impossible without person, who uses, enriches and creates language.

In this case, person is the centre of discourse, because it organizes and directs the discourse within speech activity. Zernetsky wrote that «speech activity is the continuum of speech activities of the great amount of some concrete language persons».

So, terms «text» and «discourse» being different in their meaning reflect the dialectal unity between speech and language.

Scientific and language supervision by Associated Professor N.G. Humenyuk

V. Kariouk

Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

PROVERBE NE PEUT MENTIR

L'influence de la langue française sur la culture russe est grande. Tout d'abord, elle est liée à l'utilisation à long terme de la langue française telle qu'elle est parlée dans l'environnement de la noblesse et de l'aristocratie russe du XVIII-e siècle, et avec un grand amour de l'intelligentsia russe de la littérature française. Nous considérons de nombreux proverbes comme les nôtres, alors qu'ils ont des racines françaises.

Certains proverbes sont généralement acceptés, ils sont connus dans le monde entier dans des langues différentes, ils sonnent différemment, de sorte que les proverbes français ont leurs équivalents russes.

Mais il y a des proverbes qui n'existent que dans un seul pays. Alors nous vous proposons quelques proverbes et dictions que nous savons de l'enseignement à l'école.

Donc, si les proverbes français n'ont pas d'équivalents russes on les traduit mot-à-mot.

Voici les proverbes français les plus populaires:

Chacun pour soi et Dieu pour tous. Каждый за себя, один бог за всех.

L'homme propose et Dieu dispose. Человек предполагает, а Бог располагает.

Un malheur ne vient jamais seul. Беда не приходит одна.

La fortune couronne l'audace. Храброму счастье помогает.

L'amour est aveugle. Любовь слепа.

Quand la santé va, tout va. Здоровье прежде всего.

Cherchez la femme. Ищите женщину.

Mieux vaut tard ,que jzmais. Лучше поздно чем никогда.

Le temps c'est de l'argent. Время –деньги.

Le petit poisson deviendra grand. Из маленькой рыбки вырастет большая щука.

Dans ces exemples, la plupart des proverbes français sont traduits traduction littéralement.

C'est pas une liste complète des proverbes français autant que l'apprentissage de la langue russe et étrangère exige simplement de connaître au moins une couple de proverbes français célèbres , on ne peut pas se passer d'eux, car cela fait partie de la langue, de la culture, du pays !

Consultant scientifique et linguistique maître-assistant L.V. Ratomska

V. Kariuk

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

FUNCTIONING AND RENDERING BORROWINGS FROM MODERN ENGLISH MEDIA DISCOURSE

Modern English media discourse does the impact and information functions. Media reports about the news and new facts and gives opinions about them. The interaction of these two functions defines the usage of the word in modern media discourse.

Borrowing is a process where the word from a foreign language with the same lexical meaning is borrowed into another one. It is an integral part of the functioning and historical language change, one of the main sources of replenishment vocabulary. As a full-fledged language element, a borrowed word is a part of its lexical richness, official source of new roots, word-forming elements and precise terms.

Borrowings can be classified into the following groups:

- 1) direct borrowing;
- 2) mediated borrowing;
- 3) derivation elements or morphemes borrowed;
- 4) loanwords;
- 5) stable expressions.

In their turns, the functions of English borrowings are nominative, definitive, informative, emotional, expressive ones depending on their purposes and role in the text. They serve to identify, to refer realities that have no counterparts in their native language. They are stylistically labeled elements used to differentiate the known concepts and create conflict between their own and others'.

M. Breyter identifies the following reasons for borrowings:

1. The lack of appropriate concepts in the cognitive basis of language-receptor

2. The absence of a more precise name in the receptor language.

3. The expression of a positive or negative sense, which does not have the equivalent unit in the receptor language. Among Russian speakers, the idea that foreign technology is more advanced compared to Russian and foreign banks are more reliable foreign goods and are of a high quality is spread.

Borrowing used in advertising, is divided into the area of new and rapidly developing areas of human knowledge and culture. There are the following groups of loans:

1. Borrowings in economics and organization of production.

2. Borrowings in social and political spheres.

3. Borrowings in a computer technology.

4. Borrowings for new artefacts.

5. Borrowing in the arts and culture.

6. Borrowing in the sports field.

To render modern English media discourse a translator has more choices of linguistic resources.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.P. Bidnenko

A. Kasiarum

Universidad Alfredo N6bel de Dnipropetrovsk, Ucrania

PECULIARIDADES L6XICAS DEL ESPA6OL MEXICANO

Substrat Nautal influy6 considerablemente en el l6xico del espa6ol mexicano. La mayor6a de palabras 6ndias que se usan ahora fue adaptada junto con fen6menos e ideas nuevos. Muchos escritores americanos usan indigenismos para atribuir a su texto un colorido nacional. Muchos de los nombres propios (antrop6nimos, top6nimos, zo6nimos, te6nimos y otros) tienen un car6cter espec6fico nacional. Como ejemplo quer6 describir top6nimos y dar unos ejemplos. *Nombres de los estados*: Guanajuato, Coahuila, Nayarit, Oaxaca, Chiapas, Chihuahua y otros; nombres de las ciudades: Chilpancingo, Chetumal, Culiacan; *nombres de los r6os*: Usumacinta, Mezcalapa; *nombres de los volcanes* – Par6cutin. Hay otras peculiaridades l6xicas que hacen diferencia entre el espa6ol mexicano y el espa6ol pirineo. Lope Blanch observa que el vocabulario mexicano tiene un mont6n de arca6ismos. Muchas palabras y frases pirineas fueron tra6das a M6xico con su significado del siglo XVI, mientras que en Espa6a estas palabras y frases adquirieron un significado sem6ntico nuevo que sustituy6 significados tradicionales. Los siguientes ejemplos muestran el

conservatismo semántico del léxico mexicano: los mexicanos, por supuesto, están al tanto de significados de la columna española. La verdad es que en México la mayoría de estas palabras se usa junto con así llamados arcaísmos de la lista mexicana. Cinco siglos de ruptura geográfica después de conquista y colonización resultaron en diferencia considerable entre terminología del léxico de España y de México. En breve, un ejemplo de diferencia léxica en México y España: tanto el español mexicano, como el español pirineo tiene muchos *préstamos del inglés*. Las palabras siguientes existen en ambos variantes del español: *estándar, snob, pedigree, club, cóctel, cheque, filmar, fútbol, lider, sándwich, hall*. A pesar de la influencia económica y cultural considerable de los EEUU en México, aquí los anglicismos no son tan importantes como en otros dialectos de América Latina. Así piensa Lope Blanch escribiendo lo siguiente: «Teniendo en cuenta que México es país limítrofe de los Estados Unidos y que gran parte de su población, inclusive en estratos semicultos, habla inglés, deberemos admitir que la influencia ejercida por esta última sobre la lengua española es mucho menor de lo que cabría esperarse».

En los estados limítrofes del norte, según observa R. del Rosario, la proporción de los anglicismos es evidentemente mayor. Muchos de los anglicismos que se usan en el norte del país nunca se usaban en el centro del mismo. Chain (shine), daime (dime), jaigüey (highway), marqueta (market), mecha (match), traque (track). Por asombro, en America Central y Antillas los anglicismos son mucho más importantes que en la ciudad de México.

Consultor lingüístico y científico: Catedrático A.A. Pliuschai

A. Kharytonenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE ROLE OF YOUTH SOCIAL DIALECTS IN A MODERN WORLD: COGNITIVE APPROACH

When people speaking the same language live in separate communities or in other words several age groups or social strata live within the same locality dialectal differences are easily maintained. That is quite an important issue which plays a significant role in modern multilingual world.

As to the Skvortsov's research, it is known that dialectal variation within the national language may be based on the geographical location (territorial dialects). But this is not the only factor distinguishes human speech. This difference depends on the membership of people, for example different social groups that use different language variants. These language variants are called social dialects.

The development of youth social dialect has significantly progressed over the past two decades. Many linguists studied this question, such as:

Voynova, Radke, Voloshin, Dunaeva and many others. Most modern scholars consider youth social dialects as one of the active forms of the language implementation of modern ethno-languages. According to the Batukova, «lingvocreative» ability of the younger generation have differences as compared to other age-language implementation (or social) groups and from the existing locale.

Many scholars studied different aspects of youth social dialects: school jargon (Nikiticheva, Koster-Thoma), student jargon (Vastyanova, Matveev Kurchenko), and jargon of youth subcultural movements (Mazurova, Rozin, Rozhansky). Modern studies show the growing role of youth social dialects. Nowadays, we can see the growth of literary neologisms, as Dunaeva said: «Youth brings theirs vocabulary in the world of adults, even if in a reduced form».

Thus, we can say that studying of youth social dialects is a complicated process which demands a wide range of knowledge. The relevance of this research is defined by the importance of the study of the cognitive aspects of language, in particular semantic interpretation of variation in deferent ethnic culture and subsystems. Nowadays, there is a huge need to research how cognitive structures are reflected in the lexical-semantic sources of the language and how to create a specific vision of the world, special to language cultural community.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.V. Zinukova

L. Khunoyán

Universidad Alfredo Nóbél de Dnipropetrovsk, Ucrania

FALSOS AMIGOS DEL TRADUCTOR EN ESPAÑOL

Palabras internacionales incluyen un grupo pequeño de palabras llamadas «*falsos amigos del traductor*». Se llaman así porque su forma se asemeja a la forma de palabras rusas, sin embargo traducción de tales palabras con el uso de palabras que tienen un sonido muy parecido pueda resultar en equivocación y aún en contrasentido de oración. Por ejemplo, la palabra española «*contribución*» (f.) y la palabra inglesa «*contribution*» se traduce al ruso como «*вклад в дело*», «*взнос*», «*содействие*». El sentido «*resarcimiento de daños*», que muy a menudo se atribuye a la palabra rusa «*компенсация*», es equivalente a la palabra española «*indemnización*» (f.), «*compensación*» (f.) y a la palabra inglesa «*indemnity*». La palabra española «*machina*» (f.) se traduce al ruso como «*лебедка*» y no puede traducirse como «*машина*». Palabras españolas que tienen este sentido son «*máquina*» (f.), «*coche*» (m.), «*carro*» (m.), «*auto*» (m.). La palabra española «*auto*» (m.) se traduce al ruso como «*акт*», «*судебное дело*», «*приговор суда*»,

«документ». Por ejemplo, la frase «*Auto de prisión*» se traduce como «*ордер на арест*», «*Estar en autos*» – «*быть в курсе определенных событий*», «*Constade (en) autos*» - «*доказано судом*».

La palabra «*carrerista*» (m.) se traduce como «*эскей*», «*наездник*», «*любитель бегов, скачек*», «*игрок на тотализаторе*» y no puede traducirse como «*карьерист*». En español hay otras palabras con este sentido, tales como «*arribista*» (m.), «*trepador*» (m.).

De esa manera, el traductor tiene que saber no sólo la significación que une ambos miembros de pareja, sino todas otras significaciones de estas palabras, que no tienen igualdad en otro idioma, porque sólo un conjunto completo de significaciones de una palabra forma una image individual de la palabra. Una palabra española puede pertenecer a dos partes de oración a la vez, en la mayoría de los casos a sustantivos y a adjetivos. Por ejemplo, a la palabra española «*charlatán*» corresponde el sustantivo ruso «*шарлатан*» sólo en su primer sentido: «*мошенник*», «*прохвост*». La palabra española «*charlatán*» tiene y otro sentido: «*болтун*», «*балаболка*». Sin embargo, la palabra «*charlatán*» se usa también como un adjetivo «*болтливый*» y en este caso no tiene traducciones correspondientes en el ruso.

Hay que señalar que históricamente «*falsos amigos del traductor*» aparecieron como resultado de influencia de un idioma a otro, muy raras veces falsos amigos aparecen como resultado de una coincidencia causal, en lenguas a fines ellos se forman con base en palabras a fines que corresponden a prototipos generales en la lengua principal.

Consultor lingüístico y científico: Catedrático A.A. Pliuschai

Gere Kieffe

Colegio universitario de negocios, Ámsterdam, Holanda

PATRIMONIO DE LA HUMANIDAD VIVIENTE Y NUESTRA LENGUA COMÚN, EL LATÍN

El Latín ha representado, a lo largo de los últimos tres mil años, la expresión más auténtica de nuestra civilización. No era sólo el lenguaje de nuestros antepasados romanos, como Plauto y Terencio, Cicerón y Virgilio, Séneca y Plinio, o incluso Estacio y Quintiliano, Marcial o Tácito, Suetonio y Gelio, o más tarde de Ausonio y Claudiano, Amiano Marcelino, Ambrogio o Agustín.

Con autores como Boecio y Casiodoro, Gregorio de Tours e Isidoro de Sevilla, el latín llegó para sobrevivir a la caída del Imperio Romano, y mantuvo en uso durante toda la Edad Media, como el lenguaje del derecho, la filosofía y la teología, con su clímax en Tomás de Aquino.

Los recursos del latín con una nueva fuerza en el Renacimiento, en el extraordinario florecimiento de las artes y las ciencias, como una eterna red

de comunicación y medios de conexión entre todas las naciones, con famosos luminarios tan diversos como el holandés Erasmo, el polaco Copérnico, Descartes francés, inglés Newton, Leibniz el alemán o el sueco Linneo, todos unidos por nuestra lengua común, el latín.

A pesar de la riqueza de nuestra cultura antigua, muchas personas, despojados de sus raíces por los turbulentos acontecimientos y pequeñas ideologías de los últimos dos siglos, ha sido llevado a creer que el latín murió con el último de los romanos. Corregir el error y volver a nuestra sociedad ha sido su propósito para el patrimonio cultural de que se ha cargado la scuola Latina Europea en Universalis.

Cada vez son más grandes los números de las personas que han tenido ningún contacto con la lengua latina durante sus estudios y, de los que han estudiado, la mayoría han terminado odiándolo, olvidándolo, o ambas cosas a la vez. El latín no tiene nada del otro mundo y no debe llevarnos a sacar conclusiones equivocadas.

En primer lugar, todo lo que pueda aprender a enseñar sin motivación. Aunque la herencia de la antigua lengua de Grecia, es más vasta y, sin duda, mucho más rica que la de los romanos, la enseñanza de la lingua latina siempre ha sido más extensa que la del griego, porque el latín, y no el griego, trajo la expresión perenne divientando el lenguaje de nuestra cultura común.

Los maestros y profesores deben de extrañar el latín ahora como nunca que dejan de motivar a las prácticas culturales a participar en el estudio de los ricos tesoros que nuestro idioma tiene, por lo que el tiempo de dos siglos que se repiten falsamente que el latín murió en la remota antigüedad, y se niegan a aceptar su más valiosa virtud, la fuerza eterna de un lenguaje universal.

D. Korota

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

PECULIARITIES OF MOVIE TITLES TRANSLATION

With the help of translation and interpreting, we are getting more acknowledged with other countries' culture. Since cinema is nowadays one of the most sought after areas of our life, the translation of movies and movie titles also plays a significant role in today's society. Very often it is the title of the movie that determines its popularity as people get attracted first of all by the title itself.

Translation of movie title is a complicated process while conducting of which a translator acts as an intermediary between the texts in source language and target language. By appropriate cultural adaptation of the movie title a translator can reach more effective results and more communicative effect.

Some researchers have already studied the issue of movie titles translation, for example, M. Kulinich in her book «Once again about title translation» or S. Vlasov in his study «Untranslatable in translation».

Movie titles are complicated to compose and to translate, that is why the right structure for each specific genre should be chosen as well as it is necessary to decide if (and which) stylistic device should be used. The title of the movie should not lose the connection with movie content in the process of translation.

In the process of translation of movie titles many adaptation strategies can be used. According to Balzhiminaeva, there are three main strategies of movie title translation. The first and the simplest strategy is a word-for-word translation. It is used when the title does not contain any untranslatable realia and there is no conflict between the content and the structure. For example: «*The Aviator*» – «*Авиатор*» (2004), «*The Apartment*» – «*Квартира*» (1960), «*Ghost Ship*» – «*Корабль-призрак*» (2002), «*Shooter*» – «*Стрелок*» (2007).

The second strategy is the transformation of the title. It is determined by different factors: lexical, stylistic, functional and pragmatic ones. It is used when the word-for-word translation cannot give the adequate stylistic or content correspondence. In this case lexical elements connected with the movie plot can be added. For example: «*D-Wars*» – «*Война динозавров*» (2007), «*300*» – «*300 спартанцев*» (2007).

The third strategy is a complete substitution of the title. It is used when the source text contains phraseological units or realia the sense of which cannot be conveyed by word-for-word translation. For example: «*Midsomer Murders*» – «*Чисто английские убийства*» (1997), «*Finding Neverland*» – «*Волшебная страна*» (2004).

Thus, we can say that translation of movie titles is a complicated process which demands from a translator a wide range of knowledge including translation strategies and theory of pragmatic adaptation. A lot of movies are released every day which means that the title translation will always be a live question and new research on this topic might be needed.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.V. Zinukova

V. Kouzina

Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LES FAUX AMIS DU TRADUCTEUR

Les faux amis c'est une couple de mots dans les deux langues, similaires en consonance et graphie mais divers selon leur acception. On peut qualifier ces mots comme homonymes et paronymes interlinguistiques.

Le terme « Faux amis » a été introduit par les lexicographes français M. Koessler et J. Derokkini en 1928 dans le livre « Les faux amis ou les pièges du vocabulaire anglais », dans lequel ils ont présenté l'étude systématique très large des correspondances interlinguistiques entre les termes anglais et français. Selon leur définition le terme « faux amis du traducteur » a deux types : les mots qui coïncident en orthographe et se diffèrent sémantiquement et les mots qui ont presque la même orthographe et sémantique. Les faux amis peuvent conduire aux malentendus en traduction du texte mal faire.

Certains mots sont formés en raison du changement dans une langue, dans d'autres cas, il n'y a pas d'emprunt, et les mots sont dérivés d'une racine commune dans une langue ancienne, mais ils ont des valeurs différentes, parfois consonnance purement accidentelle.

En revanche de faux amis il y a aussi des mots qui ont la même valeur et un son similaire dans deux langues. Ces « amis de traducteur » sont appelés les apparentés lexicales.

Alors que la question des « faux amis » attire l'attention de nombreux spécialistes de la traduction et de l'enseignement de la langue étrangère, une étude détaillée de cette catégorie de mots manque pour la grande majorité des langues.

Consultant scientifique et linguistique maître-assistant L.V. Ratomaska

N. Kovalyova

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

REPETITION AS A STYLISTIC DEVICE IN ENGLISH PUBLICISTICS AND METHODS OF ITS TRANSLATION FROM ENGLISH INTO UKRAINIAN

This work is devoted to one of the stylistic problems – the use of repetitions in the publicistics. The aim of the study is to examine the repetition as a stylistic device and problems of its translation. Thematic justification is determined by the increasing role of journalistic text in modern life, modern social purpose of publicistics.

Repetition is one of the most frequently used and important linguistic phenomena in modern language. Repetitions began to be studied from the beginning of the 50s, and at 70s. There have already been the studies on this issue. This problem has been studied by such scientists, as V.G.Gak, K.A.Dolinin, A.P.Skovorodnikov, O.V.Beketova, M.P Sienkiewicz, English linguist K. Weils, British explorer D. Tannen and many others. According to O.V.Beketova's research, repetition is the linguistic phenomenon, based on the principle of linguistic elements repetition, which correspond to different levels of language and promote compositional semantic organization of the

text. Many types of repetitions are widely used in publicistics. Taking into account that transfer of information is one of the main task of publicistics, the representative function can be considered as the main function of repetition – that is highlighting of the semantic information in the text, and repetition can be stylistically-neutral, for example: «Many, many ecosystems are disappearing just as we begin to grasp their unique significance « (Time). «Багато, багато екосистем зникають саме тоді, коли ми починаємо розуміти їх унікальне значення».

The author's position is not always stylistically neutral, using of simple repetition in function of hyperbole promotes rapid formation of the reader's position in the right direction, for example: «From sorrys that never were to the sorriest sorrys we're ever to see, PERI ranks the contrition competition, 0 to 10» (Newsweek). «Це було найширше вибачення серед усіх щирих вибачень які ми тільки бачили, компанія PERI проводить конкурс каяття по шкалі від 0 до 10».

In conclusion, repetition is an important structural and functional means of creating a journalistic text, answering his stylistic and target specificity. While doing the translation it is necessary to transmit the author's intention and the content of the text as closely as possible. To replay the original's repetitions during the translation it is necessary to use different types of translation transformations. One of the main tasks of the translator related to this problem is the ability to recreate most of the repetitions in the translation while maintaining the structural organization of the text.

Scientific and language supervision by Associate Professor Y.V. Galkina

N. Kozel

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

SMS LANGUAGE FEATURES

The era of Internet and different gadgets has raised the speed of life. So that to save our time and efforts the special version of language appeared. This phenomenon has drawn the attention of such scholars as E. Saveliev, T. Shortis, D. Kristal, Dj. Hamfris, Salomé Geertsema, Charene Hyman, Chantelle van Deventer.

SMS is known to be a small message service allowing transferring information which consists of 2 or 3 easy sentences. SMS communication blurs the boundaries between written and oral speech. Being a form which is based on the principles of written language it is marked by numerous characteristics the spoken language has.

Some language features have been distinguished:

- abbreviations and acronyms («ATM» means «At the moment», «LOL» means «Laughing out loud»);

- shortenings («brother» we replace by «bro»);
- number homophones («B4» means «before», «GR8» means «Great»);
- letter homophones («u» means «you», «R» means «are»);
- omission of vowels («pls» means «please»);
- non-conventional spelling («nite» means «night»);
- emoticons (:-) wink, :-0 shout in anger);
- pictograms and logograms («i <3 u», where <3 denote heart);
- variations in spelling (the use of «haha» to signify «standard» laughter);
- lack of punctuation.

The main task of correspondence via sms is to bring new information to the recipient. This issue is a moot point. On the one hand, it affects literacy. The target group – teenagers – often forgets about the grammar and spelling rules. But, on the other hand, the reductions save time for typing more information for short period of time.

So, SMS language is a kind of slang appeared due to the emergence of new means of communication. As any slang, it has some elements that are clearly understood only by the group of people who use them. But if to consider the ways and principles of new «words» creation, it is possible to follow the trend and trace the changes over the time.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

O. Kravchenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

PHRASEOLOGICAL UNITS IN ENGLISH NEWSPAPER ARTICLES AND THE PROBLEM OF ITS TRANSLATION

Set phrases are widely used in each sphere and especially they are popular in Mass Media as they are believed to be a powerful and influential means to provide the latest news. The modern newspaper articles abound with the phraseological units as they give extra coloring to a text and make it more catchy.

Phraseological units are not a new subject for discussions, but nevertheless it is still an open field for study. Such researches like Sh.Balli, A. Shakhmatov, V. Zhukov investigated the nature of phraseological units but yet it is still a subject to be researched.

Phraseological unit is a feature which is inherent for almost any language and represented by a set of words, the meaning of which can not be rendered separately and thus, performs the function of an individual lexeme.

The translation of phraseological units is quite a complicated problem as even knowing all the words and understanding grammar in a given

sentence, we may be confused with the meaning of the phrase, so the sentence may become senseless.

There are a lot of factors which a translator needs to consider for an adequate translation:

- 1) knowledge of phraseology;
- 2) ability to recognize phraseological units in a text;
- 3) right understanding of the recognized phraseological units;
- 4) translation, which involves the transfer of semantics and expressive and stylistic features.

While rendering set phrases it is necessary for a translator to find an equivalent in the target text or, if it is impossible, then it is important to preserve the image of the phraseological units which is given in the source text. There are also cases, when the meaning of set phrases can be rendered only by explication or descriptive translation.

Scientific supervision by Associate Professor N.O.Moskalenko

Language supervision by Senior Lecturer T.V.Ishchenko

V. Kucherevska

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

WAYS OF TRANSLATION OF NOUNS IN THE POSSESSIVE CASE INTO UKRAINIAN

The case of a noun or pronoun is the form of a word which shows its relationship to other words in the sentence. English nouns have a two case system: the common case used ordinarily (*a woman, a book*) and the possessive case that generally indicates that the noun is dependent on the noun that follows it; this case often corresponds to a structure with *of* (*my father's hat = the hat of my father, his parents' consent = the consent of his parents*).

A noun in the possessive case performs the determinative function for a following noun and has the meaning «belonging to» in a wide sense: *the student's suggestions (suggestions belonging to a student)*.

There are several ways of translation of nouns in the possessive case into Ukrainian. The meaning of this case corresponds to the meaning of the genitive case, but if a translator chooses this equivalent, it will be necessary to apply transposition: *my sister's book – підручник сестри*. Besides, a possessive adjective may be used in the translation, and in this case the word order will be the same as in the original: *сестрин підручник*. As I.V. Korunets emphasizes, possessive adjectives are formed from common and proper nouns denoting living beings by adding to their roots/stems the suffixes -ів/-їв, -ин/-їн, -ов-а, -ов-е, -ев-а, -ач/-яч: *Андріїв, матусин, вчителів*. Such adjectives are not found in English.

There are some English inanimate nouns which may also be used in the possessive case. Among them are nouns indicating a specific period of time and some measure. A frequent equivalent in their translation is an adjective: *yesterday's events* – *вчорашні події*, *today's conversation* – *сьогоднішня розмова*, *last year's journey* – *минулорічна подорож*, *two weeks' holiday* – *двотижневі канікули*. Another possible variant of translation is a prepositional phrase where the noun is used in the accusative case and transposition is applied: *ten miles' distance* – *відстань у десять миль*, *a dollar's worth* – *вартістю в один долар*, *a month's rent* – *орендна плата за місяць*.

In English nouns in the possessive case may be used independently to denote offices, shops or anyone's location. In this case, a noun in the possessive case which names a person providing some products in a shop is translated into Ukrainian by the name of the shop: *at the chemist's* – *в аптеці*, *at the florist's* – *у квітковому магазині*, *at the hairdresser's* – *у перукарні*, *at the greengrocer's* – *в овочевому магазині*, *at the confectioner's* – *у кондитерській*.

As it can be seen, choice of the equivalent of an English noun in the possessive case depends on the meaning rendered by the possessive case and on the combinability of words in Ukrainian.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva

F. Latysheva

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

PECULIARITIES OF LINGUISTIC REALIA FUNCTIONING AND TRANSLATION AS CULTURE-SPECIFIC VOCABULARY UNITS IN ENGLISH TEXTS OF PUBLICISTIC DISCOURSE

Discourse – is a complex communicative phenomenon that includes, not only the text, but also extra-linguistic factors that are necessary for text's comprehension. The factors comprise knowledge of the world, ideological and axiological guidelines, emotive influence on interlocutor, addressee's aims. At the contemporary stage of linguistic science development, there are different classifications of the discourses. These classifications are based on different beliefs. According to the point of view of I. Karasik there are personal (personality-centered) and institutional discourses (I. Karasik, «Linguistic circle: Personality, Concepts, Discourse»).

Publicistic style has its special place in the system of modern Ukrainian language styles. It should be emphasized that some scholars identify publicistic discourse as a separate type. As the main unit of publicistic discourse, publicistic text, reflects the current political, economic, environmental, national and other problems of society. Regardless of their

genres, each work (artistic, scientific, social and political) reflects the national problems and national traits. Therefore, realia is an integral part of the national specificity of translated texts.

As a term «realia» is the functionality of a peculiar category of the words that are essential components for the communication of national identity of the text in different languages. These words (or phrases) of national language represent the names of objects, concepts and phenomenon. They make an emphasis on the geographical environment, culture and material life or socio-historical peculiarities of people, nation, country, and therefore describe the local or historical color.

Despite the fact that realia translation it is one of the most discussed question among theoreticians and practitioners of translation , it is still impossible to consider this issue solved (at least in theory). N.A Fenenko, A.A Kretov and I.S. Voronkov distinguish three types of realia: 1) realia that indicates phenomenon of extralinguistic reality; 2) realia that denotes its cultural equivalent; 3) realia that designates the means of the nomination of the concept in language (token and phrase). Translators should choose the methods of translation according to the type of realia. Most often, the translators apply such methods as: 1) a transliteration and 2) tracing.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer T.V. Ishchenko

A. Lopata

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

SPEECH STRATEGY OF CONFLICT: APPROACHES TO RESEARCH

Speech strategy of conflict is a topic which is studied in the field of communicative linguistics. Moreover, it is a complex and important step in the process of interaction between communicants in different communicative situations: both favourable and conflict.

Analyzing sources we should begin with the communicative strategy of behavior which has found its place in the works of such linguists as O.S. Issers, S.V. Shturhetskyy, I.I. Hulakovoyi, I.V. Pyevnyevoyi, A.V. Korolovoyi, S.I. Povarnin, N.Borysova, N.D. Arutyunov, N.N.Hermanova, E.M. Vereschahyn, V.G. Kostomarov, N.V. Grishin, T.N. Kasenkova, etc.

S.V. Shturhetskyy studied the issue of strategic importance of communication. According to him «communication is always strategic, because communication cannot exist without the purpose».

S. Povarnin described conflicts between ethnic groups, between different generations of people and cultures, between men and women and so on. However, the main difference between his sociology of conflict is a belief

that the conflict promotes social integration and does not always lead to destruction. This opinion is also followed by N.D. Arutyunova and N. Borysova.

The strategy is considered traditionally by N.N. Germanova. She writes about the strategy as the art of management based on accurate forecasts of the purpose of communication. From this point of view, the essence of the communicative behavior strategy is also considered by E.M. Vereschahyn and V.H.Kostomarov.

The strategy is also viewed in semantic terms. According to O.S. Issers the strategy means the idea of planning activities related to social confrontation, conflict.

Psychological interpretation of the «strategy» concept retains the idea of the situation forecast and the behaviour of communicants, according to N.V. Hryshynoyu.

Tarasova, T. Kasenkova and O.S. Issers considered the strategy in intercultural dimension. From this point of view, the strategy is a planning of the verbal interaction process, depending on the specific conditions of communication and personalities of communicants. Also, in order to plan any speech acts, communicants should be aware of the future situation of communication, have information about the recipient and elemental experience of analysis of the speech acts.

Scientific and language supervision by Full Professor A.A. Stepanova

A. Mamaieva

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

GENDER ASPECT IN THE ENGLISH LANGUAGE MANIPULATION OF ADVERTISING DISCOURSE AND WAYS OF ITS RENDERING IN UKRAINIAN

Discourse – a measurement of the text, taken as a set of statements (i.e., the process and the result of the speech (communicative) Act), which in itself suggests the syntagmatic and paradigmatic ideological relations between the generators of formal elements and identify pragmatic ideological orientation of the subject statements, limiting potential inexhaustible meaning of the text.

Advertising discourse is defined as the completion notification, which has strictly pragmatic oriented unit (draw attention to the subject of advertising), combining the distinctive features of speech and written text with a complex semiotic (para- and extralinguistic) funds.

The main purpose of advertising is to «bring a consumer itch» i.e., by all means to influence the scope of pragmatic consumer advertising. To do this, along with other means used by a variety of stylistic devices which

purpose is to intensify interest in the destination and to create favorable conditions for securing advertising discourse in the mind of the recipient.

The article deals with the problem of speech manipulation on the lexical level. It considers the functioning of the pragmatically loaded lexical groups, dies, myths, and the introduction of an expert.

More often the term «manipulation Speech is considered in the context of speech communication system media or agitational speech directly to the audience. In a broader sense it is interpreted as Speech communication when one of the communicants sees itself as an influence, considering companion object speech influence broadly identified with speech communication.

Gender aspect is considered to be the main one in creating the ads. A copywriter should think over the lexis that is different in a text manipulating a male and female.

Advertising, representing products related to a person's biological sex, gender is always addressed. In this regard, we are interested in the following range of issues – gender stereotypical markers in the ad text.

Scientific and language supervision by Full Professor V.V. Zirka

O. Mamalyga

Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LES FAUX AMIS EN FRANÇAIS

Le phénomène des faux-amis est très divers. Il pose beaucoup de problèmes pour la traduction et tend despièges au traducteur.

Le terme «faux amis» s'estimposé dans la littérature dans beaucoup de pays. Ce terme a été employé pour la première fois par Maxime Koessler et Jules Darocquigny, il désigne des mots d'étymologie et de forme semblables mais de sens partiellement ou totalement différents.

Celui qui apprendune nouvelle langue doitse met sursesgardes et retenir: pour chaque nouvelle langue apprise, les «faux amis» feront surface. Les «faux amis» concernent les mots d'une langue étrangère qui ont la même consonance ou une écriture ressemblant à un autre mot de langue maternelle. Et de ce fait il sont l'air identique, mais qui dans le fond n'ontrien à voir.

Une langue emprunte un mot à une autre langue. Plus tard, le mot change de sens dans une autre langue ou bien deux langues différentes utilisent un même terme issu d'une autre langue, mais chacun dans un sens different. Un locuteur d'une certaine langue risque de tomber dans un piègede faux amis quand il apprend l'autre langue et rencontre le mot en question.

Par exemple, le mot turc «gâteau» ainsi qu'en grec et le mot anglais «gift» (cadeau) signifie «poison» en allemand. On traduit fautivement le mot

«conférencier» par «конференсьє», «dissertation» par «дисертація», «journal» par «журнал». D'autres exemples sont: baigne (каторга), courage (хорообрість), résine (смола), rayon (промінь), polygone (багатокутник). La situation est aggravée par l'existence de vrais amis qui sont nombreux: linguistique, aviation, géographie, énergie, radio, concert etc.

Au point de vue de la traduction on distingue les «faux-amis complets» et les «faux-amis partiels». Les faux amis complets sont le sens différent malgré les apparences semblables. Par exemple, en anglais, *opportunity* signifie «occasion» («aubaine», «moment propice à l'action») et non «opportunité» (caractère de ce qu'il est opportun de faire). Les faux-amis partiels sont à la fois des sens équivalents et des sens différents. En anglais, le mot *agenda* (en latin «les choses destinées à être faites»), peut désigner par métonymie, comme en français, un outil de gestion du temps ou, comme en latin, des objectifs, un programme d'action, un «ordre du jour» (ce qui est inscrit dans l'agenda au sens français du terme).

Ainsi, on peut dire que la tâche du traducteur n'est pas facile. Face à de nombreux obstacles et défis d'ordre linguistique et culturel, il faut être attentif et trouver la solution de traduction la plus pertinente.

Consultant scientifique et linguistique maître-assistant L.V. Ratomaska

Y. Marchenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE PECULIARITIES OF THESES AS A SCIENTIFIC AND INFORMATIVE GENRE

The scientific style, as every functional style, has its own specific rules of text composition. Text is perceived mainly from the particular to the general, but is created from the general to the particular.

The theses are briefly formulated main points of the report, a scientific article. The purpose of writing theses – to reveal the content of high volume source in brief terms.

The theses have a strictly normative content-composite structure. It highlights: 1) Preamble; 2) basic position of theses; 3) final thesis. Clear logical division of thesis content emphasizes rubrication, and in some cases – the selected paragraph under one heading.

Scientific abstracts have a small amount (1–2 printed pages). Theses are of two types: 1) written on the basis of their own original material; 2) written on the basis of primary texts belonging to another author. Furthermore, by the purpose of creating, theses are divided into primary and secondary.

Primary theses are the basis for the report or bulk messages. This is the «skeleton» of future scientific text which composition should have an

introduction, main part and a reasoned opinion to the conclusions arising from the content of the main part.

The primary theses considered as a completely independent scientific work, the ability to «unfold» in science-based, full-bodied performance. They are used as a «blank» for such speech at scientific meetings, as well as serve as the basis for lectures.

Secondary theses are used in particular for the defense of term papers and dissertations.

Secondary theses are arranged on the basis of available reports or messages in order to present its main provisions.

Theses works require stylistic purity and homogeneity of the speech mannerisms. Emotionally expressive definition, metaphors, inversions and other inclusions are absolutely unacceptable there. The theses are in the nature of modal approving judgment or reasoning, and not the nature of the concrete factual statement, so here is required particularly closely monitor compliance with certain forms of speech.

The task of theses is to explain the theme in a briefly, concisely, logically manner, calling the main issues and uncover solutions.

Scientific and language supervision by Associate Professor G.I. Myasoid

A. Melnyk

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

MULTICOMPONENTIAL TERM-COMBINATIONS AND THE PECULIARITIES OF THEIR TRANSLATION IN SCIENTIFIC TEXTS

Multicomponential term-combinations are used more and more frequently in English scientific and technical literature. With the help of multicomponential terms it is possible to present necessary and sufficient information completely and precisely.

Many linguists such as A. Reformatskij, A. Superanskaya, V. Turanin, L. Tkacheva, B. Golovin, F. Tsytkina, O. Balovneva, V. Caraban, T. Kiyak and others devoted their works to the investigation of this subject.

A term does not require any context like a common word. For example: control-surface cable adjustment access – люк для регулювання тросів руля (керма) керування.

Multicomponential term-combinations can be of different structure:

1) term-combinations of the structure N + N; 2) term-combinations of the structure N + Participle I + N; 3) term-combinations of the structure N + Participle II + N; 4) term-combinations of the structure Adj. + Participle I + N; 5) term-combinations of the structure Adj. + Participle II + N; 6) term-combinations of the structure Num. + Participle II + N; 7) complex terms

with anthroponymies; 8) complex terms with the term-components – looking, -shaped, -type.

At the same time, such models as noun + preposition + noun and participle II + noun are not so widespread. Translating terms of such model, you can use the method of so-called loan-translation. As a rule, this method of translation is accompanied with some grammatical transformations. In some cases, only a descriptive way of translation can be used.

Many terms have the same structure in both native and target languages. These terms do not cause difficulties. You need just to find the appropriate way of translating each component.

There are certain rules that can help to translate multicomponential terms. In the process of translation, one should note that the formal and structural characteristics of multicomponential terms do not always coincide in English and Ukrainian and pay attention to these peculiarities in order to avoid making mistakes in understanding terms.

To conclude the scientific and technical literature tries as much as possible to accurately describe and explain certain facts. The proper translation of multicomponential term-combinations requires the analysis of the word and phrase structures.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.P. Bidnenko

A. Mischenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

LEXICAL TOOLS OF IMPRESSIONISM IN DOCUMENTARY FILMS «BEGINNING OF IMPRESSIONISM» AND «GIANTS OF MODERN ART» AND PROBLEMS OF THEIR TRANSLATION INTO NATIVE LANGUAGE

We have chosen this topic because nowadays the problem of Impressionism identification and rendering is a matter of particular interest among the various scholars. It raises many questions in different areas – linguistic, stylistic, grammatical, art historical and translation – which are to be answered. The linguistic problem takes a special place of scientific knowledge. Researchers have investigated into this problem and found out that each country has its linguistic tools peculiar to their own terminological and cultural means. It can be explained by different factors among which we can distinguish change of epoch, languages, fashion and so on.

In our diploma research we have studied thoroughly the level of the theory development contributed by scientists, researchers and art researchers, the methods and approaches taken to explore the problem, the research systems developed to lexical tools analysis in pictorial art. For instance, scientist L. Krivzowa offers two methods to solve the problem. The essence of

the first approach is to apply natural language criteria to the art and its language. As a result, art is a symbolic phenomenon that does not correspond to almost any of the features characterizing the language as a semiotic system. The second approach does not limit the art with the linguistic methods and theoretical semiotics. This approach is characterized by the recognition of art as a language, carrying a special meaning in a unique way, but not being transmitted via other systems.

Moreover, the reasons for scientific interest as well as the grammatical, stylistic and art approaches existing for lexical tools analysis have been analysed.

It is necessary to point out such authors as G.I. Novikov, L.A. Isakova, V. Gumboldt, N.G. Tkatchenko, Yan Lanlan, L.A. Krivzowa who have been engaged in researching the problem. They have found many modern methods of explaining the problem and analyzed the translation aspects and their influence on the lexical tools. Besides, several classifications for lexical tools of impressionism have been developed.

Nowadays our diploma research is topical as lexical tools as well as their translation from English into Ukrainian is very interesting and useful not only for a researcher or translator, but also for common people who are interested in impressionism and its lexical development from the beginning till now.

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova
Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

S. Moskalenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE ADEQUACY OF TRANSLATION AND MODALITY

The problem of Modality in English is very important and attracts attention of both national and foreign linguists. At the same time the problem of adequacy of translation is also very important along with modality which includes authors' intention and assessment. All these categories mentioned above are under attention of a lot of specialists. One more approach to the issue of full understanding of the text is the «theory of author», which was investigated by such researchers as V. Vinogradov, M. Bakhtin, B. Korman, etc.

We join the opinion of such researchers who consider the modality to be important for better understanding of authors 'style, intention, assessment etc.

Deep understanding of the phenomena of modality and adequacy of translation require our summarizing and systematizing of different approaches. We take into consideration the opinion of those who define

modality as the category representing the authors' attitude to understanding the main idea of the text, the peculiarities of behavior of the heroes of the text with the help of different means such as lexical, grammatical, morphological, stylistic, syntactical: e.j. grammatical means (verb forms and conditional moods), 3) lexical means (modal adverbs, particles, combination of words); 4) by lexical-grammatical means (modal verbs), which belong to the most frequent English words which express modality. Clauses with modal expressions make up a considerable part of the clauses of any text (I. Halperin, G. Nemets, V. Teliia, Z. Turaeva, M. Kabanova).

Speaking about the adequacy of translation it is necessary to transfer to the text of translation the authors' idea, peculiarities of the style and everything which is so important for general understanding of the whole text (S. Vlahov, M. Hrepl, V. Komissarov, J. Retsker, A. Shveitser).

In conclusion we can say that All the problems mentioned above are far from being solved. The process of translating appears to be problematic for many translators and needs for the investigations

Scientific and language supervision by Associate Professor M.R. Kabanova

A. Nesterenko

Universidad Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ucraina

PROBLEMAS DE LA TRADUCCIÓN LITERARIA

La traducción es sin duda una forma muy antigua de la actividad humana. Una vez en la historia de la humanidad formaron grupos de personas con idiomas diferentes, aparecieron «bilingües» para ayudar a la comunicación entre estos grupos. Desde el principio, la traducción tenía una importante función social, lo que hacía posible la comunicación entre personas. La difusión de las traducciones abrió el acceso a diferentes logros culturales de otras naciones, hizo posible la interacción y el enriquecimiento mutuo de culturas y literaturas.

En términos generales, la traducción se interpreta como una transferencia del conjunto artístico de un sistema a un otro, la estilización, una imitación creativa. La traducción en el sentido más estricto es una adopción de la obra literaria de un idioma al otro.

Actualmente el problema de la traducción literaria es ampliamente desarrollado en el marco de la traducción y la crítica literaria. La traducción literaria se considera como un tipo especial de la traducción, un tipo especial de arte. A veces una buena traducción no se considera como una transferencia simple, sino la traducción exitosa se posiciona generalmente como genial.

Cada traductor contesta personalmente a la cuestión fundamental de la traducción: ¿qué es más preferible: la exactitud o la belleza? Mientras algunos traductores prestan atención a la transferencia del espíritu de la

lengua meta y los hábitos de lector, otros insisten en lo que es mucho más importante enseñar al lector otra manera de pensar, una cultura diferente y por eso hay que ir más allá, incluso a la violencia contra la lengua materna.

Un traductor bueno es, en cierto sentido, un creador, un autor, pero ¿de qué tipo de creatividad se trata en este caso? Esta pregunta sigue siendo sin resolución hasta el momento actual. Existe una opinión que el trabajo del traductor parezca el trabajo de un actor. Se sabe que el mayor logro del actor consiste en el hecho de no desviarse de la idea del dramaturgo sino en realizarla. Sin embargo, cada gran artista resuelve este problema de su manera propia: lo mismo se puede decir de un traductor calificado, cuya obra es una especie de interpretación de la original. El supuesto implica la posibilidad de interpretar la variedad de soluciones de la traducción. Según una opinión justa de algunos científicos, la diversidad inherente está en el original. En este caso, la traducción se identifica con su interpretación original.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Onischenko

N. Nikachadze
Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE TERM AS AN OBJECT OF LINGUISTIC RESEARCH

The term is a nominative word or phrase, used to name the general concepts. Considering the nature of logical semantics of the term, we should pay attention to a number of other linguistic features such as motivation, clarity and consistency.

A. Reformatorskiy defines the term as «unambiguous words, devoid of expressiveness». M. Glushko states «the term is a word or phrase aimed to express the concepts and notion of objects due to its strict and precise definition, clear semantic boundaries and therefore it is unambiguous within an appropriate classification system».

Within the lexical system, terms have the same properties as the other words, such as antonymy and idiomaticity. For example, the term «output» in Business sphere means «об'єм виробництва», in mining «видобуток», in mathematics «результат».

There is a large number of terms consisting of several components. In English terminology. These compound terms according to linguists, are of two types:

1. Inseparable terms or term combinations;
2. Separable terms and term combinations.

Meanwhile S. Horelykova formulates the number of translation rules for terms consisting of two elements, as «if you can figure out the meaning of

the components, these rules will help to denote the definition of a compound word as a whole».

Components of term combinations are in attributive connection. The main component is always at the end. Identification component that may include a term, expresses concepts that characterize the main component.

Attribute connection can be created by:

a) the usage of prepositional combinations: *balance of payments* – *платіжний баланс*;

b) the model structure «noun + noun»: *business adress* – *робоча адреса*;

c) the construction of «adjective + noun» are most common in scientific and technical literature: *effective demand* – *платоспроможний баланс*;

d) the usage of the construction of «participle and noun +»: *operating cost* – *поточні витрати*;

e) the usage of the construction of «participle II + noun»: *estimated cost* – *орієнтовна вартість*.

To conclude, the term is a single, independent entity with its complex internal semantic structure.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.P. Bidnenko

K. Nikitiuk

Universidad Alfredo Nóbels de Dnipropetrovsk, Ucrania

CARACTERÍSTICAS GENERALES DE LAS UNIDADES FRASEOLÓGICAS QUE CONTIENEN ANIMALISMOS

En la lengua española hay multitud de las unidades fraseológicas que se forman por las transferencias figurativas, o sea metafóricas en la base de nombres de todo tipo de animales. Las palabras de este tipo se llaman «animalismos» y ellas sirven para caracterizar figurativamente a alguna persona con la directa transferencia del significado que tiene.

Los conceptos zoológicos que se usan en el sentido figurado se llaman «zoomorfismos». Las similes y metáforas se utilizan para expresar las emociones y evaluar durante el habla los matices puramente coloquiales. En realidad, el concepto de zoomorfismo ha atraído a muchos investigadores porque es un aspecto bastante interesante y los animales juegan un papel importante e integrante en la vida de cada persona y aun en la economía y las tradiciones de varias culturas. La imagen del culto de los animales es una antigua manifestación de la creatividad humana.

El culto de los animales es la primera línea que la gente siempre tenía entre los demás y entre el mundo natural. Y, cómo posteriormente sería ni

poco disminuido el papel de los animales, en la cultura espiritual, el animalismo profundo siempre tiene una semántica en la que se forman los estereotipos tanto lingüísticos como culturales. Los zoónimos pueden funcionar como unidades léxicas independientes, además de que pueden ser parte de diversas adherencias fraseológicas, modismos, refranes, proverbios y numerosos dichos.

Ahora bien, en la mayoría de los casos las expresiones con zoónimos perdieron su motivación y a lo largo del tiempo se han hecho los modismos: *mirlo blanco, gata parida, pavo de la boda, toro corrido, perro viejo, buscarle tres gatos a alguien, pisar el erizo, ser como una ostra, ver como un lince, etc.*

El zoomorfismo también puede ser una muestra separada, por ejemplo: *zorra, oso, perro, aguililla, canario, cisne, rata, golondrina, rana, etc.*

Potencialmente, para los nombres humanos pueden estar usados animales de cualquier tipo o raza, pero a menudo, estrechando el círculo de los animales utilizados, los nombres de personas, por ejemplo, adquieren unas equivalencias de los de animales con los que una persona asocia a un otro de acuerdo con su entorno tomando en cuenta tales aspectos como gestos, comportamiento, hábitos, costumbres que tienen las personas en cada sociedad del mundo.

Como conclusión, cabe decir que es necesario estar muy atento con el uso adecuado de animalismos, porque pueden ser palabras o frases que tienen matices ofensivos sonando como insultos, por ejemplo: *vaca-burra, víbora, gata parida, caballo, hipopótamo* y muchos otros.

Consultor lingüístico y científico: Catedrático A.A. Pliuschai

K. Nikitiuk

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE USE OF TERMS IN BUSINESS ENGLISH

There are a lot of famous linguists have been examining terms for a long period of time. For instance, M. Mostovyi, G.Vynokur, A. Kovalenko and O. Akhmanova investigated and distinguished a lot of important facts in the field of linguistics. Some of their investigations are represented below.

Terms are words or phrases that have a special, strict meaning in a particular field of science or technology. They certainly express the concepts, processes or names of things used in any industry. In order to identify the concept expressed by the term in the right way, it is necessary to know the field of science which the term refers to. It is important to investigate each term as a separate semantic unit without regarding the context. In order to avoid misunderstanding it is necessary to remember that term's meaning

depends on the industry in which it is used. As a term has got a defined concept, it must be monosemantic. This fact lets us consider that a number of terms are partly independent from the context at all and it is possible to translate them by means of lexical equivalent. But, only the partly independence takes place there and not the whole one. This means that the terminology of the word does not usually change, but it turns into context.

The important step to understanding and translation of the term is knowledge its morphological structure, semantic features that distinguish them from common words. Also understanding of structural characteristics and specificity of application of the term plays a vital role in translating. Such knowledge helps us to understand the content of concept expressed by the terms and makes work with terminological dictionaries easier.

If it is possible, the term must be short and precise. In other words, the literal meaning of its components must meet the semantic content.

Scientific and language supervision by Lecturer K.G.Makarova

V. Patoka

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE NOTION OF THE LEXICAL AND SEMANTIC FIELD

The notion of the lexical and semantic field is quite extensive. First this notion was described by German linguist Trier and since that it has been studied by a lot of scholars. For example, Novikov, Shchur, Kobozeva, Vasiliev, Apresian, Verdieva, Zvegintsev, Karaulov, and others. This is because the notion of the lexical and semantic field contains the main problems of lexicology, particularly the problems of synonymy, antonymy, polysemy, the problem of correlation between the word and the concept. And still, lexical and semantic field is the least studied lexical unit as when describing a field different types of relationships between words should not be analyzed isolated but in the system of all lexical and semantic relationships. So far, linguistics does not have strict borders in the usage of the lexical and semantic field notion.

Lexical and semantic fields combine words with common meanings. They show the subsumption relationships between concepts which represent objects and phenomena of reality. As a special system formation unit a lexical and semantic field has a very unique structure, the components of which are bound by paradigmatic relationships. It is regarded as a special hierarchically organized set of linguistic units, which belong to different parts of the speech and which are united by an invariant meaning. All the words which belong to one lexical and semantic field specify one general concept by adding particular meanings. Words with more extensive meanings are hyperons; and words with narrower meanings are hyponyms.

According to Novikov field units can fall into syntagmatic, paradigmatic and associative derivation relationships. A field has its own structure. It includes the core (the general meaning), the center (units with the smaller number of differential semantic features), and the periphery (words, which have more complicated, specialized meaning).

Also, German scholar Porzig pointed out that apart from hierarchical relationships words can be bound by relationships of meanings contiguity. For instance, a part and a whole; an action and a tool; a doer and a deed, and so on. Words which are bound by such relationships create special thematic semantic fields.

To sum up, the notion of the lexical and semantic field provides a lot of opportunities for research as there are a lot of bonds to be found within different semantic fields. One word in its different meanings or applications can belong to different adjacent fields or move from one field to another. Lexical and semantic fields also need to be studied in terms of a translation problem as in different languages the same lexical and semantic field can be divided in different ways.

Scientific supervision by Associate Professor N.V. Zinukova

Language supervision by Senior Lecturer T.V. Ishchenko

M. Pavlovich

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

MEANS OF EXPRESSING MODALITY

A lot of attention is paid to the study of the category of modality nowadays. It is necessary to pay attention to such a fact that researchers determined both different definitions and of course classifications of the above mentioned category. We join the opinion of those investigators who consider modality to be a multi-semantic grammatical category expressing different types of attitude to reality with the help of both modal verbs and modal words.

Many researchers analyzed the nature of modality (V.Vinogradov; E. Zvereva; G. Nomez; U.Lewis; A. Derksen; M. Kabanova etc.). In linguistic researches the limits of using the term «modality» lost their distinctness. The interpretation of modality is extraordinary broad in modern linguistics, besides it is very hard to find two authors, who would understand modality in the same way. On one hand, modal verbs as must, ought, should, will, would, can, could, may, might, can express different shades of: ability; belief; confidence; necessity; uncertainty etc.

The main difference between them and the other verbs is that they only express the attitude to anything without indicating any particular action.

The other differences are: they have no form of third singular person in the present; they have no infinitive; no modal verb is used to form the future tense; they require only an infinitive without «to»; in the sentence any modal verb stands first auxiliary.

On the other hand, there is another approach to understanding modality as obligatory phenomenon of any literary text connected with the author's personal assessment and philosophy.

One more issue of the special interest is classification of the methods of translation:

- analogues;
- replacement;
- parenthetical words etc.

It is no secret that modal language is a tool for human communication, which in human social activities plays a variety of functions. That is why the study of means of expressing modality is very important. In conclusion it can be said that although there are no direct means of expressing modality in the sphere of discourse, they have many other ways of expression depending on the meaning it bears.

Scientific and language supervision by Associate Professor M.R. Kabanova

K. Pecherna

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE ISOMORPHIC AND ALLOMORPHIC FEATURES OF THE INFINITIVE IN ENGLISH AND UKRAINIAN

The infinitive is an initial form of the verb which names an action, process or state without such morphological categories as tense, mood, person and number. In other words, the infinitive indicates the abstract form which we can find in a dictionary. If we compare the verb in the finite form in the phrase «*he reads*» and the infinitive «*to read*», we can make such conclusions: in the first case we can determine the person of the doer of the action (the third person), the number (singular), the time of the action (the present tense), relationship of the action with reality (real fact), while the infinitive doesn't have any of the above-mentioned features and doesn't indicate a person, number, tense and relationship with reality.

There are some common and distinctive traits of the infinitive in the English and the Ukrainian languages. In English the infinitive in all its forms and functions has the distinguishing particle *to*: *to write*, *to be read*, *to be reading*, etc. whereas in Ukrainian the infinitive is characterized by the suffixes -ти, (-ть), which in some formal and lexical-semantic groups of verbs can be followed by the postfix -ся, (сь) (*зринути – зринувся*). The suffix -ти may be added to a stem ending either in a consonant or in a vowel

(*нести, писати*) and the suffix *-ть* is always added to the stem ending in a vowel (*іхати*).

Unlike Ukrainian, the infinitive in English has the perfect (perfective) passive form and the continuous aspect form.

In both languages there are isomorphic morphological features. So, the infinitive has the category of aspect: *читати – прочитати, to speak with somebody – to have spoken with somebody*; infinitive has the forms of the active and passive voice: *будувати – будуватися (бути побудованим), to ask – to be asked*.

Besides, the infinitive has common syntactical features in Ukrainian and in English: it is found in the functions of subject, predicate, attribute, object and adverbial modifier.

But in the English language the infinitive in the form of attribute can be found more often. The grammatical differences between the two languages cause transformations in the process of translation. As I. V. Korunets points out, the translation of the infinitive depends on its form and its function. The infinitive can be rendered from English into Ukrainian as an infinitive, an infinitival phrase, a subordinate clause, a noun or a finite form of the verb.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva

K. Pechernaya, Y. Bóndar
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucraina

«SPANGLISH» – ¿EL IDIOMA O DIALECTO?

El inglés y la lengua española son dos diferentes idiomas que se mezclaron en los Estados Unidos de América, lo que provocó la aparición del idioma híbrido que hoy conocemos como «spanglish» (Spanish + English). Actualmente esta lengua tiene la tendencia hacia la expansión muy rápida no sólo en forma oral sino en la escrita. Por ejemplo, se puede notar la presencia de unos poemas y relatos en esta lengua.

La aparición del spanglish se refiere al período colonial, cuando los primeros iberos llegaron a Florida y territorios del sudoeste de EE UU. Hasta el año 1848, cuando México vendió casi dos tercios de su territorio a su vecino, es decir a los Estados Unidos de América, la lengua española se posicionó como la de negocios y enseñanza. La llegada de los ingleses provocó el proceso de mezcla del español y el inglés. El crecimiento de la población hispana en los Estados Unidos de América fue la primera razón para mezclar las culturas y despertar la aparición del spanglish. Se puede oírlo en las calles y escuelas; los políticos, líderes religiosos, periodistas en la radio y televisión usan esta lengua.

El spanglish está presentado en diferentes partes del mundo hispanohablante desde Cataluña en España hasta Argentina en Latinoamérica.

Él está en uso corriente en grandes ciudades, donde hay población hispana, por ejemplo, Los Ángeles (California), San Antonio y Houston (Texas), Chicago (Illinois), Miami (Florida) y Nueva York. Justamente aquí la influencia del Spanglish se siente más fuerte. Aun se puede destacar algunos variantes de este idioma: el chicano, el cubano, el puertorriqueño etc. En cada región concreta y de generación en generación el spanglish se cambia.

Hoy en día en los EE UU hay muchos nativos de América que siguen hablando su propia lengua. El crecimiento de nativos hispanos se aumenta rápidamente. Además, cierta parte de la población en el territorio de los Estados Unidos de América habló el español durante siglos.

Para las personas, que hablan spanglish, hay tres posibilidades: el uso simultáneo de los elementos del inglés y los del Español en la misma oración; una interpretación simultánea o la invención de neologismos que no se encuentran en ningún, por ejemplo, palabras como «Wachale!» en vez de «Watch out!» (Ten cuidado!) y «rufo» en vez de «roof» (techo).

El spanglish, a diferencia de otros idiomas inmigrantes, no desaparece sino sigue expandiéndose mucho más. Pero esta lengua no existe en la forma pura y está desarrollándose continuamente para adaptarse a las condiciones nuevas.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko

I. Pedan

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE PECULIARITIES OF THE SUBJUNCTIVE MOOD IN THE ENGLISH AND UKRAINIAN LANGUAGES

It is generally accepted that the subjunctive mood is the verb form used to express unreal or hypothetical action or state.

The subjunctive mood in the Ukrainian and English languages has both allomorphic and isomorphic features.

As regards allomorphy, firstly it is worth mentioning that due to the fact that Ukrainian is a synthetic language and English is an analytical one, in the English language analytical forms of the subjunctive mood predominate whereas in the Ukrainian language synthetic forms are observed.

According to studies conducted by the Russian linguist L.Y. Gurevich, in English the subjunctive mood has two forms: Subjunctive I and Subjunctive II. In her works she compares the English forms of the subjunctive mood with those in the Russian language making a conclusion about existence of only one form in Russian. The same can be observed in Ukrainian.

I.V. Korunets mentions that in the Ukrainian language the subjunctive mood is expressed by a verb in the past tense in combination with the particle «би» which has no equivalents in English and may refer to the present, past and future time. e.g. *Якби я тоді знав, я би поїхав за кордон* – *If I had known, I would have gone abroad* (Past); *Якби я зараз знав це, я би поїхав за кордон* – *If I knew it, I would go abroad* (Present); *Якби я знав це наступного місяця, я би поїхав за кордон* – *If I knew it, next month I would go abroad* (Future). These differences present a lot of difficulties when translating.

As Ukrainian linguist Y.O. Zhluktenko emphasizes in his studies, another allomorphic feature is that Present Subjunctive I which denotes a desirable action, wish, request or demand is expressed by bare infinitive in English but by means of words *хай/нехай* in Ukrainian. e.g. *Long live the Queen.* – *Хай живе королева! Be that as it may.* – *Хай (нехай) буде, що буде.*

The inversion can be observed in both languages: e.g. *Were she at home now, she would come.* *Had she been at home then, she would have come.* – *Була б вона в той час/заразу дома, вона прийшла б.*

We can make a conclusion that some structures with the subjunctive mood coincide in English and Ukrainian. But due to the existence of allomorphic features in the grammatical systems of the two languages transformations may be applied in the process of translation from English into Ukrainian. The most frequent of them are replacement and addition.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva

A. Piddubnaya

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE TERM TRANSLATION PECULIARITIES

Science is developing very quickly, especially linguistics. Every year terms are starting up in business discourse. Some can say that a professional vocabulary is the bulk of linguistic stock, it is understandable that scientists give specific preference to the investigation of structural and semantic peculiarities of the term and term-combinations. The linguists like O.S. Akhmanova, V.P. Danilenko, G.O. Vinokur, A.A. Reformatsky, N.Z. Kotelova, S.V. Hrynyev have been interested to research the semantic and structural term potentiality and its word paradigm. O.S. Akhmanova said that the term is a word or phrase (it can be used in business, scientific or technical sphere) of specific language, which was formed to directly express the specific idea items.

The term-combinations are more than just terms, and it is a reason why they represent a major difficulty in the economic texts translation. The

most important term-phrase peculiarity is its reproducibility in the professional use for the particular concept expression. We should know how to translate the term correctly. A.Y.Kovalenko represents two stages in the term translation:

- 1) a term illustration in context
- 2) a translation value by native language.

According to the term structure A.Y. Kovalenko divided all terms into:

- 1) Simple terms, consisting of one word : price – ціна;
- 2) The complex terms, consisting of two words which should be hyphenated or written together: stand-attendant – стендист;
- 3) Term-phrases which consist of several components: motor vessel – теплохід

There are different methods of translation of the terms, for example:

Descriptive translation –the words transfer with common English word explanation. For example: account – несплачена боргова вимога, accrual right – право на витягнення доходу.

Calque (Loan translation) – the English word or phrase translation for its parts, followed by assembly of these parts. It is a word for word method of translation. For example: multiple accredit – множинне акредитування;

Transcription method – translation of the word letters with the help of sounding words. To translate different companies and institutions in business sphere translators often use this method. For example: management – менеджмент; Special Systems Industry – Спеціал Системс Індустрі.

Last years the term concept is very popular and scientists pay significant attention to solving its translation problems. We think that this theme is important because the term science occupies a significant place in up-to-day linguistics, it is also confirmed by a lot of publications, articles and dictionaries.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer T.V. Ishchenko

K. Pochepova

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

UKRAINIAN REALIA IN ENGLISH PUBLISTIC DISCOURSE AND THEIR TRANSLATION

The word «realia» is a plural noun, which comes from Latin and means the real or material things. From the very beginning among the linguists, who study this phenomenon, there have been significant differences on the definition of the concept of realia. Some of them give inaccurate, incomplete definition to this concept, emphasizing some features of the

selexical units and missing others, using different terminology to designate them.

The clearest definition of the notion «realia» we can find in S.Vlakhov's and C.Florin's work. They put realia in a special category of means of expression:»Realia are words and phrases, which name the phenomena, objects that are typical for life, culture, social development of one nation and unfamiliar or foreign to another». The Bulgarian linguists state that since realia carry a very local value, they often pose a great challenge for translators. In translation studies it is scientifically proved that translation as a special type of communication cannot but is affected by pragmatic categories of language. Covering the entire process and the result of cross – language communication, pragmatic aspects are of great importance, along with various other aspects of their own linguistic nature. In translation the importance of pragmatic aspects is mainly caused by difference in the perception of linguistic units of native speakers of different languages and cultures, the asymmetry of their background knowledge. Namely realia constitute the basis of background knowledge. The realiaas specific elements of national and cultural aspects of the text cause the greatest difficulties in the process of translation, in the act of international and intercultural communication. For instance, speaking about Ukraine we can mention such realia as Zaporozhian Sich, Maidan, Verkhovna Rada. Such images don't exist in any other culture and it is hard enough to present them in another language.

Despite the fact that there are a lot of works devoted to this topic, it is still of current interest. Life goes on and new realia or concepts emerge. The relevance of the theme is determined by the prospect of further study of general and specific translation strategies used in the translation of realia and also comprehensive study of cultural and linguistic translator identity influence on his strategy during the translation process.

Scientific supervision by Associate Professor N.O. Moskalenko

Language supervision by Senior Lecturer T.V. Ishchenko

A. Pohorila

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

PUBLICISTIC TEXTS TRANSLATION: CONCRETIZATION AND GENERALIZATION

One of the topical problems of translation from English into Ukrainian is usage of lexical transformations. It is conditional on common subject matters of modern translation in the era of cross-cultural communication and due to linguistic factors, such as belonging to different groups of indo-europeanian family, differences in grammatical structure, cultural identity

peculiarities of the speakers, which causes distinct cultural models. Nowadays translation is considered as a channel of interaction between cultures and languages. Such point of view has been studied by V.N. Komissarov, Y.I. Retsker, L.S. Barkhudarov, L.K. Latyshev, T.R. Levitskaya, A.M. Fiterman, N.K. Grabovsky, A.D. Shveitser and others.

Concretization is a word or a word combination replacement of the source language with wider meaning by a word or a word combination of the translation language with more restricted meaning. Concretization is used with words of broad semantics in such cases, as words are need to be explained in TL, words are equal but differing in usage and abstract words without equivalents in TL.

Generalization is the opposite transformation to concretization. According to definition, SL word of restricted meaning is replaced by the TL word of wider meaning. This type is not so widespread and occurs less frequently than concretization. As scientists point out, it tends to be due to specific character of the English language. It has words of broad semantics with no direct equivalent in Ukrainian. The only possible usage is when the actual is irrelevant for TL.

The publicistic texts can be translated only by way of reaching equivalence in the target language at the denotative, structural, stylistic and pragmatic levels of the SL text.

Therefore, the context has great influence on meaning of the words and usage of concretization and generalization. Hence, the translator is to choose the Ukrainian lexical substitutions for some language signs and their meanings to achieve the necessary accuracy of translation in the TL according to his understanding of source text. So sometimes it is impossible to avoid transformations in the process of translation.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

S. Ponomarenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

MODAL WORDS IN ENGLISH AND UKRAINIAN

There are different ways that we use every day to express our attitude to the utterance. And one of them is modal words, for instance: *actually, apparently, assuredly, certainly, clearly, of course*, etc. This phenomenon is isomorphic for English and Ukrainian, which means that it can be observed in this both languages.

According to professor Korunets, modal words are used to express the speaker's judgment concerning the action/event or object in the utterance/sentence. The syntactic functions of modal words is the introductory function (parenthesis) or, less frequently, the function of words-suggestions. Modal

words can also change their status, for example, they can be a sentence in a conversation.

Modal words can be of different types, according to what kind of attitude the speaker wants to express. Linguists distinguish 3 structural categories:

- 1) Words expressing shades of certainty: *surely, of course, certainly, звичайно, напевне, певне.*
- 2) Words expressing shades of desirability: *fortunately, unfortunately, на щастя, на жаль.*
- 3) Words expressing degrees of probability: *perhaps, maybe, можливо, може.*

It is also necessary to point out the morphological structure of modal words. It comprises two types:

- 1) Derivatives (*possibly, really, можливо, дійсно*)
- 2) Compounds (*indeed, maybe, безсумнівно, безумовно*)

And it is worth mentioning that the latter group contains such elements as «*of course*» that though formed by a preposition and a noun and spelled separately.

Considering these definitions of modal words, we can say that modal words hold a special place in the system of parts of speech. Their common grammatical meaning is associated with the expression of modality, i.e. attitude to reality, which is set by the speaker.

In the process of translating modal words from Ukrainian into English different transformations may be applied. For example, the sentence «*Вона ймовірно хворіє*» can be translated as: 1) *Probably she is ill* (with help of the modal word); 2) *She is likely to be ill* (Subjective Infinitive Construction); 3) *She may be ill* (with help of the modal verb as a part of the compound modal verbal predicate).

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva

S. Ponomarenko

Alfred Nobel Universität, Dnipropetrovsk, Ukraine

SCHWIERIGKEITEN DER ÜBERSETZUNG VON PHRASEOLOGISMEN

In der deutschen Sprache gibt es viele Wörter, die schwer übersetzbar sind. Sie bestehen normalerweise aus zwei oder mehr Stämmen, die zusammengeschrieben sind und doch gleichzeitig einen Begriff bedeuten. Manchmal ist es schwierig für uns sie mit einem Wort zu übersetzen, weil es kein Äquivalent in der ukrainischen Sprache gibt. Allerdings kann man in diesem Fall deskriptive Übersetzungen einzusetzen. In unserem Bericht würden

wir einigen Wörtern aus der deutschen Sprache und ihrer Bedeutung Aufmerksamkeit schenken.

Das Wort **Kummerspeck** bedeutet solche Situation, wenn man zu viel isst um seine Depression zurückzudrängen oder Fettansatz durch übermäßiges Essen infolge seelischer Probleme.

Treppenwitz – ist allgemein treffsicherer Gedanke, der einem erst hinterher, gewissermaßen beim Weggehen auf der Treppe, einfällt. Im engeren Sinn ist es die Bezeichnung für kuriose beziehungsweise paradoxe historische Ereignisse und Entwicklungen.

Torschlusspanik bezeichnet umgangssprachlich eine auftretende Angst etwas zu verpassen. Zum Beispiel Furcht, im Leben ein erwünschtes Ziel (Heirat, eine bestimmte Stellung u. Ä.) nicht mehr zu erreichen.

Ohrwurm. Zurzeit ist dieses Wort sehr populär unter den Jugendlichen und bedeutet ein eingängiges und merkfähiges Musikstück, das lange Zeit im Kopf des Hörers bleibt.

Drachenfutter – ist der Begriff für kleine Geschenke (zum Beispiel einen Blumenstrauß oder Süßigkeiten) der Männer ihren Frauen, um diese nach einer Beleidigung zu besänftigen.

Das Wort **Schadenfreude** bedeutet die Freude, wenn man den Misserfolg den anderen Menschen sieht. Es kann wie heimliche oder offene (zum Beispiel eine Ironie oder ein Hohn) Schadenfreude sein.

Fernweh. In den vielen Sprachen gibt es Wörter (oder Ausdrücke), die «Heimweh» bedeuten. Aber in Deutschland verwendet man sehr oft ein antonymisches Wort Fernweh, wenn er (oder sie) ferne Länder besuchen möchte aber vielleicht keine Möglichkeiten hat.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von
Oberhochschullehrerin I. Boryssewytch

S. Proskurniá
Universidad Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ucraina

PROBLEMAS TRADUCTOLÓGICOS DE TEXTOS MEDIÁTICOS

Hoy en día cuando los medios de comunicación tienen un impacto enorme en la sociedad, mente, las ideas de la gente, la lengua y cultura nacionales, cuando tanto depende de la eficacia y la adecuación de la transmisión de información –el problema de traducir los textos mediáticos provoca mucho interés de lo especialistas.

Además de las características propias del lenguaje de cada género de los textos mas-media, (por ejemplo, el texto del artículo analítico se difiere considerablemente del texto con comentario político o noticias deportivas), se puede delinear la gama de características del lenguaje multimedia en general. Los textos de los medios de comunicación se caracterizan por grado alto de

estandarización de medios lingüísticos: muchas expresiones estables y estereotipadas, diferentes clichés periodísticos, metáforas lexicalizadas, términos y nombres estándares etc. (esteléxico caracteriza especialmente las noticias y refleja el deseo de su autor crear una impresión de objetividad e imparcialidad absolutas).

La expresividad del lenguaje como una forma de atraer la atención del lector se transmite, por ejemplo, de expresiones connotativas especiales, de clichés y tópicos, adjetivos valorativos, «arenga» directa al lector, diversas realías de la vida social, política y cultural, alusiones (en la literatura, historia, cinematógrafo etc.), citas y referencias (especialmente si se trata del periodismo autorizado). El uso de la variante coloquial, argot y palabrotas se utiliza para expresar una actitud determinada, la ironía del autor del material, la creación de una imagen determinada y un efecto estilístico (por ejemplo, cómico. Se observa también el uso generalizado de la fraseología figurativa, de expresiones idiomáticas, juegos de palabras, proverbios y refranes (a menudo en forma «deformada»)).

Hay que notar el uso considerable de figuras estilísticas, tales como hipérbole, litote, símil, metáfora, metonimia, atracción paronímica especialmente en los textos publicitarios), alegoría, eufemismo etc. Tales figuras se observan en los materiales autorizados, diferentes comentarios, artículos y notas sobre diversos temas. Una característica especial de los textos escritos de medios masivos que presenta un problema particular de la traducción son los títulos, que se construyen basándose a los juegos de palabras, alusiones o modismos deformados.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko

K. Revounenko
Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LA CLASSIFICATION ET LES FAÇONS DE TRANSMISSION DES RÉALITÉS RUSSES DANS LA LANGUE FRANÇAISE

Dans le processus de l'apprentissage du vocabulaire étranger, qui fonctionne dans la langue, on peut distinguer un grand groupe de mots-réalités, qui caractérisent la culture et la vie quotidienne de différents pays. Les problèmes de transmission des réalités ont été l'objet d'étude de nombreux linguistes (L.S. Barkhoudarov, S.I. Vlakhov, G.D. Tomachine, A.D. Chvejtser).

Les réalités sont divisés en cinq groupes principaux: 1. Réalités absolutes 2. Réalités partielles 3. Réalités structurelles 4. Réalités qui n'ont pas d'équivalent linguistique, mais avec l'équivalent conceptuel. 5. Mots à connotation qui sont équivalents.

Les réalités sont divisées en deux groupes thématiques: Les réalités ethnographiques, Les réalités sociales et politiques

Chaque groupe thématique est divisé en plusieurs autres groupes sur la base de la division objective.

Le groupe des réalités ethnographiques se divise en réalités : • Vie quotidienne (les réalités désignant la nourriture, les vêtements, les objets d'usage courant entrent dans cette catégorie) ; • Travail ; • Art et Culture

Par exemples: *blinis(n.m.,pl.)*, *chachlyk(n.m.)*, *lavache(n.m.)*, *varionki(n.m.,pl.)* .

Le groupe des réalités politiques et sociales se divise en réalités :

• les porteurs du pouvoir • les Institutions

Par exemples: *gubernia(n.f.)*, *uezd(n.m.)*, *soviet(n.m.)*, *plenum(n.m.)* .

Il y a 5 façons de transmission de réalités :

1) «**L'emprunt matériel**» (la transcription et la translittération) c'est le type d'où sont empruntés non seulement la signification, l'unité de langue étrangère, mais aussi son exposant matériel. Cette méthode de traduction est utilisée principalement dans les articles informatifs et analytiques. Par exemples: *Крымский вал – Krymsky val* , *изба – isba (f)* , *КГБ – KGB*, *ГУМ – GOUM* , *улица – oulitsa* .

2) **La calque** est un type d'emprunt lexical particulier dans le sens que le terme emprunté a été traduit littéralement d'une langue à une autre en s'inspirant davantage de sa lettre que de son esprit. Cette méthode est également répandue dans la traduction de textes journalistiques. Par exemples: «*Война и мир*» – *Guerre et paix* ;

3) **Traduction descriptive** est le processus quand la réalité est remplacée par la description. Cette méthode de traduction est rare – seulement 10% du total. Par exemples: *экскурсии – exkursii*, *excursion* «*pour voir ce qu'il faut voir*».

4) **Des néoplasmes**. Cette technique est souvent utilisée, par exemple, lors de la traduction des noms de films, de livres, et etc.

5) **Traduction approximative** . Pour transmettre le mot réalité, sa traduction ne coïncide que partiellement avec elle par valeur, mais assez pour transmettre l'idée du concept que représente la réalité.

Consultant scientifique et linguistique maître-assistant L.V. Ratomska

K. Revunenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

LEXICAL-SEMANTIC FEATURES OF ENGLISH ADVERTISING SLOGANS AND THE METHODS OF THEIR TRANSLATION

Nowadays the importance of advertising is evident. American Marketing Association (AMA) defines advertising as «*the non-personal communication of information usually paid for and usually persuasive in*

nature about products, services or ideas by identified sponsors through the various media.»[1, p.103] It can be defined as any form of nonpersonal presentation and promotion of ideas, goods, and services. Language of advertising sometimes breaks some rules that are regarded to be the norm in written language. That is why it is very important to find any regularity in building of advertising texts and ways of their translations.

It has been agreed by many market researchers that an advertisement should have four functions, which can be generalized by four words: Attention, Interest, Desire, and Action.

According to T. B. Thi Bui [2, p.13] different criteria can be used to classify advertisements. Geographically, there are *local, national and international* advertisements. In terms of advertising medium, there are *print and electronic* ones. Besides, as for their purposes, advertisements can be classified into *commercial and non-commercial* categories. The former category includes Consumer Advertising, Business Advertising, and Service Advertising. The latter can be called Public Interest Advertising.

As any advertising is a speech act we can treat it as a means of speech communication. As advertising process is a specific kind of communication, the model of communication can be applied there and also all the components of the communicative act must be present. In accordance with R.Jakobson's model there are 6 of them [3]. There are: addresser, addressee, context, code, contact, and message.

The model can be applied accordingly:

- Addresser in this case is the Advertiser.
- Addressee is the Consumer.
- Context is represented by the Object of advertising.
- Code is the Medium of advertising presented either by the language alone or in combination with pictorial forms.
- Message is the Advertisement through which the advertiser seeks contact with the potential consumer.
- Contact.

Each component of the model performs a particular linguistic function for linguistic functions are functional characteristics of speech activity. They reveal themselves in any speech situation and no speech activity can work without them. As we have determined that any advertisement is a speech act, we can speak about the linguistic functions of advertisement.

The word «slogan» is derived from a Scottish Gaelic word *sluagh-ghairm* pronounced as *slogorm* which used to mean battle-cry [4]. Slogans are short phrases that a company uses over and over in its ads. Goods slogans are easy to remember and tend to stick in people's minds. The majority of slogans are designed to help create a favourable image of a company and its products.

Generally a slogan can be divided into three categories: The slogan of the company. The slogan of the advertising campaign. The slogan associated with the offer of goods or services.

Requirements of a good advertising slogan:

1. Be memorable
2. Recall the brand name
3. Include a key benefit
4. Differentiate the brand
5. Impart positive feelings for the brand
6. Reflect the brand's personality
7. Be strategic
8. Be campaignable
9. Be competitive
10. Be original
11. Be simple
12. Be neat
13. Be believable
14. Help in ordering the brand.

To make slogan a more expressive one, journalists use different lexical and semantic methods.

Lexicon and semantics are the basic categories of analysis for this study. Let us define them: The lexicon of a language is its vocabulary. Lexicon is also a synonym for a dictionary or encyclopedic dictionary [5]. Semantics is the study of meaning of linguistic expressions [6]. It focuses on the relation between signifiers, like words, phrases, signs, and symbols, and what they stand for, their denotation. Linguistic semantics is the study of meaning that is used for understanding human expression through language [7]. Other forms of semantics include the semantics of programming languages, formal logics, and semiotics.

Lexical methods are: metaphor, epithet, metonymy, zeugma, personification, allusion, irony, and others. An important role in the efficiency and brightness of English advertising texts play attributive phrases. Journalists also prefer to use the pun, paradox and zeugma in the advertising slogans. Among phonetic methods are the following: alliteration, rhyme, and onomatopoeia paronymichna attraction. We can also select a large number of interrogative and explanative sentences.

Translation of slogans differs from fiction translation. The main goal of slogan translation is to preserve the communicative constituent of the original text. During the process of translation, the translator has to solve linguistic and sociolinguistic problems of text adaptation. During the translation, the advertising message can be only the source of ideas and the text has to be created anew. Slogan can never be translated word by word, because in this case, the text loses its meaning and impact of strength. Sometimes slogan that makes smile residents of one country can cause confusion and even anger in other countries.

Methods of logical thinking that help us discover the value of foreign word in context and find its Ukrainian equivalent, which does not coincide with the vocabulary, are called lexical transformations. There are six types of lexical transformations [8]:

- 1) Differentiation
- 2) Generalization
- 3) Semantic development

- 4) Antonymic Translation
- 5) Compensation
- 6) Concretization

In some cases, translators decide to remain a slogan without translation. It is necessary to emphasize foreign origin and quality of the advertised goods.

Often in translation of advertising, especially of slogans, translators prefer to use free translation and adaptation or sense development, as it is important to take into account national and cultural characteristics of the audience.

To summarize all of the above, one can argue that nowadays advertising plays a great role in human's life. It has always been of great importance. Today especially, when advertising has become one of the most valuable and powerful factors influencing the market. Like other spheres of human's activity it has its own peculiarities in language usage. Advertising has to be constantly explored deeply and thoroughly by linguists. It changes and develops, acquires new forms to reach its goals. We shall study all these changes to be able to translate advertising messages properly and competently and convey correctly their main idea. Presented data can be the base for future scientific research.

References

1. Some features of Commercial Advertisement English : abstracts of CAFIC & IAICS International Conference in China / [text author Ji Zhemin] . – Harbin, 2007 . – 267 p.
2. Bui Thi, B.T. The Language of Airlines' Advertising Slogans Electronic resource. – 2012 . – Режим доступа : <http://doan.edu.vn/do-an/luan-van-the-languaga-of-airlines-advertising-slogans-19573/> (22.02.15). – Doan.edu.vn
3. Jakobson, R. Linguistics and Poetics/ Jakobson, R. – Cambridge, MA: M.I.T. Press, 1960 . – 377p.
4. Cone, S. Words That Sell Brands, Grip Fans, and Sometimes Change History / Cone, S. – Bloomberg Press., 2008. – 288p.
5. New Webster's dictionary and thesaurus of the English Language/ [Inc Lexicon Publications]. – revised and updated 1993. – The New American Library, Ink., New York., 1993. – 1149 p.
6. Richmond H. Thomason. Logical semantics for causal constructions. – 2010. – Режим доступа: <http://web.eecs.umich.edu/~rthomaso/documents/nls/cause.pdf> (22.02.15)
7. Semantics [http://en.wikipedia.org/wiki/Semantics] // Wikipedia The Free Encyclopedia: [http://en.wikipedia.org/wiki/Main_Page] (22.02.15)
8. Комиссаров В.Н. Теория перевода (лингвистические аспекты): Учеб. для ин-тов и фак. иностр. яз/ Комиссаров В.Н. – М.: Высш. шк., 1990. – 253 с.

Scientific and language supervision by Associate Professor G.I.Myasoid

THE PROBLEM OF RENDERING ZOONYMS IN TRANSLATION OF ENGLISH LITERARY TEXT INTO RUSSIAN

In the Russian language, in addition to case and number, nouns have the grammatical category of gender, which is not found in English nouns. In English, all nouns denoting not only objects, but also animals, are formally neuter. In this case, as I.V. Mezhakova points out, the absence of inflections enables writers to attribute gender characteristics to characters. The problem of translation of English zoonyms has been considered by T.A. Kazakova, I. Tchistova, A.V. Vandyшева.

If in the English literary text a zoonym is referred to by the pronoun *it*, in the translation it is rendered by a pronoun that corresponds to the gender of the word in the Russian language. M. Yeliferova gives the following example: the Cheshire-Cat from the book «Alice in Wonderland» is represented by Lewis Carroll as *it* and in the Russian translation becomes masculine.

If in the process of translation a character is automatically ascribed the gender in accordance with the grammatical gender of the Russian noun, it often leads to distortion of the meaning. For example, the zoonym Owl from A. Milne's book was rendered by B. Zakhoder as «Сова», that is it became female. However, in the original this character is a man (or rather, a boy, as Milne's characters represent a set of different age and psychological types of children). Loss of this meaning of the original has been avoided in the translations by V. Rudnev (Сыч) and M. Yeliferova (Филин).

Besides selecting nouns close in meaning, the translation problem can be solved by using a suffix (Fox – Лис or Лиса). If in the Russian language there are no suitable words or word forms, the translator can make addition (for example, add the words «Mr.» or «Mrs.»).

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva

THE PROBLEM OF NEOLOGISM INVENTION IN IT FIELD

A language is closely connected to the community life. Nowadays any language becomes more and more technologically oriented. It is the key feature in the present linguistic situation that plays an instrumental role in the way how the language is changing.

Neologisms are the newly invented words or the meaning of words that appeared in the language and have not already transferred to the common lexis. The neologisms are uprising so frequently due to the introduction of the numerous new patterns and terms in our everyday life which need to be named. The rapid growth in IT industry makes this process even faster and more noticeable.

Having searched the publicistic genre articles the conclusion was drawn about the most widespread way of new words creating. The overwhelming majority of the neologisms are introduced into the language from the social media (for instance, such words as unfriend, selfie, banner blindness, dual screening etc).

The two main ways of the neologism creation is the hybridization (up to 35 % of all neologisms) of two separate words (like twitequette, e–Legacy, e–acquaintances, twitterjacker, lifelogging) and by the two separate words merging into the new one (up to 43 % of all neologisms) (for example, life–tracking, cyber hijack, couch commerce, virtual vanity, etc.). At the same time, it is highly predictable that the translator can use either the descriptive contextual translation (Facebook facelift – підтяжка обличчя на яку зважаються користувачі мережі Фейсбук, infobesity – інформаційне перевантаження) or the method of searching the relevant borrowing via transcription (friendvertising – френдвертайзинг, doxxing – доксинг).

The process of internet vocabulary entering to the common vocabulary is global. One needs to develop awareness of the process of invention the new, more common ways to translate the neologisms so as to make them more understandable.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

K. Savina

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE VALENCY OF THE VERBS *TO MAKE* AND *TO MEET* IN BUSINESS ENGLISH. THE CLASSIFICATION

An important task for a modern linguistics is the study of words as the units of the linguistic system. This is evidenced by numerous publications and even a great amount of dictionaries of valency of the verbs, different variations and concepts of domestic and foreign researches. Among those things we can distinguish the Dictionary of valency of German Verbs by Helbig and Shenkel constituted in 1975. These two linguists understood by valency the verb's ability to create around itself some open positions to be filled obligatory or optional by the actants [1, p. 137].

But soon a lot of other ideas concerning the definition of such notion as the valency of the verb appeared. That was the Latour's theory of valency

and the 10 classes of actants. This German linguist and the professor of German studies at Hamburg University paid great attention to the detailed consideration of the actants in valent theory of the German language. Professor adopted a specific paradigm of spreading all actants into ten classes (Ergänzungsklassen). In such a way revealed themselves:

Eo – Nominative actant, which corresponds to the traditional noun, however, this correspondence is very approximate. In Eo can act as well as anaphora pronoun in the nominative case, Eo sometimes may take the form of the whole sentence.

E1 – Accusative actant, this actant approximates direct object and can be replaced by pronouns. We have to specify a number of individual cases of E1:

1. Akkusativ in duration
2. Akkusativ prevalency outstretched
3. Akkusativ in idioms and expressions
4. Not every noun in the accusative can be the Akkusativ actant [9, p. 48]. But Latour considers that Helbig and Schenkel's work on the dictionary of Valency and Distribution insufficiently complete and systematic [4, p. 153–155]. By the way, the Latour's categories for the actants in valency shall not be considered as the final thing to study.

The concept of valency was recently adopted in linguistics. The modern linguistics has a large number of works devoted to the development of theoretical problems as well as the investigation of the valency properties of different parts of speech. It is well known that the concept of «valency», (from the Latin. «Valentia» means force) [10, p. 583], as owed from chemistry where it denotes the capacity of a chemical element to combine with a specific number of atoms of another element, and it was used for the first time within the linguistics field by Tesnière to denote the ability of words to attach to other words [5, p. 67].

Tesnière expresses the idea of valency as follows «One can therefore compare the verb to a sort of atom with bonds, susceptible to exercising attraction on a greater or lesser number of actants. For these actants, the verb has a greater or lesser number of bonds that maintain the actants as dependents. The number of bonds that a verb has constitutes what we will call the valency of the verb» [12, p. 238].

It is suggested that the notion of valency should refer to the three levels of grammatical description. We should thus speak of syntactic valency, semantic valency (deep case relations) and pragmatic valency.

The syntactic valency is the number of overt morphologically-syntactically coded arguments it takes. One can talk about the semantic valency of the verb as well, where valency here refers to the number of semantic arguments that a particular verb can take [13, p. 147]. The pragmatic valency incorporates specific characteristics of the individual or set

of individuals, referred to by a name. It is shown that it is primarily pragmatic valency that is responsible for the deletion of actants otherwise logically associated with the act denoted by a sentence. Semantic valency is a property of the verb to attach itself with any semantic actant. We can distinguish the Subject, the Object, the Addressee, the Tools and others. Semantic valency is not changed when you change the form of the main word and the situation remains the same. The correlation between semantic and syntactic valencies is called a management model. The concept of the management model was proposed by Melchuk and Apresian [3, p. 15–27].

While dealing with different approaches to the development of the theory of valency, one can mention Katznelson, he was the first scholar, who introduced this concept into linguistics and determined that the valency of the word is its ability to connect the adjective words in certain forms; without these dependent words the usage of the paramount word can not bear or convey the full meaning. But this idea and term were not only mentioned in his article, but the general concept also continued to develop the basic principles of the theory of valency [8, p. 132].

Within the semantic structures, we can define different kinds of the verb valency.

There are such semantic structures in English:

Monovalent verbs have the following formula: Formula S + V.

These are the series of actions made by the animate objects represent such monovalent verbs that reflect some physical activities such as: *bark, cough, faint, blink, curtesy, graze, howl, neigh, sleep, matriculate, prevaricate* [2, 171].

Transition (divalent) verbs have the following formula:

Formula: S + V + O

So called transitional verbs express the idea of the actions that are aimed directly at the objects. The sentence the transitive verbs are usually followed by a noun or a pronoun denoting objects for which these actions are directed. Here are some of the most common transitive verbs in English: *answer, attack, begin, believe, break, call, carry, cause, change, collect, continue, dig, draw, drive, end, feel, find, follow* [11, p. 324].

Divalent (trivalent) verbs have the following formula:

Formula: S + V+—Oi+Od

Divalent (trivalent) verbs provide the space for the positions of two actants. In general, with such verbs meet the same actants as the divalent verbs, but here there is some specific detail [6, p. 95–97].

1) an action of speech: *tell, express, report, Present (in the sense of state), explain, prove, declare, confirm, assign, proclaim, affirm, recommend, mention, prompt, confess* [6, p. 64–69].

2) giving smth.: *give, lend, offer, pass, show, deliver, sentence, distribute, lend, grant, sacrifice, allow, convey, buy, refuse, teach, wish, etc.* [10, p.139].

Complex transitive verbs have the following formula:

Formula: S–V–Od–Co

Some verbs in English provide positions for two members of the sentence, but they are of different from transitive verbs meaning and function.

5. The verb to be

Formula: S–Link verb–C structure

The verb to be is one of the most frequently used verbs, as it can act as a semantic, auxiliary, modal and linking [7, p. 46].

It often happens when the word combinations in business-related English consisting of such verbs, like to make and to meet, the verb is the main part of the sentence. In order to understand the details of formation of the phrases with those verbs to make and to meet, we will try to build our own structure and the classification according to the structure of the term, and provide the equivalents:

The verb in such models will always define the term itself. It means, that it will be the main word in the phrase or sentence.

1) Simple model, *Formula V+(Adj.)+ N with the verbs to make and to meet*: to meet a bill = to pay for the bill; to meet a condition = to match, satisfy the terms; to make a declaration (a statement) = to affirm, declare, announce.

2) The Model: *V + Preposition + (Adj.) + Noun or V + (Adj.) + N +Preposition*: to meet with a ready sale = to find the appropriate customer, to meet with a mixed response = to be perceived in a different ways, to meet in private = tête-à-tête, to make an appeal to the public = to claim to the public, to make up defalcations to the extent of...= to cover/pay the costs, to meet the growing needs of the people = to fulfill the growing demands.

3) The Model: *V + Possessive Case + (Adj.) + Object with the verbs to meet and to make*: to meet smb's legitimate aspirations = to satisfy a claim; to meet one's commitments = to follow responsibilities; to make an emotional sell to BMW's consumer = to deal with emotions of the customers.

In conclusion, the first idea of valency was given by French linguist Tesnière. Soon it was used and represented in the works and practices of many foreign and home researchers. Concerning the verbs to make and to meet, there can be found a specific correlation between the main models or formulas of their usage in Business English. Thus the classification according to the structure of the term combination models with the verbs to make and to meet can be made up. According to the results we can say with confidence that there are 10 main structures and we can view also a specific frequency of their usage.

In the end it can be confirmed that valency is diverse and multidimensional concept and it still attracts attention of many researches and year in year out it gains more exegeses.

References:

1. Akhmanova, O. *Sovremennye sintaxicheskie teorii.* — Moskva.—Moscow State University. —1963. — P. 137.
2. Allerton, D. *Valency and Valency Grammar: Encyclopedia of Language and Linguistics.* — Oxford: Pergamon. — 1982. — P. 171.
3. Apresyan, Y. *Eksperimentalnoje issledovanie semantiki russkogo glagola.* — Moskva: Nauka. — 1967. —P. 15–27.
4. Baskevic, V. *Zum Einfluß korantmikativ–pragmati scher Faktoren auf die Valenz//Deutsch als Premdsprache.* — 1987. —P.153–155.
5. Benesova, V. *Valency and Semantic Features of Verbs: Proceeding of Contributed Papers/ Ed. J. Safrankova.* — Prague, Czech Republic: Charles University. Faculty of Mathematics and Physics. Part I. —2005. — P.67.
6. Erben, J. *Deutsche Grammatik: Ein Abriss: Munich, Heuber / Erben J., Deutsche Grammatik.* —1972. — P. 64–97.
7. Fries C. *Linguistics and reading.* — New York: Holt. —1964. — P. 46.
8. Katznelson, S.. *K poniatiju tipov valentnosti / Katznelson, S.D: Voprosyazykoznanija.* — Sankt–Peterburg: Zvezda. — 1987. —P. 132.
9. Latour, B.. *Verbvalenz: eine Einführung in die dependentielle Satzanalyse des Deutschen.* — München: Verlag Terterian. — 1985. —P. 48.
10. Nissenbaum, M. *Latinskii yazyk, Izdanije 2, pererabotannje i dopolnennoje.* — Moskva: Prospekt. —2003. — P. 139–583.
11. Superanskaya, M. *Obshchaja terminologija: Voprosy teorii.* — Moskva: Editorial. — 2003. — P. 234.
12. Tesnière, L. *Osnovy strukturnogo sintaksisa / Gak, V.* — Moskva: Progress. — 1969. —P.238.
13. Van Valin, La Polla. *Syntax, Structure, Meaning and Function / Van Valin, R.D. Jr. And R. La Polla.* — Cambridge University Press. —1997. — P. 147.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer T.V. Ishchenko

D. Semljana

Alfred Nobel Universität, Dnipropetrowsk, Ukraine

SUBSTANTIVISCHE ZUSAMMENSETZUNGEN

Die deutsche Sprache ist reich an substantivischen Wortzusammensetzungen, diese Wörter machen einen großen Teil deutschen Wortschatzes aus und sind aber auch eine ihrer Eigentümlichkeiten, weil deshalb sehr einfach neue interessante (auch vielgliedrige) Verbindungen und Wortzusammensetzungen aus bereits bestehenden Komposita geschafft werden können. Dabei sind sehr lange Verbindungen

möglich, man denke etwa an den Elektrizitätswirtschaftsorganisationsgesetz, oder an die Krankenkassenkostendämpfungsgesetzbeschlußvorlagenberatungsprotokollü berprüfungsausschlußvorsitzende – dieses Wort hat 99 Buchstaben aber ist nicht ein gegenständliches Wort, sondern ein künstliches Wort das wird von Grammatikers – Extremisten geschaffen.

Das Kompositum oder die Zusammensetzung heißt, dass wir ein neues Wort bilden, indem wir zwei oder mehr Wörter zusammensetzen. Beispiele:

Kampf + Hund = Kampfhund (Nomen + Nomen)

groß + Rechner = Großrechner (Adjektiv + Adjektiv)

Rad + fahren = Radfahren (Nomen + Verb)

frei + sprechen = freisprechen (Adjektiv + Verb)

Fleisch + farbig = fleischfarbig (Nomen + Adjektiv)

Das letzte (rechte) Element ist dabei das **Grundwort** oder **Basiswort**. Es bestimmt die Grundbedeutung, das Genus und die Wortklasse. Wenn man die Reihenfolge tauscht, ergibt sich ein anderer Sinn:

Der Hausgarten (садок коло хату) – das Gartenhaus (садовый дім).

Der Tennistisch (стіл для тенісу) – der Tischtennis (настільний теніс)

A. Isskos und A. Lenkova bestimmen die Hauptmethode von der Wortzusammensetzung:

1. **Nomen + Nomen**

Nomen werden direkt oder mit einem Fugenelement mit einem anderen Nomen verbunden.

die Bahn (шлях) + das Gleis (колія) = das Bahngleis – залізнична колія;

2. **Adjektiv + Nomen**

Adjektive als Attribut verlieren ihre Endung, wenn sie in einem Kompositum verwendet werden.

Rote (червоний) + der Wein (вино) = der Rotwein (червоне вино);

3. **Verb + Nomen**

Auch Verben verlieren ihre Endung, wenn sie in ein Nominalkompositum eingebaut werden.

Schwimmen (плавати) + das Bad (ванна, бассейн) = das Schwimmbad (плавальний басейн);

4. **Präposition + Nomen**

mit (з) + der Fahrer (водій) = der Mitfahrer – попутник, супутник, пасажир

5. **Adverb + Nomen**

fertig (готовий) + die Abmessung (розмір, габарити) = die Fertigabmessung – остаточний розмір

6. **Partikel + Nomen**

nicht (не) + der Raucher (палій) + das Abteil (купе) = das

Nichtraucherabteil – купе для некурців

7.Numerale + Nomen

drei (три) + die Ecke (кут) + die Feder (пружина) = die Dreieckfeder
– трикутна рессора

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von
Oberhochschullehrerin I. Boryssewytsh

A. Severina

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

**THE PECULIARITIES OF THE TRANSLATION OF
THE INFINITIVE IN THE FUNCTION OF THE ATTRIBUTE AND
ADVERBIAL MODIFIER INTO THE NATIVE TONGUE**

The Infinitive – is the original form of the verb. It is the infinitival form of the verbal name that exists in verbal paradigm of Indo-European languages. Historically, the Infinitive nominates the action itself. It may be of different types, states, but cannot show person, number, or mood. The infinitive has active and passive forms and can express voice and time, though in a rather limited way.

In the sentences the Infinitive mostly has the function of the predicative. Sometimes it is used to identify the subject and the predicate, part of the predicate, the attribute and the adverbial modifier.

In the English language, the Infinitive in the function of the attribute is used more often than in Ukrainian, where the Infinitive has some properties of the noun and can be in the function of the subject or of an object. The infinitive can be in the function of an attribute. In English, the Infinitive can identify not only nouns, but also indefinite pronouns, adjectives and ordinal numerals. English Infinitive in the function of the attribute corresponds to the Infinitive in Ukrainian subordinate clause (especially after the abstract nouns), or the finite form of the verb as the predicate of a simple sentence. Depending on collocations in Ukrainian, sentences with the infinitive in the function of the attribute can be translated as the simple sentence, the modality of which is rendered by lexical means. Usually, the Infinitive in the function of the adverbial modifier is translated into Ukrainian only as: the Infinitive, the Noun, the Verb or the subordinate clause.

So, to conclude with, we should mention that the interpreter constantly has to use different grammatical and lexical transformations in order to reach an adequate translation of the text.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer T.V. Ishchenko

TRANSLATING ENGLISH BIOLOGICAL TERMS

In the modern medical terminology, the global spread of English origin terms is caused by the active use of English as the language of international communication and existence of large medical databases. There are a lot of works of the scientists who greatly contributed to the formation of biological terms, such as: Robert Hooke, Marcello Malpighi, Nehemiah Grew. Among those who studied the phenomenon it is necessary to point out Narins Brigham, Hine Robert, I. Danilova, A. Bugrova, E. Vihrova, I. Afanasieva etc.

Despite the common idea that all biological terms are purely Latin and their translation does not cause any problems, there are many questions still open.

When it comes to the two-componential terms, the **calque** as a way of translation is mostly used. For example: *host cell* – *клетка-хозяин*; *killer cell* – *клетка-убийца*; *helper cell* – *клетка-помощник*; *memory cell* – *клетка памяти*.

While translating the terms with eponyms, the proper name can either be preserved or omitted but the description is given.

The first way, which is effective for the terms that have become traditional and clearly understood by any expert in the field of the medicine, implies **a literal translation and transliteration of a proper name**. For example: *Galton's whistle* – *свисток Гальтона*; *Rosenthal canal* – *канал Розенталя*; *Bell's palsy* – *паралич Белла*.

The second way is **descriptive**, when the proper name is not preserved but much attention is paid to the field of the medicine and the meaning the term acquires there. For example: *Moebius syndromes* – *боли при любом движении (surgery), наследственная болезнь, проявляющаяся признаками одно- или двустороннего нарушения функций отводящего и лицевого нервов (neurology), офтальмоплегическая мигрень (ophthalmology); Clode syndromes* – *нижний синдром красного ядра (neurology), простая шизофрения (psychiatry)*.

So, biological terminology is a cross-language and has certain isomorphic means at the level of the structure, since basic modifiers of terminology given scientific sphere remains within the lexical and syntactic levels of the hierarchy of language.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

TYPOLOGY OF ONE-MEMBER SENTENCES IN ENGLISH AND UKRAINIAN

According to I.D. Karamysheva, two-member sentences are sentences that have two main parts: the subject and the predicate. One-member sentences, which have only one main part of the sentence, are used in English more rarely. In Ukrainian this type of the sentence is more wide-spread and more diverse.

As Ilko V. Korunets emphasizes, «one-member sentences, on the contrary, have a larger number of paradigmatic classes in Ukrainian». This happens because Ukrainian is a synthetic language and also due to a large number of endings in predicates, that is why the subject is unnecessary (Люблю весну). Nevertheless, there exist common types of one-member sentences in both contrasted languages. Korunets distinguishes that common in English and in Ukrainian are the following paradigmatic types of one-member sentences: nominal sentences (називні); imperative sentences (наказові); infinitive sentences (інфінітивні); exclamatory sentences (окличні). U.O. Zhluktenko points out a wide use of other types of Ukrainian one-member sentences which have as their correspondences two-member sentences in English, in particular: impersonal sentences (безособові); indefinite-personal sentences (неозначено-особові); generalized-personal sentences (узагальнено-особові); sentences with unchangeable predicate-words (речення з незмінними присудковими словами); sentences with adverb of the type (речення з прислівниками); sentences with unchangeable verbal predicate forms in **-но**, **-то** (речення з незмінними дієслівними присудковими формами); different types of sentences with the subject which is not named or is avoided to be named (різні типи речень з усуненням або не названим підметом).

The differences in the two languages cause transformations in translation, for example: Сутеніє – It is getting dark; Кажуть, що його немає – They say he is out; Треба йти додому – It is necessary to go home. Ukrainian one-member sentences will be translated into two-member in English:

- 1) Definite personal sentences corresponds to the English two-member sentences with the first person singular or second person singular pronoun as the subject, and can correspond to some English elliptical sentences.
- 2) Indefinite personal sentences can be translated with the help of the passive voice or using the third person plural pronoun as the subject.

- 3) Generalized personal sentences can be translated into the English as two-member sentences with the second person singular pronoun as the subject.
- 4) Impersonal sentences are often translated as two-member sentences with the formal «it» as the subject.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva

O. Shevchenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE STATIVES AS A PART OF SPEECH IN ENGLISH, UKRAINIAN AND RUSSIAN

Distinguishing the stative as a part of speech is a controversial issue in linguistic theory.

L.S. Barkhudarov cites a number of arguments against recognizing its existence and considers it a special type of predicative adjectives. A.I. Smirnitsky makes no mention of the stative. As a special part of speech the stative was first singled out on the basis of the Russian language by academicians L.V. Scherba and V.V. Vinogradov. B.A. Ilyish was the first Soviet grammarian to distinguish it in English. V.L. Kaushanskaya, discussing the problem of statives in her works, uses the term of «category of state».

Those scholars, who do not agree that these words constitute a separate part of speech, believe that in the English language, they must be considered as predicative adjectives. The linguists, who share their opinion concerning the absence of a part of speech status in such words, consider them to be adverbs in Russian and Ukrainian languages.

Statives are usually defined as the words with the prefix «a-», which indicate the state of a person or a thing: *alone, ashamed, aloof, afloat, afraid, etc.* I.V. Korunets emphasizes that in Ukrainian statives are formed by adding the suffixes -о, -а, -е: *досадно, шкода, добре*. On the material of the Russian language L.V. Shcherba and V.V. Vinogradov group short adjectives (*рад, готов*) and impersonal predicative words with the suffix -о (*печально, весело*). L.V. Shcherba also together with other statives includes the expressions (*быть навеселе, быть без памяти*) and V.V. Vinogradov in the works says that short forms of passive participles (*рассеян, взволнован*) also belong to statives.

Statives are invariable. Statives most usually follow a link verb (*was asleep, fell asleep, быть замужем, быть начеку, було шкода, бути соромно*). In English, occasionally, they can follow a noun (*man alive*). They can also sometimes be preceded by an adverb (*fast asleep, очень тепло, дуже соромно*). In the sentence, a stative is most usually a predicative (*he*

fell asleep) i.e. part of a compound nominal predicate. In the English language they can also be objective predicatives (*I found him asleep*) and attributes, almost always following the noun they modify (*a man asleep in his chair*). English statives have mostly predicative verbs (*The house was ablaze. – Будинок палав.*), adverbs (*They were afoot. – Вони йшли ніжки.*) or adjectives (*He is alive. – Він живий.*) for their equivalents in Ukrainian.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva

O. Shevchenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

DISCOURSE. BUSINESS DISCOURSE. APPROACHES

The notion of «discourse» has become a controversial issue in many fields of knowledge, as there are a lot of different interpretations of the term.

Generally, a discourse is written and spoken communications. But this description can be more detailed. For example, professor Ruslan Mitkov points out that it is «a serious speech or piece of writing on a particular subject, serious conversation or discussion between people, or the language used in particular types of speech or writing».

Discourse type is a broad category, including a range of concepts such as genre, style, register, talk, and social practice, so it depends on the field in which it is used.

Business discourse is all about how people communicate using speech or writing in commercial organizations in order to get their work done. It can be studied using several approaches as ethnographic, conversation analysis, pragmatics and linguistic analyses, genre studies and ethnomethodology.

Ethnographic analysis relies relatively less on actual analysis of linguistic data and more on text–external social and contextual factors. Ethnographers view purely linguistic analysis of data as less than satisfactory for understanding language as it is used in social and cultural contexts.

In contrast with the ethnographer’s data, which consists of interviews, field notes, lived experiences or narratives of participants, conversational analysts work on naturally occurring and closely transcribed conversational data. They regard observational data as prone to manipulation by researchers or the subjects themselves. Like ethnographers conversation analysts also work on a selection of data, but their data is conversational and not observational, consisting of very detailed transcriptions of a natural talk. The most dramatic difference between linguistic ethnographers and conversation analysis is the issue of a context. Whereas, for ethnographers, the wider social context is used to inform their understanding the reasons why language is used the way it is, conversation analysts view context as constructed

moment by moment through conversational moves, and argue that those aspects of context not conversationally attended to by participants should not be part of the analysis.

Pragmatics analysis takes a socio-cultural perspective on language usage, examining the way that the principles of social behavior are expressed is determined by the social distance between speakers.

Linguistic analysis has been used to determine historical relationships between languages and people from different regions of the world. Some governmental agencies have used linguistic analysis to confirm or deny individuals' claims of citizenship. This use of linguistic analysis remains controversial, because language use can vary greatly across geographical regions and social class, which makes it difficult to accurately define and describe the language spoken by the citizens of a particular country.

Critical genre analysis examines how lexical or grammatical choices may display the ideological commitments of different genre producers or may normalize the power of particular groups over others.

Ethnomethodological research establishes that the study of people's own sense-making should be a central part of social psychology. But it was also important as part of their wider critique of experimental methods in social psychology. Thus, although discourse analysis was informed by a range of intellectual traditions, ethnomethodology was central to their attempt to highlight the implications for social psychology of the constructive and constitutive properties of ordinary language.

To sum up, one approach is not sufficient to grasp the notion being a modern stumbling block in different fields of knowledge as it is possible to do studying it from different angles.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

V. Shponka

Universidad Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ucraina

PROBLEMAS TRADUCTOLÓGICOS DE FRASEOLOGISMOS

La traducción de fraseologismos se considera como uno de los aspectos más difíciles de la traducción, ya que ellos reflejan la historia de la gente, la singularidad de su cultura y modo de vivir. Unidades fraseológicas, además de un contenido semántico específico, tienen un carácter emocional y expresivo, por eso el objetivo del traductor es no sólo transmitir el significado de la unidad fraseológica, sino también transmitir su carácter metafórico y expresivo.

Para poder identificar una locución idiomática, el traductor debe estar familiarizado con la fraseología del idioma meta. Si en el proceso de traducción la unidad fraseológica se toma como combinación ocasional,

pueden surgir unos errores graves. Por eso, primeramente es necesario saber distinguir los fraseologismos en el contexto para poder traducirlos adecuadamente.

Hay cuatro medios principales de traducir las unidades fraseológicas:

1. El equivalente. Este método se utiliza si el fraseologismo coincide con las unidades fraseológicas de la lengua de llegada en los significados literales y figurativos (por ejemplo, *coger al toro por los cuernos* – *брать быка за рога*, *vivir como el perro y el gato* – *жить как кошка с собакой*). El uso de esta igualdad deja interpretar la locución idiomática del idioma extranjero más exactamente, y el traductor, en primer lugar, trata de encontrarla.

2. El análogo. En caso de ausencia del equivalente fraseológico, es de elegir un fraseologismo, que tiene el mismo significado, aunque se basa en otra imagen (por ejemplo, *estar nadando en oro* – *денег курь не клюют*).

3. La traducción descriptiva. Este método se utiliza cuando la unidad fraseológica de la lengua meta no tiene equivalente o análogo en la otra y no puede ser traducido literalmente (por ejemplo, *estar más perdido que Carracusa* – *оказаться в трудном положении*).

4. El calco. La traducción palabra a palabra puede aplicarse sólo cuando el calco resulta una expresión, carácter metafórico de la cual se entiende fácilmente y no causa impresión de la artificiosidad y no es impropio para las normas generales de la lengua meta.

Por lo tanto, la traducción de los fraseologismos presenta dificultades considerables. La opción más aceptable es utilizar un fraseologismo que es idéntico para el fraseologismo del original en el significado y matiz estilístico. Sin embargo, a menudo es imposible escoger un equivalente completo del fraseologismo. En este caso, hay que recurrir a la búsqueda del análogo de la unidad fraseológica, la traducción descriptiva o el calco.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Onischenko

V. Shponka
Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE CATEGORY OF GENDER IN ENGLISH AND UKRAINIAN

The Ukrainian language has three genders: masculine, feminine and neuter. The category of gender in this language is grammatical. It means that the gender of a noun influences the forms of the verb used as the predicate and of the adjective modifying the noun. In English the category of gender is semantic and as B.A. Illyish puts it, «not a single noun in Modern English shows any peculiarities in its morphology due to its denoting a male or a

female being». Thus other parts of speech are not influenced by the gender. For example, *маленька дівчинка увійшла до кімнати – a little girl came into the room, маленький хлопчик увійшов до кімнати – a little boy came into the room*. In the Ukrainian sentences the endings of the adjective and the verb are changed according to the gender of the noun, while in the English sentences they are not changed.

Means that provide the indication in English are purely lexical. The gender of a noun can be revealed with the help of its correlation with personal pronouns of the third person or the context.

According to N.A. Kobrina, the distinction may be also expressed by word-formation:

- feminine suffixes
-ess (*actress, poetess, tigress*)
-ine (*heroine*)
-ette (*usherette*)
- compounds of different patterns:

noun + noun stem	pronoun + noun stem
<i>Tom-cat – Tabby-cat</i>	<i>he-wolf – she-wolf</i>
<i>male-frog – female-frog</i>	<i>he-cousin – she-cousin</i>

Another allomorphic feature is that in English representation of a noun by a personal pronoun depends on its belonging to one of two groups: «human» or «non-human». In the first case the noun is substituted, depending on its lexical meaning, by *he* or *she*, in the second case – by *it*. In contrast to it, in Ukrainian nouns denoting animals are replaced by *він* or *вона*, and inanimate nouns can be replaced by *він, вона* or *воно*.

In English the gender is often used as a means of personification in folklore and poetry. For instance, the moon and the earth are referred to as feminine, the sun as masculine.

The gender peculiarities in the contrasted languages can cause transformations in translation. The gender of characters of literature can even be a translation problem, which results in misconceptions. For instance, according to M. Elifyerova Owl, the character from ‘Winnie-the-Pooh’ written by A.A. Milne, being male in the original text became «she» in translation because of the gender of the word «сова». In the same way, Bagheera, the black panther from ‘The Jungle Book’ by R. Kipling, was referred to as «he» by the author but became of feminine gender in translation.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva

SLANG AS PRAGMATIC LANGUAGE MEANS OF MODERN ENGLISH MEDIA DISCOURSE AND THE PROBLEMS OF ITS TRANSLATION

The etymology of the term «slang» is one of the most controversial and confusing issues in English lexicography. Problems of slang and its translation is a subject of many continuous scientific researches.

The concept of slang gets more attention in modern philology. Various aspects of slang were studied in the works of E.Patridzh, I.Halperin, W.Vilyuman, M.Makovsky, H.Mencken, V.Balabin, U. Potyatynnyk. H.Mencken did an important contribution in the study of American slang. He argued that slang is the category of general distribution, which was outside the accepted norms of language. H.Mencken, exploring the evolution of slang, defined patterns, according to which «life» of some slang units last for centuries, while others «inglorious» died, just appeared in the world.

A significant step in the study of slang was the works of British lexicographer E.Patridzh who was one of the first raised the issue of the status of slang. He traced the cultural and historical background of dynamic development of informal speech and popular slang in the North American continent. His lexicographic work was firstly published over 40 years ago and is further relevant, it covers a large number of English-speaking world lexical units, tracing the etymology of most of them. E.Mencken firstly identified slang as pragmatic language means. It is rather interesting that the term «slang» entered in English lexicography in the late XVIII – early XIX centuries and is understood phonetic, lexical, morphological and syntactic differences with established linguistic norms. Even on those days, some researchers have turned their attention to a variety of social nature of slang expressions, but only in the XX–th century, the significant aspect of vocabulary i.e. social one was allocated.

There are examples of old slang is still exist nowadays in modern English media discourse, for instance the word *rookie* which means «noob», someone who has just began to work or to master any profession, area of expertise: *It's not easy being a rookie police officer; The older players taught the rookie how to play the game.*

Another slang expression *da bomb* means «the best». This slang expression was popular at the end of the twentieth century in America: *Michael Jordan was da bomb, he was the greatest basketball player ever!*

Though a term «slang» is ambiguous, it belongs to the limited usage of vocabulary and is widely used in the modern English media discourse.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.P. Bidnenko

**PECULIARITIES OF ANTHROPNYMS FUNCTIONING IN
ENGLISH PUBLICISTIC DISCOURSE TEXTS AND PROMBLEMS
OF THEIR TRANSLATION**

At the beginning of the 21st century interest in-depth study of publicistic discourse spread among scholars in the field of linguistics. In such texts we can observe the current changes in the language, because this kind of discourse is the most responsive to them. During recent decades the greater attention to the problems of anthroponyms functioning in publicistic texts has been paid. The study which deals with anthroponyms problems is called anthroponomastics. The use of onomastic vocabulary is represented in a lot of publicistic texts, so we can note that it is their essential component.

There is no unique anthroponyms classification, because every scientist has its own. According to L.G. Sheremet's classification there are such anthroponyms types in English as personal names (John), patronymic names (Washington), surnames (Brown), generic names (Mc, O'), nicknames (Fiery Face) and names of animals, cryptonyms, literary works, folk heroes and myths anthroponyms (Titania), ethnonyms (Englishman) and tehnonyms (Ms).

The problem of anthroponyms translation is not new in the cross-language and cross-cultural communication. Ukrainian recipient who reads publicistic article should understand not only literal image but also content hidden in this anthroponym. Because of this fact translators may face a question which method of translation to use in order to find the best variant of anthroponym translation.

We should keep in mind that the main purpose of the translator is to convey the content of speech, image, and metaphorical connotation of anthroponym, so we have to apply complex technology translation for avoiding errors and saving content expression. This work does not represent a complete picture of translation difficulties faced by the translator, working with publicistic texts, but we were able to make some conclusions. We have picked 200 different sentences from English publicistic articles with the use of anthroponyms, translated them into Ukrainian and identified the most common way of anthroponyms translation, namely transcription.

To remove ambiguity, meaningful and elementary errors in anthroponyms translation or transcoding, we offer to unify approaches and use only transcription in the texts where anthroponym takes the nominative function. In any case, the final word will be said by the translator who chooses a particular method based on his or her translation experience and

intuition, as theoretical studies do not keep pace with the dynamics of translation services market.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer T.V. Ishchenko

M. Sniatovska

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

NEOLOGISMS: CLASSIFICATION AND TRANSLATION

Today our world is at a stage of universal globalization. Therefore, the knowledge of new words not only helps the people having practice of communication with native speakers but also allows understanding better the realities surrounding us for which neologisms are often used.

Neologism is the word or the phrase which recently appeared in language. This term is applied in the history of language to characterize enrichment of dictionary structure during the separate historical periods — so, it is possible to speak about neologisms of Petrovsky time, neologisms of certain cultural figures (M. V. Lomonosov, N. M. Karamzin and his school), neologisms of the period of Patriotic war etc.

Such scholars as A. Bragina, V. Lopatin, R. Namitokova, E. Zemskaya, V. Kozyrev, V. Chernyak investigated into this phenomenon.

Some types of neologisms have been distinguished: phonologic neologisms are formed of combinations of sounds (for example, a verb to whee (to excite) is formed from an interjection of whee which is used for designation of pleasure and positive emotions); morphological neologisms (affixal neologisms (googlable – that it is possible to find in search system); composition (frenemy – maintenance of the friendly relations with the person to who feels hostility – a friend + an enemy); converted neologisms (to amazon – to make purchases on the site Amazon.com); reductions (LBD – Little black dress).

The problem of translation of neologisms can be solved in several ways: transcription and transliteration (to google – гуглить; brotherzone – брозона); calque (nocebo – анти-плацебо; smart gun – умный пистолет; digital surgery – цифровая хирургия); direct inclusion (IT manager – IT-менеджер, iPhone, USB); descriptive translation (sympathetic smoker – человек, который курит только за компанию, tweleb – известная личность в твиттере)

As a rule, the same neologism can be translated in various ways, however, the time will show which variant is more applicable and mostly used. The main criteria are the brevity and unambiguity of interpretation which have to be taken into account by the translator. The way of translation offered has to be clear to the recipient.

Scientific and language supervision by Lecturer V. Kalinichenko

WAR AND PEACE CONCEPT IN POLITICAL DISCOURSE

Nowadays we are living in a period of total political, economic and social instability. Our generation has a chance to witness different historical changes starting from economic crises, social revolutions of faith, revolts and finalizing with territorial expansion and as a result its annexation. All these extralinguistic changes also influence the language on different levels. Especially, it concerns political discourse which is rather dynamic than static which means that all new language changes immediately become widespread and familiar for native speakers. Talking about political discourse, it is vital to mention that it involves speech and debate within the congress or parliament. In fact, political discourse is formal by its nature, including written speeches, motions, debates and discussions.

Moreover language plays an important role in relation to war and peace. In many cases language can be used to demean differences and inflict violence or to affirm diversity and achieve recognition. Sometimes the language of war functions to mask the reality. That is why political discourse manipulating war and peace concepts comprises the extensive use of euphemisms as the political correctness type and misrepresentation of concepts. Usually these two approaches are combined.

Considering the language of war one may observe that very frequently truth is somewhat distorted and communication is used for manipulation. Such type of linguistic persuasive tool is unintentional and involves self-deception on the part of the governmental and military officials. In political discourse language becomes the approach employed by the top officials in order to make people accept what ordinarily they would repudiate if the truth were known.

As opposed to the language manipulation, linguistic misrepresentation is not always unintentional. Political propaganda and brain washing seek to manipulate the citizens' outlook, thoughts and, of course, their behavior. In case of war each country involved presents its adversary as an evil and cruel enemy and itself as the source of good and prosperity. Nevertheless, an ally in one war may be the enemy in the next military conflict and vice versa. Judging from these ideas we can outline that political propaganda is aimed not just to persuade but also to create the necessary world view. In such context, the pluralism of views becomes impossible and unfortunately it is the only condition which helps reader or listener distinguish two polar concepts of peace and war.

Scientific and language supervision by Associate Professor G.I. Myasoid

CLUSTERS AND PROBLEMS OF THEIR TRANSLATION INTO UKRAINIAN IN POLITICAL DISCOURSE TEXTS

Cluster or attributive word combination is a word–group consisting of two, three or more components, these components are always in subordinate relation to each other. Attributive word combinations have been studied by many linguists such as I.V. Korunets, Y.I. Rezker, V.I. Tarhov, V.N. Krupnov. Clusters are usually used in newspaper and scientific texts.

It should be mentioned that there are two-, three-, four-, five- six- and seven-componental substantival clusters but five-, six- and seven-componental clusters are very rarely could be seen in newspapers and scientific texts. As clusters can be more componental some difficulties could occur during the translation. To achieve the correct translation translator should identify the lexical meaning of the components, structural form of the clusters and the meaning of the cluster. I. Korunets revealed in one of his works the ways of translation of attributive word combinations. He mentioned that during the rendering the meaning of clusters translator should:

- 1) determine the head noun and start the translation with it; if the cluster three-, four-, five- etc. componental translator should start with the head noun and proceed to the adjunct unit and conclude with adjunct noun
e.g. major Western states interests – інтереси провідних західних держав
- 2) start the translation with adjunct in the function of adjective or with the head in the function of noun; e.g. *currency reform – грошова реформа*
- 3) translator should render the meaning of clusters into Ukrainian in a descriptive way; e.g. *two–thirdsmajority – більшість у дві третини голосів*
- 4) some attributive word–combinations may be semantically condensed. That is why they should be translated in a descriptive way too.
e.g. Royal Berksire polo ground – королівський стадіон для гри в поло в Беркширі

In conclusion it should be mentioned that during the translation of attributive word combination could arise some difficulties. To achieve proper translation translator should take into account the semantic nature of clusters, identify its meaning as a whole and lexical meaning of its components. Also, many linguists in their works mentioned that translators should start translation with the head noun.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer T.V. Ishchenko

WAYS OF TRANSLATION OF SENTENCES WITH «IT» AS THE SUBJECT

The third person singular pronoun «it» is used widely in the English language, and quite often in a way not related to its pronominal use. It may perform various functions that differ so greatly that statuses of this word must be differentiated. They are: **the personal** pronoun «it», **the demonstrative** pronoun «it», and **the impersonal** pronoun «it».

The personal pronoun «it» refers to animals, things and abstract notions. For example: «*The tower was incredible. I was glad I got the chance to see it.*» (Вежа була неймовірною. Я був радий, що отримав можливість її побачити.) In this case, «it» is used instead of the noun «tower» that has already been used once in the previous sentence. The equivalent of this personal pronoun in the translation depends on the gender of the Ukrainian noun – in the example it is feminine.

The demonstrative pronoun «it» indicates non-persons or certain situations, mentioned previously. For example: «*The amount of work to be done seems endless, no matter how hard I try. I am so tired of it.*» (Обсяг роботи, яку необхідно виконати, здається нескінченним, незалежно від того, як сильно я намагаюся це зробити. Я дуже від цього втомлений.) In this case, «it» points to the described situation. In the translation a demonstrative pronoun must be used and its case will depend on its function in the sentence and combinability of the main word.

Sometimes «it» also performs the function of a **formal subject** in the sentence. According to English grammar rules, which are very strict, each sentence that is not one-member must have a subject, even in contexts where the notional subject occurs later in the sentence due to discourse principles. As the formal subject «it» may be **impersonal** or **introductory**.

The formal subject «it» is considered to be **impersonal** when used in sentences describing different states of nature, things in general, time, distance, various measurements or characteristics of environment. For example: «*It's rather warm today*» (Сьогодні досить тепло), «*It turned out that he was already dead*» (Виявилось, що він уже був мертвий), «*It's 5 o'clock*» (П'ята година), «*It's still 400 meters to the beach*» (До пляжу ще 400 метрів).

As the **introductory** subject, «it» introduces the notional subject expressed by an infinitive, a gerund, an infinitive or gerundial phrase, a predicative complex or a clause. Thus, the sentence usually contains two subjects: the formal introductory subject expressed by «it», and the actual notional subject, which follows the predicate. For example: «*It's a pity you*

can't come to my party» (Шкода, що ти не можеш відвідати мою вечірку), *«It's impossible to do this»* (Це неможливо зробити), *«It's no use coming here»* (Немає сенсу сюди приходити).

As can be seen from the examples, sentences with formal subjects expressed by «it» are usually rendered in Ukrainian by means of impersonal sentences, while the pronoun «it» itself is usually omitted.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva

A. Sychikova
Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

LITOTES AS A STYLISTIC DEVICE AND THE PROBLEM OF ITS TRANSLATION FROM ENGLISH INTO UKRAINIAN

Litotes is a concept that has several different interpretations in modern linguistics and stylistics. Some researchers have called a stylistic device to express the meaning of understatement (V. Annushkin, V. Kharchenko), the other – the use of negation constructions for positive assertions (I. Arnold, I. Halperin, M. Evsin). For example: *«It is not a bad thing (= it is good thing)»*. Litotes in this sense became the object of this study. This phenomenon is peculiar to English language and it causes the problem of translation into Ukrainian.

Litotes can not be considered as a simple removal feature. The negative particles and subsequent words are merging and both elements are inseparable. They form a new semantic unity. The degree of approval in the positive signs of litotes depends on the meaning of the negated words and the structure of the denial. In litotes the importance of quality comes into being. This meaning is always a contrast. Thus, we encounter two concepts: positive and negative, for example: bad and good; little and much. One quality is expressed in affirmative component of litotes, the other is realized through negation.

Litotes identification is possible by transforming the negative components into the positive construction with antonyms. The content of the syntactic structure can not be changed.

Litotes is often represented as a double negation in English. For example: *«No part of the education of a politician is more indispensable than the fighting of election»*. Selection of correspondence in Ukrainian language often leads to antonymic translation: *not without reason – має рацію, обгрунтовано; not inconsiderable – доволі значущий*.

M. Filippova says that the statements with litotes can not be clearly identified as affirmative or negative. This technique makes it possible not to speak directly, categorically, overtly. It can be a sign of tact, kindness,

political correctness. The popularity of this structure in English is associated with the peculiarities of the English temper and mentality. E. Slasnaya explains the phenomenon of typological, but not culture–differences in language.

Scientific supervision by Associate Professor Y.V. Galkina
Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

A. Sytchikova
Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LES EMPRUNTS DU FRANÇAIS A L'ALLEMAND

Les emprunts des mots étrangers ce sont des moyens du development de la langue moderne. La langue est toujours rapide et flexible de répondre aux besoins de la société. Les emprunts c'est le résultat de contacts, des relations entre les peuples et les états.

La principale raison de l'emprunt de vocabulaire étranger admet l'absence de la notion correspondante dans la base de la langue cognitive–récepteur. D'autres raisons: le besoin d'exprimer et d'enrichir au moyen des mots empruntés des notions différentes.

Dans l'histoire de la langue, on observe les changements des périodes d'emprunt préférentiel:

- de langues germaniques (période proto–slave) et latine;
- du grec, et puis du slave (la période de christianisation, l'impact supplémentaire de livre);
- des langues turques (à travers l'histoire);
- à partir de la langue polonaise (XVI–XVIIIe siècles) – polonisme;
- Pays–Bas (XVIII), en allemand et en français (XVIII–XIX siècle);
- de la langue anglaise (à partir du début du XX siècle).

Si on va comparer les emprunts à l'allemand, à l'anglais et à l'italien on peut dire que les emprunts à l'allemand sont les moins nombreux. Avant le XVIe siècle les relations politiques, économiques et culturelles entre la France et l'Allemagne étaient assez restreintes c'est pour quoi on peut recontrer très rarement les emprunts à l'allemand.

Les emprunts à l'allemand présentent trois grands groupes:

- des termes militaires;
- des termes scientifiques, d'ailleurs peu nombreux;
- de différents mots désignant des objets et des actes de la vie quotidienne: *quenille, bock, chope, nouilles, vasistas, valse, trinquer, zigzag, rosse, harmonica, vermouth, ersatz, etc.*

Il faut rappeler également que les critiques des emprunts ramènent en général à l'idée que le phénomène des emprunts n'est pas nouveau.

Le phénomène des emprunts enrichit donc, dans tous les cas, la langue d'arrivée.

Consultant scientifique et linguistique maître–assistant L.V. Ratomska

A. Tautskaya

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE CATEGORY OF VOICE IN ENGLISH AND UKRAINIAN

The grammatical category of voice has been studied by many researchers. N. N. Rayevskaya emphasized that the category of voice is the form of the verb which shows the relation between the action and its subject indicating whether the action is performed by the subject or passes on to it. Accordingly there are two voices in English: the active and the passive. The active voice shows that the action is performed by its subject, that the subject is the doer of the action. The passive voice shows that the subject is acted upon, that it is the recipient of the action.

According to V. V. Gurevich in addition to the active and the passive voice, in the Russian and Ukrainian languages, there are also the reflexive and the middle voices. The meaning of the reflexive voice is expressed by the particle «-ся /-сь» in words like «*порезаться, насолодятся*» which denote an action directed to the subject himself. In English, the meaning of the reflexive voice is expressed by the phrase with a reflexive pronoun (*to cut / enjoy oneself*), i.e. not by morphological, but by lexical means. The middle voice is represented by the forms with «-ся /-сь» in which the particle indicates that the action is not directed to any object («*Дверь открылась / захлопнулась*»).

In the Ukrainian language the passive is formed by three types of forms: with the help of the verb «*to be*» and the short form of the participle of the passive voice (this method is similar to the expression of the passive voice in English), the verb «*to be*» in the present tense is not used; by the verbs ending with «-ся»; by the indefinite-personal construction with the verb in the active voice in the 3rd person plural.

N.N. Rayevskaya views as one more form of the passive voice in English the combination of the verb «*get*» with the past participle. The linguist points out that this form is increasing in frequency.

I.V. Korunets emphasizes that the category of voice is realised only analytically in English but it may be realised synthetically and analytically in Ukrainian. Isomorphism is also observed in both languages in the existence of analytical passive voice forms in the Past and Future Indefinite tense. A peculiar feature of passive constructions in English is their much more frequent use than in Ukrainian. This is due to the fact that there are no means

in English to avoid the indication of the doer of the action in active constructions. In the Russian and Ukrainian languages there are special uses of the active without indicating the agent. This is accounted for the fact that prepositional objects can be used as subjects in the passive voice and the past participle as a nominal part of the predicate.

I.V. Korunets observes that these causes lead to the transformation so that the sentences with the passive voice can be translated into Ukrainian with the help of: middle voice form or «-ся /-сь» verb, an indefinite personal sentence/clause, simple nominal predicate, simple verbal predicate, an indefinite personal past participle ending in «-но/-мо», any other contextual and structural substitution of the English passive voice predicate verb.

Scientific and language supervision by Lecturer K. O. Vielchieva

A. Tautskaya

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE LANGUAGE OF PHOTOGRAPHY: ETYMOLOGY

The terms of photography have not received a sufficient scientific coverage, but among those who worked on this topic we can distinguish James Elkins, Hilde Van Gelder, Rosamund Moon etc.

The key terms – photography, camera and film – date back to 1839 when the invention was announced. The word «**photography**» comes from two ancient Greek words «**photo**», for «*light*», and «**graph**» for «*drawing*». Pioneering techniques and processes produced the early coinages. With technology stabilization a lot of new terms in this field appeared. So, linguistic developments coincided with the visual vocabulary invention.

Many of the terms for actual photo–equipment were adopted from early optics, and derive mainly from Latin. The basic photography terms origin can be explained as following:

Camera is a simple reduction of *camera obscura* 'dark chamber'. The first time the term describing the process of taking photographs was used is 1840.

Lens, aperture, and focus date back to the 17th century, they were used in the field of optics. **Lens** comes from Latin, literally '*lentil*', due to the similarity in shape. **Aperture** comes from *apertura* «*opening*». **Focus** literally means «*hearth*».

Not only scientific and technical terms contributed to the photo vocabulary, but also art. Photography is not as old as other artistic field (painting and drawing), but its discovery was due to the information scientists already knew about the ability of light to change certain substances. Fix (from Latin *figere*, *fixum* «*to fasten*») was first used in the 17th century to

describe the process how to make permanent of colors or pigments. **Plate** and **print** came from the crafts of engraving and printing.

It is easy to foresee that art made a great contribution to the vocabulary for aesthetic aspects of photography as well. **Composition**, from Latin *componere, compositum* «*to put together, to arrange*», has been applied for artistic media since the 17th century. The phrases **depth** (of field, of focus) were used by the artist since 16th century. While **photograph** and **print** are the basic words for the actual picture produced through photography, more specific words such as **portrait, landscape, and study** are directly taken from art.

Other aesthetic vocabulary came from the photographic technology. **Expose** (originally, «*to disclose, lay open*» from French, ultimately from Latin *exponere, expositum* «*to put out, lay*») and **exposure** were used from the time when the camera was invented, **underexpose(d)** and **overexpose(d)** – from the 1860s.

Photography being a special kind of art uses the vocabulary used in terminology of art and science, obviously stemming from Latin.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

Y. Titarenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

BIBLICISMS AS AN OBJECT OF TRANSLATION FROM ENGLISH INTO UKRAINIAN IN JOURNALISTIC DISCOURSE

Biblicisms are words and expressions that have come into the language of the text of Scripture. It is a special group in the figurative means of language. Today, they are widely used in literary and everyday speech. Biblicisms are inherent language of all Christian nations. The aim of our study is to analyze the specifics of biblicisms translation from English into Ukrainian within the journalistic discourse.

The phenomenon has been investigated by A. Kunin, A. Nazarian, Semenova and others. Problems of translation have been analyzed by N. Klimovich, V. Kabakci, T. Klyukina.

Typology of biblicisms includes 1) words (anthroponomy, place names, religious realities: *Solomon, the Gospel, the Apocalypse*); 2) idioms (*alpha and omega, the forbidden fruit, salt of the earth*). Each type serves as intertextual element. These words and idioms perform stylistic, compositional, pragmatic functions in the text.

There are significant differences in using of biblicisms in English and Ukrainian language. The reasons can be explained by the frequency of use and the structural and semantic derivation. Difference of biblicisms in the

English-Ukrainian translation can be lexical, semantic, grammatical. Translation of biblicalisms requires its identification in the original, definition of its typological and functional characteristics. While selecting the optimal method of translation one should take into account the functional differences of biblicalisms in every language. For example, in English the word *Babel* is more common in the phrase «*Tower of Babel*» – in a meaning «*a giant building*»; in the Ukrainian language it is used as a more common idiom «*Вавілонське стовпотворіння*», which means «*a mess, a large crowd of people*».

In addition, the translator should remember that biblicalisms are often reinterpreted in secular speech and get new meanings.

Scientific supervision by Associate Professor Y.V. Galkina

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

D. Tsybulnyk

Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LES CARACTERISTIQUES DE LA LANGUE FRANÇAISE EN BELGIQUE

Aujourd'hui la langue française est tout à fait réparti car il a y environ 350 millions de personnes qu'il parlent et pour qui le français est la langue maternelle ou la deuxième langue. Et les recherches des différences de la langue française dans les pays francophones sont très populaires actuellement.

Les certaines différences dans la prononciation parmi le français de Belgique et le français dans la France sont distingués par T. Y. Zagriazkina: une neutralisation par assourdissement des consonnes sonores finales (*marge* et *marche* ; *image* et *i(l) mâche* ; *douze* et *douce*); une nasalisation de /ɛ:/ dans la syllabe finale, par assimilation régressive, avant n (*laine*, *vaine*, *peine*, *scène*) ; la diphtongue «ui» est souvent prononcée «oui»; par ailleurs, la différence est plus nette qu'en France entre les sons «é» et «è», «un» et «in» ainsi qu'entre les sons longs et courts: on distingue nettement «pâte» [pa:t] et «patte» [pat]; dans la région liégeoise, le «h» est (vraiment) aspiré: «hall» est prononcé à l'anglaise; la graphie néerlandaise «oe», reprise par le bruxellois, se prononce «ou» La graphie «sj» se prononce comme le «ch» français, mais la graphie «ch» est la fricative vélaire [X] proche du challemand, le [ɣ] en est la version voisée «gh».

Les belgicisms sont les caractéristiques de la langue française en Belgique, qui la distinguent de la langue française en France. Il y a un peu plus de deux et demi mille de ces éléments lexicaux particuliers propres à la langue française en Belgique.

Selon M. A. Ostapuk, le français est sous l'influence d'autres langues, comme le néerlandais, l'allemand, le wallonne, le flamand. Cela est

particulièrement visible au niveau de vocabulaire. En français dans Belgique les mots d'origine dès ces pays.

Quelques mots belges que n'existent pas en français ou ils ont la signification différente: couque – petit pain, petit gâteau, gosette – aux pommes, aux abricots, fréquenter – avoir un ami(une amie), faire la file – attendre son tour dans le queue, berdeller – gronder, rafantir – se livrer à l'enfance.

Consultant scientifique et linguistique maître–assistant L.V. Ratomska

D. Tsybulnyk

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE INTERJECTION AS A PART OF SPEECH IN UKRAINIAN AND ENGLISH

The status of interjection as a part of speech is a point of debate in the linguistic theory. In the opinion of M. Y. Pliushch the interjection is a part of speech, which is used to express emotions, feelings and will. According to I.V. Korunets, interjections do not correlate with notions, they do not express any relations or point to any connection with words in an utterance. As interjections are unchangeable, they have no grammatical categories. S.Y. Mamushkina emphasized that «it would be wrong to say that interjections do not perform syntactic functions, acting in isolation, as if they were instead of a sentence or beyond it». She argued that the meanings of interjections are connotative and are associated with the presence of speaker and listener in communicative act, with the character of showing emotional and evaluative or emotional and causative reactions of communicants in a particular communicative situation.

There are three approaches to interpretation of the status of interjections in the Ukrainian language. The first approach construed interjections as parts of speech on the basis of phonetics, form, impermeability, emphasis, reproducibility, isolation (A. Peshkovski, D. Ovsianiko–Kulikovskii, F. Buslaev). The second approach consists in sharing traditional views about interjections as lexical and grammatical classes of words which are beyond both meaningful and functional parts of speech (O. Shakhmatov, A. Hryshchenko, L. Matsko). Representatives of the second approach consider them as equivalent of syntactically not segmented sentences. The third approach qualifies interjections as sentence pointing units, reflecting the speaker's emotional response to the extra–linguistic situation (A. Ufimtseva, I. Vykhovanets).

Korunets distinguishes communicative, emotive and signaling interjections. According to their structure, interjections may be simple, compound and composite, or phrasal. Simple interjections fall into:

interjections consisting of a) one or two sounds: *ah! yx!* b) consonant sounds only: *brr, зм!* c) more than two different sounds which form one syllable: *gosh, nxe!* etc. d) two syllables: *alas, нумо!* e) there are also reduplicating interjections: *hubba–hubba, ну-ну*. A. E. Churanov suggested the following classification of interjections: primary – originally belonging to this class of words (*bo! huh!*), secondary –developed in the language as a result of attenuation of lexical meaning of some notional words (*my! boy!*), and mixed. Linguists agree as to existence of interjections of substantival, verbal, adjectival, adverbial, pronominal and phrasal origin in both languages.

Also, it needs to be said that some grammarians consider imitations of sounds as interjections and some of them say that such sounds cannot be treated as interjections unless they are used on some occasion for the sake of stylization.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielcheva

G. Vartanova

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

EVALUATION AND EMOTIONAL ASPECTS OF ENGLISH POLITICAL TERMS

Evaluation is a complex phenomenon for scientific description and theoretical explanation, due to ontological universality of evaluation category. Any ontology: nature, society, subjective world of human thought, speech, etc., is penetrated by evaluation category and viewed through ontology prism. Significant interest to evaluation in political discourse, reinforced by anthropocentric nature of modern political science studies, reveals the mechanisms of cognitive and linguistic characteristics of the evaluation.

Native and foreign scientists, such as A. Wolf, S. Gavenko, B. Dodonov, L. Konovalenko, T. Cosmeda, T. Markelov, N. Mironova, V. Nykytevych, I. Onishchenko, D. Toktamysova, S. Hydykel, B. Beynot and others, studied evaluation aspects and the evaluation importance comprehensively.

However, despite the close attention to evaluation as to the language category, these problems are not fully studied from the standpoint of modern linguistic analysis tasks. Evaluation in political science discourse is communicative diverse phenomenon. Estimated orientation speeches of politicians and political terms require extensive use of stylistic language features, new assessment tools.

Nowadays language is used not only as a tool to form and express opinion, but also as a way to influence. Political discourse is very important and attracts attention of the representatives of political struggle and dirty

political technologies.

Therefore, the difficulties in translating of English political discourse texts are often associated with inadequate transmission of evaluation and emotional aspects of terms in political texts.

Scientific and language supervision by Associate Professor M.R. Kabanova

K. Vasilkovskaya

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

PROBLEMS OF ANTITHESIS TRANSLATION FROM ENGLISH INTO UKRAINIAN

Antithesis occupies a very important place among the diverse stylistic techniques and tools. It is used for making the text expressive and emotional. It is a figure of speech known since the ancient times by the active use of the Greek and Roman philosophers to influence the listener. The antithesis is a kind of contrast which is often found in the artistic styles of speech and journalistic style.

Antithesis was studied by such scholars as A. Albano, G. Andreev, V. Arnold, L. Babakhanova, C. Bally, M. Bloch, L. Vertaeva, V. Vinogradov, V. Dombrowski, I. Halperin, D. Lakoff and others.

Antithesis refers to a stylistic device widely used by writers of all time. It is a stylistic figure, which serves to enhance the expressiveness of speech by contrasting sharply concepts, thoughts, images. It is defined as the opposition of subordinate concepts. Antithesis also gives additional shades to the meaning of words, not expressing adversative concepts.

This stylistic figure is widely used in prose and drama, often – in titles.

Structure of an antithesis can be simple and complex. Complex antithesis involves several antonymous pairs or three or more opposing concepts. According to the internal structure the antithesis can have one root, different roots and meaning. It can be realized within a single sentence as well as a part of large segments of the utterance. Inside the sentence the antithesis usually creates a completeness of statements. It makes the meaning of the phrase more difficult and reinforces the impression.

The main function of the antithesis is to give expression. It is achieved through the opposition. The antithesis is not only able to oppose the notion, but also to highlight the paradox of comparison, the greatness of the object, universality, if an object has contrasting properties. It is a parallel structure in texts, statements, situations, which is updated in contrasting concepts, images, events.

Scientific supervision by Associate Professor Y.V. Galkina

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

LA FORMATION DES NÉOLOGISMES EN FRANÇAIS

Les néologismes (du latin «néo» qui signifie «nouveau» et les «logos» sont «mot») – de nouveaux mots rencontrés dans la langue dans le cadre du développement de la société et l'émergence de nouveaux concepts. Le néologisme désigne un mot nouveau – ou un nouveau sens pour un mot – qui, après avoir été créé et utilisé dans la vraie vie, entre dans le lexique puis, suprême récompense, dans le dictionnaire. Le concept de néologisme est un terme général pour désigner toutes sortes de nouveau vocabulaire.

Les néologismes de cette époque enrichissent souvent le vocabulaire et la terminologie liée aux mots avec la valeur nominative exacte. Du point de vue de la forme extérieure du nom peut être un simple mot (y compris formé par conversion, ainsi que l'emprunt – le passage d'une partie du discours à l'autre), un dérivé du mot, des mots compliqués et des phrases.

Les changements dans la vie politique, économique et sociale provoquent l'apparition de nouveaux concepts et de nouveaux mots. Les néologismes n'ont pas le temps d'être enregistré dans les dictionnaires. En 1980, Pierre Gilbert a créé un «dictionnaire des mots contemporains». Dans celui-ci il a placé les néologismes et les emprunts sémantiques, morphologiques. En raison de la progression importante de la science et de la technique les néologismes sont apparus dans les textes scientifiques et techniques. Les néologismes sont principalement basés sur des mots existants.

De nouveaux mots apparaissent dans la presse, à la radio et la télévision, ainsi que dans la langue vernaculaire moderne des jeunes. Les dictionnaire des néologismes sont de plusieurs façons: morphologiques, sémantiques, en mélangeant, par abbreviation, par la conversion, par des emprunts. Voici quelques exemples de néologismes: – Le tapuscrit, qui désigne un texte manuscrit tapé; – Plus connu, «l'informatique» qui est assemblé autour des mots «information» et «automatique»; – Enfin, les «consom'acteurs», qui sont des consommateurs faisant de leurs actes d'achats des actes militants.

Consultant scientifique et linguistique maître-assistant L.V. Ratomaska

V. Volosyanko
Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

DIFFICULTIES IN THE TRANSLATION OF ENGLISH PUBLICISTIC HEADLINES

One of the most relevant topics today is rendering English titles. A lot of foreign and domestic scholars have studied this issue. They are: Brandes,

Eastwood, Galperin, Geniuses, Komissarov, Safonov, Verdonk, and many others. But even now the topic is of current interest of many researchers.

Title is an introductory phrase of the text, an advertisement or an announcement; it is an essential part of a certain text. The main purpose of the headline, when speaking about any publicistic text, is to describe some relevant events. But the title should primarily be brief and have some kind of a compressed form. The main function of the modern mass media titles is to attract the reader's attention, to provoke interest and make him or her continue reading. Today such headlines are characterized by an expressive language and the usage of different stylistic means. The main idea is to influence the peoples' minds.

The basic function is an informative one. There exist some other types of the English title main functions, they are: denominative, expressive, advertising, separating (or dividing).

A headline reflects the content of the specific text. Researchers distinguish some patterns of the newspaper titles, though any headline can be expressed by: simple sentences; complex sentences; a structure, consisting of two simple sentences; a structure, containing the name or an important event being a key statement; dissected structures; «frag» type titles.

When dealing with the English titles and translating them into Ukrainian or Russian, one can face some difficulties concerning grammatical, linguistic, stylistic and semantic issues. The English language is closer to verbalization. Slavonic languages have a great amount of nominal construction and attributive groups. Passive voice is more often used in English and it is not such a natural phenomenon for the Ukrainian language.

To add more we can view the difficulties which appear when dealing with idioms and phraseological units. Here is another strategy of making a proper translation. In order to provide an adequate translation, the translator should use a big variety of transformations.

All of the above shows that further investigations of the English publicistic headlines are needed and coming up with general patterns and the sequence of translation still requires considerable attention of the modern scholars, researchers, linguists and philologists.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.V. Zinukova

A. Volynets

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE INFLUENCE OF GENDER ON THE LITERARY TEXTS TRANSLATION

A study of the influence of gender on the factor choice of linguistic resources in different languages is quite a new area of research in anthropological linguistics. The same in many linguistic areas principle of

«human language» is consistent with a gender perspective. Detection and description of gender specificity of verbal behavior is one of the most exciting problems of gender linguistics. Results of the study suggest that the problem of gender translation must be studied more thoroughly. Differences between the «feminine» and «masculine» translation are not always clear and unambiguous, but some dominant features of male and female translation styles clearly revealed at the lexical and syntactic levels of the text.

Theoretical base for the study was the work of domestic and foreign scholars in the field of gender studies (I. Bazhenov, S. Bem, O.A. Burukina, I. Hoffmann, O. Jespersen, V.V. Potapov, J. Scott, E. Trailina, R. Unter, C. West) and translations of (L.S. Barkhudarov, V.S. Vinogradov, N.K. Garbovsky, G.R. Gachechiladze, A.A. Gorbachev, V.N. Komissarov, J. Catford, T.R. Levitsky).

For the study were used the fragments of original works and the variations of their translation into Russian, made by the translators of different gender. L. Carroll; A. Christie are the authors of the original works which were studied. In the process of studying, we tried to identify the differences in interpretation by different translators of the original text, and on the basis of such analysis to determine who the author of a particular variant of translation is: a man or a woman. The results of the study led to the rather ambiguous conclusions.

On the one hand, it is wrong to consider that gender in each case is the determinative factor, because both genders used the same means of translation to achieve the adequate translation of the original version and thus achieve similar results. It should be noted that this fact greatly complicates, and in some cases makes it practically impossible, the definition of gender identity of the authors in the text of translation.

On the other hand, in some cases, we still managed to note some recurrent trends in differences in male and female versions of the interpretation of the original text, which allowed quite successfully determining the gender identity of the authors of translations.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.V. Zinukova

K. Vybornaya

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

SUGGESTIVE INFLUENCE IN MODERN INFORMATIVE ENGLISH TEXTS AND WAYS OF DISPLAYING IN UKRAINIAN LANGUAGE

Language is the unique phenomena of human life and society. It developed under their influence and is not only their most distinguished feature, but the most necessary condition of their identity. One of the main functions of a language is being a tool for communication between people;

sharing of the information, feelings and experience among them. A text and the information it contains serve this very function.

Information is a collection of the data that is perceived from the environment. The main forms of presenting the information are characters, textual and graphical. The most difficult is the textual form of presentation.

Analysis of a word is one of the most important aspects of the theory of linguistics. It is worth mentioning works of linguists who are considering a word as a part of the suggestion. The flow of information, using media, astonishes with its volume and power to affect the average person.

There is an ongoing development of techniques with different impacts on people. Relevance of the study is determined by the growing interest of modern linguists to the study of mechanisms of speech and language patterns used to influence in various discourse models.

Most often we observe the information from publicistic style texts which are of paramount importance in modern society and are used to manipulate people. This phenomena is usually called a suggestive influence.

Suggestion is the way of influence based on the human uncritical perception of received information, thus stimulating reactions that may conflict with reflex behavior of the organism.

Advertising is undeniably a means of linguistic manipulation that affect the conscious and the subconscious of targeted audience, as its objective is a call to purchase the advertised product.

People often start believing in advertising when they learn about the quality of the goods, as if it comes as a sure thing, naturally and unintentionally.

A variety of linguistic means is used in the informative discourse. Especially, suggestive influence in modern English is observed in TV commercials or advertisements in magazines and newspapers.

Scientific and language supervision by Full Professor V.V. Zirka

K. Wierzbicka, M. Ksel
Higher School of Labour Safety Management in Katowice (WSZOP),
Poland

THE ANALYSIS OF TRANSLATION OF POLISH HOTEL ADVERTISEMENT MATERIALS

The ability to speak a foreign language and basic knowledge of it sometimes is not enough to make a good and accurate translation. We have to keep in mind that the professional interpreters possess proper knowledge and are to be trusted in what they are doing. There are lots of examples in our everyday life where we can find wrongly translated phrases – on shopping

windows, advertisements and in the menus. The mistakes differ from each another in various ways but the results of incorrect translation sometimes are quite amusing. In other words, correct grammar, spelling, word order and overall sense of sentence must be reached.

The main objective of our presentation is to investigate and introduce problems resulting from translating hotel advertisements and hotel websites. The analysis will show typical mistakes made by Polish interpreters. We will look closely at the typical errors such as spelling, grammar, structure, inflection, word for word translation, and also «false friends». We are going to put the mistakes in a hierarchical order from these mostly perpetrated to those less frequently made. Furthermore, we will make an attempt to find the source of these errors which might help us to avoid making the same mistakes in the future.

To support this thesis we will use the corpus gathered as a result of research on hotel websites and information folders. The idea of corpus linguistics is to analyze the words or phrases in their natural contexts. It is believed to be a very reliable method of language research and also it can show some surprising and interesting insights concerning the language.

Scientific and language supervision by dr Elżbieta Krawczyk-Neifar

O. Zaichenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE WAYS OF NEOLOGISMS TRANSLATION

New things and ideas are continually and constantly created in this world; from the area of technology, education, laws, etc. So, the new terms are produced enriching the language. Thus, we can distinguish the following ways of its translation:

1) Transliteration and transcription. Transliteration is a process in which words in one alphabet are represented by another alphabet. In this case, we can render English letters with the help of the Ukrainian ones. For example: **Internet** – Інтернет, **hacker** – хакер, **printer** – принтер. Unlike transliteration, transcription is a method that employs the standard spelling system of each target language: **chat** – чат, **selfie** – селфі.

2) Calque is a word or phrase borrowing from another language while translating its components so as to create a new lexeme in the target language. For example: the word «**multicurrency**» consists of prefix «multi-» and «currency», both can be translated individually as «багато» and «валюта». So we can get «багато валютний». Only neologisms compounds can be translated in this way. For example: «**workaholic**» – трудоголік.

3) Descriptive way of translation is applied for certain terms or expression of slang especially if there is no equivalent for those words in the

target language. This is explanatory tool, since it explains the essential elements of the translated meaning of the word. However, even with optimal selection of explanatory equivalent it is characterized by such a lack as verbosity. For example: «**telecourse**» – тренувальна програма на телебаченні, «**teleshopping**» – купівля товарів по телефону, «**carsharing**» – спільне користування машиною з метою зменшення транспорту на дорогах та негативного впливу на оточуюче середовище.

4) Inclusion is the use of the original spelling of English words in the Ukrainian text. Often the pages of the Press can state the words consisting of two parts: English, preserving the original writing, and Ukrainian: **web–page** – web–сторінка, and others.

So, we considered the main ways of translating neologisms. In any case, translators have to find out the meaning of very new neologisms mainly based on the context (a sentence, paragraph, chapter or even the whole document) in which the neologism is used.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko

D. Zemliana

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

SUBSTANTIVATION OF ADJECTIVES IN ENGLISH AND UKRAINIAN

Substantivation is considered to be a type of conversion. Conversion is the process of coining a new word in a different part of speech and with different distribution characteristics but without adding any derivative element. As a result, the basic form of the original and the basic form of derived words are homonymous. This phenomenon can be illustrated by the following cases: *work – to work, love – to love, water – to water.*

Substantivized adjectives are those that in the course of time have been converted to nouns and therefore have acquired the ability to name substances or objects: *The bride was dressed in white. You mix blue and yellow to make green.* Substantivation is the only type of conversion that can be found in Ukrainian: *молодий, хворий.* Substantivation as a type of word–formation is common and equally productive both in English and Ukrainian.

As N. Raievskaia points out, modern English adjectives may be either wholly or partly substantivized. By wholly substantivized adjectives she means adjectives wholly converted into nouns which have all properties of regular nouns. Such adjectives may be preceded by an article, take the plural inflection and may be used in the possessive case, e. g.: *a native, the native, two natives, a native's character, a European/African, a Ukrainian/German, a weekly (тижневик), a monthly (альманах), etc.* Some of substantivized

adjectives have only the plural form: *valuables, eatables, ancients, sweets*.

Adjectives only partly converted into nouns take the definite article (as regular nouns do) and have only some features of nouns (no genitive case, no plural form): *the deaf and dumb, the French, the invited, in the open, in the affirmative, etc.*

The definite article has also a different function from that it would have when used with a noun: *the happy* means «*happy people*» in general. Such substantivized adjectives keep much of their adjectival nature, which we see in the possibility of qualifying them by means of adverbs: *e. g. the really happy*.

I. Korunets argues that it is often difficult, however, to distinguish between wholly and partially substantivized adjectives in Ukrainian: *поранений, молодий (з) молодю, старий (зі) старою, милий, чорнобрива, завідующий*; or substantivized adjectival proper names like *Ніжин, Львів, Святове, Милове, Веселе, etc.* Or: *гнідий/карий (horse), гаряче/холодне (dishes), прийомна, німецька/англійська (languages)*.

Substantivation of abstract adjectives intensifies the word meaning and often serves stylistic purposes as a colourful means of emphasis in literary style: *Another shift of the box, and some other had become the beautiful, the perfect. (Dreiser). Прекрасне повинне бути величним.*

Typical of both languages is also substantivation of adjectives of colour for stylistic purposes (*So young, the little leaves of brownish gold ... (Galsworthy)* Or: *Партія зелених*) and transposition of adjectives into the class of appellative nouns (*What have you done, my little silly. Це побачимося, моя рідна*).

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva

Y. Zgurovska

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

ALLUSIONS IN MODERN ENGLISH NEWSPAPERS

In terms of the post-modern paradigm the newspaper style is constantly developing expressing the major principles of the new age journalism. At the turning point of the new journalism era the initial purpose of attracting, informing and persuading has been replaced with the new «chuck-a-luck philosophy». New modern newspapers grasped the post-modern philosophy category that permits us to be objective while analyzing the picture of the world based upon the outlook pluralism.

Umberto Eco, an Italian novelist, literary critic, essayist, linguist, philosopher, medievalist and semiotician, in his work «*Five moral pieces*» analyzes the new post-modern newspaper style and considers that «with a

mild exception of the weather forecast there is no objective information, it just doesn't exist. Even if we distinguish the author's commentaries and information itself as the result will be an implicit evaluation». To add more, according to U. Eco the author-reader relationships have also changed. The new modern author doesn't press his personal subjective opinion on the recipient. He mostly appeals to the reader's cultural literacy rather than to his individual emotional experience. That is why the newspaper style is characterized by the sub-conscious intertextuality affluent use as well as the intentional allusions application. The allusion as a complex stylistic device is a predominant one. However, considering breaking news one can state that this news type is quite simple and comprehensive aimed at the greater readership. In this case the information is presented in a condensed form which perfectly performs its primary function.

As opposed to the breaking news, editorials and opinion articles are defined by the florid author's manner with complex allusions, citations, and intertextual units. In general the authors writing about international issues tend to use well-known allusions from Bible, Greek mythology, and international culture masterpieces. If the articles are dedicated to the local problems the journalists intend to bridge the misunderstanding gap with the readership by using the folklore, national culture facts, mainstream literature, popular personalities and new coined words and phrases with the bright stylistic connotation concerning the last events in politics or economy.

Nowadays the allusions play the main role in a so-called author-reader game in newspapers. The articles become intricate and appeal to the human intelligence which means that an aesthetic world view is significant and helps decode the hidden messages. Moreover, since the information war age is at the apogee and the censorship, which is always claimed to be mythical but still exists, diverse allusions are the best options for the journalist to communicate the true ideology – free idea.

Scientific and language supervision by Full Professor V.V. Zirka

Y. Zhornovaya, T. Zaporozhets
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucraina

EL IDIOMA ESPAÑOL Y SUS DIALECTOS

Como se sabe el idioma español está difundido en todo el mundo. Los dialectos del español se consideran como sus variantes distintas en diferentes partes de los países hispanohablantes. Los principales son los dialectos de América Latina y los de España. En el territorio español es posible distinguir los siguientes dialectos: el castellano, el euskera (el vasco), el asturiano, el catalán y el gallego, aunque es más razonable llamarlos «las

lenguas». Estos dialectos están oficialmente reconocidos en las zonas donde se usan. El castellano se considera comola norma oficial del idioma español.

Los lingüistas afirman que la presencia de tal variedad considerable de lenguas y dialectos se explica por el aislamiento geográfico de la península Ibérica. Aldescubrir América los conquistadores españoles comenzaron a conquistar las tierras del NuevoMundo. Como resultado – el español se difundió en América Latina. Los españoles abrieronnuevosterritorios y sometieron a las tribus locales, por esoel español sufrió los cambios combinando con el idioma nativo de los aborígenes.

La diferencia en los dialectos de uno a otro consiste en la fonética (entonación, pronunciación)y léxica (presencia de expresiones y palabras específicas). Por ejemplo, en el español de España para determinar la segunda persona hay el pronombre «tú». Su equivalente en Argentina es la forma de»vos». Tales pronombres se usan en la lengua hablada y no oficial.

La simplificación de algunos fenómenos gramáticos es propia a los dialectos latinos del español. Por ejemplo, las formas separadas de la formación de los tiempos se simplifican fuerte en comparación con el dialecto castellano. Los cambios léxicos son condicionados por la reposición de la serie de sinónimos. Los cambios en la fonética se manifiestan por la pronunciación diferente de una palabra, la entonación se varia.

Es bastante interesante que en cada país de América Latina el español es suyo y se difiere de la variante de los países vecinos. De vez en cuando en mexicano nopuede comprender a un argentino, un cubano – a un peruano y así por esl estilo. Es absolutamente normal ya que en cada país hay sus propias particularidades culturales, históricas, políticas que se reflejan en el idioma. A la base de la pronunciación castellana aparecen nuevas formas fonéticas.El folclore y la cultura se desarrollanen virtud de dialectos nuevos y gracias a estos fenómenos aparecen laliteraturay poesía que tiene rasgos particulares y distintivos. Todo lo dicho arriba provoca mucho interés de los científicos y sigue siendo el foco de su atención y polémica.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko

E. Zorina

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

LEXICAL FEATURES OF BUSINESS DISCOURSE

The discourse of the XXI century is a special integration of two major paradigms – cognitive and communicative and their rational synthesis.

The category of «discourse» is a polysemic, complex sociolinguistic phenomena of modern communicative environment.

Modern linguistic discourse analysis solves problems of discourse typology. One of the main discourse criteria is status-oriented (institutional) discourse.

Business discourse refers to the institutional discourse, the nature and communication feature of which belongs to the important issues of modern Discourse. Business discourse language is an integrated single system which is constantly being improved by the development of the society.

Business English is a business discourse metalanguage and serves as the multilingual terminology market.

In today's business discourse has been formed new denotational spaces: management, marketing, audit, e-tailing, nanotechnologies. Where English is an intermediate language, which enables the process of business communications.

The main features of modern business discourse that differs it from other types of discourse are:

- Precedent names, utterances, texts, phenomena, metaphors;
- Word families;
- Business terminology;
- Slipping, abbreviation.

One of the main features of business terminology optimization is clipping of lexical items. Clipping is a type of linguistic resources savings, the aim of which is to compress information at the lexical level.

Business discourse is enriched with the morphological clippings owing to innovative processes taking place in the field of business vocabulary: method of forming – morphological derivation: clipping (fragmentation), abbreviations, acronymization, telescoping.

The advantage of clipping is that it can be used as better replacement of denomination and the disadvantage – the ability to lose internal form.

Scientific and language supervision by Associate Professor I.I. Lipska

А. Выбляя

Днепропетровский университет имени Альфреда Нобеля, Украина

СРАВНЕНИЕ КОНЦЕПТА «СЧАСТЬЕ» В РУССКОМ И АНГЛИЙСКОМ ЯЗЫКАХ

Сегодня наиболее актуальным и активно развивающимся направлением современного языкознания является когнитивная лингвистика, исследующая когнитивный мир человека. Основное внимание исследователей в области когнитивной лингвистики привлекают концепты.

Объектом нашего исследования является концепт «счастья» в английском и русском языках.

Целью является определение стереотипов, связанных со счастьем, в культуре русского и английского языков. Так как язык является связующим звеном между человеком и окружающим его миром, то подобное исследование дает возможность обозначить наиболее яркие проявления национального своеобразия.

Концепт «счастье» является телеономным, он присутствует во всех культурах и является одной из главных составляющих мировоззрения того или иного народа, проявляя особенности мироощущения его представителей. Представление о счастье – это своего рода сердцевина индивидуального и национального сознания. Несмотря на мнимую универсальность понятия «счастье», идеи, заключенные в русском и английском концептах этого понятия, совпадают не полностью. Большое влияние имеет менталитет, образ жизни, мышления, внешние условия и много другого.

В современной лингвистике русского языка понятию «счастья» придают смысла идеального, непостижимого, скоротечного состояния человека, внутреннего чувства, которое он не может контролировать. Подобное понимание отображается в народных поговорках, фразеологизмах, устойчивых выражениях и словосочетаниях: «счастье слепо», «попытать счастья», «счастье – не лошадь: не везёт по прямой дорожке», «не было бы счастья, да несчастье помогло», «счастье мое», «заслуженное счастье» и другие. В русском языке «счастье» имеет широкий синонимичный ряд и богатую семантику.

Следует обратить внимание на происхождение этого слова, что непосредственно связано с его концептом в мировоззрении русскоязычных народов. Оно образовано при помощи приставки «съ» и слова «часть». Его буквальное значение в прошлом «хорошая часть, доля, судьба». Из этого можно сделать вывод, что в мировоззрении русскоговорящих – это состояние непредсказуемое и неконтролируемое. Также, существует размышление о том, что слово «счастье» – это сокращенная форма от «соучастия». То есть, не будучи одним из участников общества, семьи, коллектива и т.п. человек не может быть счастливым. Счастье заключается в том, чтоб не быть одиноким, а быть способным помочь, поучаствовать и также принять помощь

У англоязычных народов понятие «счастье» имеет меньшую смысловую нагрузку и, как результат, меньшее количество значений. Ему придается повседневный, приземленный смысл, что проявляется в способах использования этого слова: «lifetime of happiness» (срок службы счастья), «they're as happy as clams» (они счастливы, как моллюски), «happy as a king» (счастлив, как король), happy-go-lucky (беспечный) и многих других.

В асоціативному ряді, як у русскоязычних, так і у англоязычних представителів обов'язково присутні гармоничні, теплі стосунки в сім'ї, здоров'я самого себе і своїх близьких, народження дитини, радість батьківства і любов, взаєморозуміння між близькими людьми, власний успіх і багато іншого.

В процесі дослідження, було зроблено висновок, що існує велика емоційна пропасть між концептом «щастя» в англійській і російській мовах і подібні дослідження дають можливість визначити відмінності культур різних народів з допомогою проявів цієї культури в мові.

Науковий керівник кандидат філологічних наук, доцент
Н.А. Москаленко

М. Малинська
*Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара,
Україна*

КОМПАРАТИВНИЙ АНАЛІЗ ОРИГІНАЛУ І ПЕРЕКЛАДУ ОПОВІДАННЯ М. ТВЕНА «JOURNALISM IN TENNESSEE» (НА МАТЕРІАЛІ МОВНОСТИЛІСТИЧНИХ ЗАСОБІВ КОМІЧНОГО)

Серед складних проблем, які вивчає сучасне мовознавство, важливе місце займає вивчення лінгвістичних аспектів міжмовної діяльності, що називають «перекладом» або «перекладацькою діяльністю». Художній переклад розширює сферу взаємодій між літературами світу. Теоретичні проблеми художнього перекладу і пошук шляхів їх розв'язання протягом кількох десятиліть привертують увагу численних дослідників у різних галузях філологічних дисциплін, серед них найбільш відомими є Я.І. Рецкер, О.Д. Швейцер, Л.С. Бархударов, Ю.В. Ванніков, Л.К. Латишев, І.В. Корунець, Роджер Т. Белл та ін.

Основними поняттями перекладу виступають еквівалентність і адекватність. Для їх досягнення перекладач змушений вдаватися до перекладацьких трансформацій. Причина, що викликає трансформації криється в тому, що кожна мова має свою власну, своєрідну структуру. До основних граматичних і лексичних трансформацій Я.І. Рецкер та Л.С. Бархударов відносять: *перестановку, заміну, додавання, опущення* та, відповідно, *конкретизацію, генералізацію, антонімічний переклад і компенсацію* [3, с.190]. Перекладацькі трансформації становлять значну частину перетворень тексту оригіналу при перекладі.

Аби в повній мірі виявити і різнобічно дослідити перекладацькі трансформації, використані задля досягнення адекватності перекладу, застосовують компаративний аналіз оригіналу і перекладу художнього

твору [6, с.4]. Компаративний (порівняльний) аналіз оригіналу і перекладу дає можливість краще зрозуміти цілісність світового літературного процесу, проникнути глибше в ідейно-естетичний зміст кожного твору, формуючи при цьому систему компетенцій, в тому числі й полікультурну. Порівняльний аналіз – це аналіз форми і змісту тексту переклада в порівнянні з формою і змістом оригінала. Аналіз полягає у виявленні лексичних, граматичних і стилістичних одиниць, компонентів тексту оригінала й тексту переклада, й осмисленні трансформацій, виконаних перекладачем в процесі перекладу [6, с.4]. Компаративний аналіз також має на увазі пошук та осмислення певних відповідностей чи розбіжностей в способах передачі семантичних особливостей тексту та обґрунтуванні прийомів перекладу. Говорячи про компаративний аналіз, Т.М. Скрипник стверджує, що «найчастіше його засосовують для виявлення спільних підстав, якостей, властивостей та подібностей у творах, що мають генетико–контактні, історико–культурні та інші зв'язки» [8, с.45].

Головною складністю при перекладі гумористичних оповідань, зокрема оповідань М. Твена, в яких поєдналась простонародна фольклорна традиція американського фронтиру та основні літературні тенденції того часу, є наявність незліченних мовностилістичних засобів створення комічного ефекту, що вимагають пошуку мовних еквівалентів і застосування багатьох лексичних і граматичних перекладацьких трансформацій в тексті перекладу. Американський гумор – і фольклорний, і літературний – явище специфічне. Характерними рисами американського фольклорного гумору є показна хоробрість, відкритий виклик небезпекам і нестаткам повсякденного життя, комізм логічно абсурдного, коли оповідач видає вигадки за реальні факти, а також підкреслена грубість цих оповідей [13, с.18].

«Комические новеллы Твена – это целая эпоха в развитии жанра рассказа в литературе США, одна из вершин мировой новеллистики XIX в.», як стверджує П.В. Балдіцин [1, с.33]. Творчість цього відомого письменника та його неповторний стиль вивчали і досліджували багато відомих літературознавців і лінгвістів, серед яких А. М. Зверев, П. В. Балдіцин, Н. В. Бардікова, З. В. Новицька, А. С. Ромм та інші. Багатство фантазії, майстерність композиції та відточеність стилю поєднуються з простотою, дивовижною свіжістю та природністю розповіді у творчості М. Твена [1, с.195].

Перекладом творів Марка Твена на російську та українську мови займалися такі відомі перекладачі й митці як К. Чуковський, Н. Дарузес, І. Петрушевич, В. Митрофанов, Н. Грінченко, О. Вишня, І. Ясинський, Л. Глазов, В. Ранцов та інші. Головну складність при перекладі оповідань Твена викликають незліченні мовні засоби створення комічного ефекту: метафори, кальки з іншомовних слів і висловів,

гіперболи, просторіччя, алогізми, іронія, сатира, еліпси, переліки, полісиндетони, тощо.

Оповідання «Journalism in Tennessee», написане приблизно у 1971 році, є одним із серії сатиричних оповідань Марка Твена, що змальовують неспроможність понять буржуазної ідеології – «свободи слова», «свободи друку», «свободи совісті» [9, с.283]. Сюжет «Journalism in Tennessee» досить простий. Оповідач, простодушний та трохи недалекий новоявлений журналіст, приїжджає до Теннессі для покращення здоров'я та вирішує тимчасово попрацювати в місцевій газеті. Події починають розгортатися після того, як редактор попросив головного героя написати його першу статтю. Пробувши в редакції кілька годин, після серії комічних халеп, що з ним трапляються, оповідач вимушений попрямувати до лікарні. Сам Твен розповідав про долю одного зі своїх колег в «Territorial enterprise», що розгнівав свого боса і був побитий батогом.

В основі оповідання лежить сатиричний контраст, за допомогою якого автор характеризує «пропасть между должным и сущим» [9, с.297]. А.М. Зверев вважав «Journalism in Tennessee» оповіданням повністю гіперболічним і гротескним. Гротеск і фактологічна точність в цьому оповіданні пов'язані майже нероздільно – це риса фольклорної та газетної гумористики [5, с.138]. Він також каже, що «тем, хто постійно читав «Дух времени», писання редактора газети, зображеного в этом твеневском рассказе не показались бы только комическим вымыслом повествователя» [5, с.140]. При всій своїй уявній фантастичності змалювань автор створює правдиву картину умов, в яких протікала діяльність журналістів, що працювали в глибинці.

В оповіданні читач може помітити різкий перехід від одного плану викладення до іншого, який відбувається в момент редагування редактором статті оповідача, в результаті чого зміст оповідання, як зазначає К. Філімонова, «полностью опрокидывается; с ним опрокидывается и «новость» текста: в Теннесси иные понятия и о журналистике, и о новостях» [11, с.281]. Це відкриття підтверджено композиційно тим, що оповідач врешті решт відмовляється від роботи. В даному оповіданні можна помітити, що Твен застосовує основний принцип свого художнього методу – вчити не повчаючи, не виявляти свого «я», не нав'язувати читачеві готових висновків, а показувати йому факти дійсності в такій формі, щоб вони викликали до себе живий інтерес і змусили його зробити всі потрібні висновки самостійно [5, с.136].

Для компаративного аналізу обираємо переклад українською мовою, зроблений К. Шмиговським. Оразу ж помічаємо, що при перекладі автор застосовує прийом *транслітерації* для перекладу власних назв і прізвищ: «Tennessee» – «Теннессі», «John W. Blossom» –

«Джон У. Блосем», «Buzzardville» – «Базардвіль», «Nicholson» – «Нікольсон» тощо. Серед граматичних трансформацій, автор вдається до *перестановок*, наприклад частин речення: «That is all for today, I believe» – «Гадаю, що на сьогодні все» чи прислівників: «I never saw a pen scrape and scratch its way so *viciously*, or plow through another man's verbs and adjectives so *relentlessly*» – «Я ніколи не бачив, щоб перо з такою *люттяю* дряпало й рвало папір, *безжально* переорюючи чужі дієслова та прикметники». На цьому ж прикладі спостерігаємо *заміну члена речення*, а саме прислівника «*viciously*», що не має еквіваленту в перекладі українською. Іншим видом заміни є *заміна частин мови* (іменника дієсловом): «Mush-and-milk journalism gives me the *fan-tods*» – «А від такої кваші, як у вас, *починає нудити*». В наведеному прикладі, автор також звертається до граматичної трансформації – *опущення слова* «*journalism*».

Характерними в перекладі оповідання «Journalism in Tennessee» є наявність численних *додавань*: «I have an article on the 'Encouraging Progress of Moral and Intellectual Development in America' to finish, but *there is no hurry*» – «Я мушу закінчити статтю про «Сприяння прогресові та морально-інтелектуальному розвитку Америки», але з *цим можна не поспішати*», «its mother wouldn't have known it» – «*рідна* мати її не впізнала» та *опущень*: «I know *the man* that did it» – «Я знаю, хто це зробив» і «You'll like this place when you get used to it» – «Вам сподобається це місто, коли ви *трохи* при звичаєтесь». Перекладач використовує також багато *лексичних замін*: «Be careful of the chair, *one of its legs is gone*» – «Тільки обережно зі стільцем, бо *йому бракує однієї ніжки*», а також антонімічний переклад: «Well, no matter – *don't want it* this kind of weather» – «Та нічого, це дурниця, – *навіщо вона* такої погоди?» і «He was correct» – «Він *не* помилився». Із інших лексичних трансформацій в тексті перекладу наявні *генералізація* та *конкретизація*. Автор використовує *генералізацію* при перекладі американської реалії: «There was a wooden box of sand, sprinkled with cigar stubs and *old soldiers*» – «Був там ще дерев'яний ящик з піском, засипаний недокурками сигар та *цигарок*», де він не уточнює назву цигарок «old soldiers». Іншим прикладом *генералізації* може бути: «*sheets of manuscript*», в перекладі просто: «*рукописи*». Перекладач уникає використання громіздких конструкцій та спрощує текст для сприйняття читачем.

«We observe that our contemporary of the «*Mud Springs Morning Howl*» has fallen into the error» – «Ми мали *нагоду помітити*, що наш колега із «*Ранішнього виття*» помилився». К. Шмигоський застосовує *конкретизацію*, розширюючи переклад слова «observe», а також двічі припускається генералізації: у першому випадку при перекладі назви газети «*Mud Springs Morning Howl*» замість «Брудні струмки ранішнього

виття» він застосовує «*Panishne vitnyia*», а у другому випадку генералізує «*has fallen into the error*» – «помилвся», замість «допустився помилки». І, нарешті, автор засосовує прийом *компенсації*, при перекладі безеквівалентних висловів: «*I began to feel in the way*» – «починав відчувати, що я тут зайвий», а також намагається донести твенівську сатиру за допомогою цього прийому (в перекладі з'являється применник) та заміни форми слова (однину іменника він замінює множиною) «*The Southern heart is too impulsive; Southern hospitality is too lavish with the stranger*» – «Серце у південця занадто імпульсивне; його гостинність до чужинців – занадто щедра».

З.В. Новицька зазначає, що оповідання є яскравим прикладом *клоунади*. Головний герой побитий, покалічений. Після одного дня роботи в газеті він ліг у лікарню справжнім інвалідом. Клоунада заснована на застосуванні гротеску і буфонади, що виражені *гіперболізацією*, наприклад: «*a hand grenade came down the stove-pipe, and the explosion shivered the stove into a thousand fragments*» чи «*Gillespie thrown me out of the window*». Перекладач зберігає цей комічний ефект, роблячи майже дослівний переклад «ручна граната влетіла в трубку – і трубка розлетілась на тисячу друзок» і «Гілспай викинув мене у вікно». Однак, докладне змалювання автором усіх фаз бійки і різних видів каліцтва головного героя у даному випадку – лише засіб, а не мета. Виставляючи себе як потерпілу сторону, він розкриває у всій непривабливості справжнє обличчя південної преси та гангстерські методи в роботі, що вона культивувала.

Якщо в оригіналі Твен застосовує ономатопею: «*shimmered*», «*glimmering*», «*clipped*», «*dropped*» при змалюванні сцен бійок, що опосередковано впливає на слух читача, то при перекладі автор намагається передати читачеві загальний настрій не тільки звуковими ефектами: «горланили», «лаялись», «нелюдський галас», а й впливаючи на його уяву, візуалізуючи картину: «іскрилося», «мерехтіло», «блискуча сталь», «криваве поле бою».

В оповіданні важливу роль у досягненні комічного ефекту відіграє і діалог, і мова автора. В діалогічному мовленні явно відчувається наявність хвалькуватих діалогів, характерних для американського фольклору, особливо західних областей Америки. Мова кожного з персонажів сприяє досягненню виразної характеристики їх настрою, висловлює життєвий досвід [5, с.134]. Твен досягає комічного ефекту через поєднання різних стилів мовлення. Оповідач говорить ввічливо, з повагою до слухача, не використовуючи лайливих слів. Його літературна мова повна зворотів, наприклад: «*I'll have to get you to excuse me*» зберігається в тексті перекладу: «Я мушу перепросити вас», а також: «*I decline to be present*» – «Я відмовляюся від честі бути присутнім» і т. д. Редактор же застосовує безліч просторічних слів,

журналістську лексику, лайливі слова та сленг, які майстерно передав автор перекладу, наприклад: «abandoned reptile carcasses» – «підлі шкури», «to palm off» – «замилити», «blackhearted scoundrel» – «підлий негідник», «putrid liar» – «підлий брехун», «besotted blackguard» – «дурноверхий мерзотник».

В «Journalism in Tennessee» Марк Твен збагачує мовлення та робить його більш виразним використовуючи *вставні конструкції*, що виступають в художньому творі на перший план, змінюють подекуди семантику висловлювання, надають йому суб'єктивно-оцінної модальності, створюють іронічний ефект, наприклад: «On the contrary», «I believe». В перекладі автор замінює їх вставними словами: «Навпаки», «Гадаю» тощо. Певний ритм оповіданню задає наявність *переліків* та *полісиндетонів*, як в оригіналі так і в перекладі: «editors, blacklegs, politicians, and desperadoes» – «редакторів, шахраїв, політиканів і урвиголів», «the heaven-born mission of journalism is to disseminate truth; to eradicate error; to educate, refine, and elevate the tone of public morals and manners, and make all men more gentle, more virtuous, more charitable, and in all ways better, and holier, and happier» – «висока місія журналіста полягає в тому, щоб сіяти правду, викорінювати помилки, виховувати, очищати й підносити громадську мораль та звичаї, робити всіх людей шляхетнішими, добродійнішими, милосерднішими, – під кожним оглядом кращими й щасливішими» та ін.

Твен звертається до *бурлеску* у мовленні своїх персонажів, коли в діалозі, що передусе звичайній бійці, редактор та його гість навмисне говорять урочистим, ввічливим тоном про те як вони будуть вирішувати проблеми застосовуючи зброю: «Sir, have I the honor of addressing» – «Сер, я, здається, маю честь говорити», «Be careful of the chair, one of its legs is gone» – «Тільки обережно зі стільцем, бо йому бракує однієї ніжки». Ця особливість мови була більш-менш збережена автором в перекладі.

Письменник застосовує індивідуальний комічний прийом, який З.В. Новицька називає «*змістові еліпси*» [7, с.38], що виражається у тому, як буденно і спокійно головний герой та редактор газети говорять про жакливі речі, що відбуваються довкола них: «Jones will be here at three – cowhide him. Gillespie will call earlier, perhaps – throw him out of the window. Ferguson will be along about four – kill him» – «Джонс буде тут о третій – відшмагайте його нагайкою, Гілспай, можливо, прийде раніше – вижбурніть його у вікно, Фергюсон буде десь о четвертій – убийте його!». Цей особливий прийом було передано в тексті перекладу. Застосовуючи безліч мовних засобів комічного, Твен зробив їх знаряддями соціальної та політичної сатири. Оповідання «Journalism in Tennessee» змальовує особливості характеру та життєвого устрою

американської нації 60-х років XIX ст. Разом з тим, як вважає Н.В.Бардикова, воно є доказом початку кризи буржуазно-демократичних ілюзій Твена, що призводить письменника до переоцінки американського способу життя [2, с.136]. Переклад, що був проаналізований є достатньо детальним, емоційно забарвленим і не тільки передає комічність і сатиричність оповідання, а й певне індивідуальне бачення перекладача.

Отже, текст перекладу має відтворювати специфічні етнокультурні феномени – елементи культурного та авторського бачення світу, що надають неповторності письменницькій манері автора і складають його стиль. Разом із тим компаративний аналіз тексту оригіналу і перекладу завжди залишається актуальним, так як служить вивченням засобів адекватної передачі змісту художнього тексту, певних лексичних і граматичних трансформацій, до яких змушений вдаватися перекладач. Порівняльний аналіз розвиває словниковий запас, особливо в плані відтінків значень слів й словосполучень, аналітичні здібності, а також закріплює в пам'яті прийоми та стратегію перекладу.

Список використаних джерел

1. Балдицын П.В. Творчество Марка Твена и национальный характер американской литературы / П.В. Балдицын // М.: ВК. – 2004. – 300с.
2. Бардыкова Н.В. Рассказ М. Твена «Журналистика в Теннесси» (К вопросу о своеобразии раннего творчества М. Твена) / Н.В. Бардыкова // Литературоведение: науч. доклады. – Ленинград: ЛГПИ, 1976. – с.133–137
3. Бархударов Л.С. Мова і переклад. – М.: Міжнародні відносини, 1975. – 235с.
4. Ванников, Ю. В. Проблемы адекватности перевода. Типы адекватности, виды перевода и переводческой деятельности / Ю. В. Ванников // Текст и перевод / отв. ред. А. Д. Швейцер. – М.: Наука, 1988. – с. 34–39
5. Зверев А.М. О специфике смехового искусства Марка Твена / А.М. Зверев // Марк Твен и его роль в развитии американской реалистической литературы. – М., 1987. – с.133–156
6. Метелкин А.М. Сопоставительный анализ исходного текста и текста перевода как один из способов формирования профессиональной компетенции начинающего переводчика /А. М. Метелкин // Государственный Технический Университет. – Иркутск, 2009. – с. 3–8. – Режим доступа: <http://enconf.rae.ru/article/298>
7. Новицкая З.В. К вопросу о стилистических функциях речевых средств комического у Марка Твена / З.В. Новицкая //Укр. академия сельхоз. наук. Учен. записки каф. иностр. языка. – Т.1, 1958. – с. 23–61

8. Скрипник Т. М. Вивчення англомовної поезії в перекладі та мовою оригіналу / Т. М. Скрипник // Филологические науки. Методика преподавания языка и литературы. – К.: вид-во Європейського ун-ту, 2011. – 152 с.
9. Твен Марк (1835–1910) // История американской литературы, Ч.1. – М.: Просвещение, 1971. – с. 280–314
10. Твен Марк Оповідання та памфлети. Переклад з англійської. – Київ: Дніпро, 1972. – 377 с.
11. Филимонова Е. Новеллистический «центр» в ранних новеллах Марка Твена / Е. Филимонова // Східнослов'янська філологія: здобутки та перспективи. – Кривий Ріг, 2005. – с. 280–282
12. Шевцова О.В. Лексичні трансформації при еквівалентному перекладі конвенцій з англійської та французької мов українською / О. В. Шевцова // Міжнародна науково–практична заочна конференція «Лінгвокогнітивні та соціокультурні аспекти комунікації»; КНУ ім. Т. Шевченка. – Київ, 2009. – с. 3–8. – Режим доступу: <http://naub.oa.edu.ua/>
13. Шонь О.В. Мовностилістичні засоби реалізації гумору, іронії і сатири в американських коротких оповіданнях / О. В Шонь Автореферат дисертації. – ЛНУФ, 2003. – с. 4–27. – Режим доступу: <http://disser.com.ua/index.html>
14. Twain M. Short Stories by Mark Twain, 2011. – Available at: <http://www.readbookonline.net/stories>

Scientific supervision by Associate Professor N.M. Semeshko

В. Подоляк

Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля, Україна

ДОСЛІДЖЕННЯ КОНЦЕПТУ СЛОВА «БАРВІНОК»

Слово барвінок поєднується з різними частинами мови, а сполучення зі словами хрещатий і вплітати демонструє сакральне, символічне та обрядове значення барвінкудля українців.

Слово барвінок походить від древньо латинського слова «Vinca» – обвивати, тобто в'юнкий, а за іншим значенням – перемагати. А сама назва барвінок утворилася від теперішніх українських слів барва та вінок. Використовувався як лікарська рослина ще Плінієм та Dioscoridem, але у латинській культурі не мав такого символічного значення, як в українській. Ця рослина розповсюджена на території України ще з давніх часів, тому завжди супроводжувала побут та духовне життя українців.

Саме тому вона увійшла у народну творчість, а саме у приказки, пісні та легенди. В деяких він символізує оновлення природи (це описується у веснянках) або дівочу вроду та щасливу любов, в інших – статного і вродливого парубка. Ось приклади приказок та пісень

<p>«барвінок рвати» – йти на побачення. «З'явився сват – чекай барвінковий обряд» – барвінкові обряди розпочинають весілля, вони символізують ухвалення й освячення шлюбу громадою. «барвінок свій розтоптати» – для дівчини означає зганьбити себе.</p>	<p>«Вчора була неділенька, нині понеділок, Я ходила поливати зелений барвінок... Барвіночку зелененький, стелися ще нижче, А ти, милий, чорнобривий, присунься ще ближче.»</p>
--	---

Вінок із барвінку для дівчини – символ цноти, незайманості, чесного дівування. Не обходяться без барвінку в нашого народу і весільні урочистості. Також його вважали талісманом, який оберігає від диявольської сили, від усякої нечисті та від злих відьомських чарувань. Барвінок на могилах знаменує невмирущу вічну пам'ять про покійних. Тому один із видів барвінку українці називають могильником, або хрещатим барвінком.

Отже, ця рослина стала символом радісної життєвої сили, вічності та цноти.

Науковий керівник: кандидат філологічних наук, доцент
 Н.О. Москаленко

В. Россошинська
 Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля, Україна

КОНЦЕПТ «ВОЛЯ» / «СВОБОДА»

До сих пір спірним залишається питання про те, чи є концепти «свобода» і «воля» різними чи все ж таки являють собою єдиний концепт у російській мові. Лексема «свобода» пов'язана з церковнослов'янськими словами «свобство», «собствує» «persona», де svob від svoj – свій, тобто позначає становище вільного, свого члена роду, в той час як, слово «воля» пов'язане чергуванням голосних зі словами «веліти, тяжіти» і інтегрує в своєму значенні такі семантичні ознаки, як 'бажання', 'вибір', 'влада'. У давньоруській мові «воля, воліти» – мало значення розумного вибору між декількома можливостями. Таким чином, простежується зв'язок концепту «свобода» з концептом «свій – чужий». Прикладом цього протиставлення є розходження слів

«свобода» і «слобода». Спочатку мовний народний варіант «слобода», що позначав стан людини, а також місце (грумада, пізніше світ), де живуть свої; відокремлюється і стає назвою місця, в якому живе вільна людина (мир). Слово «воля» також не відразу набуло значення 'свобода'. Волею володів Бог, а не людина. Воля стала співвідноситися з особистим бажанням людини, її правом вибору. Надалі відбувається метонімічний перенос і «воля» позначає вже власне «свободу».

Отже, можна зробити висновок про те, що близькість концептів «свобода» і «воля» свідчить про загальне у семантичному просторі, утвореному накладенням концептуальних полів «свободи» і «волі». Зокрема, концепт «свобода» запозичує додаткові компоненти, властиві повною мірою російському концепту «воля»: модальний, просторовий, природний. Подання свободи, укладену в російській мовній картині світу, супроводжується, насамперед відчуттям безмірного щастя, простору. «У свободі відчутним чином присутні конотації»простору», широкого, безмежного простору.

Науковий керівник: кандидат філологічних наук, доцент
Н.О. Москаленко

В. Самоїленко

Днепропетровский университет имени Альфреда Нобеля, Украина

КОНЦЕПТ «ВРЕМЯ» В РУССКОЙ И АНГЛИЙСКОЙ ЯЗЫКОВЫХ КАРТИНАХ МИРА

Концепт *«время»* очень важен для понимания национального мировосприятия человека. Для того чтобы понять суть это концепта достаточно обратиться к словарям. Концепт *«время»* можно отнести к философским категориям, универсальным категориям культуры, которые содержат общие смыслы для разных культур и народов.

В современной лингвистике русского языка этому понятию дают значения: меры длительности какого-либо действия; очередность смены часов или лет; конкретного отрезка этой последовательности, в течение которого что-нибудь совершается или что-нибудь может быть совершено; подходящий момент и многие похожие значения. Подобное понимание отображается в народных поговорках, фразеологизмах, устойчивых выражениях и словосочетаниях: *«всему свое время», «потерянное время», «делу время, потехе час», «время покажет»*. Нужно отметить, что в русском языке данное слово имеет много значений и несет богатое содержание, это подтверждают определения во многих словарях.

В отличие от русского языка, в английском языке существует большой потенциал содержания. На первый взгляд можно увидеть большое сходство в этих двух языках, но это не так, ведь каждый имеет свое представление о мире и общих явлениях культуры. Эти различия в значениях наиболее отчетливо проступают при сравнении переводов, когда мы пытаемся как можно точнее передать какое-либо понятие. В английском языке этот концепт выступает часто как что-то уловимое, осязаемое, может олицетворяться с чем-то конкретным, в русском языке все наоборот. Английское «*время*» часто используется в устойчивых выражениях: «*Old Father Time*» (дедушка время), «*Time is money*» (время – деньги), «*Play for time*» (играть на время).

Можно сделать вывод, что данный концепт в английской и русской языковых картинах мира в зависимости от культурных потребностей нации, может приобретать различные смысловые значения. Но в английской языковой картине мира «*time*» обладает большим потенциалом, чем в русской. В связи с этим различием у представителей русской и английской культур могут возникать разные ассоциации, связанные с единицей «*время*» / «*time*».

Научный руководитель кандидат филологических наук, доцент
Н.А. Москаленко

І. Шульга

Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя, Україна

НОВІ УКРАЇНОМОВНІ ПЕРЕКЛАДИ ВІРША Г. ГЕЙНЕ «ЛОРЕЛЕЙ»

Генріх Гейне – одна з найпомітніших постатей в історії німецької літератури, найбільший лірик-романтик. Його справедливо вважають одним з найталановитіших співців природи і нещасливого кохання. Тож не дивно, що вірші Генріха Гейне дуже активно перекладаються багатьма мовами, у тому числі й українською.

Творчість Г. Гейне є достатньо розробленою темою літературознавства. Однак дослідження перекладів поезії видатного німецького лірика є окремою науковим питанням. Адже дослідження перекладу як такого завжди виходить далеко за межі безпосередньої проблематики літературного прозового або поетичного тексту і зачіпає численні аспекти міжкультурного взаєморозуміння. Крім вже класичних наукових досліджень, присвячених перекладам творчості Гейне, останніми роками до висвітлення цієї теми доклали своїх зусиль й такі науковці, як Б. Б. Шалагінов, Ф.Х. Ісрапова, О.М. Філатова, В.С. Хазієв, В. Осень та ін.

Одним з найпопулярніших й найвідоміших творів Г. Гейне є його вірш–балада «Лорелея». Не дивно, що й українські перекладачі неодноразово звертались до цієї перлини німецького поета. Першими, хто ще у ХІХ ст. звернулись до шедевр Г. Гейне з метою познайомити з ним українського читача, були Ю. Федькович, М. Славінський, М. Старицький. Проте, це були ще скоріше переспіви теми й мотиву Гейне, а не переклади віршу як такі. На наш час україномовних перекладів «Лорелеї» Г. Гейне налічується вже більше десяти, і знаменно, крім того, що з'являються все нові й нові творчі спроби.

У даній публікації ми ставимо за мету співставити чотири переклади «Лорелеї» Г. Гейне, з яких два зроблені такими відомими й визнаними перекладачами, як Л. Первомайський та М. Безкоровайний, а два – належать до ще небагатьох перших перекладацьких спроб Марусі Корольової [1] та Олександра Міщука [2]. Необхідність такого співставлення серед іншого пояснюється й тим, що у наш час інформаційних технологій на запит перекладу Гейне пошукова система може запропонувати як визнані класичні зразки, так й такі, що розміщені на різного роду сайтах «самвидаву». Це й робить актуальним аналіз таких нових перекладів.

Хоча аналіз перекладу є дуже багатоаспектним науковим завданням, однак ми мусимо із зрозумілих причин обмежити своє дослідження й зосередимо свою увагу на розкритті семантики змісту даних українських перекладів. Тобто спробуємо виявити міру суто семантичної наближеності до оригіналу й змістовної точності перекладів віршу Генріха Гейне «Лорелей»:

<p><i>Ich weiß nicht, was soll es bedeuten, Daß ich so traurig bin; Ein Märchen aus alten Zeiten, Das kommt mir nicht aus dem Sinn.</i></p>	<p><i>Sie kämmt es mit goldenem Kämme Und singt ein Lied dabei; Das hat eine wundersame, Gewaltige Melodei.</i></p>
<p><i>Die Luft ist kühl und es dunkelt, Und ruhig fließt der Rhein; Der Gipfel des Berges funkelt In Abendsonnenschein.</i></p>	<p><i>Der Schiffer im kleinen Schiffe Ergreift es mit wildem Weh; Er schaut nicht die Felsenriffe, Er schaut nur hinauf, in die Höh.</i></p>
<p><i>Die schönste Jungfrau sitzet Dort oben wunderbar, Ihr goldnes Geschmeide blitzet, Sie kämmt ihr goldenes Haar.</i></p>	<p><i>Ich glaube, die Wellen verschlingen Am Ende Schiffer und Kahn; Und das hat mit ihrem Singen Die Lorelei getan</i></p>

Переклад Миколи Безкоровайного

*Не знаю, що стало зі мною,
Що подумки до давнини
Вертаю, весь повний журбою,
І казка не йде з голови.*

*Стає прохолодно, темніє.
Спокійно Рейн тече.
В вечірнім промінні яскріє
Гірської вершини плече.*

*На скелі на тій гордовито
Прекрасная дівка сидить.
І одяг на ній сановитий,
І золото в косах горить.*

*І чеше вона величаво
Волосся своє золоте,
І з пісні мелодії славно
Для люблячих сіті плете.*

*В човні весляра невеликім
Приваблює пісня ота.
Не дивиться він більш на рифи,
А вгору усе погляда.*

*Я вірю цій казці: поглине
Бездня і хлопця й човна...
То все Лорелея зробила
І пісня її чарівна.*

Переклад Леоніда Первомайського

*Не знаю, що стало зо мною,
Сумує серце моє,—
Мені ні сну, ні спокою
Казка стара не дає.*

*Повітря свіже — смеркає,
Привільний Рейн затих;
Вечірній промінь грає
Ген на шпільях гірських.*

*Незнана красуня на кручі
Сидить у самоті,
Упали на шати блискучі
Коси її золоті*

*Із золота гребінь має,
І косу розчісує ним,
І дикої пісні співає,
Не співаної ніким.*

*В човні рибалку в цю пору
Проймає нестерпний біль,
Він дивиться тільки вгору —
Не бачить ні скель, ні хвиль.*

*Зникають в потоці бурхливім
І човен, і хлопець з очей,
І все це своїм співом
Зробила Лорелей.*

Переклад Марусі Корольової

*Не знаю, що сталось зі мною
І чому я такий сумний.
Казка, вкрита давною,
Не йде мені із голови.*

*Холодне повітря темніє,
Поважно тече тихий Рейн,
Вершина гори бовваніє
На порозі вечірніх дверей.*

*Сидить найгарніша дівчина
В піднесеній вишині,
Блищать золоті намистини
І коси, також золоті.*

Переклад Олександра Міщука

*Не знаю, що ж сталося знову,
Чому все так сумно мені,
Чом казка прадавня, чудова
Приходить до мене і в сні.*

*Вже холодом вечір повіяв,
Тихесенько Рейн біжить;
Вершина гори пломеніє
В вечірнього сонця мить.*

*Сидить молода, прекрасна
Дівчина на тій горі.
Блищать золоті прикраси
Волосся злотом горить.*

<p><i>Вона їх розчісує ніжно Малим гребінцем золотим, Співаючи гарно пісню З мотивом складним, чарівним.</i></p> <p><i>Моряк у маленькому човні, Охоплений в дику печаль, Не на рифи дивиться чорні – В недосяжну високу даль.</i></p> <p><i>Я знаю, накриє хвиля І човен, і моряка. І це своїм співом милим Лорелея зробила сумна.</i></p>	<p><i>Своїм золотим гребінцем Розчісує косу вона І пісню при цьому співає – Предивна вона і гучна.</i></p> <p><i>На човнику серце юначе Пронизує болем страшним; Порогів вже очі не бачать, Вершина лиш в погляді тім.</i></p> <p><i>Напевно поглинуть їх хвилі і човен, і юнака. Усе Лорелея вчинила, бо сила у пісні така.</i></p>
---	--

Отже, звертаючись до деталей семантичного перекладу, згадаємо слова М. Ушакова: «В перекладі необхідно порівняти всю картину вечора над Рейном, її реалістичні і романтичні деталі – особливо три «золоті» деталі (золоті прикраси, золоті коси, золотий гребінь)». Проаналізувавши українські переклади, ми бачимо, що ближче всього підійшли до цього О. Мішук та М. Корольова. Мішук пише: «блищать золоті прикраси», «волосся золотом горить», «золотим гребінцем», а М. Корольова: «золоті намистини», «коси золоті», «гребінцем золотим». У Корольової з'являються «намистини», хоч Гейне не вказує, які саме прикраси на Лорелей. У цих же рядках Л. Первомайський пише про «шати блискучі», але не прикраси. І так само М. Безкоровайний говорить про одяг: «одяг на ній сановитий». Обидва досвідчені перекладачі не згадують про «золото».

В. Осень вказує також, що «кріме повторення «золотий», можна виділити ще одну трійку однокоренних лексем, стосуються до Лорелей «песня», «поет», «пение» [4, с.334]. В оригіналі ми бачимо, що Г. Гейне сам застосував ці лексеми чотири рази, у тому числі слово «пісня» – два рази. В аналізованих перекладах всі автори вжили лише по три слова з такими лексемами, а саме: М. Корольова і Л. Первомайський один раз пропускають слово «пісня», у О. Мішука опущено слово «спів», а у М. Безкоровайного опущено «спів» і «співає».

Якщо говорити про повторення слів, то ми бачимо, що автор допускає шість двійних повторів («казка», «розчісувати», «гора», «вона», «він», «шкіпер») і одне потрійне «я». Аналізуючи українські переклади знаходимо повтори: Мішук – чотири (вершина, юнак, гора, човен), Корольова – три (я, човен, моряк), Безкоровайний – два (казка, човен), Первомайський – один (човен). Тож не всі перекладачі дотрималися кількості повторів оригіналу, але найближчі до нього знову М. Корольова й О. Мішук.

Також ми можемо побачити заміну слова «шкіпер» на різні лексеми: у Міщука – це юнак, у Корольової – моряк, у Безкоровайного – весляр, а у Первомайського – це рибалка. Цікаво те, що у своєму підстрочному перекладі на російську Ушаков називає його «корабельщик».

Слід звернути увагу й на те, наскільки точно передано стан природи. У Г. Гейне темніє і Рейн спокійно тече. В перекладах Міщука, Корольової і Безкоровайного передано стан, який дійсно відповідає тихому вечору А от у Первомайського привільний Рейн «затих», що здається менш точним (а може і менш вдалим) перекладом, адже у Гейне, як було зазначено, він спокійно тече.

Г. Гейне на початку вірша говорить про вершину гори, і не даремно, адже саме на ній сидить Лорелей. Переклади О. Міщука, М. Корольової та М. Безкоровайного також вказують нам на гору. О. Міщук у своєму перекладі нам вказує чітко де саме сидить дівчина, М. Безкоровайний також вказує на місце, М. Корольова каже нам про «піднесену вишину», не вказуючи чіткого місця. Л. Первомайський перекладає «вершину гори» Гейне як «шпилі гірські», і його красуня сидить на «кручі».

Щодо самої героїні, то у Г. Гейне це «діва». Так і перекладає М. Безкоровайний, у О. Міщука та М. Корольової – це дівчина, а у Л. Первомайського – «красуня». На нашу думку, слово «діва» все ж таки найбільш вдале для перекладу, адже саме воно зберігає й точність оригіналу й атмосферу вірша.

По різному перекладачі завершують вірш. У Гейне останні рядки переводяться буквально «і це своїм співом зробила Лорелей». та Л. Первомайський перекладає максимально точно. Корольова додає означень: «милий спів» і «сумна Лорелей». А от О. Міщук та М. Безкоровайний пишуть не про «спів» Лорелей, а про «пісню» Лорелей.

Таким чином, проаналізувавши точність перекладів більш відомих і маститих перекладачів і поки що менш досвідчених, маємо визнати, що найбільш точний і близький до лексичної семантики оригіналу поезії Генріха Гейне переклад, вочевидь, зробив Олександр Міщук. Проте, більш величний образ головної героїні у своєму варіанті перекладу подає Микола Безкоровайний. Можна припустити, що перекладацький досвід надає сміливості вільніше відступати від «букви» твору, задля створення його загального «духу». Слід відзначити також гарну ритміку перекладу М. Корольової.

Зрештою, можна тільки вітати й подальші численні спроби перекладу цього уславленого шедевр Генріха Гейне, оскільки саме на свого роду «перетині» декількох варіантів можна відчутти всю повноту образу оригіналу поетичного твору.

Список використаних джерел

1. Корольова М. Лорелей. Переклад з німецької [Електронний ресурс] / Клуб Поезії. – Режим доступу: <http://www.poetryclub.com.ua/getpoem.php?id=414981> — Назва з екрану.
2. Олександр Міщук. [Електронний ресурс] / Поетичні майстерні. – Режим доступу: <http://maysterni.com/publication.php?id=55754> — Назва з екрану.
3. Ушаков Н. Н. Состязание в поэзии. / Н.Н. Ушаков. – К.: Дніпро, 1969. – 247 с.
4. Осень В. Русская «Лорелей». Анализ некоторых переводов стихотворения Г.Гейне «Лорелей» / Осень В. //ДОКСА. – 2008. – Вип.12: Німецька традиція в філософії, гуманітаристиці та культурі. – С. 331– 342.

Науковий керівник кандидат філософських наук, доцент
Л.Л. Корнєєва

PROBLEMS IN CURRENT RESEARCH OF FOREIGN LITERATURE

V. Bevz, V. Korol

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE ROLE OF THE AUTHOR'S MODALITY IN THE PROCESS OF FORMATION AND PERCEPTION OF THE LITERARY TEXT

One of the factors in realization of the pragmatic content of a literary text is the author's modality (am) which is closely connected with the author's intention (AI).

The AI is intent, purpose or plan, it may be the aspiration of the author's acknowledgement.

As far as the am is concerned we consider it to be the obligatory textual category being realized not immediately but through gradual accumulation such as signals emotional and evaluating words, affective syntax is, grammar, lexical and compositional author's declaration «Besides this is a facility of individual intentional embodiment, purpose, motivational background reflected in spoken opinion through the author's acknowledgement (V. Vinogradov, E. Volf, G. Nemets, M. Kabanova).

Realization of the am in a literary text depends on some peculiarities inside the complex of compositional and linguo – stylistical means and exists along side their interaction.

If we analyse a translated literary text it is important to pay attention to its national-cultural orientation. The translator has his own lingual acknowledgement with elements of subjective–evaluating character.

So sum up everything mentioned above, we can say that translation of a literary text should not be word-for-word one but take into account the am and the AI.

Scientific supervision by Associate Professor M. R. Kabanova

Language supervision by Lecturer P. W. Bradbeer

B. Bondarenko, B. Balaba

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

SOME QUESTIONS CONCERNING THE REALISATION OF THE AUTHOR'S POINT OF VIEW AND SIGNIFICANCE OF COLOUR TERM IN THE LITERARY TEXT

We would like to support and describe the point of view of those specialists who consider that without an understanding of the «author» it is not possible to have a full understanding either of the author's point of view

or, in particular, of a specific of concrete text of literary value (M. Bakhtin, V. Vinogradov, B. Korman and many others). That is why we are interested in looking at the specific of the author's point of view in the novel of Alexandre Dumas «The Black Tulip».

In the first place, it is necessary to mention the brightness of the colour terms which are following the text of novel: «black tulip», «shades of blue and red in the clothing of the heroes», «the colour of sun like melting gold» and other examples. Because of this, we consider the author of the «Black Tulip» as a writer-portraitist using a multicoloured palette in the word paintings. Alexandre Dumas could do something fabulous for the readers and critics. He combined the literary and painting languages in the novel «Black Tulip»

Secondly, analysis of the text reveals that Alexandre Dumas used a same system of colouristic meaning both with positive and negative connotations. First of all, we consider this approach to the colour features «red», «black», «blue», «gold» etc. as a characteristic of the emotional condition of the characters and of how the author sees them.

Overall, we can notice that one of the methods of realizing the author's point of view can be the system of colour symbolism with shadings of evaluating about either positive or negative characters.

In conclusion, it should be mentioned that the concept of realization of the author's point of view is very popular nowadays both in investigations of our native and foreign researchers, but it is far from being solace and needs further studying.

Scientific supervision by Associate Professor M. R. Kabanova
Language supervision by Lecturer P. W. Bradbeer

K. Chernyavskaya, A. Neverova
Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

ON SOME ISSUES OF THE AUTHOR'S ICONY IN THE LITERARY TEXT

Estimation as a linguistic category is evaluation of worth or value, it is the correlation of a person and reality, which is reflected in the vocabulary of a literary text (N. Arutyunova; O. Ahmanova; E. Volf; V. Gak). On the other hand the spiritual world of a human being is closely connected with analysis of the world around, context, extralingual manifestation etc (G. Kolshansky; V. Teliya; V. Shahovsky).

Humor and irony are two categories which have signs of funny or comical shadowing or cases when we have the use of words or actions that

mean the opposite of what is said literally or when there is a situation in the text which shows the opposite of what one would expect.

In a literary text the use of irony may have either humorous or even dramatic reasons. Let's take, for instance, the book by Jerome K. Jerome «Three Men in a Boat». The main hero goes to his doctor for a physical examination having an idee fixe about his health.

The man is a melancholic, tiresome person. The physician makes fun of him emphasizing some imperfections of character, he writes down such a prescription: «beefsteak with one pint of bitter beer every six hours...and don't stuff up your head with things you don't understand».

Summarizing what is mentioned above we should assume that examples of irony may be Jerome K. Jerome's favourite words such as «clutched hold of my wrist», «hit me over the chest when I wasn't expecting it», «buted me with the side of his head» etc.

The individual manner of the author in this book can be understood as a special image of the author's viewpoint used for the understanding of a hero's character.

Scientific supervision by Associate Professor M.R. Kabanova
Language supervision by Lecturer P.W. Bradbeer

O. Morozova, D. Starina

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

ESTIMATION AND SPECIAL FEATURES IN F.SCOTT FITZGERALD'S «THE GREAT GATSBY»

The category of estimation attracts special attention among linguists. The field of their interest is both estimation as mental study of the qualities of the analyzed object and the judgmental attitude of a person who is developing an estimative utterance. We share the opinion of those investigators who understand the category of estimation as the one which deals with the objective and subjective factors being related to subject and object. Many works of criticism are devoted to the fact that the subject expresses estimation on the basis of his/her own emotions. Due to established social stereotypes, as far as the object is concerned, we must take into consideration the fact that the object of estimation has objective qualities. Estimation is the category that makes the text of F.Scott Fitzgerald's «The Great Gatsby» a dynamic phenomenon being closely related to its emotional and expressive nature: «for what seems absurd or redundant», «ill-defined and obscure», «hardly possible», «matters of moral obligation» etc. The author willingly demonstrates his ironical attitude to the main hero. Gatsby is brave, faithful,

ambitious and on the other hand he has «lost himself in the pursuit of false goals».

Francis Scott Fitzgerald is one of the most well-known writers in world literature. His best known novels are «This Side of Paradise», «Tender is the Night», «The Beautiful and Damned». He belongs to the writers of «lost generation» (writers who came to artistic maturity following The First World War imbued with a sense of alienation against conventional society) such as Erich Remarque, Alan Seeger, Isadora Duncan etc.

The novel «The Great Gatsby» is of special interest. There are 5 screen versions which were based on the book.

In conclusion, it is necessary to add that estimation is a productive and obligatory category for analyzing a text of fiction.

Scientific supervision by Associate Professor M.R.Kabanova

Language supervision by Lecturer P.W.Bradbeer

E. Polishko, D. Shteingäuer
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucraina

LITERATURA EN LA VIDA DE LA PERSONA MODERNA

La literatura siempre juega un papel importante en la sociedad, realizando las tareas y funciones estéticas e informativas. La literatura puede también considerarse como un reflejo de la vida social, es uno de los locomotores del proceso cultural. Durante diferentes etapas de su desarrollo la humanidad se reflexionaba del papel de la literatura en la sociedad y este problema sigue siendo actual para hoy.

Considerables cambios modernos han cambiado tanto a los escritores como a sus lectores. La nueva época de altas tecnologías informáticas posibilita un acceso ilimitado a las mejores bibliotecas del mundo, la oportunidad de leer libros electrónicos y estar al corriente de todo lo que pasa en el proceso literario moderno, pero la gente casi dejó de leer los libros. Los jóvenes de hoy en su mayoría no leen nada y este hecho no sólo influye negativamente a su competencia general sino también a sus perspectivas vitales y valores morales.

Como se sabe la importante función de la literatura es ser la memoria viva de una nación, aprender su experiencia vital y la de los demás, es lo que pasa de una generación en la otra. Especialmente por eso la literatura es muy importante para los jóvenes. Por lo tanto, la educación literaria es uno de los factores externos que puedan ayudar a educar a una persona culta, inteligente con diferentes rasgos positivos.

El papel de la literatura en la vida humana es realmente enorme, ella pueda formar los principios estéticos del hombre. Como afirman los

científicos, diferentes obras clásicas realmente pueden desarrollar en las personas un sentido de belleza, lo que le ayudará a entender la vida y sus complejidades. En situaciones difíciles muchas personas recurrirán a un libro para encontrar la respuesta a todas sus inquietudes, sacar de su sabiduría la fuerza e inspiración.

Se puede leer para entrenar su cerebro, desarrollar su fantasía, imaginar lo futuro y mucho otro. Sólo un libro obliga al cerebro a funcionar fructíferamente.

Al final nos gustaría citar una expresión conocida: «La gente que lee un libro siempre controlará a los que ven la televisión.»

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko

I. Pototska

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

MRS. DALLOWAY'S PARTY: A CONFLUENCE OF WOOLF'S NOVEL AND SHORT STORIES

Virginia Woolf was an immensely influential artist, a «multifaceted writer of great range and extraordinary powers of transformation» whose vision of modern life was reflected in the works of others and undoubtedly enriched the world's cultural heritage [1, p.2].

Virginia Woolf began authoring essays and critical reviews in 1904. In 1907 she had produced some initial drafts for what would become her first novel. The first title was «Melymbrosia», but later it was changed to «The Voyage Out». Virginia Woolf continued writing. In 1917 she and her husband Leonard Woolf founded the Hogarth Press with the publication of the co-authored «Two Stories» [2, p.10].

Many literary critics say that Virginia Woolf produced her finest works in the period from 1925 to 1931. Among them were her well-known and highly experimental novels «The Waves», «Orlando» and «Mrs. Dalloway» [3, p.7].

At the same time, she had proven herself to be a rather successful short story writer and essayist. As with many other authors it is important to understand how different genres of her writings interacted and what kind of influence her experiments in minor prose had on the later development of her novels.

«Mrs. Dalloway» and seven short stories that are connected with this novel by their plot and characters present a particularly good example of such interaction. These short stories are: «Mrs. Dalloway in Bond Street», «The

Man Who Loved His Kind», «The Introduction», «Ancestors», «Together and Apart», «The New Dress» and «A Summing Up».

«Mrs. Dalloway in Bond Street» is often mentioned whenever somebody is trying to look into this connection, but other stories that also refer to the same novel are usually overlooked – not only by critics, but also by the wider readership. Nevertheless, it is essential that all Woolf's works should be seen as a part of a unique system of views that is characteristic of the author's individuality.

It would appear that taking a closer look at the poetics and semantics of these short stories might help to improve one's understanding of what sets Virginia Woolf's apart from her contemporaries.

Virginia Woolf published «Mrs. Dalloway in Bond Street» in «The Dial» in 1923. Leonard Woolf included four stories in «A Haunted House and other stories: The complete shorter fiction» in 1943, two years after her death; the remaining two stories were unpublished until 2010.

For the very first time all these short stories were published together in a book edited by Stella McNichol in 2010.

These short stories can be read without referring to «Mrs. Dalloway», but together they form a very interesting whole that enlarges one's understanding of Virginia Woolf's works.

Stella McNichol notes that «Mrs. Dalloway in Bond Street» and «The New Dress» are most likely directly connected with the genesis of the novel, whereas the other five stories were written afterwards and may be seen as a form of epilogue to it [2, p.14].

As a modernist, Virginia Woolf exhibits a deep interest in the psychology of a moment, the inner workings of the human mind, and the nature of emotions and social interactions. Quite often in her works she thoroughly investigates her character's single emotion, no matter how small and insignificant it may seem. By doing so she follows Proust, for he also believed that every second of our existence can potentially be connected with all the previous experience that we have and all the future feelings that are awaiting us.

More importantly, Woolf tends to direct her attention not to the events of the evening not to the party itself. Nothing is actually happening; the plot of all these short stories is not centered on a particular situation, but rather on a set of emotions.

Woolf's interest always lies in the subjective, not objective sphere. Woolf realizes that the same situation can potentially result in a number of unique reactions that will differ from person to person.

These short stories are meant to reveal how a social occasion (a party that Mrs. Dalloway is throwing at her house) can resonate in the minds and souls of different people (the socially awkward and snobbish Prickett Ellis in «The Man Who Loved His Kind», the shy and self-judging Lily Everit from

«The Introduction Mrs. Vallance from «Ancestors,» pre-occupied with her family tree, and Clarissa Dalloway herself).

But why a party? What makes this social event an ideal ground for her psychological insights? She explains it herself in her diary on 27 of April 1925, stating that in her opinion: «people have any number of states of consciousness», and that she feels an urge to investigate a particular type of it that she calls «a party consciousness». She sees it as a perfect opportunity to show how something artificial and even somewhat «staged,» as an event where all people rely on their social roles as if wearing a mask can, nevertheless, reveal the true feelings and anxieties of a person [4, p.73].

Woolf's characters themselves disagree with what a party is. Mabel (from «The New Dress») thinks it has an ability to reveal the truth about life, to make things either much more real or much less real, but Mrs. Vallance does not see much sense in being inside of the «noisy bright chattering crowd» [2, p.46].

Woolf explores loneliness – least being alone, being separated from the rest in a group of people.

At this party, people find themselves completely alone despite being in the midst of a lively. They relate to each other, but apart from physical location (Mrs. Dalloway's house) and common time-space they appear to have nothing in common.

In these short stories Woolf does what she always does in her novels – creates a mosaic of sorts wherein each character is a unique piece. To see all of them is to see «the big picture,» but it is not what she attempts to show us. It is a single piece that fascinates her, because she is guided by the idea that every sentient being is a world in itself.

These seven short stories do not fully form an organic whole that can be compared to any of Virginia Woolf's major works, but they perfectly fit together as a grouping that has a certain inner logic, thoroughly exploring the psychology of a particular occasion. They also offer a valuable insight into the genesis of «Mrs. Dalloway» and other novels of Woolf's in relation to her minor prose.

References:

1. Zwerdling A. «V.Woolf and the Real World». – University of California Press: 1986. – 374 p.
2. Mrs.Dalloway's party: a short story sequence by Virginia Woolf/ed. by Stella McNichol. – London: Vintage Books, 2010. – 70 p.
3. Saloman R. «Virginia Woolf's essayism». – Edinburgh University Press: 2012. – 184 p.
4. Virginia Woolf: A Writer's Diary/ed. by Leonard Woolf. – New York: Harvest/HJB Book: 2003. – 355 p.

Scientific supervision by Full Professor L.I. Skuratovska
Language supervision by Associate Professor O.V. Levchenko

**FUNCTIONING OF THE AUTHOR'S ASSESSMENT IN THE TEXT
OF THE LITERARY COMPOSITION OF ROBYN DONALD
«LONG JOURNEY BACK»**

The author's intention and the author's assessment are those categories that are constantly in the center of attention of both linguists and specialists in literature. We share the opinion of those researchers who believe that one of the most productive approaches of studying the literary composition is «the theory of the author» (B. Korman; V. Vinogradov; M. Bakhtin; K. Frolova; M. Kabanova, etc). We assume that for the unity of the content and form, the abovementioned problem requires a comprehensive analysis of the text.

According to the «theory of the author», the object of consideration is the author – «subject of consciousness», in other words the author as «artistic image». In this case, the researcher has the opportunity to eliminate the option of «documentalism», which is closely connected with the conception of «author's biography». For a full understanding of author's assessment in the text selected for our research text we have to distinguish «the level of the individual»(subjective) and «generalized level»(objective).

The analysis of the composition of Robyn Donald «Long Journey Back», allows us to select the following linguistic forms of expression of the author's assessment:

1) lexical («bad», «well», «absurd», «simple»); 2) grammar («it was not appropriate...»); 3) style («in my view», «of public importance»); 4) morphological («an approach is inappropriate»).

It should be noted that in the analyzed composition the specific examples of the author's assessment could be considered from the point of view of the level of intensity: «True, she had loved him once»; «Disillusioned, she had left New Zealand...»; «Trent, newly divorced, wanted to take up their relations...»; «Yet a tragic secret was to keep them apart ...»; «Trent laughed and the lonely cynicism died as he looked down into her face...»

Summing up, we may draw the conclusion that the singularity of the expression the author's assessment can be most clearly traced first of all through the prism of the «theory of the author» and on the scale of intensity of assessed vocabulary.

Scientific supervision by Associate Professor M.R. Kabanova
Language supervision by Lecturer P.W. Bradbeer

ПРОБЛЕМАТИКА В ХУДОЖЕСТВЕННОЙ ЛИТЕРАТУРЕ

Многозначительную роль в художественной литературе выполняет писательский элемент – проблематика. Этот компонент представляет собой некую сторону содержания произведения, которой автор уделяет особое внимание, поскольку в проблематике скрывается идейный и тематический аспект. Проблематикой является авторская суть, которую писатель заложил в произведение. И именно она охватывает множество проблем и вопросов. В ней автор выделяет те моменты, которые кажутся ему в высшей степени значимыми, в частности социальные, нравственные и идейные воззрения. На самом деле, этот элемент отражает или даже содержит в себе жизненную бывалость писателя, его индивидуальность, а также образ мыслей. В проблемах создают и обнаруживают художественные формы. Так как автор связывает и указывает их в действиях, образах персонажей то, что кажется ему особенно актуальным и веским. Это очень сильно проявляется в выборе героев, поведении, характеристике их отношений. Все эти признаки содержится в рамках проблематики. Она обращает пристальное внимание к неповторимому «миросозерцанию» героя, к динамике его позиций и уверений.

В художественной литературе выделяется определенное количество типов. Многие литературоведы и критики разрабатывали типологизацию проблематики. Лучше всего в этом преуспел Г.Н. Пospelов, который выделил 5 основных типов, каждый из которых формулирует специфику или же отличительные черты художественного текста. Первоначальным разрядом является мифологическая проблематика, которая подразумевает фантастическое осознание каких-либо событий, происходящих в природе или мире. Она нашла своё отражение на начальном этапе развития литературы, как и в фольклоре. Мифологическая проблематика может рассматриваться в литературе научно-фантастического жанра, поскольку в ней присутствуют мифологические черты.

Следующим типом является национально-историческая проблематика. Она наделена историческими моментами и национальным роком. Отображая такую проблему в своём произведении, автор пытается показать критические моменты в жизни народа, которые в некоей степени относятся к государственным конфликтам. Кроме всего прочего, самой значимой тонкостью, то есть проблемой, рассматривающаяся в этом типе, является смысл народного характера, можно даже сказать этнического характера.

Основательное положение в высокохудожественной литературе занимает социокультурный тип проблематики. В этом виде анализируются моменты реальности, которые осмысливаются в теории социокультурной проблематики. Эти моменты обнаруживаются в социальных отношениях, в изображении жития того или иного человечества, сложившегося в области обиходного сознания, привычки, формирование быта. Доминирующий признак в произведениях такого типа заключается в том, что в произведении рассматриваются характерные черты, которые типичны для широкого круга людей. Другими словами, рассматривается не отличительная особенность отдельной персоны, а структура среды большого общества.

Еще один тип проблематики скрывает в себе идеологический круг интересов писателя, свойственный его индивидуальности и окружающему его обществу. Этот аспект касается романной проблематики. Важнейшим признаком такой проблематики является проблема личности. Поскольку идеологический круг интересов автора охватывает порочности, которые возникают на пути героя в произведении и то, как этот герой выпутывается из всех подобных авантюрных ситуаций. Романная проблематика также содержит идейно–нравственный принцип, в котором писатель уделяет особое внимание жизненной позиции личности и ее трансформациям. Такого рода проблематика несет в себе качества добра и зла, правды и справедливости.

Завершающим этапом стала философская проблематика. Автор акцентирует своё внимание на постижение всеобщих многогранных закономерностей бытия общества и природы. Философская проблематика имеет относительные черты образности. Когда автор ставит перед собой цель постичь истину в произведении, он должен создавать в нём своеобразные условия для рассмотрения какой бы то ни было идеи.

Обобщая теорию проблематики, её признаки и виды, можно сказать, что проблематика литературных произведений обуславливается множеством факторов, которые указывают в произведении на специфику мировоззрения, событий, связанных в некоей степени с автором, и тех событий, которые окружают героев произведения. Проблематика, созданная автором, всегда связана с идеей и темой произведения.

Научный руководитель: доктор филологических наук,
профессор А.А. Степанова

**«ЦВЕТА ВРЕМЕНИ» – КОЛОРИСТИЧЕСКИЕ МАРКЕРЫ
ТЕМПОРАЛЬНОЙ ОРГАНИЗАЦИИ В РОМАНЕ М.П. ШИШКИНА
«ПИСЬМОВНИК»**

В романе М.П. Шишкина «Письмовник» одним из самых значимых является мотив времен года, находящий выражение прежде всего в индивидуально осмысленной автором семантике цвета.

Михаил Шишкин – один из тех современных писателей, романы которого заставляют сознание читателя собирать из перекличек лейтмотивов целостную мозаику повествования. Сочетание двух таких мотивов – «времен года» и «цветности» – особенно важно в характеристике внутреннего мира двух главных героев романа: оно позволяет читателю воспринимать психологически значимые сдвиги в их настроении, оттенки и полутона их сенсорных реакций на движение жизни.

Времена года и цвета – это то, что, по задумке автора, неизменно присутствует в описании бытия Александры и Владимира, выступая маркером происходящих с ними событий.

Характеристика Александры строится на комбинации «зимних» атрибутов: образу героини соответствует Зима, а также все, что с ней связано. При этом доминирующий в описаниях белый цвет играет двоякую роль, появляясь как в позитивно, так и в негативно окрашенных эпизодах.

Образ Владимира проступает в сплетениях «летних» подробностей: линия героя выстраивается на ассоциациях с Летом, а приоритетным – символически значимым – цветом оказывается желтый (во всевозможных «оттеночных» вариациях).

Существует в романе и «еще одно лето» – это уже не столько время года, сколько обозначение вневременного «рая» – одного для двоих влюблённых. Кроме того, этот образ концентрирует в себе светлые детские воспоминания Александры.

Формально относясь к числу служебных, мотивы времен года и цветности по мере разворачивания сюжета обретают статус важнейших маркеров авторской позиции и конструктивных опор общей композиции: перед читателем постепенно открывается мир героев, шаг за шагом складывающийся в объемную экзистенциальную панораму.

На этом фоне показательна серая (по сути бесцветная) колористическая характеристика переписки героев: цветовой аскетизм в данном случае позволяет оттенить трагедийные наплывы чувств.

Использование упомянутых мотивов имеет долгую и богатую историю – как в русской, так и в зарубежных литературах (назовем в этой связи Стендаля, Достоевского, Булгакова). Интертекстуальная подсветка обеспечивает роману Шишкина дополнительное символично-ассоциативное измерение.

Научный руководитель доктор филологических наук, профессор
А.В. Леденев

Г. Вибла
Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля, Україна

ХУДОЖНІ ЗАСОБИ СТВОРЕННЯ ОБРАЗУ ГЕРОЯ В ЛІТЕРАТУРНОМУ ТВОРІ

У сучасному літературознавстві образ героя – це неповторна індивідуальність персонажа, його внутрішній та зовнішній вигляд. Герой є носієм певних ідейних принципів, він висловлює задум автора, моделює особливий відбиток буття та стає відображенням того середовища, яке зображує письменник.

У ході нашої роботи було визначено, що для створення образу у літературному творі найчастіше використовують наступні художні засоби:

- Портрет – найбільш вживаний художній засіб створення образу. Існує декілька видів портретів, серед яких зовнішній портрет (безпосередній опис зовнішності героя); внутрішній або психологічний портрет (вибудовується за допомогою опису характеру персонажа та його психологічних особливостей); соціальний портрет (герой зображується як представник певної епохи, класової групи та соціального середовища).

- Пейзаж – визначає життя і побут людини, тобто те місце де персонаж живе, діє, відчуває, розвивається; підкреслює певний душевний стан героя, відтіняє ту чи іншу особливість його характеру за допомогою відтворення співзвучних або контрастних картин навколишнього середовища.

- Ім'я (яскраво відбиває індивідуальність літературного героя) та прототип (існування прототипу є базою для автора при створенні зовнішнього, психологічного, соціального портрету, та навіть певних сюжетних ліній).

- Поведінка та особливості мови – дії, рішення і вибори говорять про натуру героя, яку хотів виразити автор; мовна поведінка пояснює систему вчинків та підкреслює характерні особливості образу.

- Монолог та полілог – ключові художні засоби, за допомогою яких відкриваються думки, ідеї, бажання, особливості мовної поведінки, відносини героя з іншими персонажами твору.

Також, характерний вплив на образ персонажа має той напрям літератури, який представляє автор твору, оскільки кожна епоха має свій, характерний тип героя, який узагальнює в собі найбільш характерні риси дійсності.

Визначенні під час дослідження художні засоби створення образу героя та їх функції можуть стати основою для аналізу літературного твору та персонажу.

Науковий керівник: доктор філологічних наук, професор
А.А. Степанова

А. Єфремова

Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля, Україна

ПРОБЛЕМАТИКА РОМАНУ Г. БЕЛЛЯ «БІЛЬЯРД О ПІВ НА ДЕСЯТУ»

В полі нашого зору з'являється постать одних з найбільш видатних класиків німецької літератури – Генріха Белля, творчість якого досліджували такі відомі критики ХХ століття, як Т.Л. Мотильова, С.А. Кацева, І. Цибульський, І. Фрадкіна; здійснювали переклади: Л.Б. Чорна, М. Бажан, Н. Португалова, М. Гимпелевич.

Доволі часто, інтерес читачі викликає один з останніх романів письменника – «Billiard um halbzehn», який має вагоме значення в творчому доробку митця.

В результаті проведеного дослідження проблематики роману Генріха Белля «Більярд о пів на десяту» ми дійшли таких висновків.

За обсягом дійсності, важливості поставлених питань, по силі ненависті до відродженого фашизму даний роман не має собі рівних не лише на ряду з іншими роботами письменника, але, мабуть, і у всій сучасній європейській літературі.

Дія в романі розгортається протягом одного дня – 6 вересня 1958 року, – подібна мозаїці із внутрішніх монологів героїв роману, усі з яких головні і в яких змішуються спогади різних років.

За цей короткий проміжок часу завдяки ретроспекції й мінливій перспективі, що застосовувалися автором для зображення долі героїв, автор підводить підсумок історичного розвитку Німеччини 50-х рр.

Тож оповідання начеб-то про сімейне життя одного архітектора розкриває процес історичного розвитку з усіма його руйнівними силами.

Перш за все, проблематика виражена автором через зміст та форму твору. В сукупності, вони дають нам цілісний образ зі специфічною подачею автора даної літературної проблеми.

Також автор розкриває проблематику свого твору через зображення внутрішнього та зовнішнього описів героїв.

При створенні роману «Більярд о пів на десяту» Генріх Белль аби досягнути найбільш точної передачі настроїв та характеристик персонажів, використовував різні принципи щодо написання твору: такі як ремінісценція, символізація та відступи, за допомогою яких автор оповідає нам про життя трьох поколінь.

За допомогою ремінісценції, яка присутня в даному романі, ми можемо визначити завуалізований погляд на сюжетні події, які тісно переплітаються з подіями в суспільстві.

Саме завдяки ретроспекції ми маємо змогу «заглядати в минуле» й викривати події тодішньої Німеччини через опис життя сім'ї Фемелей.

При цьому всі таємниці, деталі та подробиці ми дізнаємося за допомогою авторських відступів та спогадів персонажів роману.

Щодо символізації, яка однозначно присутня в твору, – то вона допомагає нам на більш вищому літературному рівні розкрити проблематику й тематику даного роману, на меншому – у розриті образів героїв твору. Так вже через мною згадуваний символ буйвола автор розкриває образ руйнівників та їхніх жертв.

Взявши саме це поняття, на якому в основному базується проблематика й тематика твору, Г. Белль синтезує ворогів людства в одне ціле, незалежно від їхніх мастей та політичного світогляду. І це, безсумнівно, треба розглядати як позитивний аспект творчої еволюції письменника.

Також автор розкриває проблематику свого твору через зображення внутрішнього та зовнішнього описів героїв.

Таким чином, аналіз художнього твору треба починати не з аналізу образів героїв та визначення теми, а саме з центральної проблеми твору. Як на мене, такий підхід має ряд очевидних плюсів: він відразу звертається до найважливішого у творі та, водночас, збуджує і підтримує стійкий інтерес читачів.

Для практичного аналізу проблематики цього літературного твору важливо виявити індивідуальну своєрідність письменника, а також порівняти досліджуваний твір з іншими доробками автора та зрозуміти, що ж у ньому такого унікального та неповторного.

Роман «Більярд о пів на десяту» охоплює велике коло проблем: перш за все, це суспільно-політичні, загальнокультурні та загальнонаціональні проблеми. Не менш важливими також є морально-етичні проблеми.

Проникаючи у внутрішній світ зображуваних ним персонажів, звертаючи увагу читача турботами й тривогами цих людей, він тим самим будить думку читача, нагадує про гострі, складні та невирішені проблеми сучасної дійсності.

Науковий керівник: доктор філологічних наук, професор
А.А. Степанова

Ю. Зубко

Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля, Україна

ХУДОЖНЯ СВОЄРІДНІСТЬ ПОВІСТІ ОНОРЕ ДЕ БАЛЬЗАКА «ГОБСЕК»

Художня деталь – образотворча і виразна подробиця, яка несе певне емоційне та змістовне навантаження; один із засобів створення автором портретів, характерів, картин природи, предметів інтер'єру тощо. З точки зору функцій, що вони виконують у тексті, розрізняють художні деталі зображення, уточнення, характерологічності й імплікації.

Повість «Гобсек» – це невелика повість або оповідання, що вражає багатством і драматичністю дії, рельєфними образами, глибиною проникнення в таємниці людської душі, блиском художньої виразності.

Повість «Гобсек» один з найкращих взірців використання художньої деталі як засобу висвітлення внутрішнього світу героїв. У зв'язку з Гобсеком у тексті згадується цілий ряд різноманітних предметів, які, по–перше, використані для змалювання його портрета, по–друге, функціонують як деталі зовнішнього світу, що оточують героя.

Образ Гобсека подано через максимальну повноту, перенасиченість різними проявами: багата подіями біографія, якої б вистачило на декілька осіб, детально виписаний портрет, глибина і значущість думок, спостережень, інформаційна насиченість вчинків (що дає змогу неоднорічної їх оцінки), тісна наближеність до речового світу, контрасту.

Герої першого плану, такі як Анастазі де Ресто та Максим де Трай змальовані з не меншою виразністю. Проте позитивні персонажі практично не мають повної характеристики (Фанні, Дервіль).

У повісті «Гобсек» прослідковуються наступні засоби змалювання образів:

1) Відображення життя, його типових обставин і характерів (один із принципів критичного реалізму).

2) Прийом гротеску. Створюючи той чи той тип, художник має право, стверджує Бальзак, перебільшити, загострити якісь його якості для того, щоб виділити в ньому типове.

3) Докладна портретна характеристика, психологізм персонажу, протиставлення його іншим героям та порівняння з ними.

У повісті «Гобсек» чимало сторінок присвячено опису побуту героїв, обстановці, яка їх оточує. І в цих описах точно застосовані письменником деталі розкривають характери і обставини, в яких знаходяться герої.

Таким чином, за рахунок «художніх деталей», Бальзак у своїх описах «досягає такої мальовничої виразності, яку можна порівняти лише з картинами старих майстрів». Тому не випадково характеристику Гобсека Бальзак завершує словами: «Голландець, гідний пензля Рембрандта».

Науковий керівник кандидат філологічних наук, доцент
Н.О. Москаленко

Ю. Іськович
*Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки,
Луцьк, Україна*

ЗАГОЛОВКИ РОЗДІЛІВ У ПОЕМІ «PAN TADEUSZ» ЯК СТРУКТУРА ТВОРУ І ТЕКСТУ

Поема А. Міцкевича «Pan Tadeusz» відразу ж після першої її публікації у 1834 р. опинилася в центрі уваги критиків, а згодом і літературознавців. Серед сучасних дослідників треба зазначити насамперед праці А. Вітковської, яка детально і різноаспектно вивчала творчість великого поета [5, 6] та ін. Але не зважаючи на велику літературу про поета, смисло- і формотворча роль заголовку частин поеми ще детально не досліджувалася, хоча українська полоністика збагачена роздумами М. Рильського на цю тему [Див. детально: 3]. У зв'язку з цим **метою** статті є аналіз заголовків поеми «Pan Tadeusz», котрі розглядаються як структурні елементи твору і тексту, та характеристика їхніх смислових зв'язків між собою.

Методологічним підґрунтям для досягнення мети слугують теоретичні положення Р. Гром'яка про «бінарну опозицію твір/текст», що «має структурно–функціональний характер» [1, с.270]:

1. «Поняття твір щільно асоціюється з поняттям автор і традиційним розумінням будови твору (тема, ідея, персонажі (характери), описи (пейзажі, інтер'ри, портрети, фабула/сюжет, мова). Поєднання, розташування, взаємодія цих самоочевидних елементів твору окреслюється поняттям композиція...» [1, с.268];

2. «...поняття структури характеризує елементарний склад, взаємозв'язок, взаємодію компонентів будь-якого явища, незалежно від його походження. <...> Тому для теоретичного літературознавства найбільш прийнятим (бо найзагальнішим) є термін „структура літературно-художнього твору»» [1, с.269];

3. «У найзагальнішій, найбільш абстрактній формі поняття літературно-художнього твору, що феноменологічно з'являється нам в іпостасі тексту, орієнтує нас на пізнання, осягнення таких його структурних елементів (і відповідних функцій): 1. Прізвище. Ім'я автора. 2. Заголовок (назва за першим рядком). <...> 9. Наявність епілогу, післямови, коментарів автора» [1, с.274].

Сприючись на ці визначення, Р. Гром'як доходить висновку, що «текст твору аналізується інакше, ніж аналізується твір» [1, с.271].

Виходячи з цих положень, можна стверджувати, що заголовки в ліро-епічній поемі «Pan Tadeusz» слугують елементами структури твору і водночас є елементами структури тексту.

Розміщення заголовків розділів, взаємозв'язок між ними, що проявляється вже при їхньому горизонтальному рядоположенні, є дороговказом до задуму, теми, ідеї твору.

Твір «Pan Tadeusz» складається з таких елементів: «Gospodarstwo» («Господарство»), «Zamek» («Замок»), «Umizgi» («Зальоти»), «Dyplomatyka i łowy» («Дипломати і лови»), «Kłótnia» («Колотнеча»), «Zaścianek» («Застянок»), «Rada» («Рада»), «Zajazd» («Наїзд»), «Bitwa» («Битва»), «Emigracja. Jacek» («Еміграція. Яцек»), «Rok 1812» («Рік 1812»), «Kochajmy się!» («Любіймося!»). Уже побіжний розгляд заголовків та їх розміщення, які можна тримати без тексту у пам'яті, дають змогу очікувати енциклопедичне висвітлення польського устрою життя, зокрема шляхти, що складалося століттями і розгорталося в часі кризових історичних подій 1811–1812 рр. Тезаурес реципієнта, який відіграє велику роль при розгляді бінарної опозиції *твір / текст*, уже на рівні структури твору змушує згадати політичні дискусії, що точилися в Польщі, і знайшли своє вираження у заголовку «Dyplomatyka i łowy» («Дипломати і лови») та у розділі «Rok 1812» («Рік 1812»), котрий нагадує про історичні ілюзії поляків, які воювали на боці Наполеона. Частина «Kochajmy się!» («Любіймося!») характеризує любовні стосунки між героями. Це дуже важливо з точки зору осмислення буття народу, тому що життя іде за своїми онтологічними законами в усі історичні часи – молоді люди кохаються, створюють сім'ї, виховують дітей, турбуються про їхнє здоров'я... Ось чому можна стверджувати, що А. Міцкевич зображує життя не тільки в політичному та історичному плані, а й в онтологічному.

Розглядаючи заголовки як компоненти твору, варто зауважити, що їхня композиція відображає логіку розкриття задуму ліро-епічної

поєми. Перші три розділи розкривають буття шляхти, яка веде своє господарство, живе в замках за традиційними звичаями з року в рік.

Проте твір сприймається і розгортається реципієнтом через текст, тому набуваючи ознак текстових елементів, ці ж заголовки починають розкривати своє кодове значення. Таке прочитання в польському літературознавстві здійснено Б. Влодарчик [Див. детально: 7].

Звернення до тексту обумовлює вже не горизонтальне, а вертикальне прочитання кожного розділу. Варто підкреслити, що текст кожної книги складається з чотирьох *структурних елементів / частин*: заголовку, ремарок, які акцентують увагу на основних подіях розділу, та коментарів автора [4, с.281–292] і безпосереднього зображення картин життя, представлених у короткому часопросторі – 5 днів 1811р. і одного дня 1812 р. Потрібно відразу ж зазначити, що конфлікти розкриваються у соціальному, політичному, воєнному та інших ракурсах. Тепер осягнення змісту тексту вимагає розгляду художніх засобів, включаючи такі моменти, як мова, мовлення, вчинки тощо.

Розгляд деяких розділів – «Emigracja. Jacek» («Еміграція. Яцек»), «Rok 1812» («Рік 1812»), «Kochajmy się!» («Любіймося!») та ін. – набуває символічного значення. Так, наприклад, у літературознавстві, – зокрема у статті М. Рильського, [3] – вже йшлося про зв'язки А. Міцкевича з шекспірівською трагедією «Ромео і Джульєтта», гетевською сільською ідилією «Герман і Доротєя». Проте в А. Міцкевича вирішення конфлікту між родами пов'язується з ідеєю єднання Польщі в боротьбі за свою незалежність. Це був новий поворот теми, котрий, як слушно зауважив М. Рильський, призвів до жанрових змін: сільська ідилія переродилася в національну епопею [Див. детально: 3, 20]. Аналізуючи структуру поеми «Pan Tadeusz», М. Рильський підкреслював, що «зміни в розвитку сюжету під час творення поеми, роблені внаслідок нових авторських задумів, і після зауважень приятелів, призводять іноді до хронологічних неточностей, логічних неув'язок тощо. А втім, це, турбуючи коментаторів, застається майже *непомітним* для читачів» (Курсив мій. – Ю. І.) [3, с.20]. І дійсно так, тому що існує художня логіка, яка характеризує поему «Pan Tadeusz», яскраво виявляється в розташуванні заголовків.

У кожному розділі–низі зміст заголовку зворотнім читанням (М. Гей) збагачується і перетворюється у повнокровний живий образ. Це продемонструємо на аналізі трьох розділів: «Gospodarstwo» («Господарство»), «Rok 1812» («Рік 1812»), «Kochajmy się!» («Любіймося!»).

У розділах по вертикалі моделюється дійсність в повному ракурсі. Наприклад, в Книзі I «Gospodarstwo» («Господарство») постає ціла епоха Польщі та її зв'язок з господарською діяльністю,

зображується все, що було в країні спокон віків – її звичаї, традиції, культура:

«Właśnie z lasu wracało towarzystwo całe
Wesoło, lecz w porządku; naprzód dzieci małe
Z dozorczą, potem Sędzia szedł z
Podkomorzyną,
Obok pan Podkomorzy otoczony rodziną;
Panny tuż za starszymi, a młodzież na boku;
Panny szły przed młodzieżą o jakie pół kroku
(Tak każe przyzwoitość); nikt tam nie
rozprawiał
O porządku, nikt mężczyzn i dam nie ustawiał,
A każdy mimowolnie porządku pilnował.
Bo Sędzia w domu dawne obyczaje chował
I nigdy nie dozwalał, by chybiano względu
Dla wieku, urodzenia, rozumu, urzędu.
„Tym ładem – mawiał – domy i narody słyną,
Z jego upadkiem domy i narody giną.»
Więc do porządku wykli domowi i służcy;
I przyjezdny gość, krewny albo człowiek
cudzy,
Gdy Sędziego nawiedził, skoro pobył mało,
Przejmował zwyczaj, którym wszystko
oddychało.»

[4, c.10]

Ця ідеологізована поетом картина історичної минувшини обґрунтовувалась потребою створити цілісний образ незалежної Польщі. І зв'язок намальованих картин підкреслює в так званих ремарках, де позначено основні події й особистого характеру героїв «Powrót paniec. Spotkanie się najpierwsze w pokoiku, drugie u stołu» (Повернення панича додому. Перша зустріч у кімнаті, друга – при столі), і суспільно-політичного. Розділ «Gospodarstwo» («Господарство») у своїх основних моментах багато в чому пояснює закономірності книги «Rok 1812» («Рік 1812»), у котрій була виражена надія на визволення Польщі, і тому ця частина, на нашу думку, є певною мірою кульмінацією подій, про які йдеться не тільки у першій строфі XI книги («O roku ów! Kto siebie nie widział w naszym kraju!»), а й в інших строфах, де говориться про духовну піднесеність народу:

Już przyszło oficerów kilku, tłum żołnierzy;
Lud ich otacza, patrzy, ledwie oczom wierzy,
Oglądając rodaków mundurnych noszących,
Zbrojnych, wolnych i polskim językiem
mówiących.

[4, c.240]

«Аж ось і стрінуту веселу всю громаду,
Що йшла, тримаючись усталеного ладу:
Спереду дівтора, там старші і пани,
А хлопці по боках. Закон старовини
Казав, щоб паничам з паннами не
мішатись,
Давать дорогу їм і остеронь триматись.
Чинити так ніхто нікому не велить,
Та кожен знає й сам, як слід ходити й
жить,
І пана Судію шануючи, мов тата,
Воліє прадідних звичаїв не ламати.
Господар так було провадить молодим:
«Порядком держитись й сім'я, і двір, і дім,
Без нього падають у глибочинь неслави
Народи і царі, державці і держави».
То кожен – чи слуга, а чи вельможний
гість –
В господі у Судді в порядку п'є і їсть.»

[2, с.41]

Вояцтво сходиться. Ніхто б не заспокоїв
Селян, охоплених величним почуттям,
Що, радісний привіт приносячи гостям,
Зачудувалися незмушено та широко
Тому, що на бійцях невидані мундири,
Що зброя їх горить на сонці золота,
А не дураються серця їх і уста
Народу рідного та неньчиної мови [2, с345]

У цій строфі передається радість поляків, котрі – раптом! (це кризовий хронотоп) – побачили картину появи польського війська: «*Zbrojnych, wolnych i polskim językiem mówiących*». Експресія почуттів яскраво виражена фразеологізмом: «*ledwie oczom wierzy*».

У перекладі М. Рильського цей катрен представлений модернізованою октавою і безпосередньою вказівкою на радість і подив селян: «*радісний привіт*», «*Зачудувалися ...щиро*», а також яскравим виглядом амуніції бійців і їхнього озброєння: «*невидані мундири*», «*зброя їх горить на сонці золота*». Вираз «*polskim językiem mówiących*» перекладається як «...не цураються серця їх і уста / Народу рідного та неньчиної мови». У М. Рильського змінений трохи ритм і нараторологічна стратегія, у зв'язку з цим у перекладі оповідь постає більш розлога і чутлива, маючи сентиментальний відтінок.

Аналізуючи Книгу XI, варто привернути увагу на такі парадигматичні речення в ремарці, як «*Wrózby wiosenne*» («Весняні віщування») – «*Przedstawienie wodzom par narzeczonych*» («Вождям представляють пари наречених»). У цій парадигмі позначено перехід від плану політичного, соціального, воєного до онтологічного, який представлений останньою XII Книгою «*Kochajmy się!*» («Любіймося!»):

Ale tymczasem wielki serwis barwę zmienił
I odarty ze śniegu już się zazielenił,
Bo lekka, ciepłem letnim powoli rozgrzana
Roztopiła się lodu cukrowego piana
I dno odkryła, dotąd zatajone oku;
Więc krajobraz przedstawił nową porę roku,
Zabłysnąwszy zieloną, różnofarbną wiosną,
Przenicy szafranowej buja kłos złocisty,
Żyto ubrane w srebra malarskiego listy
I gryka wyrabiana sztucznie z czekolady,
I kwitnące gruszkami i jabłkami sady.
[4, c.257]

Тим часом одминив свої сервіз кольори,
Розтали снігові гаї, замети, гори
Із цукру чистого та спінених вершків:
Весняний краєвид зацвів, зазеленів...
Не зогляділися, аж ось картина нова:
Буєє хвилями пшениця шафранова,
Тремтять із ласочів пороблені гречки
І кучерявляться рожаїсті садки,
Гілля схиляючи від плоду золотого.
[2, c.370]

Zosia tańczy wesoło; lecz choć w pierwszej
parze,
Ledwie widna z daleka; na wielkim obszarze
Zastłonego dziedzińca, w zielonej sukience,
Ustrojona w równiaki i w kwieciste wieńce,
Śród traw i kwiatów krąży niewidzialnym
lotem,
Rządząc tańcem, jak anioł nocnych gwiazd
obrotom:
Zgadniesz, gdzie jest, bo ku niej obrócone oczy,
Wyciągnięte ramiona, ku niej zgiełk się tłoczy.
Darmo Podkomorzy zostać przy niej sili,
Zazdrośnicy już z pierwszej pary go odbili;
I szczęśliwy Dąbrowski niedługo się cieszył,

А Зося у танку, неначе пух легкий,
Кружляє радісно, – і хоч віддалеки,
Усю в зеленому, поміж зеленим листям,
І трудно розрізнить її в ряду паристім,
Та кожен голову в те місце поверта,
Де люба дівчина, як ангел, проліта,
Що хори світлих зір у небесах провадить.
Всіх юнаків серця вона до себе надить,
Та й старших вродою до танцю заклика.
Уже Домбровського вела її рука
По Підкоморії, – і знов, і знов одбили...
Аж от Тадеуша зустрівся погляд милий,
І з ним докінчує щаслива полонез.
[2, c.395]

Ustał ją drugiemu, a już trzeci śpieszył;
I ten, zaraz odbity, odszedł bez nadziei.
Aż Zosia, już strudzona, spotkała z kolei
Tadeusza, i dalszej lękając się zmiany,
I chcąc przy nim pozostać, zakończyła tany.
Idzie do stołu gościom nalewać kielichy.
[4, c.275]

Зіставляючи тексти двох уривків з XII Книги, можна простежити, як образ весни в природі перетворюється в образ-метафору весни в серці Зосі, яке наповнене любов'ю до Тадеуша. Так, вираз «pową porę roku» співвідноситься з новою порою в житті героїв поеми. Світлові відблиски і кольорові гамми («*Zabłyśnąwszy zieloną, różnofarbną wiosną*») збігаються з кольорами другого уривку «*Zosia tańczy wesoło ... w zielonej sukience*», «*Śród traw i kwiatów*». У підтексті такої тональності криється *мрія / надія* на політичну весну – відродження Польщі. Ця *мрія / надія* яскраво проявляється тоді, коли встановлюється перегук між Епілогом і початком першого розділу:

Epilog

O tem że dumać na paryskim bruku,
Przynosząc z miasta uszy pełne atuku,
Przekleństw i kłamstwa, niewczesnych
zamiarów,
Za późnych żalów, potępieńczych
swarów!
Biada nam zbiegi, żeśmy w czas morowy
Łęklive nieśli za granicę głowy!
Bo gdzie stąpili, szła przed nimi trwoga,
W każdym sąsiedzie znajdowali wroga,
Aż nas objęto w ciasny krąg łańcucha
I każdą oddać co najprędzej ducha.
[4, c.277]

Litwo! Ojczyzno moja! Ty jesteś jak
zdrowie.
Ile cię trzeba cenić, ten tylko się dowie,
Kto cię stracił. Dzić piękność twą w całej
ozdobie
Widzę i opisuję, bo tęsknię po tobie.
[4, c.5]

Епілог

Одно все думать на паризьким бруку,
Присівшии з міста уші, повні стуку,
Брехні й прокльонів, замірів безсилах,
Сварок отруйних і жалів спізнілих!
Біда нам, браття, що в тяжку годину
Несли ми голови в чужу країну!
Скрізь почуття гнітило нас тривоже,
І ворогом сусід здавався кожний,
Аж от звели круг нас залізні ґрати
І кажуть нам якшвидше дух віддати.
[2, c.399]

О краю мій, Литво! Ти на здоров'я
схожа!
Яка ти дорога, лиш той збагнути
може.
Хто втратив раз тебе. Як видиво живе,
Тебе маюю я, бо туга серце рве.
[2, c.33]

При зіставленні стає очевидним, як слова з Епілогу – *żalów* і *trwoga* – підсилюють і наповняють новим емоційним змістом слово *тęsknię*, яке вживається на початку Книги I – «Господарство». У такий спосіб А. Міцкевич закріплює головний ліричний мотив, який пронизує весь текст поеми – мотив любові до рідної землі і турботи про її долю.

Отже, через усвідомлення заголовків як елементів тексту здійснюється повернення до них як елементів твору. Тепер твір може жити в емоціях реципієнта навіть тоді, коли дослівно текст не пам'ятається, а зберігається в уявних образах.

Список використаних джерел

1. Гром'як Р. Текст літературно-художнього твору: епістемологічно-когнітивні роздуми // Гром'як Р. Орієнтації. Розмисли. Дискурси. 1997–2007 / Р. Гром'як. – Тернопіль : Джура, 2007. – С. 268–294.
2. Міцкевич А. Пан Тадеуш / А. Міцкевич. – К. : Дніпро, 1964. – 428 с.
3. Рильський М. Адам Міцкевич і його «Пан Тадеуш» (Вступна стаття до видання 1951 р.) // Міцкевич А. Пан Тадеуш або останній наїзд на Литві / М. Рильський. – К. : Дніпро, 1964. – С. 7–26.
4. Mickiewicz A. Pan Tadeusz / A. Mickiewicz. – Kraków : GREG, 2009. – 334 s.
5. Witkowska A. Romantyzm / A. Witkowska, R. Przybylski. – Warszawa : Wydawnictwo naukowe PWN, 1997. – 744 s.
6. Witkowska A. Rówieśnicy Mickiewicza / A. Witkowska. – Warszawa : RW «Wiedza Powszechna», 1962. – 326 s.
7. Włodarczyk B. Opracowanie eposu Adama Mickiewicza Pan Tadeusz. // Mickiewicz A. Pan Tadeusz / B. Włodarczyk. – Kraków : GREG, 2009. – S. 293–334.

Науковий керівник доктор філологічних наук, професор Л.К. Оляндер

К. Кобак

*Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки,
Луцьк, Україна*

ТРАНСФОРМАЦІЯ ТРАДИЦІЙНОГО ОБРАЗУ ДОН ЖУАНА У ТВОРЧОСТІ ПОЕТІВ «СРІБНОГО ВІКУ» (НА ПРИКЛАДІ ТВОРІВ М. ГУМІЛЬОВА, М. ЦВЕТАЄВОЇ, О. БЛОКА)

Література, як і інші види мистецтва, є частиною культури і існує вже багато тисячоліть. Саме в літературі найяскравіше втілені духовні цінності культури, ідеї, переконання та моральні позиції, які сприяють розвитку суспільства, а отже, особистості. За цей воістину великий проміжок часу було створено багато характерів і образів, які обумовлюють епоху і час своєї появи. Деякі із них залишилися у певній епосі і закріпились у творах, а інші – стали винятками.

Сучасні часи і звичаї вносять неминучі корективи в бачення і сприйняття давно існуючих проблемних питань. Б.Н. Гайдін пише:

«Писатели и поэты вновь и вновь используют конкретный вечный образ, поскольку он обладает уникальной емкостью и практически неисчерпаемым запасом смыслов, а высокая степень поливалентности дает возможность достаточно «легко» включать его в любую систему образов и позволяет довольно гибко включать их в сюжетную линию» [3, с. 243]. Тому дуже важливо прослідити, як «новий зміст» проникає у старі образи. О. Веселовський відзначає: «Каждая новая поэтическая эпоха не работает ли над исстари завещанными образами, обязательно вращаясь в их границах, позволяя себе лишь новые комбинации старых, и только наполняя их тем новым пониманием жизни, которое собственно и составляет ее прогресс перед прошлым?» [2, с. 51].

Для того, щоб продемонструвати вищевказаний феномен дослідники вдавалися до різних визначень, які більшою чи меншою мірою розкривають його суть. Так виникає термін «вічні образи», що означає на думку Миколи Ільницького – «літературні образи, які за глибиною художнього узагальнення виходять за межі конкретних творів та зображеної в них історичної доби, містять у собі невичерпні можливості філософського осмислення буття» [6, с.146].

Поряд з терміном «вічні образи» можна зустріти визначення «вікові образи» (І. Нусинов), «світові образи» (П. Берков, І. Журавська, В. Багно), «традиційні образи і сюжети» (А.Р. Волков, А.Е. Нямцу), «мандрівні» (Г.Я. Галаган, В.В. Стасов), «міжнародні» (Я.В. Пропп), «бродячі сюжети» (А.Н. Веселовский), «надсюжети» (С. Носов), «магістральні сюжети» та ін.

Метою статті є визначення специфічних особливостей традиційного образу Дон Жуана у творчості поетів «срібного віку».

Літературний феномен Дон Жуана за своєю сутністю є явищем складним і багатограним. Історія та форма побутування сюжету про ловеласа в російській літературі почала своє існування не так давно. Архетип Дон Жуана починає опановуватися з виходом геніального доробку О. Пушкіна «Кам'яний гість», згодом стає помітним у драматичній поемі «Дон Жуан» О. Толстого і знову відроджується у творчості поетів «срібного віку» (М. Гумільов, А. Ахматова, Марина Цветаєва, С. Єсенін, О. Блок, В. Брюсов та ін.).

Автори, які зверталися до Дон Жуана, завжди мали відбитки цього образу у власній біографії. Яскравим прикладом цього є М. Гумільов: «это был неисправимый романтик, бродяга, авантюрист, неутомимый искатель опасностей и сильных ощущений...» [4, с. 15]. У творчості поета помітна ціла концепція Дон Жуана: його життя на землі, роздуми про вічне, сенс життя, релігійність: «Схватить весло, поставить ногу в стремя // И обмануть медлительное время, // Всегда лобзая новые уста...» [5, с. 272] (сонет «Дон Жуан»), пригоди у наш час (п'єса «Дон Жуан в Єгипті»), пошуки ідеалу кохання та загибель (вірш

«Он поклялся в строгом храме»). Ліричний герой шукає ідеал вічного кохання, присягається *«перед статуей Мадонны, // Что он будет верен даме, // Той, чьи взоры непреклонны»* [5, с. 265]. Марнуючи своє життя, у старості Дон Жуан буде постійно жалкувати за втраченими можливостями, «власним я». Відповідно образ лovelаса в поезії М. Гумільова зовсім неоднозначний і суперечливий – постає то шукачем ідеалу (любові, щастя, способу життя), то втіленням концепції надлюдини, що протистоїть вульгарному світові. Його герой – розумний, відважний, гарний, спритний, а головне – дарує свою любов усім жінкам світу. Разом з тим Дон Жуан щиро вірить у те, що його любов зможе розфарбувати сірі будні, тому присвячує усього себе коханню.

Створений у світовій літературі образ Дон Жуана залишив читачам чимало загадок, таємниць, які намагаються осягнути великі люди сучасності. Про те, хто ж такий цей герой-коханець і чому підкорити жіноче серце для нього було задоволенням розмірковує Марина Цветаєва у циклі поезій «Дон–Жуан». Слова поетеси сповнені іронією та легким сумом, адже вона вболіває за головного героя, вважаючи, що глибоко у серці він самотній і страждає від того, що не може покохати по-справжньому: *«Не было у Дон-Жуана – Донны Анны!»* [7, с.340]. Цветаєва відмовляє своєму Дон Жуану, бо не допускає думки про те, що людина з такою репутацією може розкаятися і змінити свою життєву позицію. Вона заміняє пушкінську Донну Анну на Кармен, зводить їхні долі, щоб лovelас загинув від руки жінки: *«И падает шелковый пояс // К ногам его – райской змеи... // А мне говорят – успокоюсь // Когда-нибудь, там, под землей»* [7, с. 340]. Звідси – руйнівний характер кохання і водночас саме кохання визначає сутність. Підкорювач сердець постає нещасним, жіночним і зовсім безсилим. Його наївний ідеалізм – результат безпорадності і пошуки ідеалу стають марними: *«Ни гремящего фонтана, // Ни горячих звезд... // На груди у Дон Жуана // Православный крест»* [7, с. 341]. Проте помітно, що поетеса сама готова піддатися чарам цього чоловіка, бо серце її підкорене, хоча і суперечить здоровому глуздові: *«А пока – спокойно спите!.. // Из далеких стран // Вы пришли ко мне. Ваш список – // Полон, Дон Жуан»* [7, с. 342]. Лірична героїня постає перед нами то як мудра жінка, то як фатальна жінка Кармен, яка має однакову силу з лovelасом. Новаторство поетеси в першу чергу у тому, що Дон Жуан стає «віддзеркаленням» душі самої Марини Цветаєвої.

Зовсім інший Дон Жуан у поемі «Кроки Командора» О. Блока. Митець, як і О. Пушкін, пише трагедію, яка міститься насамперед у самотності головного героя. Поет по-своєму інтерпретує образ, у якому Дон Жуан зовсім не спритний, не красень і не підкорювач жіночих сердець. Він приречений на вічні муки, тінь власних переживань,

загострених емоцій. Герой чекає гостя, знаючи, що нікуди від нього не заховається і ніхто йому не допоможе. Його кімната порожня, холодна і темна, у приміщенні немає місця іншим відчуттям, окрім страху, самотності, відчаю, безнадії: *«Тяжкий, плотный занавес у входа, // За окном – туман...»*, *«Холодно и пусто в пышной спальне...»*, *«Жизнь пуста, безумна и бездонна!»* [1, с. 342]

Помітними є лейтмотиви вірша – мотиви сну, страху та ночі, які нагадують про швидкоплинність життя, неминучість і близькість смерті. Герой приречений. В останні хвилини Дон Жуан кличе свою загиблу кохану. Та даремно, нікому розділити його страх і самотність. Це і не дивно, Дон Жуан завжди самотній перед смертю. Він просить, щоб йому допомогли, підтримали і не відкинули у тяжку хвилину, але його крик безнадійний, про нього всі забули. Проте трагедія героя зовсім не у самотності, а в тому, що він не кається, а залишається вірним своїм переконанням.

Таким чином, у поезії «срібного віку» легендарний персонаж постає одним із «героїв-ідеологів» нового мистецтва, який розкриває свободу митця і особистості. Розуміння «романтичного ідеалу» розширюється, наповнюється новим змістом, котрий не обмежується коханням, він прагне щастя, пошуку істини і сенсу життя. Читачу вдається не лише спостерігати за тим, як модифікується образ у кожного з поетів, але й знаходити нові ракурси його трактування.

Створюючи свою інтерпретацію легенди про Дон Жуана, кожен художник слова бере участь у діалозі культур: він переосмислює попередній досвід письменників і створює новий образ, який розглядатиметься прийдешніми поколіннями. Кожен поет по-своєму трансформує характер Дон Жуана і наділяє його власним спектром людських якостей від веселого шукача пригод до привабливого романтика, проте зберігає його смислове ядро.

Список використаних джерел

1. Блок А.А. Стихотворения. Поэмы / А.А. Блок. – Ташкент: Укитувчи, 1986. – 528 с.
2. Веселовский А.Н. О методе и задачах истории литературы как науки / Веселовский А.Н. Историческая поэтика / А.Н. Веселовский. – Л.: Худож. литература, 1940. – 649 с. – С. 51.
3. Гайдин Б.Н. Вечные образы как константы культуры / Б.Н. Гайдин // Знание. – Понимание. Умение. – 2008. – № 2. – С. 241–245.
4. Голлербах Э. Из воспоминаний о Н.С. Гумилеве // Николай Гумилев в воспоминаниях современников / Э. Голлербах – М.: Вся Москва, 1990. 316 с. – С. 15.
5. Гумилев Н.С. Полное собрание сочинений: В 10 т. / Н.С. Гумилев – М.: Воскресенье, 1998. – Т. 1. Стихотворения. Поэмы (1902 – 1910). – 502 с.

6. Льницький М. Старі герої в новому одязі: [«Вічні образи» в сучасній українській поезії] // Вітчизна. – 1968. – № 11. – С.144–152.
7. Цветаева М.И. Избранные сочинения: В 2 т. – Т. 1. / М.И. Цветаева. Стихотворения. Поэмы. Драматические произведения. – М.: Литература, 1998. – 656 с.

Науковий керівник кандидат філологічних наук, доцент Т.В. Полежаєва

Е. Кобзарь
Белорусский государственный медицинский университет, Минск,
Беларусь

СМЫСЛ ИСИХИИ В РОМАНЕ Е. ВОДОЛАЗКИНА «ЛАВР»

Со времен средневековья до современности русская литература поэтизировала безмолвие как идеальный «язык для невыразимого», антиномию «изреченной мысли», «до-бытие» слова и его исход. Древнерусская литература, искавшая духовного окормления в христианстве, постигала феномен безмолвия в контексте традиции исихазма. Авторами таких текстов нередко были сами подвижники, в отличие от последующих поколений писателей и поэтов, обладавшие опытом аскетического безмолвия. В литературе конца XX – начала XXI веков поэтическое осмысление исихии наиболее ярко проявилось в лирике иеромонаха Романа (Матюшина), являющей образец особого духовно–художественного творчества. Проза представлена романами с агиографическим дискурсом: историческим – «Похвала Сергию» Д.Балашова и «неисторическим» – «Лавр» Е. Водолазкина. В рамках данного исследования остановимся на последнем тексте, не получившем должного освещения в литературоведении.

Уже в начале романа Водолазкин канонизирует Лавра как «несвятого святого» – старца, духовидца и целителя, не осознающего своей святости, как и подобает святому. Такая агиографическая ретроспектива объясняется провидением автора о судьбе героя, воплощением замысла творца о своем творении. Но лишь по мере духовного взросления, постижения своей греховности, причиняющей вред ближним, Лавр избирает путь подвижника. Как Рублев по версии Тарковского, он даёт обет молчания под влиянием внешних обстоятельств, сокрушаясь о гибели разбойника, которого погубил произнесённым словом.

Согласно святоотеческим трудам, уединение и внешнее молчание ещё не делают человека исихастом: подлинный смысл исихии – внутреннее безмолвие, отрешённость от помыслов через молитву. Мысли Лавра постоянно обращены к душе его возлюбленной Устины,

ради спасения которой он налагает на себя тяжелейшие подвиги, в том числе подвиг юродства. Молчание в данном случае становится «идеальным языком юродивого», способом коммуникации, и в первую очередь – обличения человеческих пороков. С вопросом о судьбе Устины герой доходит до Иерусалима, чрезмерно увлекаясь горизонтальным движением и забывая о том, что духовный путь подразумевает восхождение по вертикали, стремление к горнему Иерусалиму.

В образе его спутника, итальянского провидца Амброджо Флеккиа, пытающегося вычислить дату конца света, сконцентрирована идея об избыточности скитаний, знаний и даже откровений, если всё это не направлено на богопознание. Не достигнув Святого Града на земле, Амброджо мученически погибает в пустыне и достигает Града Небесного. В поисках ответов паломники устремляются к Богу, но истина открывается каждому лишь в той мере, в которой ведёт ко спасению.

Завершая земной путь, Лавр поселяется в пещере близ Кирилло-Белозерского монастыря, реальный основатель которого – преподобный Кирилл Белозерский был исихастом, посвятившим себя идеалам внутреннего монашества. Топос пещеры символичен: по истолкованию преп. Максима Исповедника, «пещера же есть сокрытость мудрости, [таящейся] в уме; оказавшийся в ней таинственно ощутит ведение, которое превыше [всякого] чувства; в ней, как говорится, обитает Бог» [1]. Дары и откровения, данные автором своему герою: дар прозревать болезни, исцелять наложением рук и молитвой, общение с ангелами и дикими животными, что в житийной литературе подразумевает владение «райским языком» – всё это несравнимо с обретением покоя: «Се покой мой в век века, zde вселюся» [Пс. 131: 14].

Понимание природы творчества также навеяно идеями исихазма: «...слово записанное упорядочивает мир. Останавливает его текучесть. Не позволяет понятиям размываться» [2, с.40]. Хотя воплощение слова ведёт к «овеществлению духовного смысла», исихасты видели в нём «таинственное отображение Боговоплощения» [3]. Переименование героя при каждом перевоплощении амплифицирует сакральную связь слова и образа, свидетельствует о внутреннем преображении и возводит Лавра к задуманному автором первообразу.

Список использованных источников

1. Преподобный Максим Исповедник. Главы о богословии и домостроительстве воплощения Сына Божия // Азбука веры. – Режим доступа: http://azbyka.ru/otechnik/Maksim_Ispovednik/ (26.02.2015). – Название с экрана.

2. Водолазкин Е. Г. Лавр : роман / Е. Г. Водолазкин. – М. : АСТ, 2014. – 440 с.

3. Святоотеческие сотницы // Азбука веры. – Режим доступа: <http://azbyka.ru/otechnik/books/10552/10> (26.02.2015). – Название с экрана.

Научный руководитель кандидат филологических наук, доцент
Н.Л. Блищ

Д. Кузнецова
*Белорусский государственный медицинский университет, Минск,
Беларусь*

ДУХОВНАЯ ТРАГЕДИЯ А.БЛОКА В ОЧЕРКЕ Б. ЗАЙЦЕВА «ПОБЕЖДЕННЫЙ»

Очерк «Побежденный» (1925) Бориса Зайцева вызвал немалую полемику в среде литературного Парижа. В нем дается сложная, действительно спорная оценка личности Александра Блока. Отчасти появление очерка было вызвано огромным потоком появившихся после смерти поэта в художественной, мемуарной литературе, публицистике воспоминаний о нем. Открывая очерком «Побежденный» книгу воспоминаний «Далекое» (1965), Борис Зайцев тем самым признавал значимость и обязательность, даже неизбежность Александра Блока для русской литературы и культуры.

Большую часть очерка Борис Зайцев отводит анализу поэмы «Двенадцать», исследуя причины ее появления и последствия ее для Блока. В факте ее появления Зайцев видит корень трагедии Блока.

«Двенадцать» разделила творческую интеллигенцию на два лагеря: одни в экстазе «кровавыми объятьями стали «обымать» и завопили – «Наш, наш!»; другие «отходили – некоторые резко, иные с грустью<...> такой поэт – и с ними!» Отношение к поэме Зайцев выразил в одной строчке: «К обычному в те дни свинцу на сердце Блок подвесил гиричку новую – своей поэмой» [1, с.214]. В искренности «Двенадцати» Зайцев, как и раньше, не сомневается, и потому пытается понять, почему появилась в итоге «поэма духоты», «безвоздушная» поэма. Именно такую оценку дал ей Зайцев. Вспоминает Зайцев тот факт, что устроив в Доме литераторов на выступлении Блока скандал, имажинисты кричали: «Мертвец! Мертвец!». Но описывается Александр Александрович в очерке как настоящий мертвец: «Лицо землистое, стеклянные глаза, резко очерченные скулы, острый нос...» [1, с.224]. И если до революции Блока окутывал туман, то теперь вокруг него лишь мрак, который все больше затягивает поэта. Тоска, тьма, мрак становятся доминантными категориями в описании состоянии Блока.

Творческая жизнь и окружение Блока виделось Зайцеву бездуховными, гниющими: «К среде отлично шел тонкий тлен его поэзии, ее бесплодность и разымчивость, негероичность. Блоку нужно было бы свежего воздуха, внутреннего укрепления, здоровья (духа)» [1, с.216]. Уместно в этом плане замечание А.В. Ярковой, которая указывает на проецируемое личное отношение не только к А. Блоку, но и к Петербургу (здесь стоит вспомнить о древнем и непрекращающемся соперничестве Москвы и Петербурга). Автор предлагает свои истоки трагедии Блока. «Нервно–возбужденная жизнь, полуйскусственный, полуйсестественный дурман» [1, с.213], окружавшие поэта, являются, по его мнению, основной причиной. Зайцев откровенно называет творческую интеллигенцию того времени «болотом», а Александра Александровича – крысоловом, вводя в контекст средневековую легенду. Это был период хаоса, метели в жизни Блока, он существовал в пространстве смерти. Вспомним, что именно в этот период своей жизни Блок тяжело переживал семейную драму, разочарование в идеях символизма. Искусственность всего происходящего выписывается и на важном для Б. Зайцева уровне цветописи. Иконописный голубой цвет, цвет истины и Бога, трансформируется в «голубевший электрический» свет, а затем и вовсе в серый: «Блок на сером и унылом листе газеты»; «тьма, пустота» [1, с.215]. Борис Зайцев отмечал и внешние перемены, с ним в то время происходившие: «Каким–то ветром все его шатало, он даже ходил как бы покачиваясь» [1, с.220]. Мы понимаем, что перед нами характеристика не только А. Блока. Борис Зайцев ставит оценку русскому модернизму в лице Блока, который для него являлся одной из самых ярких его фигур и неотъемлемой частью данного литературного процесса. Позже эту же мысль точно выразит В. Ходасевич в книге «Некрополь». Борис Зайцев изображает умирание одной конкретной личности на фоне умирания целой эпохи.

В православном сознании автора очерка разрушающую роль в личности самого Блока сыграло отсутствие Бога и веры в Него в жизни поэта. За некий существовавший духовный ориентир Зайцев принимает Прекрасную Даму, которую даже употребляет в одном ряду со словом «истина» для Александра Александровича: «...и вы вспомнили бы о Прекрасной Даме, вырвали б, раз навсегда, слова кощунственные. Вы бы дышали Истиной, она бы оживила вас» [1, с.225]. Неоднократно говорит писатель о потере Блоком своей Прекрасной Дамы («Беатриче у кабацкой стойки», «...Прекрасной Дамы давно нет, черти слопали ее» [1, с.219]) как потере некоей духовной опоры, которая и заставила сбиться с пути.

Важным символом в описании жизни Блока и его окружения того времени становится «воздух». В данном случае мы понимаем, что этот символ у автора является олицетворением духовного начала, атмосферы

свободного творчества. Сравним: «...Сыну художника, близкого Льву Толстому, выросшему в воздухе высшей культуры того времени»; «тут мирный воздух художества и той высокой культуры» и т. п. [1, с.216]. В русском языке слова «воздух», «дух», «душа» являются этимологически родственными. Воздух также находится в одном ассоциативном ряду с небом, а, следовательно, и с Богом. И именно «воздуха» не хватало, по мнению Зайцева, Блоку в то время: «Блоку нужно было бы свежего воздуха...», «В «Двенадцати» нет воздуха, ни света», «Он был уж тяжело болен. Но думаю, что не в одной болезни было дело. Заключалось оно в том, что не хватало воздуха» [1, с.221]. Б. Зайцев делает прямую ссылку на известное выражение, сказанное Блоком на Пушкинском вечере: «Поэт умирает потому, что дышать ему уже нечем... Пушкина убило отсутствие воздуха».

Композиция очерка Б. Зайцева «Побежденный» выстроена на противопоставлении жизни и творчества поэта до октябрьского переворота и после. А поскольку судьба поэта символизирует трагедию, постигшую Россию в 1917, то подразумевается и историческая параллель. Поэт до октября 1917 г. – «весенний мечтательный юноша, паж, поэт» [1, с.224], автор «Стихов о Прекрасной Даме»; поэт послеставший человек с «землистым лицом, стеклянными глазами, тяжелой походкой», автор «Двенадцати» [1, с.224]. Существует точка соприкосновения души и тела: глаза. Прекрасные голубые глаза Блока становятся сначала стеклянными, затем тусклыми и, наконец, вовсе мертвыми. «Сильный, почти трубный звук», раздававшийся в строках «Снежной маски» становится музыкой вестника надвигающейся катастрофы. Это повторяющееся сравнение становится средством для изображения поражения поэта. Он, по мнению Зайцева, побежденный.

Но, несмотря на все вышесказанное, Зайцев не может не согласиться с тем, что на Блоке лежала печать «избранничества». И вопреки оговоркам о том, что «не дано судить», Зайцев все же будто осуждает Александра Александровича за невозможность противостояния. «Хотелось бы, чтобы именно такой, которому дано не скупое, выдержал бы, пришел к Истине, победил. А он не выдержал. Жизненный бой проиграл. И побежден» [1, с.228]. Автор видит трагедию Блока в том, что отдался воле судьбы, в том, что позволил вовлечь себя в «вихри» времени, в том, что не удержался на ногах.

Истоки трагедии поэта Б. Зайцев видит в отсутствии в нем Бога и утраты нравственных ориентиров (коим для Блока в свое время являлась Прекрасная дама). Фиксируя постепенное тление, разложение внутри символистского круга, он в центр этого круга помещает фигуру Блока, как яркий пример безволия перед лицом судьбы. Автор называет это «болезнью духа». В лице Блока Зайцев дает отрицательную характеристику модернизму. Писатель вводит в повествование

оппозицию «воздух–духота» для характеристики не только личности поэта и его творчества (поэмы «Двенадцать»), но и культурной жизни того периода.

Список использованных источников

1. Зайцев, Б.К. Сочинения: в 3 т. / Б.К. Зайцев. – Москва: Худ. Литература: Терра, 1993. – 3 т.

Научный руководитель кандидат филологических наук, доцент
Н.Л. Блищ

Д. Куликова

*Московский государственный университет имени М.В. Ломоносова,
Россия*

НАБОКОВСКАЯ «ОФТАЛЬМОЛОГИЯ»: ХАРАКТЕРОЛОГИЧЕСКИЕ ФУНКЦИИ МОТИВА СЛЕПОТЫ

Романы В.В. Набокова «Камера обскура», «Король, дама, валет» и «Отчаяние» объединяет не только общность материала, но и то значение, которое в них имеют мотивы визуального восприятия мира. Слепота в романах может быть представлена как буквально, так и рядом вариаций ассоциативно связанных со слепотой мотивов. Слепота как мотив вбирает в себя такие явления, как оптическое удвоение, искажение изображения, избирательность зрения того или иного героя, иллюзорное восприятие некоторых фактов действительности.

Физическая близорукость может быть метафорой слепоты нравственной. Франц из романа «Король, дама, валет» вступает в семью своего благодетеля-дяди, потеряв очки – физическая неспособность разглядеть мир вокруг перерастает в разрушение внутренних представлений о добре и зле.

Также значимой является корреляция зрительных и творческих способностей героя. В романах можно довольно ясно проследить такую закономерность: каждый из героев, который оказывается неспособен к визуальному восприятию мира, претендует на причастность миру искусства. Герман считает себя талантливым писателем, способным к сочинительству не только в масштабах литературы, но и жизни. И в то же время его отличает совершенно особая «болезнь»: в его представлении лица людей дwoятся, он не может воспринять визуально человека в его уникальности, без проведения аналогии с двойником.

Каждого персонажа можно охарактеризовать как «зрячего» или «незрячего», как создающего зрительные иллюзии или ставшего жертвой ослепления того или иного рода.

Поэтику Набокова в принципе отличает значимость визуальных

образов, именно с этих позиций трактуют большинство его произведений. Острый глаз, внимательный к деталям, – это то, что должно выделять поэта среди других людей, и именно этого лишены герои анализируемых в докладе романов. Острый глаз – то, чего лишены «ослепленные» герои. Некоторые из них претендуют на то, чтобы считаться людьми талантливыми, однако именно «слепота» становится препятствием для их творчества: двоение в глазах Германа приводит к тому, что его преступление, задуманное как «шедевр», посредственно.

Представляется возможным рассматривать как взаимосвязанные две категории: слепоту героя и его способность к творчеству, а такое соседство характеристик персонажей воспринимать как один из важных маркеров этики и эстетики писателя.

Научный руководитель доктор филологических наук, профессор
А.В. Леденев

С. Лещенко

Днепропетровский университет имени Альфреда Нобеля, Украина

ПОЭТИКА ЗАГЛАВИЯ КАК КОМПОНЕНТ ХУДОЖЕСТВЕННОЙ ФОРМЫ ЛИТЕРАТУРНОГО ПРОИЗВЕДЕНИЯ

В последнее время научные исследователи активно интересуются проблемой заглавия художественного произведения. Этой проблеме посвящены работы В.М. Безрукова, А.А. Вербина, М.И. Гореликовой, Ф.М. Горленко, Т.Е. Янко, С.С. Петровской и др.

Заглавие – это один из важнейших элементов смысловой и эстетической организации художественного текста, поэтому выбор заглавия произведения – одна из труднейших задач автора. На выбор заглавия могут влиять различные обстоятельства, связанные с личной и общественной жизнью, а также редакторы, издатели, цензоры.

С.Д. Кржижановский определяет заглавие как *ведущее книгу словосочетание, выдаваемое автором за главное книги*. То же определение дает В.П. Григорьев, называя заглавие *чудовищно уплотненной аббревиатурой текста*. С. Кржижановский, автор книги-исследования «Поэтика заглавия», даёт ещё одно оригинальное определение заглавию: «Десяток-другой букв, ведущих за собой тысячи знаков текста, приятно называть заглавием. Слова на обложке не могут не общаться со словами, спрятанными под обложку». Развивая эту мысль, Кржижановский считает, что книга разворачивает смысл заглавия на протяжении всего текста. Подобно тому, как растение в процессе роста множится листьями, так и заглавие постепенно

раскрывается в книгу: «...книга и есть – развернутое до конца заглавие, заглавие же – стянутая до объема двух–трех слов книга».

Какова же основная функция заглавия?

Безусловно, подготовить читателя к тому, о чем пойдет речь в книге, которую он держит в руках. Заглавие может соотноситься с темой, проблемой, сюжетной перспективой, персонажами, указывать на интертекстуальные связи произведения.

Кроме подготовки читателя к восприятию произведения, заглавие традиционно выполняет следующие функции:

- номинативную, т.е. объединяет все заголовки глав;
- информативную, т.е. информирует читателя о тексте;
- разделительную, т.е. заглавие выделяется из текста шрифтом, цветом, расположением;
- экспрессивно-апеллятивную, т.е. заглавие может раскрывать авторскую позицию, психологически готовить читателя к восприятию текста;
- рекламную, т.е. привлечение внимания читателя.

Рассмотрим основные подходы к классификации заглавий. В основу классификации может быть положено соотношение заглавия с компонентами произведения:

- тематическим составом и проблематикой
- сюжетом
- системой персонажей
- временем и местом действия (описания).

В соответствии с этим выделяются следующие типы заглавий:

1) заглавия, представляющие основную тему или проблему, отображенные автором в произведении. Понимание темы, заявленной в заглавии произведения, может существенно расширяться по мере развертывания художественного текста, а само заглавие приобретать символическое значение. Например, «Преступление и наказание» Ф.М. Достоевского, «Война и мир» Л.Н. Толстого, «Ярмарка тщеславия» У. Теккерея;

2) заглавия, задающие сюжетное развитие произведения. Их можно условно разделить на две группы: представляющие весь сюжетный ряд (фабульные) и выделяющие важнейший с точки зрения развития действия момент (кульминационные). Например, «После бала» Л.Н. Толстого;

3) персонажные заглавия, значительная часть которых сообщают о национальности, родовой принадлежности и социальном статусе главного героя. Например, «Джейн Эйр» Ш. Бронте, «Королева Марго» А. Дюма.

4) заглавия, обозначающие время и пространство. Помимо названий времени суток, дней недели, месяцев, время действия может

быть обозначено датой, соотносимой с историческим событием. Например, «Чорна рада. Хроніка 1663 року» П. Кулиша.

5) заглавия, содержащие оценку главного героя обществом. Например, «Идиот» Ф.М. Достоевского.

Научный руководитель доктор филологических наук, профессор
А.А. Степанова

А. Орел

Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля, Україна

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ РЕАЛІЗМУ У ФРАНЦУЗЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ ПЕРШОЇ ПОЛОВИНИ ХІХ ст.

Проблема розвитку різноманітних літературних напрямків завжди була актуальною, адже кожний з них на початку свого розвитку запозичує певні риси від попереднього напрямку. Реалізм не є винятком. Дослідженням реалізму займалася велика кількість літературних критиків та науковців, таких як Д. Затонський, Н. Ференц та багато інших. Пропоную розглянути деякі особливості даного літературного напрямку.

Реалізм – літературний напрямок, головною метою якого є правдиве відтворення життя у всій сукупності його проявів. У своєму розвитку він пройшов два періоди, кожний з яких має певні особливості. Розглядаючи два напрямки – романтизм і реалізм – не можна точно сказати, що коли закінчився романтизм, то почався реалізм. Саме тому I етап французького реалізму характеризується синтезом романтичних і реалістичних тенденцій.

Вплив романтизму суттєво присутній у багатьох творах письменників-реалістів. Читаючи реалістичні твори, можна помітити використання авторами фантастичного елемента, який є характерним для романтичного напрямку. Але використовуючи даний прийом, реалісти не забувають і про реальність, піднімаючи соціальні, економічні, моральні проблеми.

Утверджується новий літературний напрямок, а отже з'являється новий тип героя – типовий герой у типових обставинах, збірний образ, який зібрав найбільш характерні риси того чи іншого покоління в той чи інший час в будь-якій країні. Такий тип героя безсумнівно став новим у літературному процесі, але його поєднувало дещо з романтичним героєм, а саме те, що обидва героя протиставляють себе суспільству, ніби боряться із ним. Але поява нового типу не означала повне зникнення старого. Реалісти продовжують активно використовувати у своїх творах і виключного героя у виключних обставинах, який був характерний для романтизму.

Дуже важливою рисою, запозиченою від романтичної літератури, є психологізм літературного твору, тобто зображення письменником внутрішнього світу героїв: повне, проникливе і скрупульозне зображення почуттів і переживань, акцентування уваги саме на точному аналізі психології людини. Але реалістичний психологізм суттєво відрізняється від романтичного. Реалісти прагнули відтворити внутрішній світ своїх героїв, оскільки вважали, що без цього неможливо мотивувати або пояснити їх вчинки.

З появою реалізму з'являється поняття «середина», яке замінює романтичне поняття «місцевого колориту». Це нове поняття давало уяву про різницю між класами в суспільстві, рівень благополуччя, специфіку виховання людини в тому чи іншому стані. В реалістичних творах можна чітко простежити вплив середина на характер героя, тобто залежність героя від середина, в якій він живе, на відміну від романтичного героя, характер якого формує автор.

Таким чином стає зрозуміло, що новий літературний напрямок – ще не означає нові риси. Письменники створюючи нове, не забувають про старе, і продовжують активно використовувати риси попереднього напрямку.

Науковий керівник доктор філологічних наук, професор А.А. Степанова

Е. Полишко

Днепропетровский университет имени Альфреда Нобеля, Украина

ЭСТЕТИЗМ В ТВОРЧЕСТВЕ ОСКАРА УАЙЛЬДА

Тема естетизма О. Уайльда весьма актуальна, в особенности тем что, как известно, именно он вошел в историю мировой литературы как «волшебника прекрасных манер». Но прежде, стоит рассмотреть, что же такое эстетизм.

Эстетизм возник в Европе в XIX веке. Это литературное движение отражает преобладание эстетических ценностей над этическими и социальными проблемами. Г.В. Кузнецов, исследователь английской литературы, считал изящество, иронию, пристрастие к манерности и стилизацию характерными чертами эстетизма. Он утверждал, что данное явление берет свои корни в романтизме и представляет собой реакцию на викторианскую эпоху. По мнению Кузнецова, эстетизм, в своем широком смысле, является признанием красоты абсолютной, высшей ценностью, а наслаждение ею – смыслом жизни, другими словами это культ прекрасного как в искусстве, так и в жизни.

Основные положения эстетической программы, которые сформулировал Оскар Уайльд, содержатся в одной из его лекций

«Возрождение английского искусства» (1882). Именно в ней он впервые разработал теорию «чистого искусства», чье название послужило в дальнейшем жизненным кредо эстетов. Писатель выделил такие положения как:

- Мысль эстета – это постоянное движение, поиск, мгновенное столкновение разума и сердца.
- Искусство не должно преследовать определенные цели, так как оно направляется само на себя.
- Основу эстетизма составляет утверждение независимости красоты и ее основного вместилища – искусства от морали, политики, религии, других форм духовной деятельности.
- Воспитание добра не является задачей эстетизма, так как искусство безразлично нравственного и безнравственного.
- Высший критерий для произведения искусства – это совершенство его форм.

Применение эстетическая теория получила в более поздних трактатах, написанных в излюбленной для О. Уайльда форме диалога-парадокса: «Перо, полотно и отравы» (1889), «Упадок искусства лжи: протест» (1889), «Критик как художник» (1890).

Научный руководитель доктор филологических наук, профессор
А.А. Степанова

Айгюн Акиф гызы Рустамова
Бакинский государственный университет, Баку, Азербайджан

ХАРАКТЕРИСТИКА ПРОТИВНИКОВ РЕСПУБЛИКАНСТВА В ПРОИЗВЕДЕНИЯХ НА ТЕМУ НАЦИОНАЛЬНО- ОСВОБОДИТЕЛЬНОЙ БОРЬБЫ

В произведениях турецких писателей начала XX века главенствующее место занимает национально-освободительная тема. Например, в романе «Чужой» («Yaban»), ставшем «притчей во языцех», Якуп Кадри затронул тему освободительной борьбы посредством описания воображаемой деревни. Несмотря на то, что основной темой является жизнь интеллигенции и народа, национальная борьба присутствует в каждом эпизоде романа. Правда, в этом произведении отсутствует непосредственное вмешательство анатолийского крестьянина в национально-освободительную борьбу, однако во всех событиях, происходящих в романе, чувствуется влияние, приведшее к этой борьбе.

Более широко описана освободительная борьба в другом романе Я. Кадри, который называется «Анкара» («Ankara»). В этом произведении особо отмечается важность этого города, анализируются

политическая цель и стратегическое значение событий, происходящих в нем, акцентируется роль национального лидера. В отличие от произведения «Чужой» («Yaban»), в романе «Анкага» народ больше симпатизирует кемалистам [5, с. 57]. Сельма приезжает в Анкару и видит резиденцию Ататюрка, и в тот же момент у нее начинает проявляться интерес и уважение к сторонникам республиканства. В разгар борьбы за независимость Сельма, не задумываясь, идет на фронт, устраивается медсестрой в госпитале Эскишехира, вскоре сменив его на госпиталь Джебеджи. В произведении «Давняя болезнь» («Eski hastalık») Я. Кадри уверяет своих читателей, что героем освободительной борьбы является народ, внесший свою лепту в общую победу [4, с. 89].

По сюжету романа можно определить, что часть событий национально-освободительной борьбы развивается в Стамбуле, распространившись затем в Анатолии, другая же часть происходит непосредственно в Анатолии, где собственно и происходят основные перипетии произведения. Объединение народа во имя свободы – таков лейтмотив этого романа.

Политическая идеология того времени нашла свое отражение в прозе национально-освободительной борьбы. В образцах этой прозы армия и народ представлены как единое целое. В произведениях же позднего периода (1950–1980, 1980–2000 гг.) народ стоит на втором плане. В таких произведениях, как «Огненная гимнастерка» («Ateşten Gömlek»), «Обрученные» («Nişanlılar»), «Герпеливая боль» («Dinmez Ağrı»), «Только возвращаюсь» («Yalnız Dönüyorum»), «Звезда Дикмена» («Dikmen Yıldızı»), «Чужой» («Yaban»), «Анкара» («Ankara»), «Обреченные на землю» («Toprak Mahkumları») Мустафа Кемаль Ататюрк изображается как легендарная личность, абсолютный лидер национально-освободительной борьбы. Его общественная и личная жизнь были представлены как пример, достойный подражания. Народ всецело поддерживает Ататюрка. В прозе 1920–30-х гг. Анкара и национально-освободительная борьба выступают как тождественные понятия, другими словами, художественные образы Анкары и Ататюрка отображены как единое целое [1, с. 35]. В турецкой прозе 20–30-х гг. XX века, иначе известных как период Ататюрка, показаны, нескрываемое чувство ненависти к врагу, незабываемая речь Ататюрка, любовь к лидеру, а также жгучая боль потери солдат. Авторы, описывающие эти события, сами участвовали в них, поэтому они отображали их более ярко и эффективно, а выражения – более впечатляюще и убедительно. Например, в романах Халиды Эдип, Якуба Кадри и Решата Нури изречения Ататюрка были на переднем плане.

Анкара, идеализируясь, стала символом национально-освободительной борьбы, так и маяком надежды свободолюбивцев. В

20–30-е гг. Анкара была представлена в прозе как «обетованная земля» для патриотов, где в отличие от Стамбула почитаются национальные ценности, традиции и обычаи. В некоторых же произведениях Анкара является лишь мечтой героев, местом, куда они не могут попасть (например, романы «Мы люди» («Biz İnsanlar»), «Содом и Гоморра» («Sodom v Gomora») и др.

В прозе указанного периода Инеболу и Эджевит изображены как основные отправные точки для желающих поехать в Анатолию. Для информации добавим, что Инеболу является городом-портом, принадлежащим к местности Кастамону побережья Черного моря, и находящийся приблизительно в 600 км от Стамбула. В период национально-освободительной борьбы оказанная Советской Россией военная помощь поставлялась кемалистам посредством именно этого порта. Несмотря на то, что греки бомбардировали Инеболу в июне 1921 года, они не смогли взять его: «Прощайте» («Allahaismarladık»), «Обрученные» («Nişanlılar»), «Терпеливая боль» («Dinmez ağrı»), «Обреченные на землю» («Toprak mahkumları») и др. Героиня романа «Анкара» («Ankara») Сельма ханум и ее супруг приезжают в Анкару через порт Инеболу. В произведении «Звезда Дикмена» («Dikmen Yıldızı») Инеболу описывается как место, где к Йылдыз возвращается здоровье. В произведениях отсутствует образ Стамбула, герои произведений этого типа присоединяются к освободительной борьбе непосредственно из Анатолии.

Например, в романе «Убейте блудницу» («Vurun Kahreye») невежественные и грубые жители безымянного села Анатолии оказывают солдатам Кува-и миллие сопротивление. Реакционные силы состояли из духовенства, богачей и местных господ. Пользуясь невежеством народа, они настраивают его против солдат. В центре событий данного романа стоят патриотка Алия, Кувваджи Тосун Бек, Узун Гусейн и священнослужитель Гаджи Феттах Эфенди. Греки при поддержке других государств захватывают село. Алия начинает выуживать нужную информацию для Кува-и миллия от влюбившегося в нее вражеского командира Дамьёнуса. Освободив от оккупации село, сельчане линчуют Алию, обвинив ее в безнравственности. Свое название произведение получило от эмоциональных выкриков и выражений сельчан. Если в произведении «Трудная ситуация» («Ateşten gömlek») писательница Халиде Эдип изобразила общество, сражающееся против врага, то в романе «Убейте блудницу» («Vurun Kahreye») она показала жителей безымянного села как противников Кува-и миллия. Сельчане действовали совместно с греками [7, с. 30–35].

Сельчане не понимают Кува-и миллия, они действуют под подстрекательством Гаджи Феттах Эфенди. Алия пытается пробудить в жителях чувство патриотизма, призывая их не поддаваться

провокациям. Гаджи Феттах Эфенди совместно с Узун Гусейном ведут переговоры с греками, утверждая, что сделают все возможное для них, донося им от Кува-и милли. По сравнению с романом «Убейте блудницу» («Vurup Kahreye»), произведение «Грудная ситуация» («Ateşten Gömlek») производит более глубокое впечатление с идеологической точки зрения. В произведении на передний план выдвинута не хроника освободительной борьбы, а действия представителей духовенства, угрожающих республике. Похожий сюжет встречается и в произведении Р. Нури «Зелёная ночь» («Yeşil gece»). По мнению Р. Гюлендама, «Зелёная ночь» – это роман, посвященный религиозной теме [4, с. 67].

В романе «Зелёная ночь» («Yeşil gece») описываются приключения юноши, который, получив образование в медресе, а затем в педагогической школе, ведет борьбу с реакционными силами в одном из сел области Эге. Роман, отражающий напряженный период освободительной борьбы, посредством художественного слова раскрывает положение и проблемы того периода. Образ героя романа Шахина ходжи охарактеризован весьма убедительно. Рано осиротев, Шахин ходжа был вынужден зарабатывать на жизнь, занимаясь пастушеством в деревне [3, с. 41].

За годы учебы в медресе, куда он поступил по настоянию матери, Шахин не смог понять мысль о бессмертии души. И он продолжает свое обучение в светской школе. По ее окончании, юноша получает направление в село Сарыова, что на побережье Эгейского моря. Эта была типичная деревня того периода, где царствовали невежество и нищета. Шахин ходжа был направлен в школу Эмир Деде старшим преподавателем. Некоторые учителя были недовольны приездом Шахина в Сарыова. При каждом удобном моменте они пытаются помешать ему. Сельчане не одобряют это. Эйюп ходжа еще больше подстрекает жителей. Один из родителей учащегося в медресе малолетнего ребёнка приглашает Шахина ходжу в гости. Ребёнок был хафызом, вызубрившим Коран. Несмотря на то, что Шахин ходжа предупреждает о серьёзной болезни ребенка, ему никто не верит, и через три дня ребенок умирает. Отец ребенка приводит другого сына в медресе и хочет, чтобы он тоже стал хафызом. Шахин ходжа не советует ему делать этого.

Родитель объясняет, что поступает так от безысходности: у них тяжелое материальное положение, и они надеются, что смогут содержать семью за счет этого ребенка. Шахин ходжа принимает ребенка в школу. Он советует отцу взять у врача справку о состоянии здоровья ребенка. Сельчане жалуются на Шахина ходжу, поговаривают, что он, мол, является врагом религии. Однако у врачей невозможно получить справку подобного содержания. В священной гробнице

Кялами Баба села Сарыова происходит пожар. Все жители утверждают, что пожар в гробнице произошел по вине учителя медресе Мехмет Нихата Эфенди, пристрастившегося к спиртному. И его арестовывают.

После долгих стараний Шахину ходже удается доказать, что настоящий преступник – это сын самого Кялами Баба. Авторитет Шахина ходжи растет. Во время греческой оккупации он показывает себя сторонником греков, передавая нужную информацию командованию армии освободительной борьбы. После того, как село освобождается от оккупации, Шахин ходжи меняет место своей работы. Спустя 10 лет он вновь навещает село Сарыова. Он идет в школу, где некогда работал старшим преподавателем, и когда представляется, ему говорят, что помнят его как учителя, работающего на греков. Все сельчане считают его предателем. Шахин ходжа расстраивается, но в то же время он рад укреплению республики. Смысл романа заключается в том, что человек может одержать победу за счет своей воли даже в самых тяжелых условиях. Такие образы, как Шахин ходжа, Расим, Дели Неджип, Эйюп ходжа, Мехмет Нихат Эфенди, Зухдю Эфенди, Тьквешли Джабир бек и комиссар Казым являются типичными для своего времени.

Среди произведений, посвященных освободительной борьбе, роман «Чужой» («Yaban») Якуба Кадри отличается своеобразием. Шейх Юсуф ага является главным героем этого произведения, он ежегодно посещает деревню, где его уважают Салиха ага и другие жители, и его поведение отличается от поведения господ из романа «Зелёная ночь» («Yeşil gece»).

Основной темой романа «Чужой» («Yaban») Якуба Кадри является тема разобщенности интеллигенции и народа. По мнению сельчан, человек, выросший и получивший образование в городе, затем приехавший в деревню работать, всегда будет для них чужим. Как известно, после освободительной борьбы, для доказательств гнета и пыток были созданы специальные исследовательские группы. Якуп Кадри, находясь в составе одной из таких групп, написал роман «Чужой» («Yaban»). Произведение было создано на основе личных воспоминаний автора. Дневник героя произведения Ахмет Джелала послужил материалом для романа. Во вступлении произведения писатель указывает, что проводя исследования среди развалин и окаменевших человеческих костей в группе «Tediqiq-i mezalim», он нашел изорванную и сгоревшую по краям тетрадь, благодаря которой и появилась эта книга.

В романе Я. Кадри «Чужой» («Yaban») отражены любовь, душевная боль, моральное расстройство, столкновение индивида с обществом и противоречие традиций с новшеством. Известно, что во втором периоде своей литературной деятельности Я. Кадри обратился

к концепции «творчество для народа». В это время его все больше занимали трагические последствия войны. Как в первом, так и во втором периоде своего творчества писатель старался быть реалистом, и в какой-то мере ему это удавалось. Во время правления султана Абдульхамиды писателям запрещалось путешествовать по стране, поэтому события, описываемые авторами, развивались в основном в Стамбуле (например, как в произведениях представителей течения «*edebiyat-ı cedide*») («новая литература»).

Я. Кадри же не ограничивался одним Стамбулом и переносил события на всю Анатолию. В его произведениях ощущалось сильное влияние европейских мыслителей на интеллигенцию. В первый период творчества он был даже противником принципа упрощения языка. У Я. Кадри был свой взгляд на происходящие события, что порой придавало им субъективную оценку. Эти особенности исходят из личностных качеств писателя. Изображенные в произведении жители деревни далеки от национального мышления и самопознания. Непрерывающиеся войны окончательно изнурили народ. Для них уже было не важно, кто оккупирует деревню. Сельчане просто заняты своим каждодневным трудом. Они также отказываются от участия в национально-освободительной борьбе, поверив в розданные греками листовки пропагандистского характера. Уважаемый жителями Шейх Юсуф вроде бы раскрывает им истинную подоплеку войны [2, с. 121], а Салих ага объясняет цель вражеских самолетов [2, с. 150].

Так же, как и в произведениях Халиды Эдип «Убейте блудницу» («*Vurun Kahpeye*») и Р. Нури «Зелёная ночь» («*Yeşil Gece*»), в романе «Чужой» («*Yaban*») критикуются сельчане, поддерживающие греков. По мысли Я. Кадри, жителей на это подстрекали богачи и духовенство. Хотя в романе Халиды Эдип «Сын Зейно» («*Zeynonun oğlu*») тема напрямую не связана с национально-освободительной борьбой, автор показывает господ, которые не поддерживают государство, духовенство, ненавидящее Кува-и миллия, и жителей, отвернувшихся под их подстрекательством от государства во время восстания Шейх Саида после объявления республики на Юго-Востоке [6, с. 3].

Как видно, в отличие от первой группы, в произведениях второй группы говорится о людях, действующих против государства, и особо отмечается то, что в те годы далеко не все были кемалистами. В этих произведениях духовенство было показано как враг представителей Кува-и миллия и сторонников национально-освободительной борьбы.

Список использованных источников

1. Aka Gündüz. Dikmen Yıldızı, Semih Lütfi Kitabevi / Aka Gündüz. – İstanbul: KONU: ROMAN, 1998. – 245 s.

2. Yakup Kadri Karaosmanoğlu. Yaban, İletişim Yay / Yakup Kadri Karaosmanoğlu. – İstanbul: İletişim, 2001. – 358 s.

3. Reşat Nuri Guntekin. Yeşil Gece / Reşat Nuri Guntekin. – İstanbul: KONU: ROMAN, 1986. – 231 s.
4. Ramazan Güendam. «Türk Romanında Dine ve Din Adamına Bakış», Hece Dergisi. Türk Romanı Özel Sayısı. – S. 65 / 66 / 67. – Mayıs / Haziran / Temmuz 2002. – S. 303–312.
5. Ahmet Kıymaz. Romanda Milli Mücadele / Ahmet Kıymaz. – Ankara: Akçağ Yayınları, 1991. – 589 s.
6. Halide Edip Adıvar. Zeyno'nun Oğlu / Halide Edip Adıvar. – İstanbul: İletişim, 1984. – 457 s.
7. Halide Edip Adıvar. Vurun Kahpeye, Özgür Yay. – İstanbul: İletişim, 2006. – 534 s.

В. Самойленко

Дніпропетровський університетімені Альфреда Нобеля, Україна

ХУДОЖНІ ФУНКЦІЇ ПЕЙЗАЖУ

Пейзаж – особливий вид композиційного твору, образ природи, навколишнього світу, може бути внутрішнім та зовнішнім портретом людини. У творі може виступати, як його невід’ємна частина, а може слугувати фоном для опису якихось подій чи змін.

Значення пейзажу та його зміст змінювались на основі переходу від однієї епохи до іншої, від покоління до покоління. Зараз автори почали віддавати пейзажу велику роль, і завдяки цьому він стоїть на одному місці з образом людини. Завдяки цим змінам образи навколишнього середовища почали ставати більш яскравими та насиченими.

Існує декілька функцій пейзажу, які залежать від стилю та жанру написаного твору. Виділяють: функцію сюжетного мотивування, де зміни погоди, її особливості дуже важливі, бо вони можуть направити події в той чи інший напрямок. Форма психологізму втілює усі ті переживання, які несе на собі персонаж, показує читачам його внутрішній стан. Пейзаж може виступати, як форма присутності автора, у цьому випадку читачі мають змогу прослідкувати точку зору автора за допомогою пейзажу, його бачення навколишнього світу. Одна з головних функцій – зображення часу та місця подій. Автор може не говорити про те, у якому році та де відбувається подія, але книголюб може здогадатися по описам місцевості, або у назві твору, яка слугує підказкою.

Існує багато відмінностей від того чи іншого жанру твору, де змальовується пейзаж. Наприклад в драмі пейзаж має мале навантаження, а в епічних творах є багато можливостей для створення та його розширення.

У літературі є велика кількість деталей, які є частиною художніх творів. До них відносяться: пейзажна картина, пейзажна деталь, пейзажні замальовки, пейзажний штрих та інші. Саме завдяки цьому майстри слова створюють чудові описи природи, додаючи до цих деталей епітети, метафори, повтори, паралелізм та інші засоби, через яких створюється бездоганна гама пейзажу.

Також описи природи відрізняються за тематикою. Вони можуть бути сільськими та міськими, екзотичними, урбаністичними (мати опис міст або вулиць), лісовими, маріністичними (опис моря), степовими, гірськими та іншими. Саме через таку насичену тематику пейзажі мають властивість відрізнятися один від іншого.

В наш час автори прагнуть якнайглибше побачити зміни у природі, викласти їх бездоганними на папері, та донести їх так, щоб читач відчув усе, що відбувається в творі, нібито він сам живе у тому світі та бачить усе своїми очами.

Науковий керівник доктор філологічних наук, професор А.А. Степанова

П. Тімошенко

Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля, Україна

ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ АЛЬБЕРА КАМЮ

Культура Франції ХХ століття була щедра на особливих письменників, які успішно змогли поєднати в своїх роботах філософію і словесність. На мою думку, до них повинен відноситись і Альбер Камю.

Альбер Камю є найпоказнішою фігурою для визначення характеру сучасного модернізму.

Кожна чергова книга Камю була неповторна, навколо неї кипіли пристрасті. І це можна зрозуміти, він у своїх роботах торкався проблем людського існування, намагався відшукати відповідь на злободенні питання Всесвіту.

Ім'я цього дивовижного письменника було напівзабороненим. Це можна пояснити, його творчість на думку літературознавців, не відповідала стандартам суспільства і була спрямована проти нього. Особливо претензії були пред'явлені до передвоєнного циклу, який сам письменник назвав «Абсурд».

Абсурд і самогубство – проблеми, які цікавили письменника в його творчості. Камю загострює питання про порядок і хаос в думках і житті.

Камю перетворив абсурд на фундаментальне поняття своєї філософської системи.

На думку Камю, абсурд є фундаментальною проблемою буття. Письменник визначає, що абсурдним не є ні людина, ні світ – абсурд

виникає у їхній взаємній присутності через те, що це є «метафізичний стан людини в світі».

Якщо порівнювати Камю зі Сартром, то Камю не хотів відтворювати повсякденне життя. Камю не цікавить побут, який відтворюють художники-реалісти.

Відмінність А. Камю від інших філософів, полягає в тому, що абсурд у Камю розглядається не як висновок, а як початок роздумів. Філософ прагне не тільки констатувати факт абсурду, а саме наслідки, до яких він призводить. Але Камю намагається знайти вихід зі стану абсурду. Таким виходом з абсурду став бунт.

Концепція абсурду А. Камю є цілісною при розгляді всіх творів циклу, вони взаємопов'язані між собою, так само як і цикли в творчості Камю. Твори другого етапу творчості Камю, мають назву «Бунт», він і є логічним завершенням циклу «Абсурд».

Твори А. Камю досить своєрідні, далекі від романтичної класики, відзначаються непередбачуваністю своїх героїв, носять філософський характер. Можна сказати, що походять на самого автора: Альбера Камю.

Науковий керівник доктор філологічних наук, професор А.А. Степанова

І. Ткаченко

*Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки,
Луцьк, Україна*

ЧАСОПРОСТІР ДОМУ ТА ЙОГО СМИСЛОТВОРЧА ФУНКЦІЯ В РОМАНІ З. НАЛКОВСЬКОЇ «GRANICA» ТА РОМАНІ М. ЛЕСКОВА «СОБОРЯНЕ»: КОМПАРАТИВІСТСЬКИЙ ВИМІР

Концепт ¹ *Дому*, передусім виражений у своєму часопросторі, посідає одне із центральних місць у художньо-філософських концепціях письменників світової літератури, зокрема європейської. Тільки в ХХ ст. в літературі з'являється низка творів, в яких слово *дім* виноситься в заголовок. Це п'єса Б. Шоу «Heartbreak House» («Дім, де розбиваються серця», 1919), поема О. Твардовського «Дом у дороги», романи Ф. Абрамова «Дом», Ю. Трифонова «Дом на набережній»,

¹ Використовуючи поняття *концепт*, будемо керуватися тим змістом, який йому надають Д. Лихачов [див. детально: 3] і Є. Кубрякова [4]. Д. Лихачов під поняттям *концепт* розумів «свого рода алгебраическое выражение значения, которым человек оперирует в своей письменной речи» [6, с. 6]. Коротка загальна характеристика такого розуміння поняття *концепт* представлена Є. Масловою, яка писала, що обоє дослідники вважають, що «концепт не непосредственно возникает из значения слова, а является результатом столкновения значения слова с личным и национальным опытом человека. Таким образом, концепт служит посредником между словами и действительностью» [5, с. 6].

3. Налковської «Dom nad łąkami» («Дім над лугами», 1925) і «Dom kobiet» («Дім жінок», 1930), Г. Белля «Haus ohne Hüter» («Дім без охоронця», 1954) та ін. І навіть тоді, коли назва художнього твору не вказує безпосередньо на концепт *Дому*, він все ж присутній в його внутрішній структурі. Тут можна назвати «Buddenbrooks» («Буденброки», 1900) Т. Манна, «Noce i dnie» («Ночі і дні», 1932 – 1934) М. Домбровської, «Wo warst du, Adam?» («Де ти був, Адаме?», 1951) Г. Беля, кіносценарій «Поема о море» О. Довженка², «Dolina Issy» («Долина Ісси», 1955) Ч. Мілоша, «Granica» З. Налковської та ін.

Зазначимо, що у світовій та польській літературі мотив *Дому* властивий для всіх епох, адже рідний *Дім* – це більше, ніж основа соціального інституту. Наприклад, М. Цветаєва через концепт *Дому*, як зауважує В. Маслова, визначає не лише свій захищений простір, але і власну сутність [див. детально: 1, с. 73, 78]. У Ф. Абрамова, на слухну думку А. Туркова, «дім для людини – це є не тільки його безпосереднє житло, але й все минуле і теперішнє буття його народу, «повітря» епохи, яким він дихає, та люди, які його оточують» [2, с. 154]. Але *Дім* не завжди постає захисником людини, у тому числі і за принципом англійського прислів'я – «Мій дім – моя фортеця». Так, у вірші В. Броневського «Wagnet na broń!» *Дім*, символізуючи Батьківщину, сам потребує захисту від лютого ворога. І це вже кризовий хронотоп, коли Польща постала перед доленосним гамлетівським вибором – *бути чи не бути*.

У кожному красному письменстві загальні людські цінності, які містить у собі концепт *Дому*, розкриваються в різних ракурсах. Уже наведені в цій статті заголовки творів свідчать про існування багатоаспектного і різноманітного підходу до теми *Дому*. Для польських письменників зображення образу *Дому*, яким вони входять у загальноєвропейський контекст, має свою специфіку. Тема *Дому* в літературі Польщі вважається традиційною, адже *Дім* згадується не лише як елемент розповіді літературного твору, що символізує родинні стосунки та безпеку, а й служить біографічним чинником. Для польського читача важливо знати, з якого *Дому* походить той чи інший письменник або літературний герой. У цьому знанні криється глибинний смисл. Коли, наприклад, у романі М. Домбровська детально описує рід головної героїні Барбари («*Barbara Joanna, późniejsza żona Bogumiła Niechcica, była z domu Ostrzeńska*» [8, с. 2]), вона тим самим нагадувала про укоріненість його в польську землю. Усвідомлення *Дому*

² Про значення *Хату* – *Дому* у структурі твору детально розповів О. Довженко в статті «В поисках образа нашего современника» (1956). [Див. детально: 6]. Тут і далі термін структура твору розуміється за визначенням роману Р. Гром'яка [7, с. 268].

як *Історії Роду* віддавна об'єднує поляків в історичну соціально-політичну цілісність. Проте в новаторському романі З. Налковської «Granica» цей вимір уходить на маргінеси, поступаючись моральним аспектам, що виявляється через поетику тексту. У «Granicy» *Дім* постає не стільки об'єктом художнього зображення, скільки інструментом для вирішення психологічних завдань.

Щоб виявити специфіку задуму польської письменниці, її майстерність, за мету статті поставлено дослідити шляхом компаративістського аналізу опис *Дому* як елемент структури творів З. Налковської «Granica» та М. Лескова «Соборяне».

Але перед початком шляху до цієї мети і виявленням особливостей поетики З. Налковської в зображенні *Свого і Чужого Дому*, його ролі у формуванні та долі героя, потрібно ознайомитись із характерною ментальністю польської шляхти, спираючись на текстові спостереження О. Сухомлинова, який, досліджуючи етнокультурний дискурс в літературі польсько-культурного пограниччя і аналізуючи «Zarudzie» Я. Івашкевича, («Заруддя», 1976), зауважував: «Аналіз сцени зустрічі Дуніної з православним священником Сосновським дозволяє зробити висновок, що в основі її розуміння суспільної сегрегації лежить не стільки національний чинник, скільки саме соціальний – старопольські принципи: «шляхтич у маєтку рівний воеводі» («szlachcic na zagrodzie równy wojewodzie»). Аналогічний тип свідомості репрезентує французенка Гофард, її спосіб сприйняття світу є також ілюстрацією способу розуміння польською шляхтою українських земель. *Вона, як зазначає автор, «не визнає dokonаних фактів, для неї немає Наполеона. Є королівство Франція».* Це, на думку героїні, означає тільки одне: «Так само повинні й ми. Миколи немає. Є тільки Польща з кордонами 1772 року й кінець» (Курсив мій – І. Т.) [9, с. 446].

Розмірковуючи над словами О. Сухомлинова, візьмемо до уваги вжите ним поняття, яке є ключовим для розуміння польської ментальності – «szlachcic na zagrodzie równy wojewodzie», – котре у творах таких письменників, як М. Домбровської, набувало високого патріотичного сенсу. Показовим є її роман «Nose i dnie», де головний герой – Богуміл Нехціц, – котрий у молоді роки брав участь у польському повстанні, після одруження почав будувати свій *Дім*. Але будівля *Дому* була для нього не лише особистою справою, а й справою суспільно корисною для людей, для Польщі. Тим самим Богуміл, що ставав в маєткові *gównum wojewodzie*, хазяїном, доводив не тільки свою гідність, але і гідність поляка, громадянина. Цим була обумовлена і поетика роману. М. Домбровська не випадково зауважує те, як він наполегливо відроджував маєтки, котрі перебували у занепаді, своєю організаційною діяльністю, відроджував врожайність полів [Див. детально: 8, с.12, 16, 23, та ін.]. У С. Жеромського теза: *gównu*

województwie, – допомагала молодому Рафалу тримати власну гідність тоді, коли він, не маючи достатку, опинився в товаристві багатого і знатного князя Гентула.

З. Налковська в романі «Granica», вміщаючи у структуру свого твору образ *Дому*, відходить від цієї традиції, що пояснюється потребою вивести новий тип героя. Протагоніст її твору – Зенон Зембевич – по-своєму, не вживаючи виразу «szlachcic na zagrodzie równy wojewodzie», намагався посісти вигідніше соціальне положення, щоб відчувати себе «хазяїном» у суспільстві. Ніякими патріотичними мотивами у своїх діях він не керувався. Єдина його мета – кар'єра, заради якої він поступався моральними цінностями, а тому і своєю гідністю, нехтувавши гідністю інших. Роман «Granica», за словами В. Хорева, справді є винятковим твором в польському реалізмі і може бути названий соціально–психологічним романом. Дослідник звертає увагу на те, що З. Налковська «встановлює соціально–історичну обумовленість людських дій, «межу» відповідальності особистості за свої вчинки» [10, с. 399]. Проте особливості психології Зенона цим не обмежуються тому, що письменниця детально розглядала, як в уяві його набували ваги антицінності. У вирішенні цього завдання велику роль у структурі роману відіграє образ *Дому*, його часопростір, на поетику якого літературознавство ще не приділяло належної уваги. Для досягнення потрібного ефекту З. Налковська використовує принцип контрасту двох інтер'єрів – *Дому чужого* і *Дому рідного*.

Дім Коліховських.	Рідний Дім
<p><i>Pierwszy raz widział tu okryte haftem złotym i kolorowym poduszki jedwabne. <...> I od tego powietrze w salonie zgulszone pluszem portier i serwet, adamaszkiem obić, jedwabistą welnę dzwanów, stawalo się gęste jak tokaj, ciepłe i powoli falujące. Wszystko tutaj rozmarzało, obudzało dziwne wzruszenie, dawało pewność, że istnieje naprawdę jakiś inny, wrogі, nieznośnie upragniony świat</i>³ [11, с. 21 – 22].</p>	<p><i>Wracał za każdym razem inny – coraz bardziej obcy, odjęty tutejszemu życiu, napelniony wagą rzeczy widzianych już i doznanych</i>⁴ <...> <i>Były to cudzołóstwa, którego dalsze efekty sprawiały ...<...> niezmiernie monotonną, zatechłą, jak tamtejszy staw z karpіami, atmosferę Boleborzy.. Od tego widzenia stygły mu serce i gorzki wstyd ścisł gardło, jak lzy</i> [11, с. 9 – 13]⁴.</p>

³ Уперше він тут побачив вишивані золотими і різнобарвними нитками шовкові подушки <...> І від цього повітря в салоні, приглушене плюшем порт'єр і обрусів, адамашком оббивки, шовковистою вовною килимів, ставало густим, мов токаї, теплим і ледь-ледь хвилювалося. Все тут збуджувало мрії, дивовижно зворушувало, вселяло впевненість, що справді існує якийсь інший, ворожий, нестерпно жаданий світ [12, с. 156-157].

З наведеного фрагменту видно, що опис чужого *Дому*, звичайно, слугує характеристикою таких персонажів, як Цецилія Коліховська, що жили в ньому, але в З. Налковській на першому місці були не вони, а Зенон Зембевич із його дитячим враженням від обманливого «...ostatniego wyrazu przepychu, gustu i kultury» [11, с. 21] («останнього слова розкоші, смаку та культури» [12, с. 156]), що постійно контрастувало на «межі» з «ubogą pustką i nędzą» [11, с. 156 – 157] («голою пустою та вбогістю» [12, с. 156]). З. Налковська для того, щоб підкреслити захопленість Зеноном чужим *Домом*, оживляє його за допомогою уособлення, підсилюючи тим самим «жахливість» рідного *Дому* численними порівняннями.

І хоча опис *Дому* Коліховських невеличкий за обсягом, він посідає ключову позицію у формуванні життєтворчості та життєдіяльності Зенона Зембевича, результатом чого стало не будівля *Дому*, а руйнування його, як *Свого*, так і *Дому Іншого*, зрада власній гідності. У результаті смерть Зеннона набуває символічного значення. Щоб більш чітко схарактеризувати особливості ролі *Дому* в романі «Granica», треба його поетику зіставити із образом *Дому* М. Лєскова, який, описуючи інтер'єр, тим самим показував лише різницю характерів своїх героїв, котрі були *соборьянами*, тобто єдині у своїй духовності. Ключовою тезою слугувала фраза: «Но как разнохарактерны были сами эти обыватели, так различны были и их жилища»:

Домик протопопа: «У отца Савелия домик был очень красивый, выкрашенный светло-голубою масляною краской, с разноцветными звездочками, квадратиками и репейками...<...>В домике у отца протопопа всякая чистота и всякий порядок...» [13, с. 11].

Домик отца Захария: «У отца Захарии Бенефактова домик гораздо больше, чем у отца Туберозова; но в бенефактовском домике нет того щегольства и кокетства, каким блещет жилище протоиерея.<...> У отца Захарии далеко не было ни зеркальной чистоты протопопского дома, ни его строгого порядка...» [13, с. 12].

Хата дьякона: «Дьякон Ахилла был вдов и бездетен и не радел ни о стяжаних, ни о домостроительстве. У него на самом краю Заречья была мазаная малороссийская хата, но при этой хате не было ни служб, ни заборов, словом, ничего... Убранство в доме тоже было чисто казацкое: стоял деревянный диван... этот диванчик заменял Ахилле и кровать... Пред этим казачьим ложем стоял белый липовый стол» [13, с. 13].

⁴ «Повертався кожного разу інший – ставав чужим, відірваним від тутешнього життя, з багажем знань... що поживавлювали безмірно монотонну, затхлу, як і тамтешній став з коропами, атмосферу Болєбожі <...> Від того, що він бачив, у нього хололо серце, і гіркий сором, мов сльози, клубком підступав до горла [12, с. 149 – 151].

Очевидно, що в М. Лєскова опис *часопростору Дому*, відповідаючи темпераменту героїв та їхньому образу особистого життя, як потім і у З. Налковської, виконує важливу службову функцію в художньо-філософській системі обох романів. Але, використовуючи опис *часопростору Дому* як інструмент, як спосіб вирішення різних задумів (у М. Лєскова йдеться про ідеї слов'янофільства, а у З. Налковської – про психологічні підрунтя соціального поведіння людини та її вчинків) обидва письменники *зворотним читанням* розкривають основний зміст заголовків своїх творів – «Соборяне» і «Granica».

Отже, розгляд у компаративістському вимірі *концепту Дім* у романі / хроніці М. Лєскова «Соборяне» і соціально-психологічному романі З. Налковської «Granica», взятого в контексті польської літератури, доводить, що письменниця розширила його зображальні та виражальні можливості, оновлюючи традиції красного письменства своєї Вітчизни.

Список використаних джерел

1. Маслова В. Поэт и культура: концептосфера М. Цветаевой / В. Маслова. – М. : Флинта: Наука, 2004. – 256 с.
2. Турков А. М. Федор Абрамов / А. М. Турков. – М. : Сов. писатель, 1987.
3. Лихачев Д.С. Концептосфера русского языка // Русская словесность: Антология. М.: Academia, 1997. – с. 28 – 37.
4. Кубрякова Є.С., Демьянков В.З., Панкрац Ю.Г., Лузина Л.Г. Краткий словарь когнитивных терминов / Под редакцией Е.С. Кубряковой, М. : Филол. ф–т МГУ им. М. В. Ломоносова, 1996. – с. 245.
5. Маслова В. Поэт и культура: концептосфера М. Цветаевой. Указ видан.
6. Довженко А. В поисках образа нашего современника // А. Довженко «Я принадлежу к лагерю поэтическому...»: Статьи, выступления, заметки. М. : Сов. Списатель, 1967. – с. 131 – 161.
7. Гром'як Р. Текст літературно-художнього твору: епістемологічно-когнітивні роздуми // Р. Гром'як / Орієнтації. Розмисли. Дискурси. 1997 – 2007. – Тернопіль: Джура, 2007. – с.368.
8. Dąbrowska M. Noce i dnie. T 1. / M. Dąbrowska. – Warszawa: Nasza Księgarnia, 1996. – s. 902.
9. Сухомлинов О. М. Етнокультурний дискурс у літературі польсько-українського пограниччя ХХ століття: [Монографія]. / Олексій Сухомлинов. – Донецьк: ЛАНДОН–ХХІ, 2012. – 376 с.
10. Хорев В. А. Польская литература // История зарубежной литературы (после октябрьской революции). Часть 1, 1917 – 1945 В. А. Хорев. – М. : Изд-во Московского ун-та, 1969. – С. 387 – 405.

11. Nałkowska Z. Granica / Z. Nałkowska. – Warszawa: Czytelnik, 1968. – s. 381.
12. Налковська З. Роман Терези Геннерт, Межа / З. Налковська. – Київ: Дніпро, 1978. – с.368
13. Лесков Н. Соборяне / Н. Лесков. – М. : ДАРЪ, 2005. – 576 с.
Науковий керівник доктор філологічних наук, професор Л.К. Оляндер

Ю. Тяпіна
Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля, Україна

РОМАН-АНТИУТОПІЯ: СПЕЦИФІКА ЖАНРУ

Починаючи з античних часів, письменники намагалися створити модель досконалого світу. Такого світу, де люди змогли б жити у злагоді та гармонії. Під впливом таких думок пізніше формується літературний жанр під назвою *утопія*, де письменник описував бездоганність, з його точки зору, суспільства. Проте завжди існували противники цього жанру, які переконували людей, що утопія нездійсненна і не може бути втілена в життя.

В першій половині ХХ століття під впливом науково-технічного розвитку, соціальних потрясінь, революцій, природних лих, двох світових війн, формується новий жанр – *антиутопія*, який є повною протилежністю утопії і націлений показати негативні сторони розвитку суспільства та наслідки його діяльності у майбутньому. Світ майбутнього показується в антиутопії як трагічний та апокаліптичний, де суспільство немає свободи та керується однією ідеологією. Антиутопія тісно взаємодіє з іншим літературним жанром – науковою фантастикою. Але не всі фантастичні твори слід вважати антиутопіями.

Серед основних характеристик роману-антиутопії можна зазначити такі:

- зображення майбутнього
- зображення тоталітарної держави
- відсутність свободи людини
- конфлікт людини та держави
- зображення ідеального суспільства

Жанр роману-антиутопії є актуальним і в наш час. Такі твори як: «451° за Фаренгейтом», «1984», «Чудовий новий світ», «Острів доктора Моро» – це свого роду твори-попередження, які повинні змусити нас задуматися над своїм життям. Підсумовуючи, можна згадати вираз В. Чалікової про антиутопії: «Якщо ми ще не дожили до описаного ними майбутнього, то цим ми забов'язані їм. А якщо ми все-таки прийдемо до нього, ми повинні будемо визнати, що знали, куди йдемо».

Науковий керівник доктор філологічних наук, професор А.А. Степанова

ДОСЛІДЖЕННЯ ДРАМАТИЧНОГО СЮЖЕТУ

Розуміння сюжету, як художньої форми розкриття системи подій у літературному творі є об'єктом дослідження численних науковців на протязі декількох століть. Роботи таких видатних літературознавців, як Л.С. Левітан, Л. М. Цілевич та В.С. Халізов є провідними у вивченні сюжету, як компонента художнього твору. Предметом їх аналізу є виникнення, розвиток та функціонування сюжету в творі.

Існує багато різних пояснень слова «сюжет» у літературознавчих підручниках та енциклопедіях. Многозначність терміну показує, що немає одного чіткого визначення цього поняття. Кожне визначення виявляє який–небудь з його зв'язків, але не може охопити усю повноту змісту сюжету, його відносин та зв'язків. Формування сюжету відбувається в процесі сприйняття зовнішньої форми твору, тобто тексту, в уяві створюється внутрішня форма – образи людей та обставин в яких вони живуть.

За своєю структурою сюжет поділяється на шість основних етапів розвитку: 1) експозиція, 2) зав'язка, 3) розвиток дії, 4) кульмінація, 5) розв'язка, 6) епілог.

Сюжет драматичного твору має свої особливості в порівнянні з ліричними та епічними творами. Однією з ознак драматичного сюжету є відсутність оповідача. В драматичному сюжеті події не розповідаються, а постають перед читачем як постановка драми на сцені. Текст складається з реплік та монологів персонажів, та іноді може перериватися авторською мовою. Специфічність драматичного сюжету є також саме в тому, що п'єса може перетворитися на виставу за допомогою акторів. Тому події відбуваються в теперішньому часі і розмір тексту є відносно невеликим. Сюжет в драмі є більш напруженіший та динамічніший, його основою є гостро–конфліктні ситуації.

На початку свого розвитку (від Античності до XVII ст.) драма створювалась виключно для виконання на сцені. Публікування драматичних творів в XIX – XX ст. привело до становлення драми як різновиду художньої літератури. Усі ці процеси сприяли тому, що в XIX ст. літературна драма мала значну перевагу над сценічною. З'являється так звана Lesedrama, яка призначена перед усім на сприйняття твору читачем. Але все одно цей вид драми можна зустріти на сцені, що може свідчити про основну ціль драми – сцена.

Науковий керівник кандидат філологічних наук, доцент

Н.О. Москаленко

КОНЦЕПЦИЯ ФРИДРИХА НИЦШЕ В РОМАНЕ ДЖ. ЛОНДОНА «МОРСКОЙ ВОЛК»

Творчество Джека Лондона занимает выдающееся место в прогрессивной американской литературе. Рассматривая личность писателя и его художественный подход к произведениям, П.Г.Федунов выделяет такие принципы его творческого метода: объективное отображение существенных сторон жизни в сочетании с высотой и истинностью авторского идеала; воспроизведение типичных характеров, конфликтов, ситуаций при полноте их художественной индивидуализации (т.е. конкретизации как национальных, исторических, социальных примет, так и физических, интеллектуальных и духовных особенностей); предпочтение в способах изображения «форм самой жизни».

Книги Джека Лондона имеют демократическую и жизнеутверждающую направленность. Возвышают величину и силу человеческого духа. Лондон – яростный враг бездействия, равнодушия и бессилия. Будучи выходцем из американского рабочего класса, писатель открыто выступал на стороне угнетенных и эксплуатируемых и верил в победу разума и справедливости.

Многие критики считают Джека Лондона приверженцем идей Фридриха Ницше и его концепция сверхчеловека. Н.Э. Кутеева в своих работах объясняет, что сверхчеловеком является образ, введенный философом Фридрихом Ницше в произведении «Так говорил Заратустра» для обозначения существа, разум которого настолько совершенен, что позволяет управлять телом и волей. Это существо, презирующее мир простых людей и уходящее от него в горы, чтобы достичь предельного совершенства мыслей и поступков. Сверхчеловек, будучи, в соответствии с теорией Ф.Ницше, закономерным этапом истории человеческого вида, должен олицетворять средоточие витальных аффектов жизни. Сверхчеловек – это радикальный эгоцентрик, благословляющий жизнь в наиболее экстремальных её проявлениях, а также творец, могущественная воля которого направляет вектор исторического развития.

Также Н.Э. Кутеева подчеркивает, что философия Ф. Ницше сыграла важную роль в формировании мировоззрения Джека Лондона. В творчестве писателя нашел отражение трагический пессимизм немецкого философа. В романе «Морской волк» этот пессимизм имеет место быть из-за жестокой морской жизни, которую описывает автор.

Лондон создает в романе героя, капитана Вольфа Ларсена, который соответствовал всем критериям ницшеанского сверхчеловека: исключительная личность, доминирующая как физически, так и интеллектуально. Но капитан шхуны был отнюдь не воспеванием или согласием Лондона с Ницшеанской концепцией. В романе Ларсен, как воплощение концепции Ницше, противопоставляется другому исключительному герою – Хэмфри Ван-Вейдену, который не может похвастаться такой мощью, которая есть у капитана. Но, как доработка и переосмысление концепции Ницше, герой остается в живых и не одинок, а капитан поникает и потом и вовсе погибает, что должно подразумевать, что ницшеанство является утопичным направлением. На замену ему автор предлагает немного другой путь к вознесению себя до высот сверхчеловека с меньшим шансом на одиночество и большим шансом на жизнь после того, как будет достигнут последний рубеж на пути к сверхчеловеку.

К сожалению, Джек Лондон и его идея утопичности ницшеанства не были поняты в его время, скорее наоборот – ему приписывали приверженность к концепции Ницше.

Н.Э. Кутеева в своих работах приходит к выводам, что автор отвергает тезис Ницше, теоретически допускавшего существование сверхчеловека. Лондон, подвергая критической переработке ницшеанскую теорию сверхчеловека, демонстрирует бесперспективность индивидуалистического бунта личности. Писатель как гуманист убежден, что в конфликте между «человеческим» и «сверхчеловеческим» именно личность, возмнившая себя «сверхчеловеком», оказывается куда менее жизнеспособной, ибо существует в иной, «нечеловеческой» системе координат и для этого вводит в роман двух героев, идущим по тропинкам теории сверхчеловека и тропинке, которую писатель доделал и переосмыслил.

Научный руководитель доктор филологических наук, профессор
А.А. Степанова

Я. Юдіна

Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля, Україна

СВОЄРІДНІСТЬ КОМІЧНОГО У КОМЕДІЇ ШЕКСПРА «ДВАНАДЦЯТА НІЧ»

Доба Відродження, або Ренесанс, належить до найзнаменніших епох в історії людської цивілізації та вважається золотим віком не тільки для європейської, а й світової культури. В Англії Відродження розпочалося пізніше, ніж в інших країнах Західної Європи і було

нетривалим, але більш інтенсивним. М.С. Шаповалова дійшла висновку, що саме Вільям Шекспір у добу Відродження зумів досягти найвищих висот в англійській та навіть у європейській літературі.

Свого часу про Шекспіра багато писали різні письменники та філософи. Не завжди ці відгуки були позитивними. Серед них були й негативні. Наприклад, коментар драматурга Роберта Гріна. Він називає Шекспіра вороном, який вважає себе єдиним потрясателем театральних підмостків Англії. Але більшість відгуків великих людей є поважними до творчості Шекспіра. Наприклад, драматург Бен Джонсон у своїй поемі про Шекспіра пише про те, що його творчість вище інших порівнянь. Учений Френсіс Мерез оглянув англійську літературу і назвав Шекспіра «солодкозвучним і медоточивим».

Комедії Шекспіра загалом проникнуті духом веселошців. Це і відрізняє їх від переважної більшості комедій нового часу. Комедії не так веселять, скільки примушують сміятися, і сміх, викликаний ними, має у своїй основі серйозні думки. А тому, мета Шекспіра полягає не в тому, щоб розвеселити нас, а в тому, щоб, забавляючи, змусити нас зрозуміти безглуздість різних явищ життя. Шекспіру веселошці потрібні заради веселошців. Веселошці не засіб, а мета його комедій.

Комедія «Дванадцята ніч» є своєрідним підсумком шекспірівської комедіографії, яка була написана на сюжет однієї з новел Банделло. Таку назву вона отримала тому, що виконувалася в дванадцяту ніч після Різдва, коли завершувалися веселошці різдвяних свят. Сюжет комедії «Дванадцята ніч», включає в себе романтичний і побутовий плани. А головною лінією слугують історії ідеальних та шляхетних героїв.

Науковий керівник кандидат філологічних наук, доцент
Н.О. Москаленко

А. Яковенко

Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля, Україна

СПЕЦИФІКА ІСТОРИЗМУ В РОМАНІ ЛІОНА ФЕЙХТВАНГЕРА «ПОТВОРНА ГЕРЦОГИНЯ МАРГАРИТА МАУЛЬТАШ».

Саме поняття «історичний роман» як жанр встановилося досить пізно, виникнення цього жанру визначається початком ХІХ століття. Перед нами стоїть питання в чому його своєрідність, та що дає підставу назвати той чи інший твір історичним романом, а саме роман Ліона Фейхтвангера «Потворна герцогиня Маргарита Маульташ». У сучасній науці на цей рахунок існують багато дослідів.

До розгляду особливостей історичного роману зверталися такі вчені, як О.Г. Баканов, Е.М. Волков, А.С. Вольф, Н.О. Дорогова,

Б.Ф. Закс, І.Т. Ізотов, Б.І. Колесніков, В.Я. Малікіна, Б.Г. Реізов, Н.Н. Рачинська, Є.М. Тренін, К.О. Шахова, П.Ф. Юдін.

Грунтуючись на наукових матеріалах, ми можемо визначити, що входить в основу цього жанру. Отже, основною рисою історичного роману – є принцип історизму, який передбачає відтворення в романі широко взятої історії минулих літ, історичних особистостей, він малюється в неповторності його соціального і політичного устрою, його духовної атмосфери, його матеріальних прикмет і людських характерів. Історизм включає в себе «готичний антропологізм», тобто для історичного роману важливо відобразити моральну природу людини і основних її основних цінностей.

Провівши детальне вивчення специфіки історизму історичного роману Ліона Фейхтвангера «Потворна герцогиня Маргарита Маульташ» було виявлено, що історичний роман письменника має певні ознаки. Перша ознака – це авантюризм. Фейхтвангер дотримується сюжету, в якому дії накладаються один на один, цьому сприяють різнопланові герої, які роблять роман насиченим на події. Основна увага, при аналізі, віддається авантюрним героям історичного роману Фейхтвангера такі, як герцоги, барони та лицарі.

Другою ознакою його роману, є детальний опис колориту обраної епохи минулого. Л. Фейхтвангер ретельно описує навколишнє середовище проживання їх героїв. Письменник окрім достовірного опису природи, інтер'єру і екстер'єру архітектури та устрою життя героїв епохи середньовіччя, використовує реальні назви країн, міст, річок та імена дійсних історичних осіб.

Надалі при аналізі історичного роману Фейхтвангера, ми виявили особливості оповіді твору письменника. Ліон Фейхтвангер не використовує авторські відступи у своєму романі і веде оповідання від третьої особи, а не від першої, як це робив Скотт. Тим самим, Фейхтвангер надає своїм героям свободу дії, без втручання автора.

Також, варто відзначити ще одну відмінну рису, що Ліон Фейхтвангер вже в ХХ столітті не дозволяє собі використовувати фантазію в своєму творі. Письменник швидше використовує перебільшення, аніж вигадку. Таким чином, гіперболізуючи зовнішні та внутрішні риси головної героїні Маргарити Маульташ, письменник створює ідеального правителя своєї країни.

Головною особливістю історичного роману Фейхтвангера, яка була розглянута при аналізі, є психологізм героїв. Діалог, який використовував Скотт, у Фейхтвангера перетворюється у внутрішній монолог. Цей прийом дає більшу широку можливість для читача, зрозуміти внутрішній світ героя, який пояснює мотивацію його вчинків. Головним чином, психологізм був розглянутий на прикладі головної

героїні Маргарити Маульташ, так як її внутрішнім переживань письменник надає більше уваги.

При дослідженні наукових матеріалів, було виявлено, що історичним романам ХХ століття, притаманне осучаснення творів. Цей аспект був мною розглянутий при аналізі історичного роману Ліон Фейхтвангер «Потворна герцогиня Маргарита Маульташ», адже для письменників ХХ століття було важливо провести суміжність між минулим і сьогоденням, ці романи мають соціально-психологічний характер. Фейхтвангер у своєму історичному романі піднімає головні та болючі теми свого часу. Створення у ХХ столітті Веймарської республіки, яке призвело до економічного занепаду, Німеччини, відобразилося в образах середньовічного «Баварського круглого столу», що аналогічно призвело Тироль до розрухи. Так само, письменник не міг обійти тему гонінь євреїв, які потерпали від жорстокості людей споконвіку і це тривало за часів життя Фейхтвангера.

Історичний роман Ліона Фейхтвангера «Потворна герцогиня Маргарита Маульташ» має величезне значення в німецькій літературі ХХ століття. Багато літературознавців і критики визнали значимість його творів у світовій літературі. Творчість письменника – це повчання поколінням, що в нашому світі багато проблем, і як письменник-гуманіст він вірить у краще життя людства.

Науковий керівник доктор філологічних наук, професор А.А. Степанова

E. Andronova

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

COMMUNICATIVE GAMES AS A WAY OF DEVELOPING EFL STUDENTS' COMMUNICATIVE COMPETENCE

Communicative language teaching has achieved great popularity for the last decades. It can be explained by the fact that communicative approach partly imitates the immersion in the appropriate language environment. It contributes to reinforcing and extending learners' knowledge of the target language. Along with its development there is a constant need for devising communicative techniques which could increase students' motivation, encourage learners to use the language creatively and spontaneously and provide a cooperative learning environment. Among them are communicative games which occupy the main place in communicative foreign language teaching. They are designed to develop EFL students' communication skills, their ability to cooperate and interact with people in various situations. Their main task is to involve learners in foreign language communication in the process of solving a communicative task which is set by the teacher.

A communicative game is a classroom activity which includes three tasks: linguistic, communicative and activity-based. Performing a linguistic task, students form and develop their speech habits and skills in the process of purposeful use of a given language material in speech activities. A communicative task envisages information exchange between the participants of the game in the process of their communication. An activity-based task models the way of team work that speech partners are engaged in.

There exist six types of communicative games: *games based on ranking or ranging* in the process of which participants list certain objects in order of preference; *games based on information gap* which envisage uneven distribution of certain information between the partners, which stimulates their speech activity and desire to find out unknown facts; *games based on grouping or choice of suitable variants*, when every student gets one piece of information and has to find the missing part communicating with the other partners; *games based on searching the match and coordination of actions* (each student in the group has his or her own match which is unknown and must be found by asking the other participants questions); *interview* the purpose of which is to put questions to as many participants as possible in order to ask them for their opinion; *role play*, which is a drama – like classroom activity in which students play roles of different participants of a situation.

EFL teachers' part in communicative games is significant. They are managers and monitors, counsellors and facilitators as well as social workers who can discuss the students' personal problems affecting their work.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko

D. Belaya, P. Timoshenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucraina

VENTAJAS Y DESVENTAJAS DE LA ENSEÑANZA DE LENGUAS EXTRANJERAS A DISTANCIA

Si vamos a analizar la situación actual de la enseñanza y el aprendizaje de lenguas extranjeras, se puede decir que actualmente existe una gran cantidad de estudios centrados en la eficacia de aplicar diferentes métodos para mejorar la calidad de asimilación de idiomas extranjeros. La enseñanza de lenguas extranjeras a distancia también no es una excepción.

El desarrollo de tecnologías y el liderazgo de internet influye profundamente en muchos aspectos de la vida social, en particular en el sistema educativo. Los estudiantes pueden obtener la más amplia variedad de experiencias y conocimientos; los profesores pueden facilitar el proceso del aprendizaje y mejorar el control de los avances. Los científicos modernos han elaborado «un ambiente» especial del aprendizaje que se difunde a través de redes sociales. Este entorno se denomina Web-aprendizaje. Se puede compararlo con la enseñanza multimedia, pero el Web-aprendizaje tiene una característica principal o digamos una ventaja – es la interacción bilateral entre el profesor y los discípulos. El Web-aprendizaje también incluye la integración de gráficos textuales, audio y vídeo información. En comparación con tradicionales medios de enseñanza, el internet puede despertar el interés de los estudiantes hacia el aprendizaje de la lengua española mediante el uso de multimedia en las pruebas y ejercicios, lo que puede ahorrar el tiempo y presentar una retrocomunicación inmediata. Es una forma sencilla de unir a los estudiantes en un país con sus coetáneos al extranjero, mediante, por ejemplo, un correo electrónico o chat.

Si generalizar la problemática de la enseñanza a distancia, se puede señalar las siguientes ventajas: 1) flexibilidad (la adopción de la clase en cualquier momento y en cualquier lugar); 2) variedad de recursos en línea; 3) formación individual. Por supuesto, hay ciertas desventajas. Estos medios necesitan gastos considerables; el estudiante debe ser más disciplinado y motivado; el alumno con motivación baja puede quedarse a la zaga; el estudiante puede sentirse aislado de los maestros y compañeros de clase. Pero en cualquier caso cada uno tiene derecho de elegir.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko

**PECULIARITIES OF TEACHING VOCABULARY
AT SENIOR SECONDARY SCHOOL**

In our today's rapidly developing world the English language has achieved a genuine global status as it is spoken in almost all countries around the world. Over the last decades, the knowledge of the English language has become one of the main assets that help to get a global leadership. As a result, the demands for the quality of English training have enormously increased recently. It is obvious that vocabulary plays a decisive role in foreign language learning since without sufficient word-stock the act of communication itself is impossible.

The main purpose of this research is to treat some important aspects of teaching lexical units in senior secondary school, in particular the two stages of assimilation of new lexical units – the stage of presenting new vocabulary and the stage of automatising learners' activities with it by means of special techniques and exercises that can stimulate students' interest in assimilating the new words and using them in real speech.

There exist two methods of conveying the meaning of new lexical units: direct method (monolingual) and translation. Direct method includes the following techniques: visual (the use of pictures, photos, body language) and verbal, which should be paid special attention to in senior secondary school. Thanks to such techniques as guessing from context, synonyms, opposites, matching, definitions and word-building intermediate EFL students will be able to identify the meaning of new words correctly and fix them in their memory.

S.Yu. Nikolayeva and her co-authors in their manual on foreign language teaching in senior secondary school differentiate between the process of automatising students' activities with new lexical units at word-form, free word-combination, phrase and speech segment levels. EFL teachers should encourage learners to review the new words by using them constantly in various exercises starting with more simple ones, in particular imitation, substitution, completion and transformation exercises, laconic answers to alternative questions, answers to special questions, independent use of lexical units in a phrase and uniting speech patterns into a dialogue or monologue.

The author of this research shares the view of J. Newton who believes that ELF teachers should offer their students a number of cooperative activities where learners will be exposed to new words during task-based interaction. It can be done at three stages: the pre-task stage with such options as predicting, cooperative dictionary search, words and definitions; the in-

task stage, which envisages such techniques as glossary, interactive glossary, negotiation; and the post task stage, which contains a variety of options, in particular vocabulary logs.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko

Isabel de Lurdes Pereira do Cabo
Doctoranda del Programa de Español en Investigación
en Lengua y Literatura en la USAL Isabel Cabo
Agrupamento de Escolas Latino Coelho, la ciudad de Lamego, Portugal

(IN)FORMAR CON EL MÓVIL EN LA CLASE DE E/LE

El objetivo de este trabajo es contribuir para la resolución de las interferencias lingüísticas que afectan la producción oral de los alumnos portugueses que estudian español como lengua extranjera (E/LE).

Se presenta el móvil como estrategia didáctica para informar sobre los casos de interferencia lingüística, para promover la realización de la evaluación de la oralidad de forma rigurosa y transparente y para obtener información exacta del nivel de interlengua del alumno.

A partir de esta fase, el móvil surge como herramienta pedagógica para formar para el aprendizaje y para la delimitación de actividades de retroalimentación dirigidas a los reales problemas de los alumnos.

Se trata de un trabajo que pretende evolucionar para el tipo de metodología de investigación-acción y fue realizado por cuarenta y cinco alumnos, que llevan estudiando español desde hace cuatro años, en la Escuela Secundaria de Latino Coelho, en Lamego, Portugal.

Se ha adoptado un enfoque, predominantemente cuantitativo, que se basó en la recolección de datos de cuestionarios y de las grabaciones hechas por los alumnos en su móvil.

El corpus de análisis está constituido por cuestionarios que fueron aplicados a los alumnos antes y después de la realización de las actividades con recurso a la integración del móvil en las clases de E/LE.

Se han sacado las siguientes conclusiones: el vínculo afectivo de los estudiantes por el móvil impulsa el trabajo del alumno y añade valor a la clase de LE; el móvil fomenta el entrenamiento específico de destrezas; enseña al alumno a *aprender a aprender* y favorece su autoestima y autoconfianza.

El móvil promueve diferentes estrategias de evaluación de la oralidad; el aprendizaje móvil proporciona la toma de conciencia de la interlengua del alumno y fomenta la realización de actividades que valoran el error como parte del proceso de aprendizaje.

Palabras clave: móvil, motivación, interlengua, aprendizaje, evaluación

Consultor científico: Profesor Titular de Universidad de Salamanca, España,
Javier de Santiago Guervós

Esther Casares Carmona
Fundadora de Casares Internacional Ltd
Doctoranda del Programa de Español en Investigación Avanzada en
Lengua y Literatura en la USAL, La Coruña, España

EL CINE COMO HERRAMIENTA INDISPENSABLE EN LA CLASE DE ELE

El cine es un medio audiovisual de gran impacto sociocultural capaz de producir cambios en la sociedad, por lo que el soporte audiovisual en la clase de ELE es esencial. El cine permite y ha permitido que sin haber viajado podamos conocer otros países y culturas además de épocas diferentes.

El cine es un medio de tal impacto socio cultural que como ejemplo la industria del turismo se ha beneficiado enormemente con las películas ‘El señor de los anillos’ puesto que aumentó la venta de paquetes turísticos en Nueva Zelanda, como ‘Brave heart’ en Escocia y a menor escala, Galicia después del estreno de la película ‘El camino’. En los últimos años se ha ido consolidando el concepto de enfoque comunicativo en la enseñanza de lenguas extranjeras, cuyo objetivo fundamental es el desarrollo de la competencia comunicativa (lingüística, sociolingüística, discursiva y estratégica) que supone, además, la integración en el aula del componente cultural.

En particular, Giovanni Brandimonti señala que en Italia la lengua española ha experimentado en las dos últimas décadas un éxito de gran relevancia: la difusión que han tenido las películas de cineastas como Pedro Almodóvar que son conocidos mundialmente y como cineastas son creadores de espacios y transmisores de cultura, embajadores de nuestra esencia.

Esto unido a la fama de algunos actores, como Antonio Banderas o Javier Bardem, los partidos del Real Madrid y las canciones españolas retransmitidas constantemente por radio y televisión, atraen a una gran cantidad de estudiantes al aprendizaje del español como lengua extranjera. El ejemplo en Italia es extrapolable a otros países. Los estudios pedagógicos llevados a cabo en los últimos años han demostrado ampliamente la eficacia del uso didáctico del cine por varias razones. Joan Ferrés señala al respecto que el lenguaje audiovisual ejercita actitudes perceptivas múltiples, provoca constantemente la imaginación y puede transformar los procesos de pensamiento y de razonamiento; se ha revelado eficaz en la difusión de

contenidos y tiene una fuerte incidencia en la emotividad y la sensibilidad; es enormemente motivador y sirve de estímulo en la expresión. Sin embargo, la visualización de una película no sería suficientemente significativa para el aprendizaje de ELE sino va seguida de un análisis de su contenido, estructura y todos aquellos aspectos que hacen que la película pueda entenderse en su conjunto y dentro de un marco histórico o sociocultural concreto y es a través de este análisis que el alumno mejora sus competencias lingüísticas en la adquisición de una lengua extranjera.

K. Dolgoplova
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

THE ORGANISATION OF WORK WITH ENGLISH SONGS AT SENIOR SECONDARY SCHOOL

Nowadays, listening has become an important means of communication. It is an essential speech skill that EFL students need to have in order to be able to participate effectively in different communicative situations. Choosing appropriate listening material can make a listening lesson successful. Songs as authentic materials can increase learners' motivation in teaching them listening since they have some advantages over other audiotexts. They are motivating because their themes are the focus of students' interest, they provide fun and create a lively atmosphere at the lesson. They are a very effective means of teaching language aspects and such communication skills as listening, speaking, writing and reading. English songs can be used for teaching linguistic and cultural studies as they contain rich historical and cultural knowledge.

The work with English songs is normally performed at pre-, while- and post-listening stages, each of which has its own techniques and activities.

The pre-listening stage prepares students for what they are going to listen. Prediction is one of the most important strategies at this stage. Learners can predict the words which may appear in the song, they can talk about the theme of the song, which is based on its title or the singer. The aim of this stage is to remove linguistic difficulties. Presenting new vocabulary to intermediate EFL students, teachers should give preferences to guessing from context, definitions, synonyms, opposites, matching and word-building.

The aim of while-listening stage is to receive the message from the song. Activities and exercises done at this stage help learners understand the lyrics. The most useful of them are comparing (students compare their predictions at the pre-listening stage with the information heard), filling in the blanks, adding a final verse, circling the antonyms or synonyms of the given words in the song, ordering the lines of the song lyrics which are in the wrong order etc.

At the post-listening stage, teachers check learners' comprehension of the lyrics and develop their speaking and writing skills. Students can do project work which envisages writing a letter to the band who sings the song, writing a story connected with the song using the new vocabulary, making up an interview with the singer, holding discussion or debate, preparing role play associated with the song.

To sum up, English songs are authentic materials which can improve students' motivation in the process of learning the target language.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko

Søren Jan Hansen
Universidad de Artes de Copenhague, Dinamarca

COMO APRENDER UN IDIOMA CON ESCUCHA DE LA RADIO

Si le gustaría mejorar en la comprensión del habla en otro idioma, una manera de mejorar sus habilidades para escuchar y aprender a entender a los hablantes nativos cuando hablan a un ritmo normal es escuchar la radio en el idioma que estás estudiando. Escuchar atentamente también puede ayudarle a mejorar su acento y fluidez. Encontrar una emisora de radio en el idioma que está estudiando no es una tarea difícil. Si usted vive en una zona donde se habla el idioma, es posible encontrar una estación de radio local donde puede haber una emisora en español. Si no hay una estación de radio cerca de usted en el idioma que está estudiando, buscar en línea para las estaciones de radio por Internet. Hay muchas posibilidades disponibles a través de la transmisión en vivo en la actualidad. Para el aprendizaje del idioma, que será mejor si usted puede encontrar una estación que se centra más en cosas como noticias, el tiempo, y llamar en programas de asesoramiento.

Dedique algo de tiempo cada día para escuchar. Incluso si sólo se escucha durante cinco o diez minutos cada día, usted todavía va a estar expuesto a la lengua, y eso es lo que está tratando de hacer. Utilice cualquier pistas contextuales disponibles para usted para empezar a entender lo que se oye. Un punto de partida es escuchar las cosas que se repiten. Utilice claves contextuales de la página web de la radio. No te preocupes por saltarse palabras que no conoces, sobre todo al principio. Mirando hacia arriba cada palabra es un asesino de motivación y que no sea muy eficaz para recordar las palabras. En este punto, usted está escuchando el lenguaje en general, de todos modos, no porque usted realmente necesita los detalles de la pregunta de cada persona.

Trate de entender un poco más cada vez que escucha. Un día, es posible darse cuenta de que lo que estás escuchando es un informe meteorológico. Durante los próximos días, el reto de escoger las palabras

para «sol» o «lluvia» o «grados», y así sucesivamente. Con el tiempo, trabajar hasta la comprensión cada vez más lo que el pronóstico del tiempo es en el lugar donde tiene su sede la emisora de radio. Sea paciente y persistente. Las lenguas no son pequeñas o simples, y el aprendizaje de un nuevo idioma es una tarea de por vida.

Aprenda algunas palabras de hoy, de la forma que ellos aprender, y aprender un poco más mañana. El tiempo van a crecer a sumar al significado, y será más fácil de entender, y para añadir a lo que usted puede entender.

Por encima de todo, hay que divertirse. Si se trata de trabajo pesado, que será difícil de hacer usted mismo lo hacen todos los días. Si se trata de diversión, un juego, un rompecabezas, algo que esperamos, entonces usted va a escuchar más y más emisiones y un día se dará cuenta de que usted ¡entiende todo el espectáculo!

K. Haponova

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

AUTHENTIC ANIMATED FILMS AT ENGLISH LESSONS

Nowadays, our world is full of technologies, which influence all spheres of our lives. Educational sphere is not an exception. Learning via technology allows creating thousands of interesting activities and exercises, which help to plunge students into the authentic culture of different countries. Language teachers try to find the most effective ways of technological implementation into the learning process. One of such way is using authentic video materials at English lessons for developing comprehension and listening skills. Among all video materials, authentic animated films seem to be the best for young learners.

There are a lot of advantages of using authentic animated films. First of all, cartoons have many contents and clear plots which are much easier for young students to understand. Thus, animated films were assured to be more productive than movies for young learners because its dialogues and scenes won't affect the young minds. Secondly, researches showed that using authentic animated films reduced students' anxiety and even motivated them to learn English language.

Moreover, cartoons in an entertaining and relaxing way help to understand foreign culture and allow young learners to be acquainted with social environment of the target language. Students have an opportunity to see language in use, because authentic animated films «visualize» language and they can learn how to articulate sounds, train their listening and comprehension skills. In addition, it contains didactic features, which can be helpful for students' socialization.

Despite all the advantages, there are some negative and disputable aspects of using authentic animated films at English lessons. One of the most common problem is that students can feel overwhelmed and troubled by the authentic language used in the cartoon. That is why teacher should provide effective structure of the lesson with appropriate exercises at every stage of viewing. Another significant problem is technical equipment in the classrooms. In our country, there are hundreds of schools, which are not properly equipped with technical tools (TV sets, DVD players, loudspeakers, etc.). That makes using of authentic video materials impossible.

Obviously, using authentic animated films has great positive impact on language learning process. It creates appropriate cultural and social environment of the target language, provides vocabulary through interesting and extended context, thereby motivate young learners to not only study English, but also communicate in it.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Filatova

A. Khamurda

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

EXTENSIVE READING IN THE EFL CLASSROOM

Reading educates people and enhances the level of their intellectual development. Reading foreign literature is an indispensable tool in the process of learning foreign languages. One of the main conditions of being competent in learning languages is the ability to read fluently, therefore EFL teachers should be acquainted with different styles of reading and approaches to teaching them.

Four main styles of reading are singled out within the category of silent reading depending on its purpose. They are *skimming* and *scanning*, which are regarded as essential techniques of fast reading rather than reading strategies, *intensive* and *extensive* reading, which are usually contrasted. *Intensive reading* involves meticulous reading of relatively small and difficult texts with a view to gaining a detailed understanding of these texts, while *extensive reading*, which is the object of the given research, implies pleasurable reading of long texts with the aim of getting their gist.

There are several reasons why extensive reading is beneficial. To begin with, fluent reading actually motivates students to read in the target language and learn it. It raises readers' confidence and at the same time fulfills the main task of teaching reading – it helps students enrich a sight vocabulary (words that learners recognize automatically), consolidate their previously learned vocabulary and develop their language competence.

Extensive reading means that EFL students read as much as possible and enjoy the process itself. There are basic criteria for choosing extensive

reading materials: they should be interesting, easy enough for students to understand and get pleasure from reading and they should correspond to the level of learners' language proficiency.

In order to make extensive reading more effective, the following activities are suggested at the pre-, while- and post-reading stages. Such warm-up activities as elicitation and brainstorming are done at the pre-reading stage in order to encourage students to exchange their ideas about the topic of the text and make hypotheses about it. While-reading activities are designed to help the learners understand the text and single out its main points as well as to encourage their critical thinking. The main task of post-reading activities is to check the students' comprehension of the text and engage them in discussion in which they can evaluate the information they received from the text. Follow-up activities are also necessary to improve the learners' writing, listening and speaking skills. The main challenge of teaching extensive reading is to introduce these activities and exercises in a way that motivates students to express their personal opinion and read more but does not fatigue the class.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko

O. Koshova

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

WAYS OF STARTING A SUCCESSFUL CLASSROOM

There are different ways to start an inspiring and productive EFL lesson. According to Jim Scrivener it can be done via signals teachers use to indicate the beginning of a lesson, instructions used for the same purpose or introductory activities.

The latter are usually split into ice-breakers, warmers and lead-ins. The difference between these activity types lies presumably in the time they are used at. For instance, ice-breakers are used mainly at the beginning of the *course*, when it's important to establish comfortable classroom atmosphere and get unfamiliar people to know each other. An ice-breaker is a comfortable, simple way to make introductions, help people start communicating and sharing thoughts, and generally, warm up the room, like the activity called «It Takes One Minute to Know You» where students mingle, ask each other some questions and try to figure out how many things they have in common (that aren't obvious) in one (or two, three, five, etc.) minutes.

Warmers are usually used at the beginning of the *lesson* to engage students and grab their attention, switch them into using English and revise previously learned material. An effective warmer has to be related with the lesson topic so that in other stages students can get involved in different

activities easily to develop their language skills. Warmers set the tone of the lesson, so an activity that students find too difficult or confusing can prove discouraging, while a fun and moving activity will raise energy levels and get students into «English mode».

Finally, lead-ins are used mainly at the beginning of an *activity*. They basically help teachers and learners to «lead into» the topic, getting them ready to either read, listen or talk about it later in the lesson. They focus minds on the topic and reduce resistance to discussion or learning. Lead-ins can also be used to check, input and pre-teach any language necessary for the following activity or activities. If lead-in is well designed, it can quickly attract students' attention, stir up their learning interest, help them to clarify the purpose of the lesson and make them take an active part in class activities.

Though, ice-breakers, warmers and lead-ins are different types of activities, sometimes it is hard to distinguish between them. Some activities, e.g. «Magic basket», where students answer questions written on strips of paper, can serve different purposes depending on their content and, therefore, can be adapted and used as either ice-breaker, warmer or lead-in.

Scientific supervision by Associate Professor I.I. Lypska

Language supervision by Senior Lecturer V.V. Murych

V. Kuzina

Alfred Nobel University Dnipropetrovsk, Ukraine

AIMS AND APPROACHES TO LANGUAGE LEARNING

Trade is not only the exchange of goods and money, but also skills to calculate all the costs for raw materials, production, packaging or transportation efficiently and correctly and be able to market your product both in the domestic and foreign markets. And it is not enough just to be able to calculate, but also to be good at communication with people and get them interested in your product or service. Since English is recognized as the global language of international relations, abilities and skills to conduct business communication in English is one of the major contemporary requirements. Writing in English is especially important in this respect. Writing is graphic recording of speech; the system of written tools and rules of their usage. It helps people to overcome space and time, to save human experience, passing it from generation to generation.

There are a number of scientists who worked on the subject of language learning and made considerable contribution to its study, such as O.B. Tarnopolsky, S.P. Kozhushko, H.Y. Boretska, V.V. Volkova, O.I. Antonov, H.V. Rogova and others.

There is an essential difference between the concepts of «learning of languages» and «language acquisition». The process of language acquisition

is characterized by intuitive, unconscious digestion of language in the course of personality's socialization. The process of learning a language is a conscious process that involves explicitly expressed use of language elements, tools and rules. Thus, the term «learning» is broader than «acquisition».

There also exists such a term as language apperency used in the psychology of learning foreign languages. It means specially processed oral or written data submission. Jan Amos Kamensky is generally recognized as the father of modern understanding and usage of language apperency. It is used both in complex and aspect teaching of foreign languages.

Experienced teachers suggest such effective methods of language learning as: analytical, synthetical, communicative, lexical and comparative ones.

There are two approaches to language learning: synchronic and diachronic. When it comes to the synchronic approach, we study the state of the language at a certain time of its development. Diachronic approach examines the historical development of language.

Scientific and language supervision by Full Professor O.B. Tarnopolsky

E. Larin

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

LA MOTIVACIÓN EN LA ENSEÑANZA DEL ESPAÑOL COMO SEGUNDA LENGUA EXTRANJERA

Hoy en día los estudiantes tratan de aprender más de un idioma extranjero. Por eso surge el problema de organizar el proceso de la enseñanza. Teniendo en cuenta que el aprender un idioma necesita mucho tiempo, hay que prestar más atención a los motivos de los estudiantes, o sea, secundarlos constantemente. La enseñanza resulta más efectiva si los estudiantes tienen conciencia de los motivos y objetivos de su actividad.

Los problemas del multilingüismo y en particular la enseñanza de la segunda lengua extranjera en las condiciones actuales son el objeto de la atención de los profesores, psicólogos y metodistas.

El estudio de la lengua extranjera se difiere del estudio de la lengua materna. Si el desarrollo de la lengua materna comienza con el uso de un discurso de manera libre, espontánea y se termina con la conciencia de sus formas, el desarrollo de la lengua extranjera comienza con la conciencia del idioma, su asimilación arbitraria y se termina con el discurso libre espontáneo. La asimilación para ser eficaz exige, que los estudiantes deben comprender claramente los objetivos y motivos del aprendizaje. El estudiante debe tener en consideración la superación de las dificultades en la asimilación

del material, incluso si él aprende las lenguas afines, por ejemplo el francés y el español.

Pero cómo apoyar la motivación de los estudiantes que es una de las condiciones necesarias del estudio de la lengua extranjera. Los psicólogos afirman, que la motivación es, ante todo, el resultado de las necesidades interiores de la persona, de sus intereses y emociones, objetivos y tareas. El atractivo de la información nueva juega el papel decisivo en la formación de la motivación. El motivo es el impulso a la actividad. El profesor debe saber los motivos de los estudiantes y apoyar la motivación en un nivel bastante alto. Como la enseñanza es un proceso largo, sus resultados se manifiestan no en seguida. La motivación y los intereses pueden debilitarse, por lo tanto es necesario buscar los incentivos. Un conjunto de los medios de la motivación es ilimitado. Por ejemplo, es necesario utilizar las situaciones naturales de la comunicación con la mayor frecuencia posible, presentar los textos interesantes, usar los medios técnicos de la enseñanza, organizar el trabajo fuera del aula, etc.

Por eso, mientras de variar las actividades, combinar las formas escritas y orales de trabajo se ejerce un enfoque integral al apoyo de motivación, lo que a su vez garantiza un nivel suficiente del dominio de los idiomas al final del proceso de la enseñanza.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko

A. Masley

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

USING AUTHENTIC SHORT FILMS: PROS AND CONS

Nowadays, when the language study is especially popular, we have a great variety of the learning and teaching methods. Now we can use not only books, but also different audio and video materials to improve our language skills. Especially effective and popular ones are authentic materials. In this work we will consider the use of authentic video materials, namely authentic short films. What does the term «authentic» mean? Firstly, it is something of undisputed origin and not a copy, genuine. And secondly, made or done in the traditional or original way, or in a way that faithfully resembles an original. Nowadays, when we have free access to almost any informational material, everybody can use authentic films in language learning. Nevertheless, we have to remember than every method has its advantages and disadvantages.

There are a lot of pros of using authentic short films. Firstly, authentic films attract student's attention and provide the interaction with native speakers, with «real language» and «real environment». Secondly, in contrast to full-length films short films have a suitable duration for viewing at a

lesson, but for all that they keep all advantages of the authentic video materials.

Moreover, authentic films not only improve the knowledge of the language, but also help to understand the culture of certain countries. Unlike the training video, authentic films demonstrate real situations and actual language problems. Authentic films give us information about preferences, habits and manners of given society.

In spite of all advantages, the use of authentic short films has some negative aspects or some disadvantages. On the one hand the viewing of authentic short films allows us not only to hear, but also to see the person, who is talking, to see his gestures, mimicry and even mood. Students have the opportunity to see the scene of action, the appearance of the speaker and other people and create their own comprehension of the situation. Nevertheless, all these aspects can not only help, but also distract the student's attention. Because of bright pictures, students can look aside from the main language task. Another problem is the lack of technical equipment in the classes. For the use of authentic video materials we need proper equipment, such as TV sets, DVD players, projection apparatuses, loudspeakers, etc. The lack of given devices makes the use of authentic video materials simply impossible.

As we can see, the use of authentic short films is greatly useful in language learning process. With this teaching method we have many new opportunities, which were previously unavailable.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Filatova

I. Moroz

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

TEACHING WRITING TO STUDENTS MAJORING IN TRANSLATION

Although many centuries people use writing for communication, yet, I suppose only scientists really understand the importance of writing not only for every particular person but for the whole human civilization. Today it is hard to imagine one's life without business correspondence when international, economic and commercial relationships are developing. Each person needs to be taught writing, although it is considered to be the most difficult type of language activity because it includes so many wide fields: text formatting, line of thought sequence and style (formal\informal). That is why the teachers should be able to teach it effectively and to know the main teaching methods.

Both domestic and foreign linguists studied this topic very thoroughly. They are Skliarenko, Derewianka, Maksuk, Luriiia, Glazunova, Lutvun, Kolesnykova, Hammond, Swales, Trong, Muncie, Rothery, Reid, etc.

On the basis of professional literature, three main writing teaching methods can be emphasized:

Textual approach where students firstly work with the examples of written texts, analyze them and after that, they start constructing utterances by analogy with the structural units of different levels which are in the example, i.e. people start writing the same texts as in the example. This model is focused on the product of the text creation. It is suitable for writing letters with many clichés, such as commercial letters. Teachers should use such exercises while teaching: gap-filling, completion, sentence combining, unscrambling, expansion. Text editing is provided by the teachers.

Genre approach where the great attention is paid to the relationships between the text genre and the context. Each genre has a special text organization form, that is why students need to know the peculiarities of each genre and to understand how to connect an addressant who writes a text with an addressee who reads it.

Process approach where the attention is paid to the process of creating a written text. Firstly, students discuss the given problem and find the information regarding it – prewriting. Then they create some drafts on this topic – composing/drafting, then they do revising and final editing.

To sum up, the written communication is becoming more important nowadays when so many international relationships are established. However, if one wants to be correctly understood, they should know how to write letters. There are some writing teaching methods that will help us as teachers to teach students and to solidify their knowledge: textual, genre and process approaches.

Scientific and language supervision by Full Professor O.B. Tarnopolskiy

O. Nesprava

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

TEACHING AND LEARNING METHODS

Education is an important factor that affects society; John Dewey, a famous progressive educator, believed that education is one of the main methods of social progress and reform. Basing on his ideas one may say that the task of the teacher is to choose the best methods to enhance students' ability to learn a language as well as their motivation.

In the educational process the teacher plays an important role; it is the teacher who encourages and directs the mental activity of students through a variety of exercises and activities. The teacher chooses the most effective ways of working that are implemented throughout the educational process, set the proper, timely and meaningful goals [1, p. 253].

The main goal of education is to develop of students' ability to think. David Perkins distinguishes between two concepts: the deep and superficial

understanding. He claims that as a result of superficial study the acquired knowledge can be easily forgotten. While «deep understanding is associated with existing knowledge. And we do not just accumulate knowledge, but are able to understand and apply it as needed» [2, p. 13].

Similar ideas are presented by John Biggs and Catherine Tan in their book «Teaching for quality learning at university». In addition to discussions on the surface and deep approaches to learning; Biggs and Tang paid attention to the process of learning as well. They believe that education must be changed in order to place the student at the center of the learning process. The main question that should be asked when considering education is not that what makes a teacher/lecturer?, but the fact that makes the student/learner? In accordance with this, the authors describe not teaching methods, but the process of learning as well as the cooperation of the students and the teacher [3, p. 22–29].

The specificity of the subject «foreign language» is that the leading component of the content of foreign language teaching is not the principles of science and the development of communicative speech activities such as speaking, listening, reading, writing [5]. According to psychological theory of activity, teaching any kind of activity occurs during the execution of the activities, actions and operations associated with it.

Psychologists say that in order to enable the students to learn the teachers should use a variety of methods. According to researchers in this area, most people perceive/remember/understand about 10% of what they read, 20% of what they hear, 30% of what they see, 50% of what they see and hear, 70% of what they are talking with the other, 80% of the order that they use and apply, 95% of what they teach others.

Peer- tutoring

According to the data (statistic) presented above, a person learns and understands more when he explain the material to someone. This is a strong argument in favor of using this method of training equal in status/peer education. This method can be used in both large and small groups. The task of preparing the training time can be individual or group. This method can be assigned to a separate class, giving students the opportunity to play the role of teachers. It is also possible to include short performances of students in regular classes. There are some rules of training equal in status:

- The teacher must provide the information or point sources, as it is responsible for the quality and reliability of educational material.
- The teacher must check the content of the training points, trained students, but to enable students to introduce the topic/issue from their perspective.
- After (school moments spent by students), the teacher should give your feedback and ask other students to comment on the exercise.

Case-based learning

The teaching method based on practical examples which can be presented in two versions. First, when students study examples/cases/problems taken from real life. Such examples/problems can be used to illustrate a separate topic, or can be selected for each topic covered in the course. The purpose of the second use case-based learning precedent – to teach students to apply the knowledge in the real world. In other words, students are given the opportunity to problem/case, and they need to find a solution by applying the knowledge gained. Education based on practical examples (cases) contributes to the development of analytical skills and problem solving skills, as well as allow students to apply new knowledge and skills in practice.

Team work

In real life, people do not work by themselves, and rarely take their own decisions. That is why group work is important and necessary method of teaching. In group work, students concretize the already known content and conclusions and think through solutions. They learn how to distribute tasks, to cooperate and to take common decisions, and have overall responsibility for the final result. Group work can be used in the classroom to solve problems and challenges, as well as homework larger volume. There are many examples of the organization of work in the group:

- During a lecture or seminar organized small groups or couples mainly to a brief discussion
- Members of the group receive individual tasks, and then going to address the fundamental problem
- Members of the group receive individual tasks and common tasks, including debates. In result group should come to a common conclusion and report the decision to the other members of the group or class.

There is also a form of collaboration – spontaneous collaboration. The teacher has no control over the content and form of such work. However, this form is widely used, for example, Swedish students. They usually work in groups during the course, and especially in the exam periods, in order to help each other understand the course material, to exchange information, discuss different points of view.

Problem-based learning

Problem-based learning is one of the most important achievements in the modern education system. Problem-based learning is based on the assumption that those who are interested to solve the problem, will be looking for information, and other applications of knowledge that are needed to solve this problem. However, a problem-oriented approach does not mean that the teacher is just waiting for solving problems of students. The teacher should monitor the progress of each individual group, helping to eliminate confusion, and also to see the right direction to solve the problem.

Important role in enhancing the learning process play techniques such as games and simulations. Games simultaneously train and arouse interest in learning. Many games are simulations of real situations, such as business games, simulating international relations. Describing the game and simulation of McKeachie argues that «the main advantage of the game or simulation is that students are active participants, not passive observers. Students must make decisions, solve problems and respond to the results of their decisions. «One of the drawbacks of the method of games is their technical support. It's hard to find a game that is completely suited to the subject or issue. The process of developing their own games can be quite time-consuming» [4, p. 225–226].

Project work

Project work is another method that brings learning and reality. Projects tend to be based on real cases of daily professional activities. The project is organized and implemented by a group of students. Each student receives a role and functions, tasks for the implementation of the project are distributed among team members. Management or project management is an integral part of: following a clear structural plan and timing tasks, the distribution of functions – everything is important to achieve the result.

Assessment

Evaluation plays an important role in the educational process. There are two main forms of the determining assessment – formative and final. The first form is needed to support feedback from students during training. Teachers and students need to know how is trained and able to adjust the process. The second form is used to assess learning outcomes and scoring at the end of the course or program.

In pedagogical sources much attention is paid to formative assessment (feedback). It is also one of the most effective methods of learning activity that helps detect errors in the understanding of students and correct them. Such an assessment does not affect the result in the end of the course, and therefore does not cause fear or anxiety in students.

Lewis Elton (1987) found that the assessment as a whole has some negative consequences. According to him, the students tend to be concentrated on those aspects and issues on which they will be evaluated. In other words, they teach what they will be asked in the exam. It is therefore extremely important to harmonize the requirements for the exam objectives and course content, thus formulate control or examination tasks to reflect the goals set before the course. The most important aspect of a teacher who has to remember – an assessment of different levels of knowledge [3, p. 169].

To summarize, it must be said that there is no single method that is perfect and fits in all learning situations. On the contrary, there are many methods of learning a foreign language which can be used while teaching a class. The optimal method should be selected for each learning situation.

Changing the view on the theory that underlies learning, the teacher must always remember that the teaching/learning – is the primary process, and the student/learner is a central figure in the formation. A primary function of the teacher is not to transfer knowledge, but to create the conditions for successful absorbing of new information.

References

1. Рогова Г.В., Методика обучения иностранным языкам в средней школе. / Г.В. Рогова, Ф. М. Рабинович, Т. Е. Сахаров. – М.: Просвещение, 1991. – 287 с.
2. Feden, Preston D., and Vogel, Robert M. *Methods of teaching: applying cognitive science to promote student learning*. Boston: McGraw-Hill, 2003. – 416 p.
3. Biggs J., Tang C. *Teaching for quality learning at university*. Open University Press, 2007. – 335 p.
4. McKeachie J.W., Svinicki M. *Teaching Tips: Strategies, Research, and Theory for College and University Teachers*. Houghton Mifflin Company, 2006. – 416 p.
5. Windeatt Scott, Hardisty David, Eastment David. *The Internet*. OUP. 2003. – 135 p.

Scientific and language supervision by Associate Professor Iryna Shpak

K. Nizkodubova

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

SOME ASPECTS OF TEACHING READING FICTION TO INTERMEDIATE EFL STUDENTS

Reading is considered to be one of the most effective skills in teaching communicative language in many EFL classrooms all over the world. The problem for intermediate students is that they need to read in order to gain new skills, strategies and an opportunity to enhance their thinking. But despite the fact that authors of most textbooks pay special attention to developing EFL students' reading skills, most of them still have some difficulties in reading. Teaching English through reading literature offers a solution to this problem.

Choosing appropriate reading material is one of the constituents of the success in teaching reading. There are several reasons for using authentic texts, which are mainly designed for native speakers of English, in the EFL classroom. Firstly, they make learners acquainted with the type of language outside the classroom. Secondly, fiction reflects national culture and therefore makes learners familiar with moral and spiritual values of the nation. Finally, authentic texts are very useful for senior secondary school students because they introduce extensive and connotative vocabulary as well as complex syntax that can develop learners' language skills.

There are some benefits of using short stories while teaching reading fiction to intermediate EFL students. Firstly, they are easier to read, which enables learners to work productively with the whole text. Also, they have a fascinating plot, which makes them motivating. Lastly, they provide students with interesting questions for discussion, encourage communication and teamwork.

There are many ways of working with fiction in the EFL classroom which can inspire learners to work creatively. Strategies and techniques used at the pre-, while- and post-reading stages can make students interested in literary works and help them become competent readers.

Pre-reading tasks and activities help learners anticipate the content of the passage they are going to read, encourage them to exchange their ideas about the topic or concepts contained in the text, activate students' background knowledge and remove barriers to understanding the passage.

The while-reading stage deals with reading the text or its parts in order to familiarize learners with the words, ideas, sequence of events and characters, to search for specific information and solve some communicative problems.

The final stage, post-reading, envisages checking up on students' comprehension of the text, discussing characters, answering interpretation questions and thinking critically about the value of the text. Learners can also be encouraged to set up a role play or hold a debate based on the text.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko

Ye. Pelenko

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

WAYS OF MAINTAINING LEARNERS' MOTIVATION IN TEACHING LISTENING TO SENIOR SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Nowadays listening comprehension takes a significant place in the EFL teaching programs around the world. The importance of this type of speech skill cannot be exaggerated since successful communication is impossible without effective listening. The matter is that comprehension of information precedes its reproduction; understanding of spoken discourse cannot be separated from speaking, writing and reading activities. Therefore, listening comprehension plays a crucial role in the improvement of EFL students' communicative skills.

Maintaining learners' motivation in teaching listening is an important topic for research. One of the main problems that prevents students from being interested and involved into listening comprehension is the lack of appropriate activities in senior secondary school manuals. Some course books do not bring EFL students into the target culture, which contradicts the principal aim of foreign language teaching. Furthermore, some modern

textbooks that provide learners with authentic material, such as ‘Click On’, ‘Upstream’, ‘Opportunities’ etc., do not contain a large variety of techniques which would increase students’ motivation to learn a foreign language. The choice of appropriate audiomaterials and a diversity of activities that can be done at the three stages of listening are constituents of a successful listening lesson.

Selecting listening material which can awaken learners’ interest, EFL teachers should give special attention to authentic and learner–authentic texts, which are adapted materials that keep the natural use of language as much as possible. Using different types of pre-, while- and post-listening activities can also stimulate listeners’ interest. It is advisable that they should be both interesting and challenging, chosen according to the students’ abilities. Choosing listening activities, teachers should also grade them moving successively from easy to more difficult ones.

It is important to prepare students for listening tasks by doing warming-up activities at the pre-listening stage. Students may play different games for training in basic listening skills, express hypotheses about the content of the audiotext, discuss its topic and answer some guiding questions. Among the while-listening activities are comparing, filling in gaps, matching, information search, following instructions etc. The post-listening stage is necessary to estimate how well students understood the text. Problem solving and decision–making tasks, role play, dramatization, writing letters, postcards related to the passages heard are among the activities which can not only stimulate learners’ motivation but also help them use different kinds of listening skills.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko

A. Rótchenkova, T. Marchenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

EL ESPAÑOL COMO LA SEGUNDA LENGUA EXTRANJERA: ACERCA DE PRINCIPIOS DIDÁCTICOS

En Europa moderna el plurilingüismo se extiende considerablemente porque los jóvenes tratan de aprender idiomas diferentes y a sus servicios están muchos centros educativos, programas avanzados y profesores calificados. El papel fundamental en la enseñanza de español como segunda lengua extranjera juegan el nivel idiomático de los profesores y su dominio de nuevas tecnologías de la enseñanza. El proceso de Bolonia ofrece muchas oportunidades para mejorar los métodos de enseñanza y evaluación, elegir caminos académicos más flexibles y polivalentes, facilitar la movilidad de los estudiantes y ampliar las oportunidades profesionales de los docentes. El principio metodológico provoca una atención especial debe, cuando durante un

período relativamente corto se debe enseñar a los estudiantes no sólo leer y escribir sino también hablar, pensar y crear en ese idioma.

Por supuesto, al inicio los estudiantes usan principalmente dos códigos lingüísticos: el de lengua extranjera y el de la nativa. Pensar en dos idiomas resulta bastante complicado y significa encontrar la oportunidad para aprender particularidades estructurales, ampliar su horizonte de conocimientos.

Aprender un idioma extranjero no significa sólo dominarlo en teoría sino poder aplicar sus conocimientos en práctica. Como un estímulo de motivación se puede nombrar la necesidad de comunicación y el prestigio de la lengua.

En la enseñanza de lenguas extranjeras siguen buscando unos métodos más eficaces, porque la lengua extranjera es un instrumento importante de la comunicación actual. Los métodos y principios nuevos de la enseñanza de la lengua extranjera usados por el profesor en el proceso del aprendizaje ayudan a desarrollar las capacidades personales y provocar el interés, fomentar habilidades de expresión, la comunicación clara y confiada, lectura fluida y su comprensión, lógica, pensamiento, inteligencia y la creatividad, es decir todo lo que es fundamental para el progreso en el siglo XXI.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko

N. Samoilova

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

USING ROLE PLAY AS A WAY OF INCREASING EFL STUDENTS' MOTIVATION

Some of the basic principles of the communicative approach, which has become very popular for the past decades, are using the target language as a means of classroom communication, providing EFL students with opportunities to express their ideas, creating situations and devising communicative activities and techniques that can promote the target language use. Among them are information-gap activities, which encourage learners to talk and involve them in the communication process, problem-solving tasks, which develop students' analytical and creative skills, role play and simulation, which can improve their motivation to practise new language and communication skills.

Role play, which is a drama-like communication activity in which learners take roles of different participants in a particular situation, has a number of advantages in comparison with other classroom activities. First of all, it offers opportunities for real use of the language and it does not have winners or losers. In addition, it develops EFL students' conversational competence. Learners have the opportunity to use the target language freely and creatively. Besides, role play provides language practice in all the

communication skills, especially in speaking. Finally, it is both fun and challenging. It helps EFL teachers understand how students will react within a controlled but unusual situation.

Simulation always includes an element of role play. It is a classroom activity in which students perform a role that they sometimes have in real life (e.g. booking a hotel or cancelling a hotel reservation). Unlike simulation, role play envisages students' taking a role that they do not play in real life (e.g. a police officer, a doctor, a shop assistant).

There are three stages according to which EFL teachers should set up role play. First of all, they get students interested in the topic. Then they watch and listen to students doing the task. At the final stage learners study any language issues which their teachers have identified as being problems.

While preparing improvised role play, language teachers cannot do without role cards which provide students not only with useful information about a particular character and a role play situation but also with recommended language structures which students can use.

In conclusion, role play enables students to focus on the use of language rather than on the language itself. It brings the target language to life and makes learning more interesting. It can be successful only if it has been well prepared and chosen in accordance with the level of learners' knowledge and interests.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko

A. Shapoval

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

NON-TRADITIONAL ENGLISH LESSON

The rapid development of science and speed of spreading new information require the preparation of active and independent people with advanced creativity. Practical experience has shown us the lack of effectiveness of a traditional lesson. Therefore, researchers and teachers create new forms and methods of teaching.

There are several views on non-standard lesson. O. Antypova, V. Palamarchuk and D. Romyanceva think that the main idea of a non-traditional lesson is a special combination of content and essence which attracts attention of students and contribute to their optimal development and education during a lesson. L. Lukhtay refers to a non-standard lesson that does not fit (fully or partially) the limits which are produced by didactics, where the teacher does not comply clear stages of the educational process, methods, traditional types of teaching. E. Pecherska sees the main feature of non-standard lesson in teaching with the help of numerous associations, emotions, helping to create a positive motivation of educational activities.

Boredom in class is one of the most frustrating shortcomings of teaching process. It is difficult to cope with it. Also it is hard to teach bored students. Boredom reduces the effectiveness of even the smartest and the most useful lesson. The task of every teacher is to raise interest during the whole lesson. Probably every good teacher has his or her secrets how to overcome boredom in the classroom.

A good teacher has not only to reproduce material. Development of ingenuity and creativity of students repeatedly increases the effectiveness of the lesson, creating conditions for disclosure of personality of every student. J. Harmer believes that a good teacher has to use interesting didactic materials and different methods of teaching, be universal, sometimes do not follow a lesson plan.

According to N. P. Volkova, there are a lot of lesson types such as lesson-conference, lesson-seminar, lesson-quiz, integrated lesson, reporting, lesson-performance, lesson-investigation and so on. We do not know exactly all the types of nontraditional lesson because every teacher creates something new and unusual. This process may be even spontaneous.

To sum up, a problem of non-traditional English lesson is actual. English teaching can be very interesting but it depends on teachers. They have to use their creativity and imagination to attract attention of students. Nowadays there are a lot of possibilities to make a process of knowledge acquirement interesting.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.A. Lytovchenko

V. Soloshenko

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

SOME ASPECTS OF TEACHING INTENSIVE READING TO INTERMEDIATE EFL STUDENTS

The main purpose of reading in the EFL classroom is to teach the language itself. While reading, learners apply various reading skills which are characteristic of different styles of reading. Depending on the purpose of reading, we can differentiate between *skimming*, *scanning*, *extensive* and *intensive reading*. The first two types of reading are important techniques of expeditious reading. *Skimming* involves a deep overview of a text and means a general understanding, while *scanning* is a restricted activity, only searching information relevant for the task. The aim of *extensive reading* is to encourage learners to cover a large amount of material and to gain a general understanding of the text instead of analyzing the detailed information, which is the primary purpose of *intensive reading*, a slow reading that involves approaching the text under the guidance of a teacher in order to give learners

a deep understanding not only of what the text means, but also how the meaning is produced.

In teaching intensive reading EFL teachers should take short texts consisting of no more than 500 words. They are normally chosen by the teacher, depending on the skills that need to be covered in the course. It is advisable that they should be simple authentic or learner-authentic texts of different genres which are interesting for learners. In addition, they should be of educational value and help students broaden their knowledge of the target language.

EFL teachers can make the process of teaching intensive reading more interesting and creative by providing learners with various techniques and activities at the pre-, while- and post-reading stages. The pre-reading stage serves to prepare students for what they are going to read. It envisages making predictions based on the title and quotations, answering guiding questions that can increase students' willingness to read, removing barriers to understanding the text by presenting new words and grammatical structures.

While-reading activities help learners understand the text in a more detailed way. Exercises that can be done at this stage are connected with reading and rereading of the whole text to determine its gist, to search for specific information or establish logical connection between separate facts. In this case the techniques of skimming and scanning are widely used.

At the post-reading stage EFL teachers should check students' comprehension of the text with the help of true/false sentences, multiple-choice tests and all sorts of questions. Also, this final stage is designed to help learners connect what they have read with their own ideas moving fluently from reading to speaking or writing as follow-up to reading activities.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko

O. Soloviova

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE METHOD OF CASE-STUDY AND DISCUSSIONS IN THE TEACHING PROCESS OF ENGLISH

The tasks that are determined by the National Doctrine of Education Development of Ukraine in the 21st century orient teachers towards the introduction of teaching methods that develop in students the ability to learn independently and to think critically. Those are the interactive teaching methods that stimulate students' interest in the educational process; develop individual's potential, mental and emotional spheres. The method of case-study and discussions are designed to improve skills and make learners gain experience in analysis and synthesis of information, discussion making, listening and understanding others, developing teamwork skills. They

contribute to the development of students' independent thinking, the ability to listen and consider alternative views and express their own arguments.

For the first time the method of case-study was used in the educational process of Harvard University Law School. The teachers began, in addition to lectures, to organize discussions of different situations connected with students' future professional activities. Since that time, a lot of scientists and teachers were involved in this method of training. They improved and developed it. Among them are V. M. Galuzynskiy, B. Evtukh, Y. P. Surmina, I. O. Simkova, J. Kleinfeld, M. J. Wallace and others. Two classical case-study schools currently co-exist: the American and European ones. It should be said that the method of case-study has quite recently come to language teaching methodology while courses in special subjects have been using it for a long time and it's very common for them.

The methodological order of using case studies and discussions may be an illustration of theory, as well as purely practical situations or their combination. Therefore, the content should reflect the learning goals. The value of case-study method, as well as the method of discussions, consists in a combination of academic, analytical and educational activities. These methods tend to help acquire the knowledge of disciplines that are characterized by pluralistic truths. The methods are based on situations that occur in reality and should reflect the knowledge and practical skills that students should obtain.

The principal difference between the method of case-study and the method of discussions from traditional methods consists in the democratic process of gaining knowledge and cooperation of a student with a teacher and with other students. Using these teaching methods, students have the opportunity to demonstrate and improve analytical and evaluative skills, to find the most rational solution of problems.

Scientific and language supervision by Full Professor O.B. Tarnopolskiy

D. Tkachuk

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

M-LEARNING: PROGRESS OR EFFORT?

People may think that mobile learning or m-learning is unimportant part of the learning process however nowadays it is a very significant part of it. Scientists dwell on the following definition of the term: «*m-learning* is learning methods and materials that involve the use of mobile phones or handheld computers». Also smartphones, iPhones and iPads can be used instead of mobile phones. Not all teachers and professors accept m-learning but some of them reckon that this way of learning is a huge step forward in modern educational system. In Ukraine m-learning is not so widespread however there were some attempts of the government to implement in

schools common devices (such as smartphones or handheld computers) that are programmed with special educational programmes. As every way of learning, m-learning has its positive and negative aspects. Let us find out some pros and cons of mobile learning.

There are a lot of advantages of m-learning. First of all smartphones or handheld computers weight less than tutorials and even notebooks so they are more convenient in use. The second reason is that with the help of only one device pupils can do different kinds of work at the lesson: reading and comprehension tasks, doing grammar exercises, listening and speaking activities, furthermore their work may be organized in groups or individually.

Also it is easier for the teacher to check pupil's works as they can send their homework/tests/projects etc. to the teacher's device using the Internet or Bluetooth. Finally, there is a psychological aspect – it is interesting for pupils to use mobile phones in their learning activity and it could be the way to encourage those who are tired of ordinary lessons.

Notwithstanding the plurality of advantages there are some important negative aspects that m-learning has. The main disadvantage is the small size of the screen and buttons that perplex the process of studying. The next problem is that m-learning needs permanent access to high-speed Internet as many applications cannot work without it. One more disadvantage is fragmentariness of studying while using m-learning. Some pupils cannot change the way of activity as fast as m-learning methods required.

As we can see mobile learning is a powerful tool in modern system of education which certainly brings a huge amount of opportunities to the language classroom. However the task of the teacher is to use it properly and wisely.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Filatova

Y. Tyápina

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

MÉTODOS DE ENSEÑANZA DE LENGUAS EXTRANJERAS

Por el momento la gente necesita lenguas extranjeras debido al crecimiento de las relaciones internacionales. Pero el problema de búsqueda y elección de métodos eficaces de enseñanza de lenguas extranjeras se queda actual hasta ahora. Los métodos de enseñanza son un componente importante del proceso educativo, por eso sus particularidades, ventajas e inconvenientes presentan mucho interés no sólo para los especialistas sino para los que estudian. Actualmente existen diferentes enfoques a los métodos educativos, lo que se explica por la búsqueda de lo mas eficaz. Nos gustaría presentar unos de ellos (los que se pocisionan por los metodistas y profesores como principales).

Método gramático– traductológico. De acuerdo con este método, si memorizar una cierta cantidad de palabras y tener buenos conocimientos de gramática, es posible dominar una lengua extranjera. El proceso de estudio consiste en el estudio de diferentes esquemas gramaticales y paralelamente la ampliación de vocabulario. Los materiales didácticos son, en su mayoría, artificiales, es decir no es importante lo que se dice sino muy importante cómo lo se hace.

Método de las asociaciones fónicas. Como se sabe, el profesor Sr. Ron Atkinson ofreció esta variante de memorización en los años sesenta del siglo XX. Según este método es necesario encontrar en la lengua materna una palabra que asuena a la de lengua extranjera. Después hay que componer una asociación que pueda ayudar a correlar estas palabras.

Método comunicativo. Hoy en día este método se posiciona como el más eficaz y resultativo. La función básica de este método es enseñar a la persona interactuar con otras. Esto implica todas las formas de comunicación: el habla, la escritura, la capacidad de escuchar y comprender al interlocutor.

Método de inmersión. Dicho método se base al hecho de hacer «transformar» al estudiante en un extranjero, se puede elegir a su gusto un nombre, inventar su biografía y hábitos. Gracias a todo eso, la persona puede adaptarse a un entorno nuevo y «acercarse» al hablante nativo.

Método audio–lingüístico. Lo principal en este método consiste en escuchar una lengua extranjera y percibirlo todo sólo oyendo.

Hoy en día hay más de 100 métodos de enseñanza de lenguas extranjeras, la mayor parte de ellos no son muy eficaces y por eso el problema principal para los profesores es perfeccionar los existentes y elaborar unas metodologías nuevas para el estudio de idiomas, que hagan la enseñanza más interesante y puedan motivar al estudio exitoso.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko

R. Viunov

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

READING AS A MEANS OF TEACHING AT SENIOR SECONDARY SCHOOL

One of the fundamental methodological principles of foreign language teaching is the principle of skills integration. Reading as an important speech skill and one of the means of communication is of crucial educational importance. It is often integrated with other skills like listening, speaking and writing and is considered to be the basis of their further development.

The aim of the given research is to reveal the educational potential of reading as a means of teaching other communication skills, speaking and writing in particular, as well as language aspects.

When reading a text, learners not only extract some useful information, but also review sounds and letters, vocabulary and grammar, memorize the spelling and meaning of words from the text, which extends their knowledge of the target language. When the text itself is the lesson focus, EFL teachers should remove barriers to understanding the text by presenting new words and grammatical structures at the pre-reading stage. In this case reading becomes an effective means of enlarging students' real and potential vocabulary as well as a tool for better grammar acquisition of the target language. In senior secondary school, reading is the main source of enriching EFL students' vocabulary, and the role of *intensive reading*, when learners are focused on the language rather than the text, becomes more important.

Reading as a means of teaching speaking can be presented at each of its stages. In pre-reading it is advisable to increase learners' motivation by involving them into discussion about the topic of the text which is based on its title or quotations taken from it or encouraging them to answer some guiding questions. At the while-reading stage, when students interact with the text by reading it or its parts, they can be given the task to find evidence in the text to support some statements and discuss it in small groups or identify some statements as true or false giving their arguments together with justifications and examples. At the post-reading stage the role of reading as a means of teaching speaking becomes crucial as learners are supposed to interpret the whole text, in particular to link the content with their experience or discuss characters.

Reading as a means of teaching writing is mainly presented in post-reading. Writing as a follow-up to reading activities may include writing letters, compositions, articles related to the text or doing some project work in writing.

To sum up, the importance of reading cannot be overestimated. It involves a great number of techniques and methods of working with the text. In this way, it becomes not only the aim of teaching but also the means of teaching.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko

I. Zakharkevych

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

EFFECTIVE WAY OF PERCEPTION LANGUAGES FOR FUTURE TRANSLATORS

Today project methods play a vital role in educational process. They are also the most effective way of teaching foreign languages at universities. To prove this point, it is required to identify the project method in general.

The textbook «Methods of Teaching Foreign Languages» considers two significations of the notion «method» i.e.: 1. method as a system or a principal trend in teaching specific subject in specific historical period of the development in science; 2. method as a way and process of achieving a certain goal in teaching and learning. Project-based learning method emerged in the early XX century in the USA. The purpose of the method is to transform memory school into thinking school.

E.S. Polat states that the project method is also based on modeling social interaction in small groups during the training process. For example: the release of a newspaper or a magazine, a collection of articles, preparation of exhibitions, performances, concerts and others. This work allows putting in force the differentiated approach to learning, increase, activity and independence of students on the basis of role-playing games and also increase, independence in solving educational problems. Projects teach students to do the work together and share cooperative success and failures in order to create in the system «student-lecturer-group». It is well-known that translation requires a lot of work with language and that is the vital role of translation. In this case, the project method stimulates the motivation, cooperative work and success in such a complex field of learning languages. Projects for translators can be created in the same way by adding specific subject and object for future translators. For instance: the lecturer gives the task to each student of translation major to develop a project through comparing translation literature from ancient period to modern period. Firstly, the students and the lecturer discuss the topic and the major items to identify the specific information. Second, the students gather additional information and implement it. Third, they put it into the end product which can be an article for the newspaper, book or magazine. This project is for the general subject in the translation field. There are many fields to consider: business, economics, law, technologies etc. Accordingly, the projects can be managed in different ways.

As a result of this activity, involuntary memorizing of lexical items and grammatical structures, occurs speech activity in the target – foreign language is motivated. The project method will help future translators to achieve the main goal of translation easily without lecturer's pressure and develop great interest in their work. The students can be confronted with different problems and solve them. If there are difficulties, they can turn to their lecturer who will suggest some ways of solution.

Scientific and language supervision by Full Professor O.B. Tarnopolsky

SOCIOCULTURAL ASPECTS IN STUDYING FOREIGN LANGUAGES (ENGLISH, SPANISH, FRENCH, GERMAN, POLISH)

N. Diakiv

Yuriy Fedkovych National University, Chernivtsi, Ukraine

EXTRALINGUISTIC PECULIARITIES OF THE SEMANTIC FIELD «FOOTWEAR» IN MEDIA DISCOURSE

Nowadays media discourse plays a significant role in the life of society and should be considered in its overall complexity. The concept of media discourse has been thoroughly examined in the works of such linguists as T. Kaminskaya, O. Moseychuk, G. Solganik, V. Kameneva, M. Bednarek. The scientist A. O’Keeffe defines media discourse as the phenomenon that refers to interactions which take place through a broadcast platform, whether spoken or written, in which the discourse is oriented to a non-present reader, listener or viewer [1, p.441].

The participants of media discourse are the authour (sender) and the recipient (addressee). The first creates a message and the latter receives and interprets it on cognitive and emotional levels. In this way media performs six basic functions: 1) informational that is to inform the audience; 2) analytical, the basis of which is the analysis and commentary of social events; 3) regulative which modifies the perception of information by the recipient; 4) evaluative – the main feature of which is to evaluate the information; 5) predictive that stimulates the recipient to reflect on the given information and project it on reality; 6) entertaining – the aim of which is to amuse the recipient [2, p.175]. The evaluative function encompasses persuasive function which is often performed by means of implicit or explicit persuasive linguistic and extralinguistic tools. Media as an agent of socialization spreads social norms and stereotypes – standardized images and beliefs about society that are characterized by high resistance and, as a rule, emotional connotations.

The semantic field «Footwear» conveys a wide conceptual meaning that is transmitted through the written media discourse in a variety of ways. Extralinguistic peculiarities of the semantic field «Footwear» are represented with cognitive models that retain in the recipient’s consciousness and influence the discourse.

To start with, semantic field «Footwear» activates the concept of fashion in the media discourse. The lexemes of the field are related to the notions of prestige, elitism, status and style. Some journalists point out that for a while luxury shoes have been the prerogative of certain social groups such as actresses, It-girls, millionnaires. Moreover, footwear is popularized not only as an item of clothes but also as a kind of a fetish for women of fashion. For instance, in the article «Women and Shoes: A Love Story»,

footwear is described as an object of interest to collectors. Shoes are compared with sculptures and the only way in which shop-assistances store them on shoe-shelves is already worthy of admiration [3]. Thereby, media implicitly persuades the reader that shoes are seen (or should be seen) as art objects. In the other article «Women and Shoes: A Love Affair in Pairs» the journalist cites as an argument some quotes of celebrities, illustrating women's self-sacrifice for a pair of shoes as well as consumerism [4]. As a result, such facts tend to be associated with the ideas of fashion, popularity and high standards.

Besides, the topic of footwear in the media discourse is often focused on the support of gender stereotypes in the society according to which women are likely to be obsessed with shopping and high heels are an essential attribute of sexuality. The authors of the articles often exaggerate and unreasonably generalize the differences between a man and a woman, creating the «chasm» between two sexes with an intention to involve women in shopping. In the discourse one may trace the tendency to equal footwear and sexuality. Namely, under the subtitle «Sexual Heeling» the sender of the message stresses the fact that women's feet are associated with sexuality as well as stilettos that «*are undoubtedly foxy*» [3]. Nevertheless, in some publications this gender myth is rebutted: heels are not always a sign of «*sex goddess*» as well as flats can not be the reason to claim that a woman is a «*nun*» [4]. The author reminds the recipient that such idea is constantly challenged by fashion.

Furthermore, footwear is often regarded to as the reflection of personality. The statement «*a shoe is a window to the soul*» [4] is the determining motive of publications that promote the above-mentioned idea. In such articles journalists actively use the lexemes of the periphery and variations of central lexemes of the semantic field «Footwear» e.g. *wedges, sneakers, knee-high boots, Ugg boot, flip-flops, etc* [5]. Usually the design of the footwear is associated with traits of character and person's outlook. This idea is supported by intertextuality of the media discourse which uses both quotations taken from the Internet discourse and allusions to famous characters of cinema or literature discourses: «*Shoes have featured prominently in the popular female narrative, be they Cinderella's glass slippers (clearly a symbol of virginity) or the stilettos worn by the metropolitan predators of «Sex and the City» – women who share two great weaknesses: men and shoes*» [4]. Consequently, shoes are seen as a non-verbal symbolic message promoted by the media in society.

There are cases when footwear becomes an object of controversy or represents certain attitudes and opinions of society. A pair of pink sneakers has undergone such transformation in media discourse [6]. After an eleven-hour-long filibuster held by Wendy Davis, a democratic politician of Taxes, against the draconian abortion regulations for the state, her pink sneakers

became a symbol of a woman's endurance, determination and feministic values in politics. The other example belongs to the ethical sphere and this time a controversy has been caused by a pair of sneakers with shackles for the ankles. Some customers noticed in that design a promotion of an imagery of slavery and decided to express their protest on Internet. The topic has been a matter of interest for the media discourse in «Los Angeles Times» [7].

What is more, the concept of shoes is an essential part of personal care, health and self-esteem. For instance, in the publication «Elevator Shoes» the journalist considers the emotional aspect of buying shoes that is the desire of a consumer to increase their height and look more attractive [8]. This idea is echoed in the other publication «Women and Shoes: A Love Story» in which one may read the explanation of the professor of anthropology Helen Fisher who remarks: «*High heels can literally raise your status because you're taller when you wear them. ...Shoes were the measure of class and we still have a bit of that mind-set ingrained in us*» [3].

As it can be seen media discourse is interrelated with some other discourses which assist in revealing peculiarities of the semantic field «Footwear». This statement is illustrated in the Figure 1.

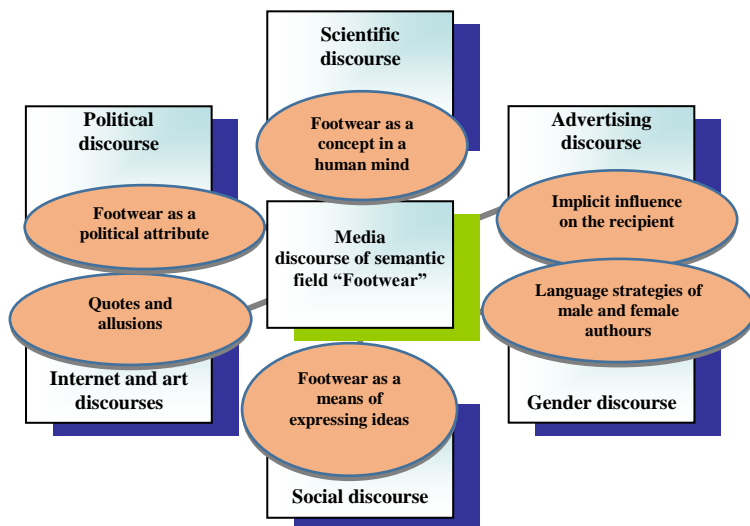

Figure 1. «Interdiscursivity of the semantic field «Footwear»

One more aspect to be discussed is the relation of the sender and the recipient in the media discourse of the semantic field «Footwear». According to the classification developed by the linguist E. Shchelkunova, we may state that a personified or individual author is the most inherent type of the sender for media discourse. A personified author is a social person who

understands the key concepts of mass culture, identifies own interests with the recipient's ones, applies intertextuality and allusions to develop reader's associative series [9, p.90]. The sender often involves the addressee in the phatic interaction using the expressions which do not necessarily convey valuable information for the recipient but rather stimulate them to make a mental response to the message. In this way the author makes up and maintains a dialogue with the recipient by means of colloquial English, addressing the second person singular, using imperative and conditional moods. The media discourse of the semantic field «Footwear» is mostly adjusted to the needs and demands of a female audience that is acquainted with the existing fashion culture.

In conclusion, the semantic field «Footwear» denominates in media discourse the concepts of fashion, social status, gender roles, political and ethical notions, etc. The extralinguistic properties of the semantic field are revealed through interdiscursivity, intertextuality and dialogic discourse.

References

1. O'Keeffe A. *Media and Discourse Analysis // Investigating Media Discourse*. – London : Routledge, 2006. – P. 441 – 442. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.dspace.mic.ul.ie/> (30.01.2015).
2. Мосейчук О. М. Публіцистичний дискурс як контекст реалізації комунікативного впливу на масового адресата / О. М. Мосейчук // Вісник Житомирського університету ім. І. Франка. – 2012. – № 65. – С. 175 – 177.
3. Azodi M. *Women and Shoes: A Love Story // Cosmopolitan*. – October 5. – 2010. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.cosmopolitan.com/style/beauty/fashion/> (24.01.2015).
4. Jacobbi P. *Women and Shoes: A Love Affair in Pairs // Daily News*. – September 30. – 2007. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.nydailynews.com/life-style/> (26.01.2015).
5. Horswill I. *What Your Shoes Reveal About You // News.com.au*. – August 7. – 2013. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.news.com.au/lifestyle/beauty/> (23.01.2015).
6. Keller J. *The Pink Sneakers That Could? Rethinking Mediated Discourse of Wendy Davis' Filibuster Footwear // Flow Conference*. – July 15. – 2013. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://flowtv.org/2013/07/the-pink-sneakers-that-could/> (30.01.2015).
7. Lynch R. «Slave» Imagery? Controversy over Adidas' New «Shackle» Shoes // *Los Angeles Times*. – August 18. – 2012. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://articles.latimes.com/2012/jun/18/nation> (26.01.2015).
8. Stimpert D. *Elevator Shoes // About Style*. – [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://shoes.about.com/elevator-shoes/> (26.01.2015).
9. Щелкунова Е. С. Публицистический текст в системе массовой коммуникации : Учеб. пособие / Е. С. Щелкунова. – Воронеж : ВГУ, 2004. – С. 88 – 98.

Scientific supervision by Associate Professor T.V. Surodeikina
Language supervision by Associate Professor O.V. Musurivska

CROSS-CULTURAL MANAGEMENT: BASIC LINGUISTIC NEEDS FOR SUCCESSFUL BUSINESS WRITING

The importance of the cross-cultural communication which used to be neglected has become a key to success in running businesses in general and in cross-cultural management in particular. Globalization of economy inevitably led to the necessity of establishing business contacts with the companies all over the world.

As a result, apart from being proficient in English which is known to be a language of international communication, it is essential for a skilled manager to be familiar with the business partners' cultural context to bridge the cultural gaps, thus avoiding all the potential conflicts.

The **purpose** of the paper is to focus on the basic writing skills as vital linguistic needs of managers willing to effectively collaborate with the international companies through business writing in the context of cross-cultural management requirements.

The purpose raises the following **tasks**: 1) definition of the cross-cultural management; 2) disclosure of the differences between Ukrainian and English cultures; 3) outline of the main rules of writing a formal letter.

To start with, cross-cultural management is an integral part of human resource management system, which provides the development of some technologies about business operations in a variety of cultures in order to prevent cross-cultural conflicts.

The word «cross-cultural» means «involving or containing ideas from two or more different countries or cultures» [6, p. 300].

So, those who are going to run a business in several foreign countries are almost sure to face a problem of potential misunderstanding because of the evident cultural gaps. For example, the construction of nuclear power plants, factories and other facilities in foreign countries requires good knowledge of both language and national customs and traditions as integral part of the culture of the host country. Thus, «bridging the cultural gap» helps avoid international conflicts, racial discrimination and interracial differences [1].

What is more, R. Gibson, the author of Intercultural Business Communication, notes that a failure to consider cultural differences is increasingly seen as one of the major causes of the broader business failures [5, p. 25]. The consultant claims that a healthy awareness of the role of culture should be neither over- nor underestimated [5, p. 28].

As a matter of fact, it has been proved that in the business world miscommunication is associated with money, because it results inevitably in

slower productivity, fewer sales, and smaller profits [2, p. ix].

On the one hand, the managers who are often abroad on business trips may face with misunderstanding caused by the language barriers and cultural differences, which can result in decrease of the level of productivity.

On the other hand, developing business companies sometimes neglect national peculiarities of the target country when opening branches (offices or shops, industrial enterprises) and launching advertising campaigns, which ultimately leads to significant economic losses [1].

That is to say, being familiar with the business partners' language and cultural context, a manager is sure to succeed in the intercultural communication. This is especially important for our state, as Ukraine maintains close economic relations with the English-speaking countries.

Naturally, there are some differences between Ukrainian and English cultures. For instance, treating strangers in the USA implies that it is essential to smile at a person who you do not know, which differs from our national tradition. Unfortunately, in our country smiling at strangers is not polite, as it may make them feel confused and uncomfortable.

Then, it is uncommon for Ukrainian women to shake hands when being introduced to someone [3].

More to the point, in our culture it is considered to be impolite to open a gift immediately after having been presented with it, but for the English it is a common thing to do so that that they can thank the giver.

Besides, while collectivism is characteristic of Ukrainian business, the English prefer to state their personal achievements.

Consequently, the workers (particularly managers) who are ready to admit, understand and respect the cultural differences of other nations and to take helpful steps have a great advantage at fulfilling tasks in multicultural environment [3, p. 26].

Multicultural environment implies that there are a lot of foreign languages to master in order to achieve mutual understanding. Indeed, culture, which is represented by «the customs and beliefs, art, way of life and social organization of a particular country» [7, p. 306] and language are interdependent phenomena. They cannot exist separately.

Therefore, written English language also reflects the impact of a famous English character – conservative, laconic and polite. There are a lot of methods of written business communication, but nowadays it is more and more common to conduct business on the Internet through e-mail, blogs, and websites, as opposed to in person, it remains highly advantageous that people know how to write well [2, p. x].

Internet communication is constantly changing due to the tendency of language economy. However, business e-mails should be written without informal words and emoticons that are so popular with people. So, let us

consider some rules that should be rigidly observed when writing a formal letter.

First of all, formal letters should be devoid of pleasantries, i.e. things such as greetings or mild jokes.

Then, there is absolutely no room for contracted form of words and abbreviations. For example, one should write 'I have' instead of 'I've' and 'do not' instead of 'don't'.

Since it is a formal document, one should avoid using informal language. Instead, a great deal of attention is paid to formal language or words.

The salutation of the letter should be written in the following forms: «Dear Sir» or «Dear Madam». If one is writing to a very prominent person such as the president of a country or an ambassador, then the salutation is «Your Excellency».

It is essential for all formal letters to have titles, which always relate to the content of the letter. So, for example, if the person is writing a letter to a company applying for a job, there is the following title in his or her application letter: «APPLICATION FOR THE POSITION OF A MANAGER». The title should always be short and simple and it should be written in capital letters.

The first paragraph should always be simple and straight to the point.

The last paragraph of the formal letter is where one states what action that he or she wants the recipient to take regarding the main content of the letter.

The ending includes thanking the recipient for taking the time to read the letter.

Complimentary close or the subscription, which is the final part of the letter should be written at the bottom right hand of the page [9].

Moreover, according to M. Seymour, a British business-English trainer and consultant, one should bear in mind that it is usual to capitalize the abbreviations of «C-level-manager» titles, such as CEO and CPO; on the other hand, «sales manager» when written out, is not capitalized [7, p. 33].

There is one more important point to consider. Due to the fact that management is closely connected with social interaction, i.e. dealing with people, it is essential for a good manager to avoid stereotyping. Only «the person's individual, professional characteristics and qualifications» are important, when the gender, race or disability issues don't belong in business writing [2, p. 45].

To conclude, it should be said that cultural peculiarities are mutually dependent on the language and reflected in the latter. It is vitally important for a manager who deals with multicultural environment to take into consideration the multilingual aspect of running a successful business.

So, linguistic skills are essential for the managers collaborating with

the business partners from the English-speaking countries. Since modern businesses involve a lot of writing communication, competence in writing a formal letter will guarantee successful cross-cultural communication leading to better productivity.

References:

1. Влияние национальных культур и языковых различий на управление человеческими ресурсами [Электронный ресурс]. – Режим дост.: http://studme.org/1599041615357/menedzhment/kross-kulturnyy_menedzhment.
2. Business Writing Clear and Simple. – New York : Learning Express, 2007. – 222 p.
3. Cross Cultural Management. A Report in the partial fulfillment of the course MGTS C211 (Principles of Management) [Электронный ресурс]. – Режим дост. : <https://phanisarma.files.wordpress.com/2010/11/cross-cultural-management.pdf>. – 30 p.
4. Evans V. Successful writing. Proficiency / V. Evans. – Express Publishing, 2000. – 160 p.
5. Gibson R. Cultural differences / Gibson R. // Business Spotlight. – 2008. – № 2. – P. 25–28.
6. Oxford advanced learner's dictionary of current English / Edited by S. Wehmeier. – Sixth edition. – Oxford University Press, 2000. – 1540 p.
7. Seymour M. Capital letters in English / M. Seymour // Business Spotlight. – 2009. – № 5. – P. 33.
8. Wisnoskie S. Cultural differences : Ukraine and USA / S. Wisnoskie [Электронный ресурс]. – Режим дост. : <http://www.unian.info/common/57852-cultural-differences-ukraine-and-usa.html>.
9. Writing Formal Letters : The Rules [Электронный ресурс]. – Режим дост. : <http://hosbeg.com/writing-formal-letters-the-rules>.
Scientific and language supervision by Senior Lecturer H. M. Pasko

Marzia Giuliani

Istituto tecnico statale per il turismo Cristoforo Colombo, Roma, Italia

SALAMANCA, UNA CIUDAD ÚNICA

Salamanca, ilustre ciudad de la comunidad autónoma de la provincia Castilla y León, que actualmente alberga la universidad funcionante más antigua de España y una de las cuatro más antiguas de toda Europa.

Es suficiente nombrar personajes de la altura de Bartolomé de las Casas, Antonio de Nebrija, Luis de León y el más recién Miguel de Unamuno para darse cuenta de la importancia de su papel en la historia y la cultura de España.

En el año 1988, la ciudad vieja fue declarada patrimonio de la humanidad por la Unesco: en efecto, la parte antigua se presenta conservada

en su integridad histórica, la Catedral vieja, la Catedral nueva, la misma fachada de la Universidad, la Plaza Mayor. La Plaza Mayor es una de la más bellas de España, si la visitas por primera vez gozando de su iluminación nocturna, su belleza te deja sin respiro, con los días se convierte en un familiar punto de encuentro y al final empiezas a sentirte parte de su historia sentado en uno de sus tantos cafés.

En 2002 la ciudad fue nombrada capital europea de la cultura y eso permitió hacer algunas reformas y mejoró la iluminación de toda la ciudad vieja quitando algunas esquinas antes más inseguras al precedente degradado.

La ciudad de Salamanca es históricamente conocida como «Roma la chica», es decir la pequeña Roma, por el hecho de que ella está construida sobre las tres colinas en lugar de siete como las de la ciudad de Roma en Italia.

La universidad salmantina fue instituida en el año 1218 por el Rey Alfonso IX. Esta universidad nació como una universidad jurídica. Tiene una población de más de 30.000 estudiantes y entre ellos 6.000 estudiantes son extranjeros.

Es también un renomado destino para el aprendizaje del idioma español, para los cursos de verano y para la formación de profesores, efectivamente tiene una ilustre y antigua tradición de estudios lingüísticos: en Salamanca fue publicada en el año 1492 la primera gramática de la lengua castellana por parte de Antonio de Nebrija.

Salamanca es una ciudad cómoda, cosmopolita y hospitalaria. La gente es amable y disponible a ayudar a turistas y estudiantes. Salamanca es una mezcla de historia y el ambiente juvenil con una animada vida nocturna. Es fácil recorrer a pie su ciudad vieja y estar perdido en su preciosidad pero siempre en un clima muy acogedor.

Consultora científica y lingüística: Profesora Sabrina Di Gaetano

S. Gontcharova

Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LE FRANÇAIS QUÉBÉCOIS

Le français québécois ou français du Québec est souvent appelé «français canadien». Le français québécois est parlé parmi les francophones du Québec, d'Ontario, de l'Ouest canadien et de la Nouvelle-Angleterre. La majorité des locuteurs du français québécois réside au Québec.

Le Québec fait du Canada le deuxième pays francophone d'origine européenne au monde, après la France et devant la Belgique. Le français québécois est la principale langue maternelle d'environ 80% de la population du Québec. Le français québécois connaît de nombreuses variétés locales, créant ainsi plusieurs dialectes locaux. Les caractéristiques du québécois français:

Les principales différences entre la phonétique: 1). *ai, é, è* prononcé [aj] ou [ae]; 2). *é* se prononce comme le *è*; 3). *t, d* avant *y, i, u* se prononcent [ts], [dz]; 4). *au, ô* prononcé [ou]; 5). *oi* – toujours prononcé comme [we] dans les mots moi, toi;

Les principales différences en grammaire: «*Nous*» existe en deux versions: on (pronom impersonnel 3-ième personne dans le sens de «*nous sommes avec vous*» et «*nous autres*»)(dans le sens de «*vous sans vous*»). «*Vous*» existe aussi en deux versions: «*vous*» comme le traitement poli à une seule personne (utilisé beaucoup moins souvent qu'en France), «*vous autres*» (appel à quelques personnes).

Dans le langage familier les terminaisons silencieuses *-s* de 1er et 2-ième personne du singulier avant les voyelles antérieures sont souvent prononcées [t] au lieu de [s].

Les anglicismes dans le discours écrit sont rarement utilisés, ils sont plus populaires dans le langage courant. On dit «*reception*» au lieu de «*bureau d'accueil*» ou «*meeting*» au lieu de «*rendez-vous*». Et parfois, au contraire, le terme canadien est d'origine «plus française». Par exemple, – «*parking*» on appelle «*stationnement*», «*le week-end*» – «*fin de semaine*», «*omble chevalier*» – «*voiture*». Dans la vie quotidienne on peut rencontrer des anglicismes populaires «*fun*», «*cool*», «*frein*», «*sentir*» et autres. Leur prononciation et parfois valeur diffèrent des mots anglais. On utilise également des archaïsmes et des néologismes.

Consultant scientifique et linguistique: maître-assistant L.V. Ratomska

Y. Gorobets

Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

FRANCOPHONIE

La Francophonie c'est l'organisation internationale de coopération des pays francophones dans le monde. Elle entee rassemble 56 membres provenant de parties différentes de l'Etat ou les Etats du monde, ainsi que 14 observateurs. Le principal critère d'entrée dans l'organisation ne considère pas le degré de la population française d'un état (même si elle est encouragée), mais plutôt des liens culturels avec la France, établis au fil des décennies et même des siècles. Par exemple, l'Ukraine et les pays baltes sont des observateurs de la Francophonie, et l'Arménie est un membre associé. Dans sa forme actuelle, la Francophonie existe depuis 1970. La devise de l'organisation est un dicton français «*Égalité, Complémentarité, Solidarité*». La journée internationale de la Francophonie ce la fete de tous, qui s'expriment en français, qui l'apprennent et qui l'aiment.

Le 20 mars 1970 dans la capitale du Niger ona signé un accord sur la création de la première organisation intergouvernementale des pays de la langue française. Aujourd'hui, l'Organisation internationale de la

Francophonie regroupe 56 États et gouvernements membres et 14 observateurs, soit 803 440 000 personnes, 200 millions par mieux parlent français. Nous parlons français, etentendons – Paris. Et en général, qui ne voulait pas la capitale de la France?

Paris – la majesté des rois?C'est la fete qui est toujours avec toi.Assis autour on determine le sort des artistes et des poets. Paris sur la carte c'est un cercle de boulevards, une spirale de discrets, des rayons, des avenues et des quaiselegants. La saveur et la personnalité de Montmartre, Belleville ...

Consultant scientifique et linguistique maître-assistant L.V. Ratomska

A. Jakovenko

Alfred Nobel Universität, Dnipropetrowsk

ÖKOTOURISMUS IN DEUTSCHLAND

Die Touristen in Deutschland wählen den Ökotourismus immer öfter. «Der weiche Tourismus», die Bio-Hotels, die Urlaube ohne Auto — bei allen Deutschland werden populärer sein. Allmählich kommt zu den Menschen das Verständnis der Notwendigkeit des Schutzes der Umwelt.

Der deutsche Ökotourismus hat sich hundert Jahre rückwärts – im alpinen Bergmassiv Berchtesgaden gebildet. Auf den Königlichen See (Königssee) kommen auch heute die zahlreichen Touristen zusammen. Die Touristen fahren auf smaragdgrünem Wasser des Königssees in kleinen Booten, bewundern die umliegenden Wälder und Alpen. Pro Jahr erholen sich hier bis zu Halbmillionen Menschen. Die lokale touristische Industrie trägt den Schaden der Ökologie nicht auf.

Die Neuerung am Königlichen See gehörte Prinzen-Regenten Leopold Bayerisch. Mehr hat die Jahrhunderte rückwärts der Regent verboten, hier die veraltenden Ruderboote zu verwenden und hat befohlen, mit ihren kleinen elektrischen Gerichten zu ersten. Heute bedienen auf Königssee die Touristen achtzehn Boote mit. Die kleine Seeflotte wurde ein wichtiges Element des ökologischen Tourismus Berchtesgaden. Diese Region zusammen mit dem Kurort Bad Reichenhall geht in die Gesellschaft «Alpine Pearls» ein.

2008 hat 21 alpine Kurzone aus sechs Staaten (Österreichs, Deutschland, Italiens, Sloweniens, Frankreichs und der Schweiz) den Preis «Ecotrophea» bekommen. Das Deutsche Bündnis für Tourismus verleiht diesen internationalen Preis für die Vereinigung des standfesten Tourismus mit dem musterhaften Schutz der Ökologie und des Klimas. Die Touristen kommen auf den umweltfreundlichen Verkehrsträgern (mit dem Zug) an. Für die Zustellung auf den Erholungsort benutzen die Menschen den Linienbus oder nehmen leihweise die Fahrräder.

«Alpine Pearls» demonstriert der ganzen Welt – der Schutz der Umwelt soll Priorität in der Sphäre des Tourismus werden, und Deutschland

kann Führer auf diesem Gebiet sein. Den Urlaub in Deutschland führen mehr als 30% Deutschen durch. Aus den deutschen Süderden wählt man für die Erholung Bayern öfter; aus den Nordterritorien bevorzugen die Deutschen Mecklenburg–Vorpommern.

Das Bündnis für Tourismus hat begonnen, in dieser föderalen Norderde das originelle Ökoprojekt «der Waldaktien» zu verwirklichen. Jeder kauft sich erholend symbolisch den Baum und eine «der Waldaktien» wird für 10 Euro verkauft. Den gekauften Baum zu pflanzen ist es von den eigenen Händen möglich. Die «Aktien» sind gefragt – es ist schon 7,5 Tausend Stücke verkauft – und es ist 7,5 Hektare neu «der Klimawälder».

Der Tourismus in Deutschland ist heute im Trend, die Ideen haben viele Hotels und die touristischen Firmen aufgegriffen. Deutsche Bahn organisiert Rad – und sie Stadtrundgänge durch den Naturschutzgebiete. Zum Programm «die Reiseroute – die Natur» gehören siebzehn Naturschutzgebiete und der Nationalparks. Das föderale Ministerium zusammen mit dem Föderalen Amt der Umwelt 2001 haben die freiwillige Vereinigung der Hotels, der Wohnungen und der Campings, der touristischen Kommunen und der Restaurants Deutschlands unterstützt. Diese Organisationen und die Privatpersonen wurden für die Entwicklung des standfesten Tourismus und des Schutzes der Natur vereinigt. Zur Vereinigung «Forum der alternativen Reisen» gehörten 140 deutsche Organisationen, die sich im Ausland befinden.

Wissenschaftliche und Sprachliche Beratung von Oberschullerer O. Michlik

O. Lávnikov, A. Vavilin

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucraina

LA POSICIÓN ACTUAL DE LA LENGUA ESPAÑOLA

Como se sabe el español es una de las más comunes entre las lenguas romances. Por el número de hablantes nativos (más de 400 millones de personas) y según las tendencias actuales, en pocos años el español superará el inglés y pueda cedersólo al chino. Con cada día que pasa, más y más personas están eligiendo el idioma español para comunicarse con colegas y amigos. Estefactor no es sorprendente, ya que este lengua es nativa para casi la mitad de mil millones de personas en diferentes partes del mundo. En el ranking mundial de lenguas el español está en la terceraposición.

Es bastante curioso, pero en los EEUU el español «empuja» notablemente al inglés, lo que se explica por el aumento en este país durante los últimos diez años de la población hispano-americana en 60%, es más de 40 millones de personas (13% de toda la población de Estados Unidos de América, sobre todo en el sur–oeste del país). Si un americano decide aprender un idioma extranjero, en la mayoría de casos y con mayor frecuencia élva a elegir el español. Cualquier político estadounidense o

compañía que sueña con popularidad, consideran que es su deber obligatorio comunicarse con el auditorio no sólo en inglés sino también en español.

En la Red Internet el español ocupa el tercer lugar después del inglés y el chino según la frecuencia del uso. Durante los últimos 10 años, su presencia en Internet creció en 800% y hoy en día sigue aumentando constantemente. Por ejemplo, en la red social Twitter el español es el segundo idioma más común, alcanzando un margen considerable del árabe, ruso, italiano, francés y alemán.

Además, el español se usa en Filipinas, en ex-colonias y zonas del protectorado español en África (es el idioma oficial de la República de Guinea Ecuatorial), en el suroeste de los Estados Unidos. En los EE UU y El Puerto Rico, junto con el inglés, él es la lengua estatal. Además, millones de hablantes de español nativos viven en California, Florida, Texas, Nueva York y usan su lengua materna. El español predomina en Colombia, Panamá, Nicaragua, El Salvador, Costa Rica, Guatemala, Honduras, México, República Dominicana y Cuba; el castellano prevalece en Venezuela, Ecuador, Perú, Bolivia, Paraguay, Chile, Argentina y Uruguay. También en Brasil, donde la lengua nativa es portugués, el español se considera como segunda lengua extranjera entre los estudiantes y graduados.

En conclusión es necesario añadir, que el idioma español es muy popular y usado en muchas esferas de la vida social, tales como, por ejemplo: negocios, política, enseñanza, turismo etc.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Onischenko

A. Orel

Universidad Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

ACERCA DE CARACTERÍSTICAS LÉXICAS DEL IDIOMA ESPAÑOL EN AMÉRICA LATINA

Como se sabe, el idioma español en los países de América Latina tiene sus propias características distintivas. Nos gustaría analizar unas de ellas (que se consideran como principales y más ilustrativas), ya que en cada país latinoamericano se utiliza una variante de la lengua española que se difiere un poco de las vecinas. Quisieramos presentar unas particularidades morfosintácticas y léxicas.

Entre las características morfosintácticas más destacadas se observa el fenómeno del «voseo» que se conoce desde la Edad Media. Su esencia radica en el uso de la forma pronominal «vos», que en la Edad Media se consideraba como más formal y respetuosa, en lugar de «tú», que tenía un carácter despectivo. Poco después, una nueva forma respetuosa de «Vuestra Merced» cambió por «Vuesa Merced», luego con «Vusted» y afín y a cabo tomó la forma de «usted», que sigue utilizándose actualmente. Las formas de

«vos» y «tú» comenzaron a utilizarse paralelamente en el mismo sentido, y una de ellas resultó innecesaria. Hoy en día en España la forma común es «tú» y en gran parte de América Latina es la de «vos».

En los países latinoamericanos el pronombre «vosotros» nunca se utiliza. En cambio, se decidió usar otro pronombre – «ustedes». Es decir, en todos los modos y tiempos gramaticales es la forma de segunda persona en plural, lo que se difiere mucho de la conjugación en España. En cuanto al uso de sufijos diminutos, podemos señalar que es un fenómeno muy amplio y común en los países de habla española. Sin embargo, estas formas son más utilizados en América Latina que en España. Por ejemplo, *ahorita voy (en vez de «ahora»)*, *pueblo lindito (en vez de «lindo»)*. También en España y Latinoamérica diferentes palabras pueden llamarnos objetos o fenómenos. Por ejemplo, el verbo «*platicar*» (latinoamericano) y «*charlar*» (español) tienen el mismo significado. Algunas palabras que se emplean activamente en los países latinoamericanos son arcaísmos en el vocabulario español. Por ejemplo, el verbo «*recordar*» en España se considera obsoleto y se utilizan el verbo «*despertar*».

Nos gustaría subrayar que en el vocabulario de América Latina hubiera una enorme cantidad de préstamos del inglés y los de lenguas indígenas. Como hemos visto, el español de América Latina se difiere considerablemente del español de España. Sin embargo, a pesar de las diferencias, sigue siendo una lengua común. Esa unidad la guardan Real Academia Española, la Asociación de Academias de la Lengua Española y el Instituto Cervantes.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko

I. Pedán

Universidad Alfredo Nóbél de Dnipropetrovsk, Ucrania

ANÁLISIS DE LOS ESTEREOTIPOS DE GÉNERO EN LA PRENSA DEPORTIVA ESPAÑOLA

El gran deporte como espectáculo es una de las manifestaciones más importantes de la cultura de masas moderna y tiene un gran potencial de entretenimiento. Lo último es la condición necesaria para presentación de las competiciones en los medios de comunicación modernos incluso el discurso periodístico. La organización del evento deportivo y su textualización subsiguiente en el periódico son instrumento del procesamiento social de la información en la formación de los valores, ejemplos normativos de la conducta incluyendo los estereotipos de género.

Hablando de los estereotipos de género nosotros sobreentendemos las ideas sobre virilidad y feminidad formadas en la cultura de la sociedad particular y que implican las opiniones sobre rasgos, atributos y reglas de

conducta de ambos sexos. El análisis del discurso moderno periodístico de deporte en español ha mostrado predominancia de la información sobre deportistas masculinos que mantiene la idea sobre el gran deporte como sobre la esfera de actividad principalmente para los hombres.

Creando la imagen del deportista masculino en las fuentes de la información acentúan: características físicas: «*Yo soy mayor que Messi por altura y porque soy más ancho*»; maestría: «...un jugador clave». La actividad pública y beneficencia también están en el centro de la atención de la prensa: «*Zidane es embajador de la ONU en la lucha contra el hambre*».

Hoy en día la fuerza física deviene el atributo esencial del deporte femenino también: «*su tremenda fuerza física*». Cualidades profesionales de las mujeres también son difundidas en la prensa española: «...*ganadora de 22 títulos*». Estos ejemplos confirman que los estereotipos de la masculinidad y la femineidad no están relacionados con el sexo biológico.

Pero a distinción de los artículos sobre deportistas masculinos, en los artículos sobre deportistas femeninas prestan atención a las emociones de las deportistas para demostrar que ellas no pueden controlarlas y también se rozan el tema de derrota.

Todo lo expuesto confirma una vez más el estereotipo sobre sexo fuerte y sexo débil. Aunque el deportista ha obtenido éxitos el periodista a pesar de todo acentúa su punto flaco. En cuanto a los deportistas en primer lugar en su descripción está su fuerza y sus imperfecciones se quedan en la sombra. Este estereotipo se había creado hace mucho y subsistirá muchos años más y se puede llegar a una conclusión que en muchos casos los estereotipos son eternos.

Consultor lingüístico y científico: Catedrático A.A. Pliuschai

Diana Ripani

Istituto tecnico statale per il turismo Cristoforo Colombo, Roma, Italia

EXPO Y EL TURISMO GASTRONÓMICO DE ITALIA

Cada año miles de turistas acuden a Italia atraídos no sólo por sus bellezas sino también por la fama de su rica gastronomía y de sus productos alimenticios como, por ejemplo, pizza, pasta, aceites, trufa, tiramisù, pesto y parmesano.

Cada año en todas las regiones se organizan celebraciones, fiestas y ferias donde se puede conocer los productos típicos italianos: la feria de «La Trufa negra» en Umbria, renomada en todo el mundo, la feria del «Queso» en Toscana, célebre por su calidad, la feria del «Chocolate» en Perugia, donde se puede degustar el mejor chocolate de la marca Peruginina que es auténtica delicia.

Recorriendo Italia del Norte al Sur se aprecian variedades de comidas y recetas exquisitas «¡para chuparse los dedos!», el «risotto» a la milanesa a

base de arroz en el Norte, el licor «limoncello» y la pizza, el típico plato napolitano; el pescado y el marisco, en las costas del Sur y en las Islas del mar. Este año en Italia se organizará en la ciudad de Milán el evento más esperado del año – la EXPO, la Exposición Universal de Milán, que tendrá lugar desde el 1 de mayo hasta el 31 de octubre de 2015.

El tema principal es la alimentación, el derecho a una alimentación sana y equilibrada para todos, bajo el lema: « alimentar el planeta – energía para la vida». Participarán más de 150 países expositores que podrán presentar sus riquezas en la alimentación. Tendrán lugar millares de eventos, exhibiciones y manifestaciones culturales. Varios e importantes serán los temas inherentes a la alimentación: la seguridad y la calidad de la vida alimentaria, la innovación de los productos alimenticios, las tecnologías para la agricultura, la educación nutricional, el panorama del mundo entero.

Muy grande se prevé la participación de visitantes de todo el mundo, también muy grande se espera el impulso y el flujo al sector turístico. El sitio oficial para conocer los detalles de la EXPO es en la www.expo2015.org.

Consultora científica y lingüística: Profesora Sabrina Di Gaetano

V. Samólenko

Universidad Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

LAS PARTICULARIDADES FONOLÓGICAS Y MORFOLÓGICAS DEL IDIOMA ESPAÑOL EN AMÉRICA LATINA

El español de América Latina como un fenómeno particular siempre provoca mucho interés de lingüistas de todo el mundo. Las causas son diferentes, todo depende de la esfera de investigaciones. Por ejemplo, podemos destacar la presencia de gran número de palabras de origen indígena que se utiliza activamente en el idioma español de América Latina actual, pero las desconocen los españoles de España: *guajira, chacra, platicar, choclo* etc. Es bastante interesante observar en América Latina los cambios significativos de palabras españolas. Por ejemplo, en América Latina usan la palabra «carro» y no «coche»; «estacionamiento» en vez de «aparcamiento», «abacorar» en vez de «perseguir», «calimbar» en vez de «marcar», «caratular» en vez de «describir» y muchas otras.

Quisiéramos presentar brevemente una serie de características de la lengua española en América Latina a nivel fonético.

- Ceceo (seseo) y la pronunciación del sonido «z» y «c» ante vocales e/i como el sonido «s»: *entoces – entonses*.
- Yeísmo o la pronunciación del sonido «ll» como «y»: *pollo – poyo*.
- Pronunciación de «j» como aspirado «h»: *pájaro – páharo*.
- La aspiración de la «h» inicial, derivada del latín inicial como sonido «f»: *hilo – filo*.

- Reducción de los sonidos consonánticos: *perfecto* – *perfoto* (lo que estípico para algunas regiones de la Península Ibérica).
- Confusión mutua de sonidos «r» y «l»: *pierna* – *pielna*, *trabajado* – *trabajao*.
- El traslado frecuente de acento: *país* – *páis*; *maíz* – *máis*.

En morfología se puede observar el uso de las formas verbales arcaicas: *semos* (*somos*), *dea* (*dé*), *estea* (*esté*), *traya* (*traiga*), *haiga* (*haya*). El uso extensivo de estas formas se distribuye casi en toda la América Latina. En sustantivos, adverbios y gerundios hay muchos sufijos diminutivos: *platita* (*plata*), *ranchito* (*ranchito*), *suavecito* (*suave*), *ahorita* (*ahora*), *prontito* (*pronto*).

Puede variarse el género de los sustantivos (lo que no es típico en España sino en Latinoamérica): *comediante* (*comediante*), *bachillera* (*bachiller*), *el llamado* (*la llamada*), *la insultada* (*el insulto*).

Vale la pena señalar que el estudio de las variantes de la lengua española en América Latina es especialmente cierto en la actualidad.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko

J. Sgurowska
Alfred Nobel Universität, Dnipropetrowsk, Ukraine

HEUTIGE LAGE VON GALLIZISMEN IN DER DEUTSCHEN SPRACHE

Kein Geheimnis, dass die deutsche Sprache reich an Wörtern des fremdsprachigen Ursprungs ist. Heute kann man sagen, dass das Englische hauptsächlich ausnahmslos alle Sprachen beeinflusst. Jeden Tag hört man die Politiker, die sehr gut Anglizismen benutzen. Ab und zu kann diese Situation ad absurdum führen, wenn man statt Deutsch etwas Ähnliches zu „Engdeutsch“ spricht. Es sieht danach aus, als ob die Deutschen seine Muttersprache rein nicht halten wollen. Die französische Sprache wurde auch von Englisch beeinflusst, aber die Folge nicht so wesentlich ist. Mit anderen Worten sind die sprachlichen Puristen in Frankreich strikter.

Dabei vergießt man oft, dass das Deutsch auch von Französisch beeinflusst wurde. Lange vor dem englischen Einfluss, war im 17. Jahrhundert es als schick Französisch zu sprechen. Unter Ludwig XVI. wird der Einfluss des Französischen (der Hofsprache) in Europa übermächtig und gilt als vorbildhaft im Bereich der Kunst, der Wissenschaft, am Hof und im Gesellschaftsleben. Spätestens besonders ab der Zeit von Napoleon übernimmt die deutsche Sprache immer mehr Entlehnungen aus dem Französischen. Diese Wörter werden in der Sprachwissenschaft als

Gallizismen bezeichnet. Also die **Gallizismen** sind die Wörter oder die Redewendungen, die aus der französischen Sprache stammen, z. B.:

Gallizismen	Deutsch
à propos	Apropos!
résumé	Resümee
Oh, mais non!	Och, menno! (och, <i>aber nein!</i>)
visage	Visage (mit negativen Konnotation wie <i>Fratze</i> oder <i>Fresse</i>)
bonbon	Bonbon
éclat	Eklat (wie <i>Randal</i> oder <i>Skandal</i>)
paravent	Paravent
parler	parlieren (auf Französisch)
chic	schick
« honni soit qui mal y pense »	« Beschämt sei, wer schlecht darüber denkt »
L'art pour l'art	Die Kunst für die Kunst

Und auch nach dem Zweiten Weltkrieg wurde das deutsche Vokabular massiv beeinflusst, aber nicht durch die französische Sprache. Dann kamen die Amerikaner und Deutsch war fremden Einflüssen zugänglich. Heute ist es kaum zu glauben, dass neue Wörter aus dem Französischen in der deutschen Sprache übernommen werden. Und *entre nous*, es gibt ein Tendenz, wenn die Gallizismen völlig angliziert werden, z. B. sagt man «Date» und «Party», statt «Rendez-vous» und «Fête» zu sagen.

Alles was die Deutschen können, ist es zu hoffen, dass für eine deutsche Elite Französische noch *en vogue* ist, nicht wahr, Monsieur Molière? C'est la vie! Das ist doch kein *Malheur*! Das ist nun ebenso.

Wissenschaftliche und Sprachliche Beratung von Oberschullerer O. Michlik

Martin Striegel (BDR), O. Schewtschenko
Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

LANDESKUNDE IM FREMDSPRACHLICHEN DEUTSCHUNTERRICHT IN DER UKRAINE

Neben der Lehre der Deutschen Sprache an sich, gehört zu einem modernen Fremdsprachenunterricht, der einer kommunikativen Didaktik verpflichtet ist, unbedingt ein ausgewogener Landeskundeunterricht. Diese Auffassung ist zwischenzeitlich weit verbreitet und nur noch selten wird Deutsch wie eine tote Sprache unterrichtet. Vielmehr lernen Schüler und Studenten heute wie selbstverständlich auch die Sitten, Gebräuche und Umgangsformen usw. des Zielsprachenlandes kennen. Dazu gehören neben aktuellen Filmen und aktueller Literatur auch Geschichte, Umgangssprache,

Regionalismen und nicht zuletzt die geographische wie kulturelle Topographie eines Landes.

Schwierig wird es allerdings, wenn die Zielsprache in mehr als einem Land gesprochen wird und zudem, wenn sich diese Länder kulturell stark voneinander unterscheiden. So wie Russisch nicht nur in Russland und Englisch nicht nur in Großbritannien gesprochen wird, so verteilen sich auch die Sprecher der deutschen Sprache über mehrere Staaten Mitteleuropas. Um dieses Dilemma an einem Beispiel zu erläutern, sei auf den Zweiten Weltkrieg verwiesen. Zu einer Landeskunde Deutschlands gehört zwangsläufig die Beschäftigung mit der Schuld Deutschlands zur Zeit des Nationalsozialismus. Ähnliches trifft auf Österreich zu. Die Schweiz jedoch, immerhin das drittgrößte deutschsprachige Land und eines der wirtschaftlich stärksten, war in diesen Krieg nicht involviert – und hat im Gegenteil zahlreichen Verfolgten des Faschismus Asyl gewährt. Es wird deutlich, dass eine geschichtliche Landeskunde hier scharf unterscheiden muss.

Worauf dann auch gleich die nächste Frage folgt: Auf welches deutschsprachige Land soll sich Landeskunde denn konzentrieren. Sicherlich ist Deutschland das wichtigste deutschsprachige Land und unbestreitbar auch einer der wichtigsten westeuropäischen Wirtschaftspartner der Ukraine. Dennoch hat gerade die Westukraine eine viel stärkere kulturelle Bindung an Österreich. Haben doch Österreicher und Ukrainer Jahrhunderte lang in einem Staatsgebilde zusammen gelebt und war doch der große ukrainische Dichter Iwano Franko zeit seines Lebens österreichischer Staatsbürger.

Ziel einer ausgewogenen Landeskunde muss also sein, nicht das Bild des „einen« Deutschlands zu vermitteln, sondern Besonderheiten des ganzen deutschsprachigen Raums eingehend zu beleuchten. Wichtig hierfür sind neben einer möglichst aktuellen Literatur selbstverständlich ausreichend Unterrichtsstunden. Natürlich sollen bei all diesen Überlegungen die Lernenden im Fokus stehen. Und diese sollten schlussendlich entscheiden können, wie zielgerichtet auf welchen deutschsprachigen Staat der Landeskundeunterricht erfolgen soll.

Wissenschaftliche und Sprachliche Beratung von Oberschullehrer O. Michlik

A. Táutskaya
Universidad Alfredo Nóbels de Dnipropetrovsk, Ucrania

EL PAPEL DE LENGUAS EXTRANJERAS EN EL DESARROLLO DEL TURISMO Y LA COMUNICACIÓN INTERCULTURAL

Ahora no es necesario convencer a nadie en la necesidad de la comunicación intercultural. ¿Qué significa el término comunicación intercultural? Es la comunicación entre personas de diferentes países y continentes en el mismo idioma. La libertad de movimiento, la comunicación y el intercambio de información reúne a millones de personas de varias

nacionalidades. Vivimos en el siglo XXI, el siglo de viajes internacionales y la globalización. Existen unos doscientos países y cada país tiene su propia historia, cultura y su idioma. Hoy en el mundo hay un gran número de lenguas y dialectos pero pocos son los más importantes y válidos, los primeros son el inglés, el español, el francés, el portugués, el ruso y el árabe. Idiomas extranjeros son uno de los factores más importantes en el desarrollo del turismo internacional. ¿Qué se entiende por el turismo internacional? El turismo internacional es un sistema de viajes e intercambios, el tráfico de turistas de un lado al otro. Hoy en día, a principios del siglo XXI, el turismo internacional es la industria del crecimiento más rápido en el mundo. A partir de 2000, el número de personas que trabajan en un solo negocio hotelero, ha superado 200 mil personas, pero diez años más tarde, en 2010, ese número se había triplicado.

Siempre que venimos a buscar empleo en el hotel, la primera pregunta que escuchamos: ¿Qué idioma habla y en qué nivel? Idioma extranjero para los profesionales de cualquier profesión es un medio de comunicación con los representantes de otras culturas. Esto es especialmente importante para los profesionales en el campo del turismo internacional y la hospitalidad, que cada día tiene que tratar con la gente de todo el mundo.

Un gran número de personas que no quieren viajar y prefieren quedarse en casa, se ven obligados a utilizar en su habla cotidiana, muchas palabras extranjeras. Por ejemplo, cada vez que salimos, nos oye: «servicio de internet, gimnasio, espectáculos, supermercado, departamento, oficina, casa rural, casa de pueblo, gerente», etc. Cada vez que abrimos un periódico o una revista, leemos: «cumbre, congresos, business, marca, casting, monitorear, bloque-buster, proveedor, diseñador»; venga a conseguir un trabajo, escuchamos: «resumen, ordenador, fax, scanner, impresora, creador de imágenes, supervisor, comerciante», etc.

Y si vas a cualquier hotel en cualquier país del mundo, no se puede dejar de escuchar muchas palabras extranjeras. Por lo tanto, cada vez que entra en el hotel, se escuchará: «conserje, recepción, lobby bar, director ejecutivo, gerente general» y muchas más palabras.

Consultor lingüístico y científico: Catedrático A.A. Pliuschai

A.Vyblaya

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

EL PAPEL DE ASIGNATURAS ESPECIALES EN EL APRENDIZAJE DEL IDIOMA ESPAÑOL

En el mundo actual el aprendizaje de la lengua extranjera es la parte integrante de la vida de cada persona moderna. Las lenguas extranjeras dan la posibilidad de mantener las relaciones públicas e interculturales. Cada vez más se prestan más atención al desarrollo y mejoramiento de los métodos de

la enseñanza de las lenguas extranjeras, el español en particular. A partir de los años noventa, los elementos de civilización y cultura hispanos, introducidos en el curso de la enseñanza del español en las escuelas y universidades, cobraron mucha importancia. Primeramente, eran comentarios y bloques adicionales, que acompañaban el curso básico. Actualmente la civilización y cultura hispanos se posiciona como la parte integrante de las clases de español. Nos gustaría distinguir las causas principales de esta necesidad.

En primer lugar, durante el estudio de cualquier lengua extranjera es imposible omitir la cultura del país, que se vincula con la lengua. En segundo lugar, la civilización y cultura hispanos contribuye a la formación de la motivación, recompensando la ausencia del ambiente idiomático.

En práctica, esta asignatura posibilita tener en el futuro la lengua y conducta adecuadas, ya que el conocimiento profesional de la lengua extranjera no se limita de reservas léxicas y gramaticales. Se asimilan distintas unidades: las realias, el léxico de fondo, fraseologismos, frases hechas, ritos, costumbres, estereotipos culturales, símbolos etc. Por ejemplo: *sombrero – шляпа с широкими полями; tapas – закуски, сопровождающие заказ напитка в кафе; siesta – послеобеденный отдых, являющийся общей традицией некоторых стран с жарким климатом; corrida – бой быков; paella – традиционное испанское блюдо.* También se usa el estudio de figuras estilísticas, medios de comunicación no verbales, la conducta y etiqueta. La civilización y cultura hispanos ayuda a librarse del efecto de «calcar» que eleva el nivel y la cualidad del conocimiento de español.

A su vez, es imposible estudiar la cultura de otro pueblo sin práctica de la lengua, sin saber leer, escribir y hablar.

Así, el estudio del español con el uso de la civilización y cultura hispanos promueve al reforzamiento de la motivación de los estudiantes, amplía el horizonte de su cultura general, adquiere las prácticas de la comunicación de pleno valor, que permiten sacar del léxico español la misma información, así como el nativo.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Onischenko

A. Yefremova
Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LE FRANÇAIS AU LUXEMBOURG

Au Luxembourg sont utilisées et juridiquement sont reconnues trois langues: le luxembourgeois, le français et l'allemand. Le multilinguisme au Luxembourg est un fait avec une population du Grand-Duché.

Cela peut-être expliqué par la situation géographique, ses dimensions et son histoire.

Au 14e siècle le territoire comprenait deux parties: dans la partie française on parlait le wallon, et dans la partie allemande on utilisait le dialecte de Luxembourg. Le français et l'allemand étaient les langues de référence. Malgré le fait que la ville de Luxembourg se trouvait dans la partie allemande, la norme pour lui était quand même le français, et l'allemand était une sorte d'exception.

L'utilisation de la langue allemande a été réduite considérablement pendant l'occupation française au 17e siècle, et le retour des troupes françaises au 18e siècle contribuait à sa vulgarisation. «Le code de Napoléon» (le code civil français) était introduit en 1804, et son influence se fait sentir et jusqu'à aujourd'hui, puisque le français resta la seule langue de la législation.

À cette époque dans le domaine administratif la préférence évidente se donnait au français, puisque c'était la langue de l'aristocratie.

Après l'accord «De Londres» après 1839 et la désagrégation du Grand-Duché le territoire de nouveaux états se trouvait entièrement dans la zone allemande. Cependant l'aristocratie de Luxembourg a réussi à introduire le français comme la langue de la vie administrative, législative et politique.

Par la loi du 26 juillet en 1843 le français a commencé à être enseigné et à l'école primaire et c'était la discipline obligatoire ainsi que l'allemand. A l'école primaire on utilisait l'allemand, et le français était ajouté seulement à l'école secondaire.

Le bilinguisme allemand-français était fixé dans la Constitution en 1848 où on était prévu que la personne est libre dans le choix entre l'allemand et le français.

Si on va examiner la situation aujourd'hui dans le système de l'enseignement au Luxembourg, celui-ci à l'école primaire, les études sont en allemand et les explications sont souvent données en luxembourgeois.

Quand nous parlons de la presse et des médias, il est à noter que la presse est majoritairement en allemand, quelques journaux sont en français.

Malgré le fait que le bilinguisme était historiquement transformé en multilinguisme, après les ondes suivant l'immigration et le fait qu'aujourd'hui les étrangers font pratiquement la moitié de la population du pays, personne n'oserait pas réprimer le français ou l'allemand. L'importance de ces deux langues se caractérise non seulement à l'échelle politique, mais elle représente aussi l'identité nationale.

En gardant les langues françaises et allemandes, le Luxembourg reste le symbole de la liaison romano-germanique. Et la reconnaissance du luxembourgeois enrichit le bilinguisme traditionnel.

Consultant scientifique et linguistique: maître-assistant L.V. Ratomka

LE FRANÇAIS EN COULEURS

Quelques idiomes sont semblables aux russes et nous comprenons leur signification. Il y a des idiomes qu'on ne comprend pas, même s'ils sont traduits littéralement. L'origine de certains idiomes est mystérieux pour nous, tandis que d'autres ont leur histoire d'origine. Grâce aux idiomes nous pouvons apprendre beaucoup de choses intéressantes sur l'histoire du pays, sa culture et ses traditions. Il se trouve que des personnes différentes perçoivent les couleurs à leur manière. Les mots français avec la désignation de couleurs ont des significations différentes. La crainte française est de couleur bleue, l'espoir et l'envie sont de couleur verte, et le «corbeau blanc» en russe est devenu un «mouton noir» en français.

Le noir. Coco Chanel a réhabilité la couleur noire, principalement affectée au deuil, donnant au monde la petite robe noire. Le caviar noir et Mercedes noire et en russe et en français sont associés à une vie de luxe, mais les Français ont conservé une attitude négative au noir: *marché noir; travail au noir* – travailler illégalement. Il me regarde *d'un œil noir* – si quelqu'un est en colère et jette un regard foudroyant. *Il voit tout en noir, il a des idées noires* – si quelqu'un demeure dans la dépression. *Le mouton noir* – un homme se distingue parmi les autres, un «corbeau blanc» en russe.

Le blanc. Blanc – ce n'est pas seulement que la couleur de l'innocence et de la pureté, mais aussi un symbole de la vacuité froide. Il est *blanc comme neige* – on peut le dire sur le politicien honnête avec une réputation sans tache, qui ne peut pas être blâmé, par exemple, à cause de blanchiment d'argent. *Donner carte blanche* – fournir une totale liberté d'action. Cette expression est venue du jargon militaire – livré à l'ennemi présentait au vainqueur une feuille blanche, comme symbole de la capitulation, dans laquelle celui-ci indiquait ses conditions.

Voici quelques expressions populaires associées à la couleur blanche:

- J'ai passé *une nuit blanche* – *не сомкнул глаз*;
- Elle a *vote blanc* aux dernières élections – *оставить бюллетень на выборах чистым*;
- Il m'a dit *d'une voix blanche* qu'il avait tué sa femme – *беззвучный, глухой голос*;
- *L'arme blanche* – *холодное оружие*;
- *C'est bonnet blanc et blanc bonnet* – *о двух на самом деле одинаковых вещах*;
- *C'est écrit noir sur blanc!* – *черным по белому написано!*

Le bleu. La peur des français est peinte en bleu: *J'ai eu une peur bleue* – *у меня душа ушла в пятки*.

- *Bleu* – la recrue que l'on appelle dans l'armée française;
- *Un bas-bleu* – *синий чулок*;
- *Le sang bleu* – l'expression vient de l'Espagne médiévale, où les aristocrates, à la différence des gens ordinaires avaient la possibilité de se cacher du soleil dans leurs somptueux palais; leur peau était si pâle qu'on pouvait voir les veines, ça donnait une teinte bleuâtre;

- *fleur bleue* – naïf, sentimental fou, sissy. A l'origine le bleu était la couleur des romantiques, le symbole des rêves inaccessibles (rêve bleu, oiseau bleu). Mais bientôt le romantisme est devenu démodé.

Le vert. C'est la couleur très ambiguë. D'une part – un symbole d'espoir, de jeunesse, de l'autre – un symbole de jalousie. Tout d'abord, elle est liée avec la nature et l'écologie: Tu *as la main verte* – c'est ainsi que les français appellent le jardinier avec une récolte riche; Je vais *me mettre au vert* – aller à la campagne, *penser vert* – respecter l'environnement.

Les Français sont *verts de jalousie* à la vue du succès d'autrui succès. Par ailleurs, on peut passer au *vert de rage*.

Grâce aux codes de route, le vert signifie la permission – *avoir le feu vert*. Il a composé *le numéro vert* – la ligne chaude gratuite.

Le rouge. Contrairement à la langue russe, où le rouge a été associé à la beauté et à la richesse, en français le rouge a un autre sens. Principalement le rouge c'est la couleur du danger, de l'interdiction: *le carton rouge* – reçoit le footballeur disqualifié. Votre compte en banque est *dans le rouge* – si vous êtes refusé de crédit. Il était *rouge de honte* – *он покраснел от стыда*. Enfin, dans les aquariums français nagent des *poissons rouges (d'or)*

Le rose. *Voir la vie en rose* – ces personnes irritent les Français, et ils répètent souvent *ce n'est pas rose tous les jours*, la vie est dure!

Le gris. *Une éminence grise* – *серый кардинал* – on appelait comme ça Richelieu (cela est bien connu) qui a exercé une grande influence sur la vie politique française. Le gris est la couleur traditionnellement banale, ennuyeuse: *Faire grise mine* – *скорчить кислую мину*, *mener une vie grise* – *вести серую жизнь* – *жить жизнью обывателя*.

Mais selon les français »Des goûts et des couleurs on ne discute pas«.

Consultant scientifique et linguistique maître-assistant L.V. Ratomaska

D. Zelenina

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

VERBAL AGGRESSION AS A COMMUNICATION PROBLEM

Nowadays many languages are characterized by declining verbal culture, vulgarization of speech and the promotion of violence in the media. This is the result of increased aggressiveness of public consciousness.

Society neglects the fact that verbal aggression is not less dangerous than physical: it has a destructive effect on the consciousness of communication participants, makes it difficult to complete the exchange of information, reduces the possibility of understanding the communicants. In this regard, each person should have an idea of what the verbal aggression is, to be able to fight it.

Verbal aggression is an offensive communication; verbal expression of negative emotions, feelings or intentions in a rude, insulting form which is unacceptable in certain speech situation.

Verbal aggression occurs under the influence of various motives and acquires different ways of expression.

On the one hand, verbal aggression is an expression of negative emotions and feelings. Emotions and feelings that cause verbal aggression, include anger, irritation, resentment, displeasure, disgust, contempt, and so forth. Such aggression occurs most often as a response to external stimulus.

On the other hand, verbal aggression can occur as a special intention – the speaker's desire to strike targeted communicative damage to the addressee (to humiliate, to insult, to ridicule, etc), or to implement some of his needs in a such «forbidden» way (self-assertion, self-defense, self-realization, etc).

As a specific human activity or form of behavior, verbal aggression should be monitored in all its forms, both in everyday communication and in professional speech, and above all – pedagogical communication.

Perhaps the most serious obstacle to overcome verbal aggression is a careless loyalty of modern human in the evaluation of the word aggression. And if a person refuses objectively recognize his own tendency for it to occur, shyly replacing it with the concept of abstract «incontinence», «sharpness», «imbalance» and consoling himself with the thought «everyone says so nowadays», there is nothing he can change in his dealings with other people.

To avoid roughness, one should simply try to stand to the position of his opponent, «to be above the quarrel». Capacity for empathy, the ability to assess personality traits and emotional state of the interlocutor are very important for effective verbal communication.

Scientific and language supervision by Full Professor V.V. Zirka

Y. Zgourovska

Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LE CASSE-TÊTE LINGUISTIQUE EN BELGIQUE

Aujourd'hui on ne parle que de multilinguisme européen comme un phénomène formidable déterminé par l'histoire complexe. La Suisse, la Belgique, le Luxembourg sont des pays avec au moins trois langues parlées officiellement. En fait, le français comme une des langues officielles dans ces

pays varie selon le territoire. En d'autres termes, le français régional se caractérise par le vocabulaire distinct aussi bien que par l'infraction au règlement au niveau phonologique.

En effet, on parle français, néerlandais et allemand en Belgique. Pourtant, ça ne signifie qu'il y a de variations régionales autant bien que de dialectes et patois. Voilà pourquoi, la Belgique est un pays compliqué et en fait, il l'a toujours été.

D'après la frontière linguistique définie officiellement il y a deux zones unilingues en Belgique: le territoire flamand et le territoire français. La ville Bruxelles est uniquement bilingue, c'est-à-dire y coexistent deux langues dans toutes les institutions d'administration, d'enseignement, de presse et de santé publique. C'est la conséquence d'une évolution politique qui a déjà commencé lors de la création de la Belgique en 1831. Cependant, sauf le français les locuteurs parlent wallon, qui est originaire de langues d'oïl au même temps en parlant d'autres patois, tels que le picard, le lorrain et le champenois. Ces patois ne sont pas très répandus.

Par contre, le français de Belgique est toujours en contact avec le wallon et le flamand qui le transforment énormément. Bien entendu, le français de Belgique est un peu archaïque pour tout francophone, mais reste toujours compréhensible. L'atmosphère franco-néerlandais avec l'allemand minoritaire donne une naissance aux expressions, disons 'régionalismes' qui sont compris seulement par les locuteurs natifs. Ces régionalismes belges sont les 'belgicisms' notamment. Par les belgicisms lexicaux on reconnaît un locuteur belge sans difficulté. Voilà, le tableau avec les expressions belges qui n'appartient pas à la langue française commune, par exemple:

Les belgicisms	Le français standardisé
babeler	bavarder
dringuelle	pourboire
gazette	journal
bloquer	étudier
boule	bonbon
brette	dispute
margaille	bagarre
vlek	chose sans valeur
zwanzer	plaisanter

Pour tenir la conclusion, on peut dire que la Belgique est un pays extraordinaire avec ces propres traditions linguistiques qui sont différentes de celles de l'Hexagone. En plus, ces belgicisms forment une identité belge qui servent à l'image national. La particularité des Belges ne comprend que le mélange linguistique qui n'est pas l'erreur d'histoire, mais c'est la manière de pouvoir se distinguer par sa langue du monde entier francophone.

Consultant scientifique et linguistique: maître-assistante L.V. Ratomska

Адила Абдуллаева
*докторант Национальной Академии Наук Азербайджанской
Республики, Баку, Азербайджан*

НАЦИОНАЛЬНАЯ БИБЛИОТЕКА КАК ЦЕНТР ФОРМИРОВАНИЯ ИНФОРМАЦИОННОЙ КУЛЬТУРЫ НАУЧНЫХ ИССЛЕДОВАТЕЛЕЙ

Начало XXI века ознаменовалось ускоренным развитием и распространением новых информационных и коммуникационных технологий, расширением инновационной деятельности. Внедрение научно–технических новшеств оказало серьезное влияние на социально–экономическую, общественную, культурную жизнь республики, в корне изменило ее. Эти изменения коснулись и библиотек. Двери библиотек открыты для всех граждан, независимо от их социального статуса, уровня финансовых доходов, образования, национальности, вероисповедания. Помимо этого, библиотеки являются сокровищницей материальных и культурных ценностей народа, бережной хранительницей его культурного потенциала, для передачи будущим поколениям. Библиотеки и информационные центры являются основным источником знания, учреждением, сохраняющим и тщательно отбирающим информацию различного формата, справочно–информационным центром, имеющим выход в интернет – глобальное информационное пространство. Они играют большую роль в подготовке высокопрофессиональных научных и библиотечных кадров, проведении различных мероприятий с целью повышения информационной культуры населения, применении новых технологий и обслуживании читателей, согласно требованиям современной жизни.

Нынешнее многообразие научной литературы, внедрение современных методов научно–технического информационного поиска требуют особой подготовки пользователей информации. Это, в свою очередь, определяется уровнем информационной культуры каждой личности [4, с. 41]. Информационная культура проявляется в интересе к информационной деятельности, в осознании ее важной роли в образовательных процессах, в осознанном выборе источников информации и владении алгоритмами их переработки, в комплексном использовании традиционных, электронных, сетевых и других информационных ресурсов, в осознании себя как носителя и распространителя информации, в активном информационном поведении [2, с. 51]. Достаточный уровень информационной культуры позволяет человеку полноценно работать с требуемой информацией, как в повседневной жизни, так и в профессиональной деятельности.

Высокий уровень информационной культуры непременно предполагает наличие системного кругозора, методологию системного подхода к анализу событий. И в этом деле чрезвычайно важны правильная оценка информации, предназначенной для специалистов, научных работников, исследователей различных областей знания; обеспечение надлежащей сохранности и обработки этой информации, предоставление ее в пользование коллектива и работа над получением новой, более качественной информации. Основным центром, направляющим деятельность специалистов в этой области является библиотека.

Сегодня в нашей республике действуют массовые, специализированные, научные, академические, универсальные библиотеки, обслуживающие различные группы читателей. Одной из таких библиотек является Азербайджанская Национальная Библиотека – уникальное, богатейшее книгохранилище, отражающее всю научную, культурную, экономическую и общественно–политическую жизнь страны, бережно сохраняющее исторические документы – память и славу нашей Родины.

С самого начала хочется отметить, что фонд Национальной Библиотеки, имеющей почти девяностодвухлетнюю историю, насчитывает более 4 568 832 экз. древних и новых изданий на азербайджанском языке; редких изданий, а также книг по ведущим областям науки и техники на многих языках мира. Из них 1 053 464 экз. составляют общественные науки, 946 739 – естественные науки, биология и медицина, 1 110 452 – техника, сельское и лесное хозяйство, 529 310 – наука, образование, искусство и туризм, 654 309 – литература, филология и художественная литература [3, с. 13]. Такое тематическое разнообразие литературы послужило притоку в библиотеку различных профессиональных групп читателей.

Несмотря на то, что в данное время большую часть информационных источников составляют бумажные носители, Национальная Библиотека ведет активную работу по пополнению своего фонда новыми электронными ресурсами. Это позволит ей быть полноправным членом единого информационного пространства. В эти электронные ресурсы входят энциклопедии, словари, справочники, электронные учебники и учебные пособия, методические указатели, и другие издания, в том числе и электронный каталог библиотеки, полнотекстовые информационные базы, электронные журналы и электронные библиотеки. В общей сложности 97 721 электронный ресурс (книги, периодическая литература, ноты) были предоставлены в читательское пользование. В настоящее время для непрерывного оперативного высокопрофессионального обслуживания читателей

библиотека постоянно пополняет свои электронные ресурсы и онлайн-базы.

Азербайджанская Национальная Библиотека является крупнейшей библиотекой страны, имеющей наибольшее количество читателей всех социальных групп. Основной контингент ее читателей составляют студенты и научные исследователи, магистры и докторанты, ученые. Обратимся к статистическому отчету 2014 года. Читателями библиотеки стали 34 923 человека, из них: научных работников – 1967 человек; докторов наук – 111 человек; кандидатов наук – 367 человек; докторантов, магистров и диссертантов – 993 человека; учителей высшей школы – 496 человек. Читателей привлекает, в первую очередь, многообразие необходимой литературы, улучшение качества обслуживания, организация виртуальных услуг, открытый и бесплатный доступ к онлайн-ресурсам.

Во имя светлого будущего нашей страны, ее развития, просвещения и культуры трудятся сотни ученых, молодых специалистов, исследователей. Фонды Национальной Библиотеки всегда в их распоряжении. Среди них особо хочется выделить научные «онлайн» журналы, электронные библиотеки, отражающие диссертационные фонды, научную литературу и техническую литературу ряда стран. Теперь наш интеллектуальный научный потенциал – наши ученые имеют возможность, не покидая Азербайджана, в полной мере пользоваться услугами виртуального читального зала электронно-диссертационного фонда Российской Государственной Библиотеки.

Этот виртуальный читальный зал действует в отделе организации электронно-диссертационного фонда Национальной Библиотеки. Одновременно с этим все читатели имеют доступ к классическим и электронным версиям диссертаций, защищенных в Азербайджане. В настоящее время фонд располагает более 10 тысячами диссертаций на азербайджанском и русском языках, в том числе и 7557 полнотекстовыми электронными ресурсами. Из них 1297 экземпляров – авторефераты, 6250 – диссертации. Число виртуальных пользователей как фонда диссертаций, защищенных в Азербайджане, так и электронно-диссертационного фонда РГБ постоянно увеличивается. По итогам наблюдений последних лет, можно сказать, что число пользователей диссертационного виртуального читального зала РГБ возросло в 2 раза.

В пользование читателям Национальной Библиотеки предоставлены десятки компьютеров, планшетов, принтеров, и копировальных аппаратов, специальных фотоаппаратов для документов, CD, проигрывателей и проч. аппаратуры. Читатели, не приходя в

библиотеку, могут при помощи электронного каталога получить информацию о наличии или отсутствии нужной им литературы.

Азербайджанская Национальная Библиотека постоянно расширяет свои электронные ресурсы. С целью предоставления читателям не только национальной, но и иностранной информационной базы, Национальная Библиотека стала абонентом русскоязычного информационного ресурса передовой российской и мировой электронной научной библиотеки eLibrary.ru, обладающей богатыми поисковыми возможностями.

С помощью этого электронного ресурса стал возможен доступ к полным версиям 176 российских научных журналов и более чем 19 миллионам научных статей. Наши читатели получили доступ к научным трудам институтов Российской Академии Наук, Известий Московского Университета, Известий Российского Государственного Медицинского Университета, Известий Российского Университета Дружбы Народов и других солидных научных издательств. Наши ученые осуществляют поиск нужной им информации по различным признакам: автору, заглавию, теме, ключевым словам, году издания и т.д. Читатели, ознакомившиеся с полным текстом статей, имеют возможность также их распечатать.

Помимо этого, на сайте Национальной Библиотеки (anl.az) в секторе электронной библиотеки в пользование читателям предоставлены 24 электронные информационные базы. Библиотека обеспечивает бесплатный оперативный доступ к электронным формам научных изданий информационной базы, а также к книгам на иностранных языках и научным статьям, опубликованным в различных зарубежных журналах. Среди них такие издания как: Cyberleninka, Springer, OMICS International, Elgaronline, Project Gutenberg, Bentham Open, Scientific Reports, Cornell University Library, Free Medical Journals, American Institute of Physics.

Электронная библиотека предоставляет в пользование читателям сектор электронных журналов, насчитывающий 27 наименований на русском, турецком и английском языках. Среди них в качестве примера можно указать: «ASEE-American Society for Engineering Education», «The Electronic Mathematics Archiving Network Initiative (EMANI)», «Современные научные исследования и инновации», «Успехи физических наук», «Научные и технические библиотеки», «Ankara Üniversitesi Dergiler Veritabanı», «Atatürk Üniversitesi Dergileri», «Turkish Journal of Psychiatry», «Turkish Journal of Psychology», «Balkan Journal of Geometry and Its Applications», «Balkan Physics Letters», «The Anatolian Journal of Cardiology», «Access to European Union law».

Необходимо отметить, что дежурные библиографы, библиотекари Национальной Библиотеки играют большую роль в современном процессе обслуживания читателей и, в особенности, в формировании их

информационной культуры. Библиотекари в максимально сжатые сроки стараются удовлетворить всем требованиям читателей, независимо от сложности, разнообразия и неравномерности поступления их запросов. Каждый библиограф или библиотекарь должен не только дать правильный ответ на читательский запрос, но и максимально уточнить информацию, стараться научить читателя самостоятельно работать с библиографическими указателями, помочь ему ориентироваться в системе поиска информации (по заглавию, автору, предмету) и, наконец, предоставить ему полную, точную и емкую информацию по интересующему его вопросу. Зал точных и технических наук, зал периодики, зал использования локальной сети, а также гуманитарный зал Национальной Библиотеки – полностью к услугам читателей. Опытные и грамотные библиотекари оказывают читателям высокопрофессиональную помощь в поиске и использовании необходимых документов из международной базы электронных ресурсов и местных полнотекстовых ресурсов. При необходимости в секторе организации использования электронных ресурсов осуществляется печать этих документов.

Национальная Библиотека осуществляет также создание электронных версий статей, отдельных научных трудов, глав и разделов сборников, хрестоматий и книг (за исключением художественной литературы), периодической литературы и продолжающихся изданий и пополняет ими недостающие фонды центральных библиотек районов и городов республики. Таким образом, читательские запросы жителей самых отдаленных регионов удовлетворяются в полной мере и в самое короткое время.

Национальная Библиотека постоянно находится в поисках инновации для улучшения уровня обслуживания научных работников. Для этого библиотекари регулярно проводят постоянную работу по изучению запросов ученых, докторантов и других научных работников для получения дополнительной информации об их реальных потребностях. В этом случае конкретные вопросы представленные читателям служит изучению истинных потребностей и интересов ученых, пожелания и предложения относительно будущего инновационного сервиса.

Список использованных источников

1. Алигулиев Р.М. Функции системы образования в формировании информационной культуры личности / Р.М. Алигулиев, Р.Ш. Махмудова //Азербайджан мектеби. – 2012. – № 4. – С. 31–38.

2. Гендина Н.И. Формирование информационной культуры личности: теоретическое обоснование и моделирование содержания учебной дисциплины / Н.И. Гендина. – М.: Межрегиональный центр библиотечного сотрудничества, 2006. – 512 с.

3. Отчет Азербайджанской Национальной Библиотеки за 2014 год.

4. Lloyd A. Information Literacy Landscapes: Information Literacy In Education / A. Lloyd. – N.-Y.: Workplace And Everyday Contexts, 2010. – 209 p.

CURRENT SOCIO-POLITICAL PROBLEMS

K. Bakurova

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

F. W. J. SCHELLING'S UNDERSTANDING OF AN ARTIST: THE CORRELATION WITH THE CONCEPT OF PERFORMATIVITY

The 20th century introduced to the world a range of new concepts, the content of which can be considered as an attempt to review and reconstruct the world. This kind of reconstruction began in the sphere of theory, and then it smoothly moved to that of practice. In other words it can be described as an activity which covered both the field of philosophy (or directly «the text area») and the field of art (which is supposed to be thought as something finding its embodiment in the form of objects). The end of the twentieth century looked anew at the problem of controversy between an artist and a philosopher. The point is that postmodernism sees the correlation where the past centuries only saw the opposition. Accordingly, the question of interconnection between the artist and the philosopher appears in a new light. The artist is the one who is able to create and manage metaphors. Modern Information Space is an advanced practice of using and applying them. That is our cultural space where the first place is given to imagery. Mass media present themselves as operable metaphors whose task is the redescription of the world. Nowadays, when the role of art is rethought, the relevance of the topic is very high. The scientific method, whose «duties» were to submit a picture of the world in its verity, can no longer be considered as the only source of true knowledge. This method needs to be refreshed. And the refreshing function is performed by art. However, it is really important to emphasize that the theory represented by science and practical embodiment, which in turn is represented by art, can be significant when speaking about personalities. These are individualities and personal «incarnations» that play a key role.

Modern philosophers actively consider pieces of art as the subject of their research. The works of art seem to be more meaningful at the end of the 20th century than ever before and even more important than the concepts of natural science. Choosing one piece of art, an analyst is more inclined to select a piece of the Fine Art. He notices in it a reflection of visual pleasures dominating now. American philosopher Arthur Danto claimed in one of his interviews, that «it is a very liberating experience for a philosopher to write about the art [...] Many philosophers who thought they were doing a philosophy in fact were doing a kind of art criticism.»[2]

Now more often we hear unexpected conclusions about the opportunity of the interpretation of a scientific theory as an art form. To

understand a scientific theory as a metaphor we should treat it as a specific form of art, and this requires embracing the idea of an artistic style.

Despite the fact that this situation in the cultural sphere took place at the end of the 20th century, our task is to show that the roots of this problem can be found in the works of German philosopher Friedrich Schelling. Our attention will be focused on his works on philosophy of art. It is worth noting that Schelling's philosophy of art is not simply an aesthetic theory. In the art the philosopher sees the sphere where the contrast between theoretical and practically-moral is overcome. The aesthetic principle appears as equilibrium, complete harmony of conscious and unconscious activities. When an artist is a genius, namely «an intellectual one», the contradiction is resolved, and there is no other way to do it. Accordingly, philosophy of art for the philosopher is an Organon, an instrument of philosophy and also its completion. Science provided only a lower sphere in comparison with art. The ultimate goal of science, however, coincides with that of artistic creativity. In this field science becomes one of «endless tasks», while every problem which is designed to be solved by art is the exact and the only possible way to overcome the contradiction. That is why art should be the prototype of science, and science in this case makes haste of the things that are already open to the art.

When the speculative part of the transcendental idealism system was finished, all scientific development made by philosophers seemed to merge with the edifice of romanticist school whose doctrine was based on the glorification of «the magical power» of art. Being influenced by the romanticist doctrine, Schelling considered that the objectification of philosophy certainly means its finality as a philosophy and the beginning of art. However, Schelling's famous system of identity would not have found its completion, if he had not rethought his teachings. The philosopher cleaned up his doctrine from the «romanticist inspiration» and created a new thesis. Art itself cannot be viewed as the only instrument of giving the features of «true objectivity» to philosophy, and it cannot be viewed as something that annihilates philosophy either.

Now art appears as a subject of philosophy and philosophy is the only true knowledge which is able to get any information from pieces of art. There is nothing you can tell about the art except you study it with the help of philosophy. «No scientific views can impenetrate to the depths of art deeper than the philosophical one» [1].

«The fact is that a complete objectivity of philosophy cannot be achieved by its implementation in the art, but by its implementation into the reality; not only by the pressure of spiritual forces, but also – and necessarily! – by the practical energy of people» [1].

At this important moment of mentioning the practical energy of people we can find some kind of link with the cultural phenomenon of postmodernism called performativity.

As J.E. Liotard noticed, «it is art with which the world of postmodernism deals; a postmodern artist or a writer now in some way occupies the position that used to belong exclusively to a philosopher: the text he writes, the piece of art he creates are not at all governed by any kind of rules»[1]. The «exchange» of roles of both art and philosophy is caused by a performative turn in the culture in the 19th and 20th centuries. The latter was preceded by a linguistic turn, which gave an impetus to the development of science. The followers of performativity proclaim rather a new and different way of treating the world as it is. «We do not talk about the world, we do about an Action; words – under certain circumstances – may become actions»[5]. It is the fact that Schelling paid a particular attention to. The philosopher thought that a parallel indistinguishability may be implemented only in the arts: «Art is an activity, which is entirely imbedded in science, or, on the contrary, it is knowledge, which has become an activity; in other words, there is the indistinguishability of the two» [6, p. 80].

In this context it will be interesting to turn to the views of Schelling's philosophy of art and his interpretation of the idea of an Artist made by Russian poet, literature critic and ideologist of the nationalist trend A. A. Hrihoriev.

Hrihoriev once said: «Schellingism penetrated me deeper and deeper – unsystematic and unlimited, for he is Life, not a theory» [4]. He admires Schelling's striving for wholeness, for organicity. Life is an organism and the awareness of it is only possible via its analog which possesses an organic structure. This role can be given only to the art. Life is boundless and inexhaustible, and a genuine piece of art is inexhaustible as well. A literary critic, who interprets it, should strive for reconstructing its substance in all life fullness. Hrihoriev proclaimed an «organic criticism». One of its main pretences is the truth of life. The Russian thinker, developing his idea, dwells on sensitivity and accuracy of an artist, who is a person that is able to empathize another soul, to feel another life condition, using its unique skill in the process of capturing and imprinting its meaningful details in the art. Another stage of objectification consists in ability to transform something extemporary and random to typical and common. The way particular facts form some specific types in the soul of artist is the issue that needs to be solved. The matter is that it is not fully understood if these types are forming themselves consciously and analytically or if they are not. Hrihoriev believes that exact unconsciousness fills pieces of art with some depth. The depth that thereafter will require a quantity of ways to be interpreted. «He who was born with such a kind of skill to objectify necessarily pretends to be an artist» [4, p.300].

However, this is not considered to be the apogee of the art. Every epoch has its brilliant talents provided with an extra skill of the life adoption, nevertheless they frequently seem curious and misunderstood by society, living their artistic life as aliens to the epoch of concrete thought mood with their unique and singular ones. Hrihoriev emphasizes the inability of those geniuses to provide their pieces of art with live giving warmth, whereas their activity is always so sparkling. Those talents are just an example of the loss of individual origin.

Schelling divided the hierarchy of the history of self-consciousness into three stages or epochs. While the first epoch manifests the coming into being of productive intuition from original sensation and the second epoch manifests the emergence of reflection from «productive intuition», the third one recounts the emergence of the absolute act of will from reflection. And there, in the third stage, we are already able to speak about the appearance of the action, a performance of self-consciousness in the practical realm in the form of the unity of freedom and necessity. There appears a decisive problem: our consciousness is constituted by an unconscious ground, forever inaccessible to consciousness, which can never be grounded in consciousness itself. Schelling solves the problem of the limit of philosophical cognition by dwelling on the importance of works of art. The work of art is showing the synthesis of unconscious and conscious as opposed to saying or representing it. Consequently, the philosopher named art as the eternal organ and document of philosophy. Unconscious infinity arises in the synthesis of nature and freedom in the works of art. The work of art means an act, which begins with a conscious intention and ends up with imprinted infinity in the piece of art, which is made in an unconscious and unintentional manner.

Summing up all the above said, we have proper foundations to assume, that the first steps in the direction to the idea of performing life and its artistic active basis were made by German idealist philosopher F. W. J. Schelling. Postmodern performativity whittled away the antilogy between an artist and a philosopher. Modern philosopher should not only understand the world, he needs to be capable to orientate in the real world, which now is insistently substituted with the world of images and forms. Schelling was the first to notice that the similar indistinguishable is completely actualized in art: art is an activity infiltrated with science and, on the contrary, it is science which has entirely become an activity.

References

1. Savchuk V. A Philosopher as an Artist. [Персональная страница В.Савчука]– Режим доступа: <http://www.intelros.ru/subject/figures/valeriy-savchuk/13586-filosof-kak-hudozhnik.html> (10.02.15). –Зagl. с экрана.
2. Danto A.C. Art and analysis. [Персональная страница А.С.Данто]–Режим доступа: <http://www.radicalphilosophy.com/interview/arthur-c-danto-art-and-analysis/> (15.02.15). – Зagl. с экрана.

3. Bowie A. Schelling and Modern European Philosophy: An Introduction / A. Bowie. – London: Routledge, 1994. – 224p.
4. Gulyga A.V. Schelling F. W. J. / A.V. Gulyga. – Moscow: Mysl', 1987.– 637p.
5. Kraemer S. Das «Performative» als Thema der Sprach- und Kulturphilosophie / S.Kraemer, B.Stahlhut // Teorien des Performativen. – Heft 1/2001. – S. 55.
6. Schelling F. W. Philosophy of Art / F.W.Schelling. – Moscow: Mysl', 1966. – 496p.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer Yu.V. Krutas

V. Filimonov

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

THE THIRD WORLD WAR: GENERAL THINGS

«May you live in the times of changes» is the statement which shows the situation in our time most clearly. And if we want to build our future, we must be aware of the methods that change our today. And this is the only method which is war in its various guises. Therefore, the task of the article is to define the essence the World War.

«The first thing, the most important and the most important in the sense of the consequences of a decision which must be taken by a statesman and a commander is to determine the type of war in which he is immersed» [1]. The «Cold War» gave an invaluable experience, and a given vector, according to which all further large-scale wars would not be like what we saw on the Borodino field or the fields of World War II, all these things are in the past. It is not strange that this realization came with another great power which is the nuclear one. Today nuclear weapons in the world have become a kind of a guarantor of peace, his grandson is the Kellogg–Briand Pact. The basic principle of war was the idea of Sun-Tzu: «The best war is to break the enemy's plans» [2], which transformed into the «best war is that which was not.» Such an important factor as public opinion played in favor of this transformation too. Therefore, large-scale warriors and direct interventions have given way to high-tech operations, which are conducted in secret. Small soldiers, involving no more than two states, remain, but that's another topic. The present is for the knight of a cloak and dagger. It is possible to identify the main features of modern warfare. War is the art of deception. Sometimes the victory over the enemy is achieved before the battle. In this connection it is possible to allocate 5 ways for the attack [3]. War is a method which is the fastest, but not always the most effective. Thus, the subsequent to the war method is the weapons of genocide. Everyone knows about this kind of weapons, however, people are not fully aware of its effectiveness, it is alcohol, smoking, drug addiction, etc. One goal is to undermine the gene pool. The next priority is economic. «Give me the right

to manage the money of the country, and I do not care who is there to establish laws», this phrase «attributed» to Rothschild displays the essence of this priority. One can recall Gobseck from the same work by Honore de Balzac who in a narrow circle of usurers 'manages' the fate of an individual. But the theme of usury is even more ancient, it is rooted in the world religion: Christianity. In Deuteronomy Moses says: «... and thou shalt lend unto many nations, and thou shalt not borrow; and thou shalt reign over many nations, but they are over you will not prevail». The next priority is factual. Here, by using a well-known technology called the Overton window, the masses of people are being introduced with the ideas that are either contradictory or have global values (a very interesting thing, thanks to which only 6 stages in society can implement absolutely any idea). The next priority is chronological. «Who controls the past, controls the future, and who controls the present, controls the past» (Orwellian Party slogan of «1984»). Here we see the banal manipulation of false facts regarding the past of any nation or ethnic group. «Take away the people's history and it will turn a generation into a crowd, and the next generation can be controlled as a flock». The last priority is world. It is associated with the chronological factor, but acts more broadly covering a larger number of people. Such priorities are established by the world religions, and the world religion of the New Age. And the struggle of these worldviews is still going on now, you can associate a lot of facts with this statement. So in addition to considering the option of the world wars in the third world, one can mention the war on the New Age religion, but that's another story.

This is a short introduction to determine potential participants of the possible conflict. In the first place, it is undoubtedly the United States. Everything is simple: it is the only superpower that won the Cold War, which controls the emission of the dollar, as well as being actively manipulating historical facts, the country under the pretext of democracy mounts in different social circles the idea of homosexuality and pedophilia (remember the recent laws adopted in some EU countries). It has a favorable geopolitical position for causing the dominance of the political and economic arenas. The country has the largest armed forces. But the main factor that ensures even the greatest military power in the world is its fleet. The second possible participant is China. «Yellow Dragon wakes up» – this is the reality. With its economic miracle and intensive development in the military sphere, the Celestial Empire makes a direct threat to the White House. After the collapse of the bipolar world the leading role in the country began to ask for the military. The state vector is determined by the following strategies: «to appease the West, to rely on the North, to fight for the East and South,» «to the South across the seas, in the global world.» The third possible participant is Russia. The logic here is just as easy. Despite the fact that Russia, as the image of the Soviet Union, lost all the power of its parent, it is the largest

country in the world which occupies a large part of the continent. Thus, it is able to control the entire continental civilization, and who controls the continent has in fact the key to peace in the pocket. The vast areas shall ensure the possessing of all the natural resources. This is the main trump card.

Yes, there are still a lot of potential participants and enclaves with the ability of future «competition». These include India and the EU, Latin America, Islamic countries, but it is in the long run. In the near future we can say that the main opponents of the US are Russia and China. The Eurasian Union countries are the vanguard, while China is still acting as a «silent ally». What can prove this? Firstly, Washington has suffered a series of crushing defeats in the diplomatic struggle in Syria (the prevention of war involving the United States on the subject of chemical weapons destruction), Crimea (despite all the attempts to place the US Navy NATO on the peninsula, it is now impossible), the cooperation between Russia and China (despite all the attempts to prevent it) in energy exports. We can point out a few facts such as the existence of the North Atlantic Alliance. What is the purpose of its establishing? «To protect Europe from Soviet influence», but the Soviet Union collapsed a long time ago, therefore, NATO no longer defends Europe from anyone. Then what is the reason that it still exists? The answer is quite simple – the US has not shrugged off Russia, they see it as a threat. The further facts logically fit into the behavior of Washington. But what triggered the activation of the actions of Washington? Look at things more widely. Let us delve into the «root causes». The Matrix «root cause» exists in every situation, and its beginning is the root. On the side of the mirror it can be called a sense of the situation. The root causes of such a system are used in absolutely all areas. The most important point is the proper identification of the root cause. The disease can be cured only if there is a true diagnosis. But the root cause is always hidden and not visible at the first sight (or purposefully goes into the shadows, then it is very difficult or almost impossible to identify it). Each case is different, but in many ways the root cause may be similar. It is also important that you understand that one root can be true for many events at the same time. For a full understanding of such a complex and contradictory process as geopolitics, one can also determine the root cause characteristic for any country. First of all, it is the security and development of the country as a single organism. To meet these needs rulers have always used the tactical and military ruse: to make peace with both the near and distant countries, to enslave enemies or make them the closest allies. Everything has always depended on the ideology of the country. There is one important point which is the definition of who you are, the way of your country and your own way, the presence or absence of spiritual, immaterial values. When the ruler is only driven by the root causes of the material, the country will always be the aggressor. The ambitions of a

country will never be satisfied, to the realization of their desires such a regime never stops at anything according to its will until it is stopped. If you want to understand why today is as it is, you need to understand the root cause of modern geopolitics. And the reason is money, and more precisely, the petrodollar. Yes, this system is like a web which entangled the entire modern world, and in the mind of a simple layman it is firmly entrenched, as well as in the mind of the matrix, that the dollar is the dominant currency, and the US, as its carriers, are the dominant country. This is no longer so. Since the country has defied simple green paper, it automatically becomes a threat to the system, which is able to destroy it in a matter of time intervals. That, in fact, is happening. Russia has already announced its rights to the new payment system in its own currency, and that was the impetus for the development of current events. Russia is one of the largest suppliers of total energy to international markets. The calculations have been made and still continue to be made in US dollars. The main profit, anyway, goes to the owners of the printing press. And in return for real energy Russia gets only unconfirmed paper. Changing the billing system leads to an unprecedented growth of the country. But at the same time this will lead to the total chaos in the United States and Europe, which are the integral parts of this system. And what do we see on the other side of the world? And here we have Latin America, and more specifically, the Panama Canal. The thing is that it is controlled by Washington, consequently, the profit from the use of the channel is not at the disposal of Panama. In contrast to the old and outdated Panama Canal, Russia and China offers their own project, the Grand International Channel, which will be located in the neighboring country, Nicaragua (in connection with this the color revolution similar to the Ukrainian one is now happening in Venezuela). The construction of the canal is already underway. The channel will be significantly greater than that of Panama, which will allow ships with a large displacement pass through it. This is another Russia's blow to Washington, who does not like to share their profit pie. Therefore, Russia is taken into a ring of fire: Ukraine, neo-fascist movement in the Baltic States, Syria, Afghanistan ... In the future, another «hot spot» can be Antarctica with its resources.

The causes of war stem from the «geopolitical interests» [4] of these countries. In our time, the interests of all these countries have a point of intersection in one place, their resources. As mentioned above, a large-scale war gives way to local wars. The cause of these wars is the oppression of the interests of one of the opposition countries that eventually leads to changes in the geopolitical situation in the world. The consequences can have a wide range of effects: the collapse of states, their weakening, the formation of new structures. Any compromise is impossible. But one thing is certain: the position of the existing superpowers will be greatly weakened. Either the US will have to consider the opinion of another new world power, or if the views

of the United States are not considered, it will lead its own game. In any case, all countries will have to restructure their politics and economics under the standards of the new hegemon. But in the near future one can argue. In the world the wind of change blew again. Russia again decides the fate of the world's existence. History has repeatedly relegated the role of this country, and Russia has once again received the status of the Third Rome. Whatever the circumstances are, we must remember one truth, the Russians do not start wars, they finish them.

References

1. Карл фон Клаузевиц. О войне / Карл фон Клаузевиц – М.: Госвоениздат, 1934. – 692 с.
2. Сунь Цзы. Искусство войны [Электронный ресурс] / Военная литература [сайт] / Сунь Цзы – Режим доступа: <http://militera.lib.ru/science/sun-tszy/01.html>
3. Ефимов В.А. Концептуальная власть [Электронный ресурс] / Куб — электронная библиотека [сайт] / В.А. Ефимов. – СПб., 2003. – Режим доступа: http://www.koob.ru/efimov_v/konceptualnaya_vlast
4. Бжезинский З. Великая шахматная доска / З. Бжезинский – М: АСТ, 2014. – 702 с.

Scientific supervision by Full Professor V.I. Pronyakin
Language supervision by Senior Lecturer Yu.V. Krutas

B. Hlushchenko, V. Aleksieiev
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

J.CORNIES'S EDUCATIONAL REFORMS AS AN EXAMPLE OF SYSTEMATIC APPROACH TO CHILDREN'S EDUCATIONAL PROCESS ORGANIZATION

The name of Johann Cornies closely associated with the history of Mennonite settlements in the South of the Russian empire in the first half of the nineteenth century.

Johann Cornies, who was born June 20, 1789, at Baerwalde near Danzig, belonged to the second large group of emigrants from this community which made its way to Russia from 1803 to 1805. This group founded the Molotschna Colony in the province of Taurida [6, p.716].

D. H. Epp, who were outstanding educator and civic leader of the Mennonite Church in Russia and Canada, said of him: «Until this time no man among the German settlers of southern Russia influenced the positive development of regions near and far as decisively as Cornies, no one gave himself so selflessly in the service oh humankind» [3, p. 54].

Cornies assumed the responsibilities of supervising the educational activities in the Molotschna settlements in 1843 and remained active in this capacity for only five years. In five years Cornies expressed educational

principles which now, one hundred years later, are accepted as the best in modern educational procedure. In 1789, the first Mennonite colony was established on the banks of the Chortitza River in the South of the Russian empire. Twenty-four years later, in 1803, the second immigration movement of Mennonites from Prussia took place, resulting in the founding of a new colony on the banks of the Molotschna River. These two mother colonies became, in time, a network of several hundred towns and rural villages [7, p.64].

Poverty, the privations of pioneer life, and conservative attitudes served to hinder the development of a recognizable educational system until Cornies instigated an educational reform that resulted in the building of an educational program both adequate and comprehensive. D. H. Epp and P. M. Friesen, writers and historians, describe in woeful words the deplorable conditions found in the schools of the colonies during the first half of the 19th century [1, p.155].

Often the village elementary school was conducted in the private home of the teacher. Instead of maps, blackboards and charts, the room was cluttered with household furniture or tools common in a rural village shop. The teacher usually followed some trade such as tailoring, cobbling, or cabinet making, while the pupils sat around memorizing their lessons [5, p.105]. Where villages constructed buildings for school purposes, conditions were not much better. D.H. Epp describes them as «small, low, and dark» [3, p. 75].

The curriculum consisted of reading, writing, arithmetic, and Bible study. While the textbooks were in the German language, the language of the classroom was invariably the Low German. One by one the pupils appeared before the teacher to recite mechanically memorized lessons. Those who could recite most accurately were considered the best pupils. Corporal punishments of all kinds, such as kneeling upon peas, whipping with the ever-present rod, cuffs on the head and body, were used to cover up wretched teaching. Until Cornies changed these conditions, the schools were under the supervision of the ministers who failed to lift the educational standards during the first five decades [4, p. 75].

In 1836 the jurisdiction of these organizations was extended to agriculture in general and to all trades, and in 1843, even to education. Thus clothed with unlimited power and backed by the Russian government, Cornies began the difficult program of economic, educational and social reform. Needless to say, Cornies was not always popular, particularly with those who resisted change. Before the Agricultural Union assumed jurisdiction of education among the Mennonite colonies, Cornies had already been active, as chairman of the Orloff Christian Educational Association, in the establishment of the first Zentralschule among the colonies. But as chairman of the Agricultural Union he concerned him-self with all schools, and with that concern «a new era dawned for the Mennonite schools»

[2, p.18]. In order to inform the people of the prevailing conditions in their village schools, Cornies prepared and distributed to all the mayors and churches a pamphlet entitled, *In School X*. In realistic manner a typical school as it existed in the villages at that time was described in minute detail. Cornies found nothing praiseworthy either in the quality of teaching, classroom discipline, the physical environment, curriculum, or in the progress of the pupils. The pamphlet pointed out by its vivid descriptions the special weaknesses in every phase of the educational procedure [5, p. 93].

Cornies brought new life into the schools. One reform followed another. In order to prepare the way for a systematic course of study, a list of rules was published with the heading: *General Instructions As to How All Children in the Village School Shall be Instructed and Supervised («School Method»)*. According to these rules, every school had three divisions, and the class schedule showed the following periods:

1. Scripture study.
2. Reading (silent reading, reading aloud, reading of letters).
3. Writing (writing exercises, spelling, and dictation).
4. Recitation and *Gedankenschreiben* (composition).
5. Arithmetic (written and mental arithmetic).
6. Geography.
7. Penmanship.
8. Singing.
9. Recitation of memory work.
10. Reading from the Epistles and the Gospels for the following

Sunday [4, p. 85].

A fourth document designed to improve Mennonite education was *General School Regulations*. These regulations were to bring about harmonious relationships between teachers and their constituencies.

The fifth and probably the most significant educational writing from the pen of Cornies was his *General Rules Concerning Instruction and Treatment of School Children*. In eighty-eight rules Cornies presented the philosophical and psychological principles underlying teaching and disciplinary procedures. An analysis of these rules reveals, again, a profound insight into the most basic, fundamental principles of education. Even though some of the rules have no justification in modern; educational procedures, it is interesting to note that Cornies speaks of ideas considered most modern in present day education [2, p. 18].

The Great Didactic; or of Pestalozzi, who explained his method in *How Gertrude Teaches Her Children*; or of Herbart, who published his monumental work, *The Outlines of Educational Doctrine*. Cornies divided the Molotschna colony into six school districts in each of which he appointed two inspectors. These inspectors followed a definite plan of school visitations. Every year the schools of a district were visited by the inspectors

from one of the other districts so that in six years each inspector would have visited every school in the colony. After each visitation, a detailed report had to be submitted to Cornies. All new village school buildings had to be built according to an adopted architectural pattern. Only bricks could be used for construction. P. M. Friesen in his well-known book speaks of this pattern as the Cornies' Typus [8, p. 151]. The responsibility of the selection of teachers was also assumed. No teacher could be dismissed or appointed for any village school without Cornies' consent. Periodic teachers' conferences were held at which problems of education were discussed. These meetings were, especially at first, often led by Cornies himself. In addition to the advice and guidance which Cornies gave to the teachers through his lectures and rich life experiences, the more advanced teachers also presented master classes to give practical instruction to the young, inexperienced teachers [5, p. 111].

Cornies died in 1848, which meant that he was only active in the area of education for five years. Yet he truly can be called a reformer of our schools. The work was continued with efficiency and success by his son-in-law and successor, Philipp Wiebe [4, p. 86].

So, the reforms by Cornies created favorable conditions for improving education in Mennonite colonies. They facilitated increasing the teachers' qualification level and their interest in the results of their work thus raising the quality of knowledge and skills obtained by the children in Mennonite communities. At the same time his reforms showed that the changes in the Mennonite colonies were useful and topical for that time.

References

1. Dyck C. J. An introduction to Mennonite History: a popular history of the Anabaptists and the Mennonites / C. J. Dyck. – Pennsylvania: Herald Press, 1981. – 457 p.
2. Dyck H. L. Russian servitor and Mennonite hero: light and shadow in images of Johann Cornies / H. L. Dyck // Journal of Mennonite Studies. – 1984. – № 2. – P. 9–28.
3. Epp D. H. Johan Cornies / D. H. Epp. – Winnipeg, Manitoba : CMBC Publications and the Manitoba Mennonite Historical Society, 1995. – 137 p.
4. Friesen J. Mennonites in Russia / J. Friesen. – Winnipeg : CMBC, 1989. – 387 p.
5. Goertz H. The Molotchna settlement / H. Goertz. – Winnipeg : CMBC, 1992. – 250 p.
6. Quiring W. Johann Cornies / W. Quiring // Mennonite encyclopedia: in 4 vol. – Hillsboro, Kansas: Mennonite Publication House. – 1955 – 1959. – Vol. 1. – P. 716 – 718.
7. Wedel C. H. Sketches from church history for Mennonite schools / C.H. Wedel. – Newton: Kansas, 1920. – 134 p.
8. Задерейчук І.П. Організаційно-правова діяльність Йогана Йогановича Корніса / І. П. Задерейчук // Форум права : Електронне науково-фахове видання. – 2008. – №1. – С. 147–152 .

Scientific and language supervision by Senior Lecturer V. Aleksieiev

THE ROLE OF RELIGION IN THE POLITICAL PROCESSES

The institute of religion is considered to have been one of the most important spheres of the social life for centuries. It influences greatly the formation of the world outlook and political consciousness and behavior of the society. It is obvious that religion has its impact on the political processes, including taking political decisions by the bodies of the state power.

Religion and church are known to be subjects of politics. Their activity is expressed in the fact that organizational participants of the religions currents (such as churches, mosques, religions communities, organizations, etc.) not only take part in the political life but also widely draw other organizations (such as parties, trade unions, social and youth organizations) in political processes and even set up their own ones.

The attention of state structures and parties to the opinion of the heads of the religious organizations and position of different religious faiths on social and political problems has considerably increased lately [1]. Nowadays church often takes an active part in the political processes through involving their parish people in supporting a particular political force.

It should be admitted that the influence of a religious factor on political and electoral processes has not been studied thoroughly yet. Scientists usually just establish the fact that priests and other representatives of the church take part in election campaigns while appealing to their people to vote for some candidates, political parties and blocks. Large-scale impact on politics in general and particularly on the results of the elections is made by the relationships between the state and religious organizations and by the attitude of the state power towards religion [2].

Thus, it is possible to say that even in the electoral processes a religious factor plays an important role starting with rhetoric of the election campaign and finishing with the usage of the authority of the head of the religious organization, as well as touching on the problems of faith in the parties' manifestos and candidates' official participating in the life of the church. Present-day authorities need religion as a universal instrument of keeping power. Out of the two ways of keeping it – physical compelling and manipulating people's consciousness – those in power are more inclined to resort to the latter. In this connection it should be remembered that the idea that any power is given by God has been one of the most important church postulates for centuries.

In addition, some analogy can be drawn between the components of religion and politics. Both of them deal with relationships, consciousness and

organization. Besides, these two social phenomena have some similar functions. For example, such important functions as regulating and integrating ones are characteristic of both politics and religion. Politics is to provide integrity of the social system, stability and social order to regulate the relationship between people and social groups, to settle the contradictions which appear. Similar functions are performed by religion, which also acts in the interests of both particular layers of the population and the whole of the society [3].

The correlation between religion and politics is a complicated phenomenon. They interact closely in resolving conflicts in the social life and ruling the society. Religious institutes often become transmitters of the political decisions of the government. At the same time there can be situations in which church condemns the activity of the political elites and influences in this way the assessment of their decisions in the society.

Politics and religion seem to have an impact on each other. Politics, while regulating social life, influences religion by forming the legal limits for its functioning, controlling the legal frameworks of the religious organizations, protecting the right of the citizens to freedom of conscience and creating the climate of mutual tolerance and respect between different faith communities. In its turn, the development of political processes is defined by correlation of political forces and the character of the political structure as well as by the spiritual principles and ideals formed in the society and determined to a great extent by the religious teaching which dominates [3].

It should be noted that despite the fact that religious leaders often use political environment in order to reach their goals, and the representatives of the government can seek church's support so as to strengthen their position, contradictions are inevitable.

One of the reasons of these contradictions between religion and politics is that they have different methods of regulating people's behavior and different approaches to the assessment of their acts. Politics is often guided by the principle of expediency and advisability, while religion tends to be led by moral precepts fixed in sacred texts [3].

Another reason of serious contradictions can be a necessity of legal control over the religious organizations by the state which is very important in the countries with various faiths. The lack of this control leads to a still bigger threat of contradictions and conflicts between different nations in case the state power gives more preferences and advantages to the representatives of particular religious community.

There are some problems which can arise in the process of studying the issue of interrelation between religion and politics in the context of social and political life. One of the problems is imperfection of the legal base of the collaboration. Another problem is a political and legal status of religious

organizations. In this connection it should be pointed out that the state needs to define a political and legal status of religions organizations. However, it must be admitted that present-day society fails to give a clear and accurate definition to the relationships between religious organizations and bodies of state power. The existing circumstances can happen to be disadvantageous for the religious organizations. Nowadays the interrelation between the state and religious organizations is beyond the frames of the legal field and is guided by the political agreement of the state power. Any changes in the policy of the government can influence the relationships between the state and religious organizations [4].

In conclusion, it should be stressed that no matter what kind of evaluation can be given to a role of the religious institutes which they play in the state, it is impossible to analyze thoroughly and foresee numerous political and social processes in the society. Modern church does not only perform religious functions, it also plays an important social and political role, because its institutes are participants of the political processes and can be considered to be analogues of non-governmental organizations. Politics and religion are closely connected with each other and are expected to facilitate individual and social well-being. The historical experience of mixing religions and political spheres of activity testifies to the fact that it can lead to the transformation of church into appendage of the state and political organizations. At the same time there were situations in which the state was guided by the interest of the church. This practice of the relationships can be overcome by means of observing constitutional norms and civil rights as well as separating state affairs from religious ones, realizing the principles of secular state and spiritual mission of the religious organizations, which, in the end, is believed to be advantageous for the state, religious communities and the whole of the society.

References

1. Кучинов А. М. Влияние Русской Православной Церкви на политический процесс в России // Бизнес. Общество. Власть – 2011. – № 7. С. 145–155
2. Бурьянов С. Религия на выборах. Фактор отношения государства к религиозным объединениям накануне и в ходе выборов. [Электронный ресурс]: за данными информационно-аналитического центра СОВА – <http://www.sova-center.ru/religion/publications/2004/05/d2272/>
3. Нуруллаев А.А. О соотношении политики и религии // Вестник Российского университета дружбы народов. – Сер.: Политология – 2000 – № 2 – С. 60–68.
4. Филина Н.В. Социально-политическая основа взаимодействия органов государственной власти в религиозных организациях // Политика и общество – 2013 – №2 – С. 168–175.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.O. Grom

GLOBALIZATION OF CULTURE: ESSENCE AND CONSEQUENCE

The development of the modern world is known to be closely connected with the process of globalization. R. Robertson, one of the theorists of globalization, defines it as a process consisting of two indissolubly united parts – transformation of the general into the particular and that of the particular into the general, which is reflected in different spheres: from economy to politics and from science to religion.

The notion of culture as a component of the process of globalization means general attitude of the person to the surrounding world through which he creates the world and himself. It also includes all material and non-material products of human activity, values and ways of behaviour accepted in any communities and the following generations [1].

Nowadays there are a number of concepts of culture globalization: from total influence of the West on the development of the whole world to complete refutation of the phenomenon of globalization. It must be admitted that the idea of interpretation of cultures and traditions is often understood as the establishment of a single cultural model – a Western one because so called «material phenomena» of the process – the systems of telecommunication and the world market are considered to have developed within the Western civilization.

The Reformation, which broke off with its Christian past and created Calvinism which put an end to a man's responsibility for his life establishing the idea of predestination, became the beginning of the collapse of the Western world. It resulted in disappearance of noble poverty which used to be one of the knights' and monks' vows. People started regarding poverty as a great punishment and got interested not in the fact of having money but in its amount. The ideology of late Calvinism was more concentrated on quantity rather than quality and according to it every object got its value. The notions of «price» and «value» became equivalent and all kinds of activities came to trade. People used to see the sense of art in purifying their souls and elevating a human being. But then they started considering art in the context of selling «an ultimate product», i.e. works of art [2, p. 127].

However, this system of values, in which value is equivalent to price, is not acceptable to most nations in the world; in particular, mainly to those of them who are not very rich and in whose traditions labour ethics prevails over trade one. Western art ignores a considerable part of the human spiritual world, which, nevertheless, survives and makes its demands to the external world. The reserves of the images and symbols of mass culture, which the Western world is trying to introduce, seem to have been exhausted. Mass culture is no longer able to bring anything new into the cultural life. Hence,

numerous remakes – records, or films that have the same music or story as those that were made before – appear. It can be considered to be a serious symptom of crisis of mass culture and its possible collapse.

It is thought that globalization can lead to disappearance of cultural identity of different nations both numerous and small ones. It is believed to influence the formation of general, unified cultural peculiarities. Such a massive phenomenon can cause deep changes in different spheres of the social life. But it often occurs to be difficult to understand what is changing and what the essence of these changes is. Moreover, such difficulties frequently facilitate the appearance of different mythological ideas of the character of the processes taking place in the world.

The disappearance of the barriers between the nations and their increasing correlation and interrelation give new inconceivable possibilities of rapid penetration of different products of the Western countries into the distant parts of our planet. But these currents of cultural products have different directions. None of the experienced ethnographers or culturologists will claim that a present-day inhabitant of an African village has lost his cultural identity because of the fact that he wears American jeans, listens to American music and has firry drinks and chips.

Globalization promotes the spread of a kind of general consumer culture. But under the surface of these general consumer standards which are unified to a great extent, there are real cultural differences. Moreover, it is globalization that prevents them from disappearing. Owing to growing openness of the world today and the development of the modern means of communication people of different cultures get a better idea of each other, which helps them to get free from some false illusions concerning advantages of a different way of life and lets them see the disadvantages of those foreign cultural models which used to be considered to be the ideal ones. For example, the Western standards of behaviour and forms of organizing the social life, which some decades ago served as a model for the countries of the East, are losing their attractiveness now [3, p. 17].

It is also difficult to include the jungles of India and Africa or wild Siberian taiga into the world cultural and economic system. Some nations, whose traditions are strong enough, can oppose globalization. One of the examples of this tendency is Islamic civilization whose distinctive features are traditions, language, values, mentality, and way of life. The representatives of this culture think globalization processes to be a triumph of their traditional opponents, i.e. the people of the West. The fact is that the historical memory of this culture has been formed for centuries, mainly, in the opposition to Western Christians, who have been replaced by present-day people of the West, who have nearly lost their Christian believes but are still aggressive to Islam [4, p. 113].

It should be pointed out that Muslim culture has not modernized religion, and it is still a main component of it. Therefore, estimation of any events is defined by religious consciousness.

More restrained opposition to globalization is displayed by the representatives of the Chinese culture, who are trying to put up the Great Chinese Wall in the spiritual sense to protect them from the impact of foreign culture. The Chinese traditionally believe that any change can make them more distant from their cultural ideal of the «Golden Age». That is why the Chinese are doing their best so as not to be influenced by another language which can prevent national values from dominating.

The government of Canada imposes taxes on their citizens in order to support their national cinema. The French government, besides levying taxes on their people so as to subsidize the production of films, also determines which number of the films shown in the country (at least 40%) should be translated into French. The governments of Singapore, China and Saudi Arabia limit the access to the Internet for the sake of the preserving the identity of the national culture.

Though many nations are sure that they have protected themselves from the foreign influence, it is necessary to admit that nowadays the original culture, which has been intact and has not undergone any changes for a long period of time, can be found only in small and primitive pagan communities living in complete isolation without any contacts with the rest of the world and other nations. All cultures, especially those which are supposed to be modern and living, have undergone changes having absorbed the elements of other cultures. Trying to oppose the influence of that kind means not only opposing inevitable modernization, but also supporting the conservation of culture and its forms. It does not take into consideration the fact that the culture which is not developing falls into decay [5, p. 24].

To sum up, it is necessary to state that globalization gives freedom of choice of the way of the development and facilitates modernization of the national culture under the influence of the international tendencies. In this sense globalization can be defined as a creative factor which promotes the development of culture.

References

1. Палмер Т. Глобализация и культура: однородность, многообразие, идентичность и свобода [Электронный ресурс] // LibertyNews: [сайт] / РадиоLibertyNews. – Режим доступа: <http://libertynews.ru/node/1640> (24.01.15). – Загл. с экрана.
2. Прозерский В. В. Глобализация и культура: аналитический подход / В.В. Прозерский. – СПб.: Янус, 2003. – 378 с.
3. Орлов Ф.И. Социальные издержки глобализации // Социологические исследования. – 2001. – №7. – С. 13–22.
4. Кастельс М. Могущество / М. Кастельс. – М.: Academia, 1999. – 298 с.

5. Борзых С.В. Понятие глобализации: новое прочтение // Век глобализации. – 2011. – № 2. – С. 24.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.O. Grom

N. Netiukhailo, L. Grom

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

INTERNATIONAL CONFLICTS THROUGH THE PRISM OF GLOBAL MASS MEDIA

In today's world in the age of global information technologies mass media, especially electronic ones, have become a powerful weapon, which is often used in regulating armed conflicts. An information aspect of modern conflicts is known to be worked out as thoroughly as a military one.

Present-day conflicts to a great extent take place in the media space where a fight for consciousness, social thought, both national and international, is waged. Together with military equipment, communication resources have become an important component of conflicts which are accompanied by information wars. The topicality of the problem is defined by the increasing role played by global mass media in the world politics and their influence on the international political processes.

The aim of the article is to study some specific characteristics of covering international conflicts by global mass media. Global news discourse can be analyzed through the quality of main source from which the world community gets an idea of the military events which take place (both at the regional level and at the level of the countries involved in the conflict). The content of the news seems to be distant from individual experience of understanding events, which is characterized for most of the consumers by current information of great importance [1, p. 25]. The production of news is a complex process which has a particular manipulating manner of describing main events taking place at the moment. In order to achieve necessary results it is important to follow some specific procedures.

In particular, news discourse includes the following four components with the help of which manipulation of the social thought is carried out. (1) Framing: establishing current news topics and the frames of their coverage; (2) Focusing the attention of the news consumers: explaining the importance of news for the present-day political situation; (3) Comprehension: confirming reliability of news coverage in the news discourse; (4) Objectification of the news which is told about: excluding alternative views on what is told about [2, p. 119–121].

At the same time global mass media create manipulative images, which make native speakers get «the feeling of objective reality». In this sense, mass media possess three significant characteristics, whose importance

increases considerably when the society is undergoing some difficulties and the representatives of this society are depressed by the situation: (1) «reflectivity»: in covering current affairs objective reality is detailed in mass media in a peculiar way, which in its turn defines the vision of the world; (2) «objective evidence»: democratic views of the society are formed under the influence of the way mass media present current affairs performing the function of a «watchdog» of everything which is taking place and giving reliability to the events covered; (3) «a conductor of objectivity»: mass media act as a mediator between social and political groups, between military circles which are in conflict with each other and are able to express themselves and form their appropriate images in the social thought [3, p. 123].

Winning a modern war is distinguished not only by the factor of defeating an enemy in the battle field but also by skillful programming social thought (both within a single country and in the whole world). Mass media are known to be able to facilitate these processes substantially.

In connection with it nowadays military leaders are tended to do their best to take personal control of mass media and final product of their information activity. However, real laws and conventions of waging war do not adequately show a crucial role played by mass media in the formation of political views on a concrete military conflict [4, p. 81–83].

Methods of covering wars and armed conflicts by global mass media result in lots of arguments between the scientists studying mass media. There are some approaches to this problem [5, p. 42–57]. One of the ways of covering a conflict aims at strengthening social thought against one of the party members.

TV networks often follow another approach while covering conflicts and present the views of both conflicting parties. It is one of the most perspective ways of covering conflicts because, in fact, the reasons of conflicts frequently come to considerable differences between ideologies, points of view, etc. Global TV gives an opportunity to hear and understand different opinions. But it is necessary to note that in reality it is rather difficult to reach mutual understanding between opposing parties.

It should be pointed out that covering conflicts of ethnic minorities, which often happen to be filled with lots of violence, is not less difficult than that of wars. For example, the conflict in Rwanda took away nearly a million of lives in 1994. It is also possible to remember Nigeria which was faced with the threat of civil war in 1998 (100-million population of this country has representatives of 250 ethnic and language groups). In covering conflicts such global mass media as CNN International and BBC World often resort to the help of reporters and journalists who are the representatives of ethnic minorities. It increases the level of confidence of the public and solves such an important task as avoiding stereotype interpretation of events and heroes.

To sum up, it should be stressed that present-day armed conflicts are, first of all, armed political demonstrations, in which a demonstrative moment is not less important than a fact of using arms. In this context there is a new task: information and psychological provision of military operations, formation of social thought with the help of mass media so that any military operations will be supported by most of the people. The attitude of the society to the war, its aims and military operations, in other words, social thought about the war, is an existential problem of a modern conflict for belligerents.

Nowadays it is obvious that armed conflicts cannot be developed without social support. Global mass media play a crucial role in it, because social thought is not only expressed through mass media, but it is also formed and regulated by them. By controlling the coverage of current events by mass media, it is possible to make society either support or disapprove of war. An armed conflict used to be continuation of politics by other means, but now it is continuation of communication by other means.

References

1. Жуков И. В. Критический анализ дискурса печатных СМИ: особенности освещения северокавказского конфликта 1998–2000 гг : дис. канд. фл. наук : 10.02.19 / Жуков И. В. – Тверь, 2002. – 211 с.
2. Bignell J. Media Semiotics: An Introduction / J. Bignell. – Manchester: Manchester University Press, 1997. – 223 с.
3. Raboy M. Media, Crisis and Democracy: Mass Communication and the Disruption of Social Order / M. Raboy, B. Dagenais. – London: SAGE Publications Ltd., 1992. – 208 с.
4. Payne K. The Media as an Instrument of War. Parameters / K. Payne. // The Journal of the US Army War College. – 2005. – №35. – С. 81–93.
5. Браун Д.Р. Теле/радионовости и меньшинства / Д.Р. Браун, Ч.М. Фейерстоун, Э. Мицкевич. – Москва: Интерпракс, 1994. – 183 с.

Scientific supervision by Associate Professor G.V. Shchokolova

Language supervision by Senior Lecturer L.O. Grom

V. Sheremet, V. Aleksieiev

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

US–SOVIET RELATIONS UNDER EISENHOWER

Eisenhower's arrival in the White house and Stalin's death in 1953 produced new Cold War leaders [1, p. 32]. Yet new leaderships in Washington and Moscow did not bring about a complete change in Us-Soviet relations. Eisenhower and Dulles shared the deep anti-communism of their generation. Cold War attitudes meant that both men found it hard to envisage the Soviet Union as a constructive partner in negotiations. Events on the ground also made a diplomatic breakthrough unlikely. American and Chinese

soldiers were killing each other in Korea until July 1953. Eisenhower had to keep an eye on Congress too. Senator McCarthy and his supporters were still riding high and any overture to Moscow would have left him vulnerable to accusations of being soft on communism and poisoned relations with both Republicans and Democrats in Congress. The nature of the collective leadership which had succeeded Stalin also made diplomacy difficult. The two leading figures in the Soviet government, Nikita Khrushchev and Georgi Malenkov, were engaged in a power struggle and it was often difficult to know who held the reins of power. It was not until 1955 that Khrushchev emerged as the dominant figure within the Soviet leadership [1, p. 71].

Agreement on the future of Austria was a further example of improving Soviet-American relations. Like Germany, Austria had been divided into four occupation zones in 1945. All four powers now agreed to withdraw their occupying forces and unite Austria in return for Austrian neutrality. Austria regained its sovereignty and took its place as a united and neutral state in central Europe. The agreement was initialed in May 1955 and Dulles and the Soviet Foreign Minister Molotov appeared together on a balcony in Vienna. The Austrian State Treaty cleared the way for the Geneva summit later in the same year [3, p. 110]. Eisenhower sat down with Khrushchev and Bulganin in the first meeting between American and Soviet heads of state since the Potsdam Conference in 1945. Yet little of substance was achieved at the summit and Eisenhower's one concrete proposal was rebuffed. On the last day of summit he delivered his «Open Skies» proposal whereby the Soviet and Americans would exchange a blueprint of their military installations and allow mutual aerial inspection of weapons sites. Khrushchev dismissed the plan as a cover for US espionage. There was some truth in this allegation. Since 1954 the Americans had been developing the U-2 reconnaissance plane which was far superior to anything possessed by the Soviet Union. «Open Skies» would have allowed U-2s to overfly the Soviet Union openly under international agreement. In spite of the absence of tangible results, the Geneva Summit provided an opportunity for dialogue and created a climate of goodwill. There was talk of a «spirit of Geneva» and at evening parties diplomats joked about «co-existence cocktails – you know, vodka and Coke» [1, p. 323].

The Hungarian rising and the Suez crisis soon dissipated the «spirit of Geneva». Tension between Moscow and Washington was accompanied by heightened fears of the Soviet threat within the United States. On October 4 1957 a Soviet R-7 rocket launched the first ever satellite into space. It had been given the ideologically correct name of Sputnik (Fellow Traveller). Travelling at 18,000 miles per hour, it emitted an electronic signal and circled the earth every 92 minutes. Sputnik caused panic in the United States. Politicians and media fuelled the sense of public unease. There was talk of America losing the space race. Space was a new frontier in the Cold War. It

both captured the popular imagination and aroused fears of a new form of the Soviet threat. The Soviet could use space as a platform for launching nuclear missiles against the United States. America had lost its traditional immunity from attack. Fortress America could now be breached. Lyndon Johnson chaired a Senate Subcommittee on Preparedness. In November 1957 he announced dramatically, «We meet today in the atmosphere of another Pearl Harbor. We are in a race for survival and intend to win that race». Democrat politicians and the media warned of a «missile gap». If Soviet missiles could carry the payload of a space satellite, then they could deliver warheads to the United States. Soviet missiles must be better and more numerous than American missiles. The alleged «missile gap» was blamed on a «technology gap». Universities and industry were not training enough engineers and scientists. Faltering public confidence in the administration was compounded by events. On November 25 1957 Ike suffered a stroke – his third bout of ill health in two years. The ageing and ailing president somehow symbolized US defeat in the arms race. In December a public relations disaster ensued. An attempt at Cape Canaveral in Florida to launch an American satellite into space on the back of a Vanguard rocket failed. The headline «On What a Flopnik» in the British Daily Herald was typical of media reporting of the event. Coincidentally a special commission appointed by Eisenhower to examine America's security needs delivered its findings shortly after the launch of Sputnik. The Gaither Report recommended the building of fallout shelters and an increase of \$44 billion in defense spending over five years. The newspapers trumpeted the Gaither Report's recommendations and editorialized about the new vulnerability of the United States.

The outcry over Sputnik was a testing time for Eisenhower. His public approval ratings slumped and political opponents accused him of complacency. His response was measured. He did do something to alleviate public anxiety in the aftermath of Sputnik. He set up the National Aeronautics and Space Agency (NASA) in 1958 to oversee missile development and space exploration. The National Defense Education Act was also passed in 1958. It realized \$1 billion of funds over seven years to finance loans, grant and fellowships for students majoring in science, engineering and mathematics [1, p. 411]. Yet he rejected the Gaither Report's proposal to bolster defense spending on grounds of cost and dismissed talk of a «missile gap». He knew from U-2 photographs taken since 1956 that the missile deficit was a myth. In reality the «missile gap» favored the United States. But he could not reveal his sources without compromising the U-2 flights and publicity admitting that the United States was engaged in aerial espionage.

While the Soviets had produced the world's first SCBM (intercontinental ballistic missile), the United States possessed 42 ICBM at the end of 1960 and 224 by the end of 1961. During the same period the

Soviet Union stockpile remained constant at four R-7s [2, p. 278]. American missiles were superior in quality too. In 1960 the first solid-fuel nuclear missile, Polaris was successfully tested. The warheads on solid-fuel nuclear missiles could be launched immediately, while the liquid-fuel systems used by the Soviets were slow and highly unstable. In other respects also the balance of advantage lay with the United States. In the absence of missiles in large numbers until 1962, the Soviets only had a small fleet of long-range Bison bombers to deliver nuclear weapons, whereas Strategic Air Command (SAG), the strategic bombing arm of the US armed forces, had hundreds of long-range bombers [2, p. 196]. American forays into space may have lacked the propaganda value of Sputnik but were just as important. In January 1958 the US Army placed its first satellite, Explorer I, in space and in August 1960 Discoverer followed, Satellites revolutionized intelligence-gathering. The first roll of film delivered by Discoverer covered over one million square miles of Soviet territory. Those pictures alone delivered more data than four years of U-2 flights over the Soviet Union.

Confident in US nuclear superiority, Eisenhower showed a renewed commitment to negotiating with the Soviet Union in the closing period of his presidency. He knew that the United States could bargain from a position of strength. The first substantive issue on which he hoped for progress was a ban on the atmospheric testing of nuclear weapons. America's advantage in this field meant that he could safely contemplate a moratorium on testing. America ceased testing in October 1958 and the Soviets immediately followed suit. The prospects for a formal test ban treaty looked good. Soviet-American relations worsened temporarily when Khrushchev issued an ultimatum giving the Americans six months to leave Berlin, but Eisenhower ignored the ultimatum and kept lines of communication to Moscow open. His suggestion of further talks on the issues of Berlin and a test ban led to an agreement by Eisenhower and Khrushchev to exchange a visit. The Soviet leader visited the United States briefly in September 1959. As unpredictable as ever, Khrushchev emphasized the importance of friendship while at the same time issuing the boast, «We will bury you». Three days spent by Khrushchev with Eisenhower at Camp David, the presidential retreat in Maryland, produced reports of the «spirit of Camp David». Plans were laid for a summer in Paris in May 1960 to be followed by a visit to the Soviet Union by Eisenhower. Everything seemed set fair.

Yet the Paris summit collapsed on the first day. On 1 May 1960 a U-2 flown by Gary Powers was shut down over the Soviet Union. U-2 reconnaissance had been going on since 1956. The Soviets knew about the flights but could do nothing about them, since U-2s flew at an altitude which was beyond the range of Soviet fighters and ground-to-air-missiles. On three occasions the Soviet Union had protested privately to Washington but the flights continued [2, p. 256]. Improved anti-aircraft missiles had enabled the

Soviets finally to destroy U-2. Miraculously Powers himself had ejected and had been captured uninjured. He confessed the nature of his mission. Khrushchev now set a trap for the Americans. He announced only that an American plane had been shot down in Soviet aerospace. The Eisenhower administration, unwilling to admit publicly that the United States was spying on the Soviet Union from the air, then issued a prepared cover story that the plane was a weather reconnaissance aircraft which had lost it away. Officials assumed that Powers had been killed and that there would be scarcely any evidence of his mission. The Soviets then produced Powers and exposed the American version of events as the lie it was, so scoring a propaganda victory. Eisenhower then told a full story, justifying aerial surveillance as a «distasteful but vital necessity».

Both leaders turned up in Paris. Khrushchev demanded that Eisenhower condemn U-2 flights and punish those responsible for them. He also cancelled the invitation to the American President to visit the Soviet Union. Eisenhower rejected Khrushchev's demands and agreed only to suspend U-2 flights. The meeting broke up in acrimony [3, p 252]. The U-2 incident had ruined the summit, prevented further progress on the key issues of Berlin and a test ban and plunged US-Soviet relations to their lowest point under Eisenhower.

References

1. Ambrose S. E. Eisenhower. Soldier and president. – New York: Simon and Shuster, 1991. – 640 p.
2. Иванов Р. Дуайт Эйзенхауэр / Р. Иванов – М.: Мысль, 1983. – 295 с.
3. История США: в четырех томах. Т. 4. История США 1945–1980. – М.: Наука, 1987. – 744 с.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer V. Aleksieiev

V. Titova, L. Grom

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

THE TERM «A BRAND OF THE STATE»: DEFINITION AND SPECIFIC CHARACTERISTICS

It must be admitted that today's wide usage of the notion «a brand of the state» has not resulted in its clear definition yet. For example, there are two approaches to understanding a direction vector of the state's brand [1, p.4]. According to the first approach, a brand of the state is considered to be an externally-oriented phenomenon: it is a medium a conductor of the idea, which is a concrete country, into the external world. This point of view is stuck to by P. van Ham who can be rightfully thought to be one of the creators of this approach: his article «The Rise of the Brand State: The Postmodern Politics of Image and Reputation» has become a classic in the field of territory branding and is widely quoted by the scientists [2]. This

opinion is also supported by such researchers as E.D. Jaffe and J.D. Nebenzahl who point out that this notion can be referred to the sphere of international marketing [3].

According to the second approach a brand of the state is thought to be both an internally– and externally–oriented phenomenon. «National branding is a form of national discourse in the global context. A state brand is spread by means of logos, slogans, information campaigns, but it is not enough. An important factor is its perception and acceptance and constant retransmission by the citizens of all layers of the society», – states M. Aronchik [4].

Having studied most of the research works devoted to the problem of «brand», it is possible to give it the following definition: a national brand is the impression which the state produces on the target audience; a complex of all material and symbolic characteristics which make the state unique, help it stand out from the group of states, lead to its being recognized, form confidence in it both inside the state and beyond its boundaries.

The scientists distinguish the following functions of a brand:

- Identification – recognizing the state by its name. This function is especially important for the countries which have recently gained their independence (for example, Ukraine), because the fact that the world community does not know about the existence of the state can bring it to the position of a weak international actor, whose national goods are not able to compete effectively in the global market.

- Making the state stand out of the group of other states – associating the state with particular exclusive qualities and characteristics. This function of the brand facilitates increasing competitiveness of the state in the international markets not only in the spheres of circulation of national goods, ideas, labour resources, but also in tourist industry (attraction of foreign tourists by means of cultural, natural and other sights) and investment spheres.

- Formation of confidence in the state power – supporting the government both within the state and among other international actors, as well as investment companies and foreign citizens [5].

While comparing a national brand with a commercial one, it is possible to say that there are not many differences between them. However, a national brand cannot be considered to be an equivalent to a trade mark «Made in the country». Besides, a country's brand unlike a commercial one can consist of territorial brands and goods of some entrepreneurs.

In order to understand the peculiarities of the country's branding it is necessary to define the key characteristics of the notions «brand» and «image». Let us analyze some of them which unite these notions. An image and a brand are not real social bodies (individuals, institutions, etc.), but an idea of them, their vision both from the side of a subject which they represent, and from the side of its target audience. An image and a brand are

model images, which are formed by mixing four projections coming from the subject, which they represent, and its target audience [6, p. 56–58].

The following projections are taken into consideration:

- a projection of subjective claims – the way the subject wants to look in the eyes of the public;
- joining the model image – a desired model of the loyal and devoted attitude of the public towards the subject, which is being presented;
- a projection of public opinion – the way the subject is taken in the eyes of the public;
- a projection of social preferences – requests, expectations, value orientations, status claims and dreams of the target audience.

The first and the second projections are strategic interests of the subject which is being presented. The third and the fourth projections are the reflection of estimation and value position of the target audience towards this subject [6, p. 107–109].

The main difference between an image and a brand is that an image is actually a mask – another face, while a brand is more like a famous name. A brand symbolizes the whole subject, which is being presented, but not only its superficial phenomenological face. An image, unlike a brand, which became a symbol of reliability and quality long ago, does not always happen to be as respectable as brand is. While an image can be of positive and negative character, a brand has only positive characteristics.

I.V. Groshev and E.V. Stepanicheva point out that the leading role in the development of the brand is played by the experience which is understood as the history of relationships between the consumers and the subject, which is being presented. Before it becomes a brand, the state is just one of others, and only as a result of some distinctive features of its goods and services it is gradually standing out of the group of other states and transforming into the brand [6, p.9]. Thus, it is possible to conclude that a peculiar characteristic of a brand which differs it from an image is that it takes a brand much longer time to be formed.

S. Ancholt states: «The brand of the state which exists in the minds of most consumers is often not more than just «a distant echo of associations», which have been formed for centuries. As a result, such brands are very difficult to change – some of them have just become «frozen». It is quite clear that wars, disasters and world cup victories can produce an unexpected and unprecedented effect on the state's brand, but the more unexpected this effect is, the more short-lived it is». Unlike an image, which is a dynamic and changing form, a brand is a stable and unique phenomenon, which has been recognized by the target group and has taken root in the minds of the consumers [7, p.219].

As it is stressed in the analytical report of the National institution of strategic research «State branding in the context of Euro-2012: challenges

and prospects», an image can be either formed or spontaneous and every country possesses it; a brand is exclusively a result of purposeful efforts [1, p.5]. The essence of the country's brand is the complex of true values which reflect peculiar, unique and original consumer characteristics of a definite territory and community, which have become famous and socially recognizable. A brand is formed through a clear positive image of the country based on unique possibilities of satisfying certain demands of its consumers [1].

It should be noted that in comparison with an image a brand is characterized by a more stable and fixed positive impression of definite goods, trade mark or state, which has been developed on purpose and artificially for a long period of time.

With the development of the technologies of promoting a national brand, a necessary of defining the efficiency of the country's branding has emerged. For this purpose some methods of national brands' rating have been worked out. Nowadays there are two main different types of state's branding rating:

I. Anholt Nation Brands Index (Anholt GFK) determines intensity and quality which every state uses to represent itself. According to this method of rating there are six criteria for evaluation: 1. export – it reflects the perception of goods and services produced by the country: whether the consumers avoid its products or try to use only them; 2. power – the attitude of the society to the leaders of the state, the level of confidence in its politicians, observance of the human rights and freedoms, solution of the problems of global importance (fighting poverty, protecting the environment); 3. culture and historical heritage – it shows the attitude of the world towards the national heritage of the country, its importance for the development of the world culture; 4. people – hospitality, goodwill; 5. tourism; 6. Investments and immigration – the atmosphere in the society in the connection with economic and social situation in the country; the desire of the inhabitants of the other countries to live in this state [7].

II. FutureBrand Country Brands Index uses a hierarchical model of taking decisions with the help of which the brand is evaluated by the following indications: awareness (it is known that this country exists), acquaintance (a respondent's level of knowledge about the country), associations (tourism, cultural heritage, possibilities to do business, living standards, the system of values), respect (whether this country commands a respondent's respect), reasoning (whether this country can be considered to be the place which is worth visiting), a decision to visit the country and a respondent's eagerness to tell his acquaintances about it [6, p.47].

Comparing these two methods of national brands' rating, it is possible to define the core of the state's brand:

1. the system of the state: political, economic and administration;

2. national identity: mentality of the population, culture and historical heritage [1, p.5].

Summing up everything said above, it is possible to conclude that the notion of the state's brand requires much more careful and detailed study than it has had before because of its growing importance today.

References:

1. Брендинг держави в контексті Євро-2012: виклики та перспективи: Аналітична доповідь. [Автор: Баровська А.] – К., НІСД, 2011. – 13 с.
2. P. van Ham. The Rise of the Brand State: The Postmodern Politics of Image and Reputation // Foreign Affairs. – 2001. – Vol 80. – № 5. – PP.2–6.
3. Jaffe Eugene D., Nebenzahl Israel D. National Image & Competitive Advantage. – CBS Press. – 2006. – P.34.
4. Aronczyk M. «Living the Brand»: Nationality, Globality and the Identity Strategies of Nation Branding Consultants // International Journal of Communication. – 2008. – №2. – P. 43, 54.
5. Трач, О. Ю, Карий О. І. Імідж, бренд та репутація: їх взаємозв'язок і вплив на розвиток територій, організацій та окремих осіб / О.Ю. Трач // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Логістика. – 2011. – № 706. – С. 182–187.
6. Макашев, М. О. Бренд / М. О. Макашев. — Юнити–Дана, 2004. – 372 с.
7. Анхольт, С. Брендинг: дорога к мировому рынку / С. Анхольт — М., 2004. – 272 с.

Scientific supervision by Full Professor O.A. Tretyak
Language supervision by Senior Lecturer L.O. Grom

Y. Yaroshenko, V. Aleksieiev
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Ukraine

THE ROLE AND STATUS OF WOMEN IN NAZI GERMANY

The German woman is knitting again boasted Gertrude Scholtz-Klink, Reich Women's leader from 1933. This boast, along with such phrases as «The pram is the woman's tank» and the famous «Kinder, Kirche, Kuche» (children, church, kitchen), announced the official role of women in the Third Reich. Nazi ideology stressed the importance of motherhood and a separate sphere for women. Politics was the exclusive domain of the male. Women were too pure to be sullied by its inevitable corruption and brutality. The ideal woman should be a homemaker, bringing more racial «folk comrades» into existence to serve the Führer and the fatherland.

The Nazi policy towards women arose from a blend of prejudices and circumstances. At heart it reflected an old-fashioned, pre-liberal/pre-capitalist view of society and human freedom: God had created women to look attractive and to breed. Yet it was also a product of particular developments in the early twentieth century and, more specifically, the 1920s. There had

been a large rise in the employment of women since 1900 and during the slump, because female labour was cheaper, fewer women had been dismissed (only 11 % compared to 29 % of males). The result was that in 1933 women formed 37 % of the workforce, which caused widespread resentment among some men. In addition, the war, with its slaughter of young men, left a large number of women without husbands who were forced to seek employment [1, p. 85].

The Weimar period had seen notable feminist advances. Women were granted the vote in 1919 and there was a significant increase in the number of women entering the professions — there were 100,000 teachers and 3,000 female doctors by 1933. There had even been female politicians, the most notorious being Rosa Luxemburg, who had been both Jewish and a revolutionary Communist. In a speech in 1934 Hitler asserted that the slogan «emancipation of women» had been invented by Jewish intellectuals [2, p.201].

A further influence on Nazi policy was a widespread concern about population decline. The number of births per 1,000 women of child-bearing age had fallen from 128 in 1910/11 to 59 in 1933. The German people, according to Nazi teaching, had to breed or they would be overwhelmed by the Slavs [4, p. 69].

A whole series of policy initiatives was launched to reverse the population trend. Abortion was prohibited and there was a large increase in convictions, while access to contraceptives was reduced and their use was officially discouraged.

Various incentives were offered to encourage child-bearing. In June 1933 a marriage loan scheme was introduced which gave grants to young couples in the form of vouchers to be used for furniture and household goods if the wife gave up employment. This had the double aim of reducing male unemployment and stimulating the birth rate. The loan was progressively cancelled by 25 % on the birth of every child. Family allowances were introduced for poor families in 1935 and this was extended in 1938, with payments of 10 RM per month for the third and fourth child and 20 RM per month for the fifth and any further children [3, p. 329]. In 1937 the marriage loan scheme was amended by dropping the requirement to abandon work. There was enhanced advice and help from 25,000 mother and child centres. Probably the most famous of all the propaganda ploys was the Mother's Cross, introduced in 1939. Women were awarded gold for eight children, silver for six and bronze for four.

Of course, it was only the «right» kind of couples who received these benefits. Marriage loans had to be approved by the party and those deemed racially unfit were excluded. Compulsory sterilisation was introduced in July by the 1933 'Law for Prevention of Hereditarily Diseased Offspring'. Later in the year doctors were compelled to notify the authorities of appropriately

qualified patients. By 1937 95,000 women had been sterilised under this law. In 1935 a new law stipulated that couples seeking to marry must obtain a doctor's certificate proving their suitability in terms of health [2, p. 145].

The emphasis on child-bearing was a crucial ingredient in the new divorce law of 1938, which made divorce easier and allowed infertility as grounds for divorce. This law is a good illustration of the priorities of the Nazi state. The happiness of the individual was placed second to the interests of the state in acquiring more healthy 'folk comrades' (Volksgenossen).

Although women were strictly excluded from political life, Nazi women's organisations thrived. The Deutsches Frauenwerk was the umbrella organisation under which all existing women's groups in Germany were coordinated. It had subordinate groups, such as the Reich Mother's Service, which organised popular courses for young and expectant mothers. Other subordinate groups ran cookery classes. There was also the National Socialist Frauenschaft, which was founded as an elite party group to push National Socialist ideals among women. There were 3,500 full-time officials and many times this number of part-timers.

The National Socialist dream of returning women from work to hearth and home was never fully realised. They met with some success in high-profile jobs — for example, there was a decline in the number of women employed in the legal profession. There was also a decline in the number of women occupying posts in universities. Here the numbers fell from 74 in 1933 to 28 in 1935, but thereafter they increased again. Women continued to be required in many other areas. This was particularly true after 1936, as rearmament and economic recovery produced labour shortages [3, p. 87]. There was a decline in the number of women occupying senior positions in further education and secondary schools, but they were still needed at primary level. The number of women doctors grew steadily throughout the 1930s.

After 1937 there was a marked increase in the number of women employed. An additional 1.5 million were employed by 1939 and this did not include the large numbers, engaged in family-owned farms where their labour was increasingly vital [1, p. 125]. The same pattern was established in regard to the education of girls. The regime initially hoped to reduce the number of female students at university from one in five, which was the situation in 1933, to one in ten. The Nazis enjoyed some success in the early years of their regime. As shortages developed, however, this policy had to be reversed and the number of female students increased to reach an all-time high during the war years. As with so much else, Nazi ideology had to bend to economic necessity.

To attempt any overall assessment of the impact of Nazi policy on the lives of German women is difficult. There were clearly winners and losers. Jewish women and those who were compulsorily sterilised were the biggest

losers. Ambitious academics and lawyers were frustrated and denied promotion on no other grounds than anti-feminist prejudice. Many unmarried daughters on farms, or wives of farmers, found their workload increased heavily. But many German women saw the regime in a positive light. The increase in family allowances, jobs for unemployed husbands and even cake-making and maternity advice were welcomed by many. Heightened law and order, the acquisition of a family radio and family trips to the cinema could all be seen as benefits brought by the regime. It is important to realise that many of the anti-feminist statements associated with the Nazis were replicated by many other groups at this time, both inside and outside Germany. Many women welcomed the talk of the return to hearth and home and the praise and sense of importance lavished on motherhood.

References

1. Bridenthal R. *Beyond Kinder, Küche, Kirche: Weimar Women at Work' in Central European History* / Renate Bridenthal. – Chicago and London: University of Chicago Press, 2005. – 271 p.
2. Grunberger R. *A Social History of the Third Reich* / Richard Grunberger . – Cambridge, 2009. – 236 p.
3. Koonz C. *Mothers in the Fatherland: Women, the Family and Nazi Politics* / Claudia Koonz. – London, 2009. – 421 p.
4. Stephenson B. *Women in Nazi Society* / Biil Stephenson. – Cambridge, 2009. – 856 p.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer V. Aleksieiev

PSYCHOLOGY

D. Korneev

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

INFLUENCE OF VIDEO GAMES ON TEENAGERS

Nowadays 83% of teens are involved in the World of video games, and a lot of new games are releasing. The domestic video game industry brings a lot of billions a year. This popular form of entertainment has positive and negative influence on teens.

The most «positive» influence is that video games help children to improve their logic and their reaction, also teens can use computer more useful than others because of computer literacy. Advanced technology provides players with better graphics that give a more realistic virtual image. In addition, the emotions when you win a title or a tournament are unforgettable and breathtaking.

This feature makes the video game industry a powerful thing in lives of many teens. When a video game rewards players for building a city or helping other people, kids tend to show more enthusiasm and helpfulness in their everyday lives.

Nevertheless, studies show that video games with violent content have negative influence on teens' behavior. Unfortunately, the most part of the popular video games includes violent content. Furthermore, teen's nervous system can be hurt by difficulties during the game as well as the game plot itself. If kids cannot reach good results, they become nervous and angry.

Moreover, mass media used by children is greatly increasing, as well as the increased aggressive behavior of teens since the amount of hours teens allowed to play games is very often uncontrolled.

The Kaiser Family Foundation survey found that the people aged from 8 to 19 spend eight hours a day on video games.

In most video games, players can identify themselves with their favorite characters. Players rank up in game levels in order to improve characters skills and win. However, the popular games require players to rank up by winning races or fights. Players directly benefit from engaging in acts of violence.

The authors of book «**Violent Video Games Effects**» Douglas A. Gentile and Craig A. Anderson noticed that playing video games might increase aggressive behavior since violent acts repeated endlessly throughout the video game.

Their research connected with controlling of aggression has found that pupils who played violent video games constantly showed worse results at school and they are more aggressive than other children.

Thus, the hours that pupils spent on video games and mass media have to be reduced and under control in order to decrease aggression and sometimes to save nervous system of our children.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer N.O. Chernyak

А. Левченко

Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, Україна

СТРЕС У КОНТЕКСТІ КЛІМАТИЧНИХ ЗМІН

Психологічне здоров'я залежить від багатьох факторів, один з яких — клімат. Проблематика зв'язку здоров'я людини та клімату є актуальною в усі часи, починаючи від первісних племен, які для гармонійного існування з природою використовували різноманітні ритуали, і до сучасного світу. Глобальні кліматичні зміни останнім часом постають гострим питанням для науковців, оскільки набувають значних масштабів з кожним роком. Антропогенний вплив на природу призвів до стрімких змін клімату, поставивши під загрозу життя планети, включаючи психологічне здоров'я людини. У 2005 році Г. Альбрехт у статті ввів термін «соласталгія» для визначення форми дистресу, викликаного змінами навколишнього середовища, в тому числі і змінами клімату [2].

Деякі зміни клімату неминучі, і для збереження психологічного здоров'я людині необхідно адаптуватися, використовуючи копінг-стратегії. Адаптація до кліматичних змін може значно залежати від ефективності застосовуваних копінг-стратегій.

Проблема психологічного здоров'я у контексті кліматичних змін активно вивчається закордоном, але у вітчизняній психології потребує більшої уваги, оскільки кліматичні зміни, скоріше за все, не оминуть Україну. Наприклад, екологічні прогнози щодо Карпат свідчать про зміни ґрунтотворних процесів, зникнення деяких видів комах–запилювачів рослин, можливе опустелювання території [1], що може відобразитися на психологічному здоров'ї особистості.

Об'єкт дослідження — психологічне здоров'я особистості.

Предмет дослідження — копінг-стратегії, які допомагають адаптуватися у зв'язку зі зміною клімату.

Мета дослідження: аналіз наукових досліджень, присвячених зв'язку психологічного здоров'я особистості, кліматичних змін та копінг-стратегій для адаптації до змін клімату.

Кліматичні зміни як фактор впливу на психологічне здоров'я особистості проявляються у підвищенні температури, збільшенні рівня океану, зсувах в екосистемах та кліматичних зонах, збільшенні забруднення навколишнього середовища, коливанні погоди тощо.

На думку вчених, відчуття кліматичних змін та активація дій, пов'язаних з цією проблемою, певною мірою залежить від того, чи

пов'язана діяльність людини з погодою та кліматичними явищами [7]. Проведені опитування у штатах Аляска та Флорида, показали, що жителі цих місцевостей відчувають кліматичні зміни, що збільшує у них заклопотаність кліматичними змінами та готовність взяти певні заходи [7].

Зміни клімату можуть призвести до тривоги, міжособистісних та суспільних конфліктів, безнадії, сімейного стресу, проблем дитячої поведінки та академічної успішності [4], вплинути на психологічне благополуччя особистості [9], можуть призвести до модифікації способу життя (наприклад, можуть зникнути деякі робочі місця, деякі із індивідуальних свобод будуть скорочені або стануть дуже дорогими, зменшиться можливість подорожувати та ін.) [8], що, в свою чергу, сприятиме психологічним змінам особистості, до агресії [7]. Засухи, повені, пожежі можуть викликати солесталгію, тобто відсутність комфорту (як психологічного, так і фізичного) та глибоке психологічне спустошення [2].

Розуміння наслідків кліматичних змін може викликати такі емоції, як страх, сум, гнів, розчарування, почуття безпорадності, безнадійності або ж взагалі зниження чутливості, а людина, через важкість/небажання усвідомлювати інформацію про кліматичні зміни, може проявляти такі якості, як цинізм, скептицизм, роздратованість [3].

Дж. Ресер з колегами виявили високий рівень занепокоєності кліматичними змінами: 38% досліджуваних стурбовані, яким буде світ у майбутньому для наступних поколінь; 24% відчувають певний дистрес кожен раз, коли вони бачать на власні очі можливі наслідки зміни клімату або висвітлені проблеми у ЗМІ; 23% відчувають сум, оскільки вважають, що мало що можуть зробити для вирішення таких екологічних проблем, як кліматичні зміни; для досліджуваних менше характерна (9%) підтримка таких пунктів, як «клімат вплине на якість життя» та 12% зазначило, що переживають почуття втрати, оскільки наслідки кліматичних змін стають очевидними у їхній місцевості [9].

Кліматичні зміни починають розглядатися як фактор, що спричиняє стрес [6, 7], і тому постає необхідним знаходити способи адаптації до цього стресу – копінг-стратегії.

У дослідженні М. Оджала, яке проводилося на 12-річних шведських підлітках, було виділено 3 види копінг-стратегій у зв'язку з кліматичними змінами: ціннісно-орієнтовані (віра в те, що людство зможе виправити всі проблеми; довіра вченим, які можуть знайти вирішення проблеми та екологічним організаціям та ін.), зменшення значення проблеми (думка, що екологічні проблеми перебільшені; байдужість через відсутність знань про кліматичні зміни; кліматичні зміни сприймаються як позитивні, оскільки літо буде більш теплим та ін.) та проблемно-орієнтовані (розмірковування над власним вкладом;

пошук інформації про те, що можна зробити та ін.) та вивчався зв'язок копінг-стратегій з суб'єктивним благополуччям (задоволеність життям, позитивний вплив, негативний вплив) і взаємодією за навколишнім середовищем (проєкологічна поведінка та екологічна ефективність). Проблемно-орієнтовані та ціннісно-орієнтовані копінг-стратегії позитивно пов'язані з проєкологічною поведінкою, оптимізмом у зв'язку зі зміною клімату та екологічною ефективністю. Чим більше підлітки використовують проблемно-орієнтовані копінг-стратегії, тим більше ймовірність, що вони зазнали негативного впливу у повсякденному житті та більше занепокоєні змінами клімату. Досліджувані, які в більшій мірі використовували ціннісно-орієнтовані копінг-стратегії, більше відчують задоволеність життям та загальний позитивний вплив та менше відчують негативний вплив, у той час як значущих кореляцій з проблемно-орієнтованим копінгом та такими аспектами суб'єктивного благополуччя, як задоволеність життям і позитивним впливом, не виявлено. Копінг-стратегії, орієнтовані на зменшення значення проблеми, мають зворотні кореляції з проєкологічною поведінкою та екологічною ефективністю. Чим більше діти використовують копінг-стратегії, орієнтовані на зменшення значення проблеми, тим менше вони відчують депресивні та тривожні емоції [6].

Необхідно враховувати віковий аспект застосування копінг-стратегій. Так, для дітей та підлітків проблемно-орієнтовані копінг-стратегії менш характерні, ніж для дорослих, оскільки вони не мають такого контролю над власною поведінкою, як дорослі, і більше залежать від батьків [6].

У дослідженні Хомбурга та його колег було встановлено позитивний зв'язок між проблемно-орієнтованими копінг-стратегіями та стресом і проєкологічною поведінкою, а емоційно-орієнтовані копінг-стратегії у формі заперечення провини мають зворотні кореляції зі стресом та проєкологічною поведінкою [5, 6].

Р. Рендалл [8] у статті «Loss and Climate Change: The Cost of Parallel Narratives» стверджує, що суспільство часто використовує стратегію заперечення або неприйняття факту кліматичних змін [8]. Як, наприклад, у випадку, коли людині важко сприйняти факт смерті близького родича, так і при усвідомленні кліматичних змін, які призводять до негативних наслідків, виникають неприємні емоції. І для того, щоб їх позбутися або щоб їх не відчувати – для початку на когнітивному рівні факти не сприймаються як дійсні. Опираючись на концепцію горя Вордена, Рендалл акцентує увагу на тому, що через заперечення можливих втрат у зв'язку з кліматичними змінами, не здійснюються необхідні для даного випадку кроки, і людина живе ілюзіями, помилковими сподіваннями та вірою в магичні рішення [8].

Аналізуючи дослідження вчених, можна зробити висновок, що проблемно-орієнтовані копінг-стратегії для подолання стресу через кліматичні зміни більше ефективні, ніж емоційно-орієнтовані.

Незважаючи на те, що кліматичні зміни потребують адаптації та можуть негативно впливати на психологічне здоров'я особистості, деякі вчені [3] відзначають, що зміни клімату також можуть у деяких випадках стимулювати творчість і креативні ідеї.

Висновки. Кліматичні зміни відображаються на психологічному здоров'ї у кожного по-різному, в залежності від адаптаційних можливостей особистості, соціально-економічного становища, характеру діяльності (чи впливають на неї кліматичні умови), усвідомлення серйозності проблеми та наслідків кліматичних змін.

Виділяють наступні копінг-стратегії: проблемно-орієнтовані, емоційно-орієнтовані, ціннісно-орієнтовані, зменшення значення проблеми, заперечення. Проблемно-орієнтовані копінг-стратегії для подолання стресу через кліматичні зміни більше ефективні, оскільки пов'язані з суб'єктивним благополуччям та проекологічною поведінкою.

Список використаних джерел

1. Царик Й. Наймовірніші фактори загрози існування біосистем високогір'я Українських Карпат / Й. Царик // Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://carpathians.eu/ekologija/ekologichni-bidi-karpat/naimovirnishifaktori-zagrozi-isnuvannja-biosistem-visokogirja-ukrajinskikh-karpat.html>
2. Albrecht G. Solastalgia, a new concept in human health and identity / G. Albrecht // *Philosophy Activism Nature*. — 2005. — 41 p.
3. Blashki G. A. Hope, despair and transformation: Climate change and the promotion of mental health and well-being / J. G. Fritze, G. A. Blashki, S. Burke, J. Wiseman // *International Journal of Mental Health Systems*. — 2008. — N. 7(2). — p. 2–13.
4. Climate Change and Mental Health // *Psychologists for Social Responsibility* [Electronic resource]. — Access: <http://www.psysr.org/about/programs/climate/mentalhealth.php>
5. Homburg A. Coping with global environmental problems development and first validation of scales / A. Homburg, A. Stolberg, U. Wagner // *Environment and Behavior*. — 2007. — P.754–778.
6. Ojala M. How do children cope with global climate change? Coping strategies, engagement, and well-being / M. Ojala // *Journal of Environmental Psychology*. — 2012. — №32. — P.225–233.
7. Psychology and Global Climate Change: Addressing a Multi-faceted Phenomenon and Set of Challenges / Report of the American Psychological Association Task Force on the Interface Between Psychology and Global Climate Change, May–June 2011 [Electronic resource]. — Access: <http://www.apa.org/science/about/publications/climate-change.aspx>

8. Randall R. Loss and Climate Change: The Cost of Parallel Narratives / R. Randall // *Ecopsychology*. — 2009. — №1 (3). — P. 118–129.

9. Weissbecker I. Climate Change and Human Well-Being: Global Challenges and Opportunities / I. Weissbecker. — W.: Springer Science+Business Media. — 2011. — 220 p.

Науковий керівник доктор психологічних наук, доцент І.В. Кряж

Севиндж Сарыева
докторант отдела социологии и социальной психологии
Института Философии и Права Национальной академии наук
Азербайджана, Баку, Азербайджан

РОЛЬ ЧУВСТВ В ЖИЗНИ ЧЕЛОВЕКА

Чувства – особые эмоциональные переживания, характеризующие отношение человека к жизни общества и природы, особую в ней заинтересованность, проявляющуюся в общественной деятельности и личной жизни. С помощью мышления человек понимает себя, образует новый образ. Чувства – это сложные переживания, возникающие на основе восприятия общественных процессов и явлений природы в выражающие эмоциональное отношение к ним [1]. Чувства связаны с отношением человека к себе и к внешнему миру. Через отношение к другим людям формируются личностные чувства. Чувство – это отражение в сознании человека его отношения к действительности. Чувства показывают сущность отношение человека к явлениям и событиям, а эмоции показывают выражение этих отношений. «Эмоция – это нечто, что переживается как чувство, которое мотивирует, организует и направляет восприятие, мышление и действие» [3, с. 27]. Вопросу о психологических особенностях чувств посвящено много теорий и концепций. Ч. Дарвин доказывал, что в развитии и проявлении эмоций не существует непроходимой пропасти между человеком и животными [5].

В трехмерной концепции чувств В. Вундта выделяются три пары простых чувств: удовольствие – неудовольствие, возбуждение – успокоение, напряжение – разрешение. По мнению автора, чувства в системе одного и того же измерения взаимно исключают друг друга [6]. Человек воспринимает предметы и явления окружающего мира, он проявляет к ним отношение. Чувства отражают субъективное отношение человека к самому себе и к окружающему его миру [2]. Чувства формируются через эмоциональные процессы. Чувства человека обнаруживаются в переживаниях, в реакции на события. Чувства человека общественно обусловлены и историчны, как и сама человеческая личность, изменяющаяся в ходе развития общества Поэтому чувства имеют общественный характер. Человеческие чувства

выражают в форме переживания реальных взаимоотношений человека с другими людьми.

Система чувства включает в себя интеллектуальные, нравственные и эстетические чувства. Интеллектуальные чувства связаны с решением теоретических и практических задач, приобретением знаний. Проявлением интеллектуальных чувств может быть любознательность, стремление к познанию сущности происходящих событий, чувство уверенности или сомнения в познании и полученных выводах, любовь к познанию. Интеллектуальные чувства тесно связаны с нравственными. Нравственные чувства включают в себя отношение к обществу, другим людям или социальным группам. К нравственным чувствам относятся чувство долга, совесть, гуманность, доброжелательность, любовь, дружба, сочувствие и проч.

Эстетическое чувство – это отношение личности к природе и искусству, через это чувство он познает и воспринимает красоту природы, художественную литературу, музыку, и т.д. Чувства отражаются в действительности и носят субъективный характер. Например, неудача у одного человека вызывает грусть, иногда тоску, а у другого – готовность добиться успеха. Человек выражает позицию по отношению к своим чувствам. У детей воспитание чувств имеет особое значение. Поэтому для общества, для себя необходимо создавать полезное чувства.

Чувства различны для каждой ситуации, поэтому невозможно определить точные правила. Каждый человек должен знать положительные и слабые стороны своих чувств. Чтобы отменить отрицательные чувства, нужно использовать положительные чувства.

Чувства не развиваются сами по себе. Изменяются установки личности, ее отношение к миру, и вместе с ними преобразуются чувства. Чувства играют большую роль для формирования личности. С.Л. Рубинштейн выделил в эмоциональных проявлениях личности три сферы: её органическую жизнь, её интересы материального порядка и её духовные, нравственные потребности. К органической аффективно–эмоциональной чувствительности относятся элементарные физические чувствования – удовольствия, неудовольствия, связанные по преимуществу с органическими потребностями [5; с. 15].

Эмоциональное состояние человека, его чувства влияют на его социальную деятельность. Чувства стимулируют деятельность и поведение человека. Например, когда ученик получает отличную оценку, радуется и трудится больше. Положительная оценка действий школьника вызывают положительные эмоции, радостное чувство удовлетворения от совершенного действия, пробуждают желание поступать так же в дальнейшем. Порицание вызывает неприятные переживания у школьника, состояние неудовлетворенности от ущерба

другим людям, колективу, от осознания того, что он вызывал недовольство у взрослых и колектива. Изменение эмоциональной сферы вызвано тем, что с приходом в школу интересы и радости ребенка определяют процесс и результат его учебной деятельности. Чувства довольно разные и потому управлять ими очень трудно. Трудность в том, что чувства приказом нельзя запретить. На основе разных чувств можно формировать в человеке стабильность и спокойствие.

Список использованных источников

1. Ализаде А.А. Психология / А.А. Ализаде, А.С. Байрамов. – Баку: Чашьюглу, 2002. – 620 с.
2. Додонов Б.И. В мире эмоций / Б.И. Додонов. – К.: Лыбидь, 2007. – 202 с.
3. Изард К.Э. Эмоции человека / Кэрролл Э. Изард. – М.: Директ–Медия, 2000. – 954 с.
4. Дарвин Ч. О выражении эмоций у человека и животных / Чарльз Дарвин, Пол Экман. – СПб.: Питер, 2013. – 320 с.
5. Ильин Е.П. Эмоции и чувства / Е.П. Ильин. – СПб.: Питер, 2001. – 752 с.
6. Шадриков В.Д. Введение в психологию: эмоции и чувства / В.Д. Шадриков. – М.: Логос, 2002. – 156 с.

Наукове видання

МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

I Міжнародна науково-практична конференція

Матеріали конференції

2 квітня 2015 р.

(англійською, німецькою, французькою, іспанською,
польською, українською та російською мовами)

Комп'ютерна верстка *О.М. Гришкіна*

Підписано до друку 24.03.2015. Формат 60×84/16.

Ум. друк. арк. 17,20. Тираж 190 пр. Зам. № .

ПВНЗ «Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля».

49000, м. Дніпропетровськ, вул. Набережна В.І. Леніна, 18.

Тел. (056) 778-58-66, e-mail: rio@duerp.edu

Свідоцтво ДК № 4611 від 05.09.2013 р.

Віддруковано у ТОВ «Роял Принт».

49052, м. Дніпропетровськ, вул. В. Ларіонова, 145.

Тел. (056) 794-61-05, 04

Свідоцтво ДК № 4765 від 04.09.2014 р.